

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SÜMEYYE AKARÇAY

*Her kalbin bir aşk şifresi ve
o şifrenin anahtarını bulan
bir hacker mutlaka vardır.*

İSİMSİZ DOSYA NEŞE

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İSİMSİZ DOSYA NEŞE

Hayat, bize biçilen rolün oynadığı sekanstı.

‘Başlat’ tuşuyla yola koyulan yaşamımızın bir sonraki dakikasında kiminle tanışacağımızı bilmiyorduk. Bulutların arkasından çıkıp gözlerimizi kamaştıran bir yüzle karşılaştığımızda, kum saati gibi tepetaklak oluyorduk.

Keskin çizgilerimiz vardı ama ruhumuza dik, kalbimize paralel gelen her aşka usul usul ‘Merhaba’ diyorduk. Sevgi bizi kaplarken dibi görünmez belirsizliklerine rağmen aşka kuşanıyorduk.

Benim hikâyemin kahramanı iki farklı kişilikti.

Kurulu sistemime bir virüs gibi girdi, hedefine kilitlenerek yayıldı.

Âşk 1 ile 0 arasındadır.
Ya sevginle 1(var) olursun ya da
0(yok) olmaya mahkumsun.

₺25

SÜMEYYE
AKARÇAY

İSİMSİZ DOSYA
NEŞE

Evin annesi rolünü severek
oynayacağıma, onların
ihtiyacı olan ne varsa
tarafımdan karşılanacağına
söz verdim, kendi kendime.

Çünkü hayattaki en büyük
açlık sevgisizlikti. Sevimyi
istemek, zorla birinin kölesi
olmaktı: Mir gibi. Sevimyi
istemek, acıyı kan akıtarak
yok etmeye çalışmaktı:

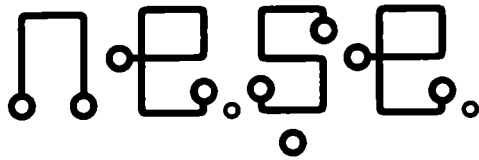
Miraç gibi. Sevimyi
istemek, nereye uçacağını
bilmeyen bir kuş gibi
savunmasız olmaktı:

Mihri gibi.

İSİMSİZ DOSYA

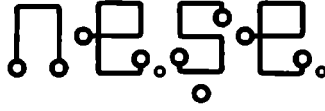

SÜMEYYE AKARÇAY

İ N D İ G O K İ T A P

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İSİMSİZ DOSYA

SÜMEYYE AKARÇAY

Baskı: Aralık 2017
ISBN: 978-605-2361-41-2
Yayınevi Sertifika No: 31594

Copyright © Sümeyye Akarçay

Bu kitabın Türkçe yayın hakları İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Editör: Büşra Kanoğlu
Sayfa Tasarım: Ebru Aydın
Kapak Tasarımı: Gülnur Ermiş

Baskı
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No: 34191

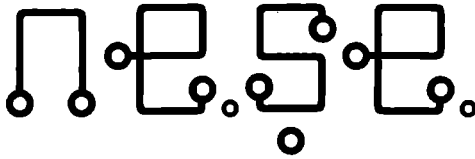

İNDİGO KİTAP YAYIN. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Oruçreis Mah. Tekstilkent Cad. No:10 D:Z07 Esenler/İSTANBUL
Tel: 0 212 438 17 83 • Fax: 0 212 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İK İNDİGO Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır

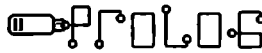

İSİMSİZ DOSYA

SÜMEYYE AKARÇAY

İ N D İ G O K İ T A P

Keskin soğuk, buz kaplı bir giysi gibi bedenini sararken, korku âdeta içini kemiriyordu. Parmak uçlarından başlayarak adım adım bedenine işleyen soğuğa karşı aldığı tek önlem üzerindeki paltoydur. Saçlarını örtmesi için başına geçirdiği yazlık siyah şapkasının ısıtmakla uzaktan yakından alakası yoktu.

Kasları yanacak derecede sızlarken, dakikalardır koşuyor olmasına rağmen bir türlü ısınamamıştı. Hızlanan kan akışı bile dışarıda kalan uzuvları için yeterli değildi.

“Yapa...yapabilirsin, yapabilirsin, dayan!”

Ciğerleri isyan edecek bir noktaya geldiğinde kendini ara sokağa attı. Bacakları güçsüz düşmüş ve birbirine dolanıyordu. Gözleri hemen geldiği yöne kaydı. Peşindeki adamları kontrol ederken saklanacağı bir yer aradı. Görünürde kimse yoktu.

Gözlerini ayaklarına indirdi. Kar botlarını yeni aldığı için son model araba tekerleği gibi karda kaymadan koşabilmişti.

Marka kalitedir, anlayışına kendince inanarak ayaklarını karın üzerine pat pat vurdu.

Girdiği sokağı inceledi. Kış olduğundan dolayı in cin çift kale maç yapıyordu. Duyulan tek şey derin soğğun ürkütücü sesiydi. Uğuldayan rüzgâr ensesinden vurarak onu tedirgin ediyordu. Yavaş adımlarla sokaktaki apartmanları inceledi.

Tüm apartmanların kapıları bina ile eşit düzeyde olduğundan hiçbirinin saklanacak kadar içeri girişi yoktu. Birkaç adım daha atarak ilerledi. Arada bir arkasına bakıp sokağın girişini kontrol etmekten geri kalmıyordu.

Eldivensiz elini paltosunun cebine sokunca USB belleği sıkıca kavrayabildi. Uzun zamandır almayı amaçladığı bilgiler içindeydi. Başına bir şey gelirse ilk önce vicdanı onu rahat bırakmazdı.

O sırada titreşimdeki telefonu cebinde kıpırdayınca olduğu yerde hafifçe irkildi. Telaşla cebinden çıkartıp hemen kulağına dayadı. Fısıltı halinde “Alo?” dedi.

“Neşe! Oh Allah’a şükür. Neredesin kızım sen?”

“Valla bilmiyorum ki. Adamlardan kaçtıktan sonra nereye geldiğimi bilemedim. Tabanları yağlayıp hunharca koştum. Ciğerlerim yeni yeni kendine geliyor.”

“Peşinde olduklarını gördük. Onlara yakalanmamalısın, beni duydun mu? Hemen atla bir taksiye buraya gel. Seni korumamız lazım.”

“Aslında bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

O sırada giriş kapısı apartmanın içinde olan bir bina gördü. Son kez sokağı kontrol edip koşmaya başladı.

“Bak seni sonra ararım, tamam mı?”

“Neşe sakın o USB’yi açma! Müşteri çok gizli...”

Telefonu kapatıp girişe sığındığı sırada lambası kırık fotoselli olan kapının ışığı yandı ve sanki onu bekliyormuş gibi otomata basılmasıyla kapı açıldı. Neşe iri kahverengi göz-

lerini ağırdan kırıştırtırken Yavaş Loris'e¹ benziyordu. Hiç düşünmeden kendisini apartmandan içeri attı. Arkasından sessizce kapıyı kapatırken, hangi kapının açılacağına bakarak onun neyin beklediğinden habersiz bir tedirginlikle ilerliyordu. Sessiz olmaya özen göstererek bir kat yukarı çıktı.

Kadının bir tanesi ağlamaklı bir şekilde adamın tekine bağırıyordu. Neşe'nin en sevmediği şeylerden biri apartman dairesinde oturmak. Asla mahremiyet kalmıyor, evde azıcık yüksek sesle konuşulsa herkes işitebiliyordu.

Parmak ucunda ilerlediği ikinci katın yarısında çömelerek sessizliğe gömüldü. Birinci kattaki dairenin kapısı açıldı. Kadının bağrışmaları tüm mahalleyi ayağa kaldıracak kadar gürültülü olunca kendini güvene alarak birkaç basamak daha yukarı çıktı.

"Sakin bir daha gelme! Git o kadına! Bizi unut şerefsiz herif!"

"Sus be kadın! Hamileymiş diye kaç kere söyleyeceğim."

"Ahlaksız! Haram olsun sana tüm haklarım." Hıçkırıklar içerisinde kapıyı çarpınca adam da kendi kendine söverek apartmandan çıkıp gitti.

Geçmiş anılarını canlandıran bir sahne parıldayıp yok olurken, "Ülke ahlaksız kaynak!" diyerek fısıltılı bir yorumda bulundu ve adamın karısını aldatmasına kızgın bir bakış attı.

Yorgunluktan ve karşılaştığı manzaradan kafası dağılınca orada bulunma nedenini unuttu. Birden aklına USB geldi. Eli telaşla cebine gitti ve USB'yi güvenle avucunun arasına aldı. Telefon kapanmadan önce kulağına ulaşan şeyleri hatırladı.

Neşe için bir şeyi yapma demek, onu yap demek oluyordu. Meraklı bir kedi olduğunu asla inkâr etmezdi. Sırtındaki

¹ Yavaş Loris: Büyük gözlü ve nesli tükenmeye başlayan bir primattır. İngilizce adı "Slow Loris"tir.

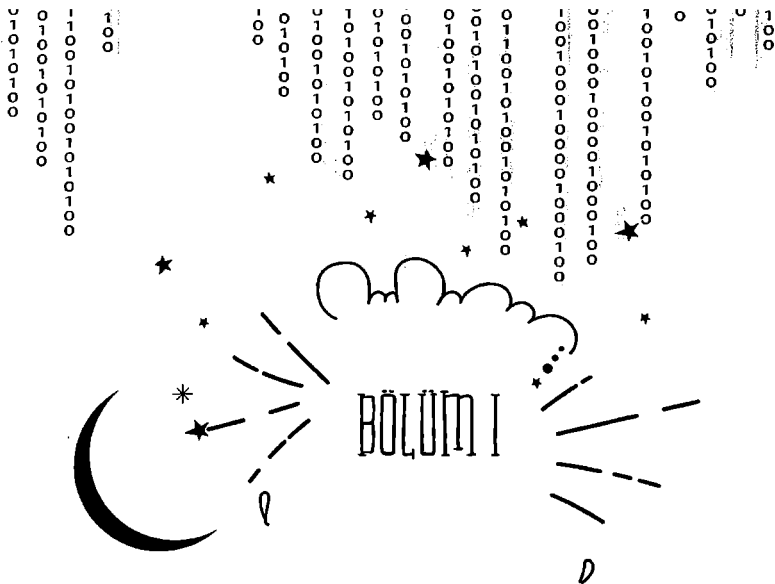

çantasından küçük bilgisayarını çıkartıp belleği taktı. Farklı isim ve boyutlarda birçok dosyanın yanında bir de video yer alıyordu. Apartmanda yankılanıp ilgi çekmemesi için kulaklığını çarçabuk takarak videoyu başlattı.

Görüntüler ilerlerken ciğerlerindeki tüm hava aniden boşaldığında ağzı da şaşkınlıkla aralandı.

“Yok artık! Bu olamaz.”

Parmak ucumla, karnımın üzerini korse gibi saran damarları belirgin, kalın erkeksi elin üzerinde saha araştırmaları yapar gibi iç gıcıklayıcı bir şekilde dolaşıyordum.

“Ellerin çok güzel, biliyor muydun?”

Yüzü arkamda kalan adamı göremediğim için kendi yorumuma hafifçe gülümsedim. Bakımlı, uzun ve dolgun parmaklı erkek eline karşı zaafım vardı. Kolları arasında olduğum adamın da elinin güzel olması, hayallerimin gerçeğe dönüşen bir armağanı gibiydi.

İri kollar, belimi kavrayarak iki yanımdan sararken güvenli olduğunu bildiğim sert sıcaklığa doğru kendimi yasladım.

Kulak hizasındaki küçük saç tanelerim sert soluğuyla titreşirken ensemdeki tüyler diken diken oldu.

“Buraya kadar Neşe!”

Sözün özünü daha kavrayamamışken sırtımdan acı bir darbe aldım. Keskin soğukla kaplı bir metal, tenimi ikiye yararak iç organlarımı tehdit edercesine baskısını arttırıyordu.

Sırtımdan bıçaklanmıştım! Elim istemsizce o noktaya giderken titreyen vücudum hâlâ âşık olduğum adamın ellerindeydi. Neden bırakmıyordu? Acı o kadar arttı ki çığlık atmaya başladım. Gözlerimi kapattım ve bağırдым.

“Adi adam! Bırak beni, canım yanıyor!”

Gözlerimi açtığımda uzun süre suyun altında kalıp yüze çıktıktan sonra nefes almaya ihtiyaç duymuşum gibi derin derin soluyordum. Korku, hücrelerimin her birindeki kalp atışı gibi dağınıktı. Titreyerek elimi yüzüme, oradan hâlâ acısını duyduğum sırtıma götürdüm.

“Kesin rüyasında yakışıklı bir erkek görüyordu.”

“İddiaya var mısın? Bence biri onu bıçaklıyor ya da zarar veriyordu.”

“Anlaştık. Neyine?”

Başımı çevirip masanın başında gözlerini üzerime dikmiş, pis pis gülen iki adama baktım.

“Yüzündeki ifadeye bakarsak pek keyif almış gibi durmuyor.”

“Dedim sana, söz konusu bir erkek değildi. Kesin biriyle kavga ediyordu.”

Ciğerlerim tempolu ritmine girmeden önce bir kez daha sabırla yüzümü sıvazlayıp koltuktan doğruldum.

“Siz ne saçmalıyorsunuz?”

İki adamdan genç olanı, parmağını burnuna iki kere sürterek çarpık bir şekilde gülümsedi.

“Rüyada... Nasıl desem... Bir adamlar...”

“Cen! Sakın o ağzını arkadan gelecek cümle için yorma, yoksa dirseğimi çene kemiğine monte ederim.” Gördüğüm rüyanın etkisi üzerimden geçmeden sakın benliğime kavuşamayacağımı anladım.

“Bugün kızın üzerine gitme, Cengo. Günlerdir görmediğim terslikle uyandı. Gün, hiç güzel geçmeyecek!”

“Aynen öyle Nazif Baba!”

Diğer adamı başımla onaylayıp Cengizhan’a dik dik baktıktan sonra kendimi banyoya atıp aynadaki yansımayla yüzleştim.

Kâbusun etkisinden olsa gerek gözaltılarım mosmor, geç yatmaktan dolayı gözlerim kıpkırmızıydı. Her bir teli Türkiye’nin çeşitli yörelerinde oyun havasına tutuşmuş gibi ayrılan, âdeta kuş yuvası görünümüne saçlarımı elimle geriye yatırdım. Yüzüme vurduğum sular yanaklarımdan sessizce süzülürken hayatım kısa metrajlı film rulosunda oynamaya başladı.

En iyi dostu bilgisayar olan, anne ve babasının tek gecelik kaçamağında tohum veren, kedi yavrusundan hallice yaşama isteğimle kendi ayakları üzerinde durarak zor şartlara kafa tutan bir kızdım.

Sokağa atıldığımda nereye uçacağını bilmeyen küçük bir kuş gibi oradan oraya savrulurken hayatımın en kötü gününü yaşamıştım.

Bir gece vaktiydi, 8 yaşındaki bir çocukken ve sığınacağım korunaklı bir çatı ararken, kollarıma faça atmaya başlayan psikopat bir çocukla karşılaşınca her şeyin bittiğini düşünmüştüm. Kanlar içerisinde acıdan ve korkudan gözüne far tutulmuş tavşan gibi kaçamadan olduğum yere sinmiştim. Fakat karşıma çıkan baba-oğul beni o düşmüş zavallı halimle bırakmayıp koruyucu iki melek olarak hayatıma girmişti.

Nazif Baba ve oğlu Cengizhan...

Benim hitabımla Cen, babasının hitabıyla Cengo, benden 6 yaş daha büyük, yakışıklılığına güvenerek çapkınlığını ilelebet sürdürmek isteyen, evlilikten nefret eden bir tipti. Nazif Baba da oğlunun üç kat gelişmiş versiyonu olarak teknoloji adamı.

Beni o korkutucu geceden kurtardıklarında, tek başlarına geçen hayatlarına bir nefes daha girmişti. Eşini trajik bir kazada kaybettikten sonra oğluyla birlikte kendi kurdukları *Téknogaraj* adındaki bir garajda yaşıyorlardı ve artık burası da benim evim olmuştu.

Hayatımda kimsesiz olmadığımı, kan bağı bulunmasa da aile olunabileceğini gösteren, sevdiğim iki insanla yıllardır birlikte yaşıyordum.

Musluğu açıp ateşlenen yüzüme soğuk su çarptım. Acı veren geçmişimi hatırlamak, bugünümdeki acıları bastırabiliyordu. Bu da benim psikoloji anlayışımı ve ben suyun süzülmesi gibi arınıyordum. Rüyanın etkisinden kurtulmuş olarak banyodan çıkıp sakince yanlarına gittim.

Hiçbir zaman gerçek bir evde yaşamayı düşünmemiştik. On tane arabanın sığabileceği dikdörtgen bir alanın, bir kenarı eşit bölünmüştü ve oda görevi görüyordu. Sıralı beş oda balıkçı barınakları gibi yan yana ayrılmıştı. Garajın çıkış kapısına en uzak uç tarafında LCD monitörler, sıralı bilgisayarlar ve önemli daha birçok teknolojik aletin bulunduğu bir kanat, az ilerisinde ortak masa ve günümüzün büyük çoğunluğunu geçirdiğimiz 3D bir LED TV ve karşılıklı kanepler vardı. Çıkış kapısına yakın boş alanda spor aletlerinin yer aldığı birkaç materyal bulunuyordu. Arada ayırıcı aparatlar bulunmadığından hangi aktiviteyle uğraşıyorsak mutlaka birbirimizi görüyorduk. Bağlarımızı ev gibi ayıran soğuk odalar yoktu.

Teknolojiyle yakından ilgilendiğimiz için normal bir eve sığamayacak kadar çok eşyamızın olması sebebiyle fazla lüks olmayan bu hayatımızı severek mutlu bir şekilde yaşıyorduk. Bizim yaşam alanımıza en ideal yer kesinlikle burasıydı.

Üzerimi değiştirmek için kendi odama doğru giderken gözlerim oda kapılarının üzerindeki numaralara kaydı. Beş odanın hepsinde belirleyici numaralar yer alıyordu. Benimki 1 numaraydı. *'Ladies First'* öncülüğünde ilk odayı benim için

dizayn etmişlerdi. 2’de Cen, 3’te Nazif Baba uyuyordu. 4 numaralı oda mutfak için dekore edilmişti. Son oda ise bir gün aramıza katılan olursa diye misafir odası olarak tek yatakla boş bırakılmıştı. Nazif Baba’nın düşünceli halleri bembeyaz kesilen saçları ve sakalları kadar yumuşaktı.

“Kahvaltı ettiniz mi?”

Cen kahverengi gözlerini kedi gibi kısmış, yan yan ve pis bir sırıtişla bana bakıyordu. Nazif Baba oğlunun cevap vermeyeceğini anlayınca soruyu üzerine aldı.

“Kahvaltıdan kastının öğle yemeği olduğunu bildiğim için, henüz yemek yemedik diyerek soruna cevap vereyim.”

Çarpık bir şekilde gülümsedim. Kendimi bildim bileli sabah kahvaltılarından nefret ediyordum. Geceleri bilgisayarda işim olduğu, dizi izlediğim ya da manga okuduğum için asla erken yatıp sabahın dokuzunda uyanamıyordum. Bu yüzden kahvaltılara karşı büyük bir antipatim vardı. Bu nedenle o öğünü kendimce gece yemeği olarak ayarlıyordum.

Cen ve Nazif Baba ise yemeğe düşkünlerdi, bu yüzden öğünlerimiz üç yerine beş altı diyerek değişken halleriyle hayat ilkemiz haline geliyordu.

Gözlerim hâlâ bana yan gözle bakmakta olan Cen’e kayınca dudaklarımı sıktım.

“Bana niye Garfield gibi bakıyorsun Cen?”

1.90 metrelik boyuyla yanıma eğildiğinde alçak sesle kulağıma yaklaştı.

“İtiraf et! Rüyanda bir erkek vardı, değil mi?”

Dişlerimi sıktım. Sinirle masanın üstünde canını acıtacak bir şey aradım.

“Tek cevap! Bak beni iddianın kazananı yapar. Hadi Minik...”

Sinir eden sesini duydukça öfkem artıyordu. Telaşla arınırken Nazif Baba elime küçük kaşık verdi. Kısa bir an elimdekine bakıp Cen’e döndüm, sonra tekrar elimdekine baktım.

Cinayet silahım bir tatlı kaşığı mı olacaktı? Tüm öfkem eksi kırk dereceye atılan sıcak su gibi buhar oldu.

“Kaç Cengo, yine fitili ateşledin.”

“Baba ya!” diyerek itiraz ettim. Elimdeki kaşığa baktıkça yüzümde anormal mimikler oluşuyordu. “Tatlı kaşığı ile nasıl bir intikam alabilirim? Adı bile masum; tatlı! Bunu buruna mı sokacağım?”

Nazif Baba beyaz bıyıklarını düzeltir gibi yaparken tabiri caizse bıyık altından bana gülüyordu.

“Başka yerlerde işe yaramayacağı için mantıklı görünüyor.”

Elinde üzüm taneleriyle oynayarak uzaklaşan Cen, kahkaha atarak yine sinirimde çiçek açtırdı. Kaktüs çiçeği!

Hızla koşarak sırtına atladım. Dişlerimi düşünmeksizin omzuna geçirirken bir maymun gibi ona sarıldım.

“Ah! Kızım dişlerini içine çek. Ahhh! Baba kurtar beni.”

O sırada tüm garaj alarm sesiyle dolup kırmızı uyarı ışıkları yanmaya başlayınca her şeyi bırakıp dikkat kesildik.

“Ne oluyor?” diye sordum. “Saldırı mı var?”

Nazif Baba hemen ana bilgisayara geçerek birkaç işlemden sonra alarmı kapattı. Şaşırmayacak kadar sakin görünüyordu.

“Hayır, saldırı alarmı böyle çalmıyor. Son zamanlarda ke-sat giden işlerden dolayı ilgi çekmesi için müşteri siparişlerine karşı alarmı değiştirdim.”

Cen, boş bulunmamı fırsata çevirip tek hamlede beni koltuğun altına alarak karpuz taşır gibi masanın üzerine bırakıp babasının yanına gitti.

“İş mi aldık?” Sorusu ciddiye.

Nazif Baba ekrana bakarken kaplan gibi dikkat kesildi. Söz konusu işi olduğunda asla hata yapmaz, mutlaka titizlikle çalışırdı. Cengizhan da şaka ve ciddiyeti asla birbirine karıştırmaz, yerine göre davranırdı.

“Evet, Alper sisteme girmiş. Yeni bir sipariş aldık. Detayları kontrol ediyorum.”

Cen kafasını kaldırdığında göz göze geldik. Az önceki alaycı ifadesi çoktan yok olmuştu. Memnun olmadığını belli eden gergin duruşuyla bana baktı.

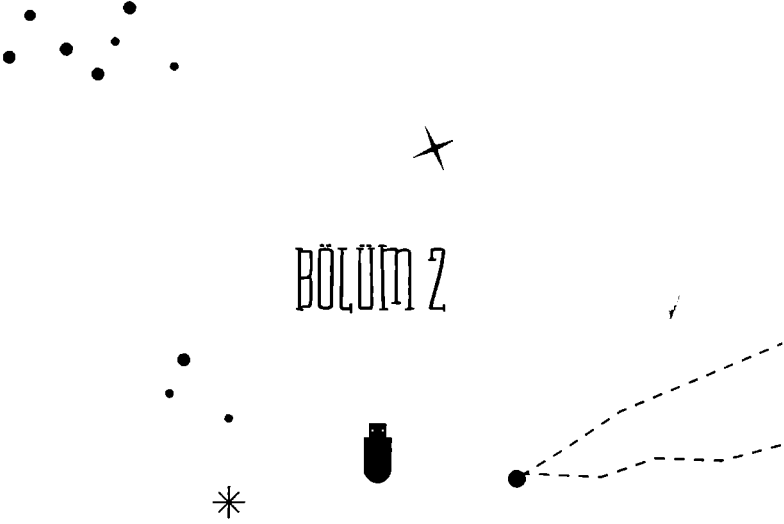
“Sanırım hazırlanman gerekiyor.”

Başımı salladım.

Tüm bu teknoloji dünyası içerisinde ne yaptığımızı merak mı ediyorsunuz?

Biz, kimsenin doğru dürüst tanımadığı, müşteri isteklerine göre bilgisayarlara sızarak illegal yollardan ele geçirdiğimiz bilgileri adresine ulaştıran kurye çeteydik.

Kısacası *Hacker*’dık!

BÖLÜM 2

“Neşe? Neşe beni duyuyor musun?”

Tek kulağımda takılı olan kulaklıktan Nazif Baba’nın sesini duydum. “Evet, duyuyorum.”

“Sisteme sızmayı başardım. Tamı tamına iki dakika içerisinde fotoğrafları alıp oradan uzaklaşman gerekiyor.”

Parmaklarım ezbere bildiği kodları klavyede tuşlarken, başımı kaldırıp bulunduğum yere baktım. Havalandırma boşluğunun içerisinde iki büklüm otuyordum.

Müşterilerden biri, kocasının iş yerindeki bilgisayarında sakladığı gizli dosyaları alıp ona iade etmemizi istediğinden yine kıskançlık krizindeki bir kadının arzularını yerine getiriyorduk.

“Neşe!”

“Hı, efendim?”

“Çok az vaktin olduğunu tekrar söylememe gerek var mı? Aklın nerede senin?”

Nazif Baba’nın soğuk sesini işitince hemen düşüncelerime bir perde çekerek kucağımdaki laptopa döndüm.

“Şimdi!”

Güçlü bir güvenlik sistemine sahip şirketin ağlarına sızmak vakit aldığı için Nazif Baba sinirinin üst kademelerinden birindeydi. Ona daha fazla katman atlatmadan işime yoğunlaştım.

Şirket öğle arasında olduğu için çalışanların hemen hemen hepsi yemeğe gitmişti. Bilgisayarların o anda boş olup müdürün yerinde olmadığını düşünerek hemen bilgisayarına bağlandım. Dosyalara ulaşmak zor olmadı. Çok çeşitli dosyalar mevcuttu. Şifreli olanlar ise anormal isimlerle kaydedilmişti.

“Baba, 100’e yakın şifreli dosya görünüyor. Hangisinin fotoğraf içerdiğini buradan anlayamıyorum.”

“Kahretsin, şifreleri kırmak için vaktimiz yok. Hepsini yedekleyerek çabuk orayı terk et.”

“Tamam, bana iki dakika ver.” Zaten iki dakikanın büyük bölümünü yediğimi söylemediği için mutluydum.

Kulağıma bu sefer Cen’in sesi ulaştı.

“Güvenlik bir şeyden şüpheleniyor. Müdürün odasına doğru hareketlendiler. Neşe, çabuk işini bitir. Temizlik malzemelerini yolun ortasında bırakmışsın. Yemekten erken dönenlerin ilgisini çekiyor.”

“Tamam, Cen! Beni sıkıştırıp durmayı keser misin? Elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Yüzde ellilik oranı tamamdır. Çok az kaldı.”

60... 66... 70... Hadi... Hadi...

%100 yazısıyla karşılaşmamla taşı tarağı sırt çantama koymadan önce, klasik hacker tarzı imzamı bırakıp bırakmamak

arasında bocaladım. Şu an artistliğin lüzumu var mıydı? Tartışılırdı.

Havalandırmaya girmek için açtığım kapağa doğru ilerledim. Önceliğim ortamda kimsenin olmamasıydı; bu yüzden başımı hafifçe aşağı sarkıtarak koridoru kontrol ederken kulaklığımdan Cen'e sordum:

“Çıkıyorum, ortalık temiz mi?”

“Acele et!”

Hollywood filminin bağrından kopan bir kareyi canlandırmış gibi beni gören kişiyi etkisiz hale getiremezdim. Yaptığım iş oldukça tehlikeliydi ve eğitimim sadece teknolojiye ibaretti. Birini döv deseniz yapacağım tek şey, erkeğe kasıklarını hedef almak, şansım varsa elinden kurtulmaktı. Yoksa içimden bir Jackie Chan asla çıkmazdı.

Üzerimdeki temizlik üniformasını aceleyle düzeltirken koridorun her iki tarafına dikkatle bakıyordum. Başımdaki beyaz kasketin altına saçlarımı iyice yerleştirdikten sonra, ay sonu gelmiş ve çocukların okul taksitini düşünen yurdum insanının o çaresizliğini taşıyan ağır ritimle, yorgun bir yürüyüş geçtim. Öte yandan temizlik arabasını itiyordum.

Koridorun çıkışında karşılaştığım dört beş kişilik güvenlik ekibinin, animedeki tozu dumana katma efektiyle beraber arabaya çarparak yanımdan koşturarak geçmelerini yüreğim ağzımda izledim. Onlar beni fark edemeyecek kadar telaşlıydı ve ben yaptığım yanlış da olsa yakalanamayacak kadar profesyoneldim.

Müdürün odasına doğru hızla yol alırlarken, ben de vakit kaybetmeden dönüp yangın çıkışına doğru ilerledim. Güvenlik kameraları benim geçiş sürem neticesinde Nazif Baba ve Cen'in parmak uçlarında olduğu için görüntülerim konusunda kaygılanmıyordum.

“Neşe, sana acele etmen konusunda daha ne kadar...”

“Güvenlik ekipleri senin imzanı buldu. Neşe beynine format mı attın? Neden imzanı bırakıp çıktın? Bir gün sırf bu yüzden yakalanacaksın!”

Nazif Baba’nın uyarısını şiddetle bölen Cen beni acımasızca azarlıyordu. Kulağımın neredeyse sağır olacağı bir şiddette bağırınca hemen kulaklığı çıkarttım.

Sanatçı eserine her zaman imzasını bırakmalıdır!

Aleyhime işleyen zaman acımasızca yol alıyordu. Birilerinin fırçasını dinlemek için kendi canımı tehlikeye atacak kadar fedakâr, başka bir cana sahip değildim. Kapalı otoparka inerken temizlik üniformasını hemen üstümden attım. Mavi çöp kovasına sakladığım sırt çantamdaki montu ve şapkayı üzerime geçirdikten sonra yaya olarak dışarı çıktım.

O sırada kulübenin içindeki güvenlik görevlileri, karıncalı gösteren kameralarla meşgul olduğundan benim çıkmam ilgilerini çekmemişti.

Mart ayının puslu bir öğlen vaktinde, ciğerlerimi temiz havayla doldururken havalandırmanın o pis kokusunu def ettim. Şirket binası yoğun trafiğin bulunduğu bir caddedeydi. Birkaç sokak sonra boş taksi bulmak sandığım kadar zor olmadı. Arkamdaki karışıklığın içinde alabora olmadan bir an önce orayı terk etmek istiyordum.

Maltepe’den Pendik’e gelmek o yoğun hatlı trafiğe yakalanmadan on beş dakikamı almıştı. Pendik’te inip araç değiştirmek için yürümeye başladığımda, havanın gergin bedenim üzerindeki rahatlatıcı serinliği ile gözlerimi birkaç saniyeliğine kapattım.

O sırada ayaklarım aniden birbirine dolandı. Gözlerimi açtığımda parke taşıyla ciddi bir samimiyet içerisindeydim. Düşmenin etkisiyle yerdeki toz dudaklarıma yapıştı. Resmen taşı öpüyordum.

“Dikkat et.”

“Abla kusura bakma...” diyen ikinci sesi işitince keskin bir sok sırtımdan aşağı indi.

Dirseklerimden destek alırken bir yandan geriye bakmaya çalışıyordum. Biri beni kolumdan tutup kaldırıyor, diğeri de yere düşen şeyleri... şeyler...

Ayaklarımın üzerinde durmayı başardığımda elimi alnıma vurup, “Çantam!” diye haykırdım.

Gözlerim yuvalarından fırlamıştı. Sırt çantamın içinde olması gereken tüm eşyalarım gün yüzüne çıkmıştı.

Erkeklerden biri benim dengemi sağlamam için hâlâ kolumu tutuyor, diğeri yere düşen birkaç flash bellek, bir harici disk, not defterleri, tokalar, kablolar ve çakımı çantaya doluşturmakla uğraşıyordu. Yiğidin malı meydanda sözünü şu durum için söylemiş olamazlardı, değil mi?

İlgimi çekmek için kolumu çekiştiren, kalkmam konusunda bana yardım eden gence dönüp yüzüne baktım. Benim boylarımda, ergen olduğunu düşündüğüm sivilceli çehresi vardı. Dağınık saçlarıyla mahcup bir şekilde sırtıırken ben, ağzı sıkı olan çantamın ulu orta dökülmesine öfkelendiğim için çatık kaşla karşılık verdim.

“Kazara ayağına takıldım, kusura bakma abla. Nasıl oldu anlamadım. Yürüyorduk, böyle ayaklarımı karıştı falan... Aman öyle bir şey işte! Sen yüzüstü düştün. Burnun kanıyor mu? Bakayım...” Çenemden tutup hiç de nazik olmadan başımı geri yaslariken, “Yok kanamıyor. Oh çok şükür!” diye bir yorumda bulundu.

Nefes almadan konuşmasının arasında bulduğum iki saniye, benim kullanacağım fırsata dönüşüyordu ki arkamdaki kişi o boşluğu doldurdu.

“Buyurun!” Diğer adama döndüm. Üzerinde eğreti duran uzun kollu gömleğinin altındaki bedeni, gömleğin bedeni-ne göre oldukça küçük geldiğini anlamam zor olmadı. Eğik başı, kirli sakalları ve gözlerini tamamen kapatan şapkasından

suretini bir şekle koyamasam da uzattığı çantamı alarak bir teşekkür mırıldandım.

Başını sallayarak teşekkürümü kabul etti. Tam dönüp gideceği sırada, üst düğmeleri iliklenmemiş gömleğinin kenarındaki bir şey ilgimi çekti. Boyun çukurunda başlayıp köprücük kemiğine ulaşan küçük bir dövmeydi. Hilal ve yarım ay şeklinde iki sembol bulunuyordu. Oraya baktığımı fark etmiş olacak ki saklamaya çalışır gibi elleri hemen yakasına gitti ve boynunu kapatırken, “Abla, tekrar kusura bakma. Hadi selametle!” diyen genç çocukla beraber hızla uzaklaştı.

Şok olmuş zihnimle orada öylece kalakaldım. Etrafıma bakıp buna tanık olan birilerinin olup olmadığını kontrol ederken çantamı, yavrusunu tehlikeden kurtarmış bir anne gibi göğsüme yapıştırdım.

Beni izleyen birileriyle karşılaşmayınca gözlerimi yere çevirdim. Başka bir şeyim kalmış mı diye bakındım, daha sonra etrafımda hızla bir bank aradım. Çantamı açıp içindekileri bir de ben kontrol ediyordum ki... Tüm nefes ciğerlerimden çekildi.

“Bel... belleğim yok! Harici belleğim yok!”

İnce, siyah, bir not defteri boyutundaki harici belleğim yoktu. Yerimden kalkıp beni tongaya düşüren iki serserinin peşinden baktım. Tabii ki ortalıktan yok olmuşlardı. Benim gibi bir saftiriği kandırmanın sevinciyle topukları popolarına vurarak uzaklaşmış olmalıydılar.

Gözlerim neredeyse yaşlarını akıtacak kadar dolarken mantomun cebindeki cep telefonumu çıkarttım. Hayatta hiçbir zaman telefonumu çantama koymaz, hep üstümde taşıdım.

“Neşe? İş üzerindeyken Allah’ın cezası o kulaklığı bir daha çıkarırsan seni dizlerime yatırır pataklarım!”

“Baba...” dedim ağlamaklı ses tonuyla.

“Ne... Neşe? Sen ağlıyor musun?”

“Baba... Ben...”

“Neşe? Minik ne oldu?” diye araya giren Cengizhan’ın sesini işitince konuşmanın hoparlörde olduğunu anladım.

Burnumun sızısı o kadar şiddetliydi ki avucumla üstüne bastırdım. Hiç suçum olmadığı halde sanki tacize uğramış gibi utanarak olduğum yerde büzüştüm.

“Soyuldum!”

İki adam da aynı anda “Ne?” diye haykırınca gözümünden bir damla süzüldü.

“Yaralı mısın? Kapkaç mı oldu? Gelemeyecek durumday-san nerede olduğunu söyle hemen gelip alayım seni.” Cen’in sesi birkaç dakika öncesinden daha yumuşak ve daha telaşlı çıkıyordu. Beni koruyan iki erkeğe sahip olduğum için kal-bim sıcak hislerle kaplanırken, kendi aptallığımı hatırladı-ğında tüm o sıcaklık donuk, sivri bir sarkıta dönüştü.

“Hayır, yaralı değilim. Düştüm... O iki kişi de... Beni konuşturdular baba o yüzden... Ayağıma çelme taktılar. Hiç beklemiyordum ki...” Burnumu çekecek kadar ağladığımı sonradan fark ettim.

“Neşe ne diyorsun? Hiçbir şey anlamadım. Çabuk bir taksiye atlayıp garaja gel. Fiziksel bir yaran yok, değil mi? Emin misin?”

“Evet, evet. Tamam, birazdan oradayım.”

Telefonu kapattıktan sonra boynu bükük, ne yaptığını bil-mededen suçu kabul eden saf bir çocuk gibi ağlayarak ikinci taksiye binip garaja gittim.

Nazif Baba ile Cen kapıya çıkmış, telaşla beni bekliyor-lardı. Geldiğimi görünce koşarak sarıldılar. Karnesindeki kırık notları görünce önce sevip sonra da söven ebeveyn gibi görünüyorlardı. Ağlamayı bırakan gözlerimi korkuyla onlara çevirdim.

Apar topar içeri sokup koltuğa oturtular; kucağımda sıkı-ca tuttuğum çantamı aldılar. Cen çantayı incelerken dudakla-rının arasından bir ılık çıktı.

“Çantaya faça atmışlar. Bak burası kesilmiş.” Yan tarafında daha önce fark etmediğim bir kesik vardı. Demek ki tüm eşyalarımı oradan dökmüş, daha sonra toplama bahanesiyle çantamı karıştırmışlardı.

Çantayı işaret ederek, “İki askısı sırtına takılı değil miydi?” diye sordu Nazif Baba hemen yanımda.

Başımı iki yana salladım.

“Hayır, tek koluma takmıştım.”

Evden çıkmadan önce çantamı hazırlayan Cen, “Yalnız, sadece harici diskin çalınmış.” diye belirtti. Sesi şüpheli gelince ensemdeki tüyler kabardı. Kahverengi gözleri suçluların hırsızlık adı altında sanki başka amaçları varmış gibi düşünceyle kısılmıştı. “Son model ikinci el telefonun hâlâ burada mı?”

Gözlerimi şaşkınlıkla telefona indirdim. Hasarı en aza indirgeyen, el yapımı çelik telefon kılıfında olduğu için fark etmemiştim.

“Sen olayı en başından tekrar anlatsana bir bakayım.”

Cen’e taksiden indikten sonra olan tüm anı eksiksiz anlatırken, Nazif Baba da düşünceli beyaz sakallarını karıştırıyordu.

“Bu sizin de ilginizi çekti mi?” diye sordu Nazif Baba sakince.

“Birileri seni çok önceden takip etmiş olmalı. Sabah giderken herhangi bir şeyle karşılaştın mı?” Soru Cen’dendi.

Anında başımı salladım. Düşünmeme gerek yoktu. Sabahın bir köründe şirketin içine sızmayı başardığım gibi hemen temizlik görevlilerinin odasına dalmıştım. Birilerinin takip etmesine olanak sağlayacak boşluk yoktu.

“Kahretsin! Bu kişiler kim bilir ne zamandır seni izliyorlar. Bugün yaptığın işle alakalı olacak bir şey değil.” Cen’in şakağındaki bir damar sinirden atıyordu. Kendi içinde düşüncelere girdiği her halinden belliydi. Nerede

hata yapmış olabileceklerine dair istatistik grafik bile çiziyor olabilirdi.

Yanımdaki hareketliliğe döndüm. Nazif Baba yerinden kalkarken kalbimin teklemesine engel olamadım.

“Baba, özür dilerim. Benim hatam...”

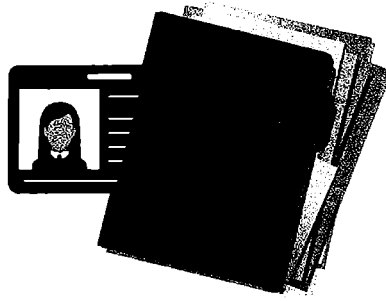
“Yok... Yok, bir anlık dalgınlığına gelmiş.”

“Müşterinin siparişi iptal oldu. Bir daha böyle bir şey yapamayız. Yatırdığı parayı iade etmek zorundayız. Zaten işlerimiz sayılı... Bir de her şeyi batıran, geri zekâlı ben...” Puslu gözlerim her cümlemlerle biraz daha görüş alanımı kapatıyordu. Elimin üstünde bir sıcaklık hissettiğimde gözyaşlarıma yol verdim.

“Sen işten daha önemlisin. Bunu da yapmayiveririz. Sen iyi ol yeter! Telefonda ağladığını duyunca çok korktum.”

Cen elimi ellerinin arasında ısıtarak şefkatle tutuyordu. Az önce kendi kendine düşüncelere dalıp, öfkeden ortalığı yıkacakmış gibi görünen ifadesinden çok uzak, daha anlayışlı ve samimiydi. Zaten neresinden bakarsam bakayım, yaptığım hiçbir hatada bana çok ciddi tepkiler koyup kızmamışlardı. Kendi canımı tehlikeye atacak durumlar hariç... Bana benden daha çok değer verdiklerini her hareketlerinden anlamak mümkündü. Onlar benim gerçek ailemdi. Kan bağı olmasa da...

BÖLÜM 3

Nazif Baba, bana sınavda kopya çeken öğrenci muamelesi yaparak tepeme dikilmiş, söylediği şeye beni ikna etmeye çalışıyordu. Kulaklarımı kapatma dürtüsüyle büyük bir savaş veriyordum. Saygı çerçevesinde iletişimin en büyük gerekliliklerinden birini yaparak onun söylediklerini dinliyordum. Zorundaydım! Yoksa beni bir sandalye bağlar, kulaklarıma kocaman ses sistemlerini kurarak miting seslenişiyle beynime sözlerini kazırdı. Tabii hepsi şakaydı! Onlar bana kıyamazdı. Eğer çivi gibi çakmaya çalıştıkları emirleri yapmazsam...

“Baba lütfen, daha fazla ısrar edip durma. Ben dövüş dersi almak istemiyorum!” Her kelimenin altını kırmızı kalemle çizdim. Üniversite sınavına çalışan talebe gibi önemli noktaları fosforlu kalemle çizmek için biraz daha direktmem gerekiyordu.

“İnatçılık konusunda benimle yarışmaya kararlı mısınız kızım?”

Düşündüm. Belki...

“Bana saldırmadılar Nazif Baba, sadece gözüm kapalıyken çelme taktılar. Dövüş tekniklerini bilsem bile o an kendimi korumak için yapabileceğim bir hareket yoktu. Saflığım, dikkatsizliğim... Artık bu duruma ne isim verilir bilmiyorum, fakat olan bu!” İşin çocukluğunu bırakıp ciddileşme vaktimin geldiğini bildiğim için kendimi savunmaya karar verdim. Sulu işlerden haz etmesem de ciddiliğin üretim kodlamamda olmadığını düşünüyordum. Hayat zaten kısa, ciddiyet niye?

Cen millî yiyeceğimiz olan üzüm tanesini elinde bir iki kere misket gibi çevirdi, ardından iştah açıcı bir yavaşlıkla dişleriyle suyunu sıkıp yuttu. Babasıyla girdiğim bu tartışmada kazanan tarafın kim olacağını merakla bekliyor gibi eğleniyordu. Benimse aklım o an karıştı. Canımın neden şiddetle üzüm çektiği üzerine derin düşünlere girdim. Ne zamandır hayatımızda önemli bir yere sahip olduğu bilinmez, soframızdan hiç eksik etmediğimiz büyük bir üzüm tutkumuz vardı. Meyvenin yararından ve felsefi anlamından daha çok sanki hayatımızdaki eksik kalan parçalardan biri oydu. Bu yüzden asla orta masadaki geniş, lacivert, kayık tabaktan salıkımları eksik etmezdik. Dönemi olmasa bile, mutlaka araştırır; Pembe Gemre, Trakya İlkeren, Sofralık, Yalova, Cardinal vb. çeşitlerini bulduğumuzda alırdık.

Canımız sıkılsa, başımız ağrısa, karnımız açsa ve yalnızsak... Kısacası her an bir tane alıp leblebi gibi keyiflenerek yerdik.

“Sen beni dinlemiyor musun?”

Önümde patlayan bir kükremeye üzüm görüş alanımdan çıkıp yerini Nazif Baba’nın kızgın gözlerine bıraktı. Oğluy-la aynı tonlara sahip kahverengilikler, ateş çıkaracakmış gibi irislerinde koyulaşmıştı.

“Şey... Sanırım benim bir psikologla görüşüp dikkat dağınıklığı ile ilgili terapi almam gerekiyor. Seni dinlerken, gö-

züm Cen'in yediği üzümdeydi. Savunma eğitimi, kan akan kesik için aspirin içmek kadar yararsız olacak."

Nazif Baba, "Hayır!" diyerek taviz vermiyordu. "Sen ve Cengo yarın gelecek olan antrenörle burada ders alacaksınız."

Gözlerimi Cen'e çevirdim. Ağzındaki üzüm ısırtığı ile donakalmış, babasına hayretle bakıyordu. "Bu minik kedi yavrusunu kaplana çevirme isteğini anladık da ben niye ders alıyorum?"

Bana taktığı lakapların asla sonu gelmiyordu. Buna alışmıştım. Küçüklüğümünden beri beni kızdırmak için kelimelerle oynamayı sever, en umulmadık anda intikamıyla yüzleşirdi. Ama yaş ilerledikçe artık onunla uğraşmamaya ve çocuksu beyniyle inatlaşmamaya karar verdim. Dudağımı alayla kıvrırken parmağımı oynatmadan ondan öcümü aldığım için zaferle baktım.

"Kurunun yanında Cen de yanar!"

"Sus sen!"

Küçük çocuğu öteler gibi kaşlarını çattı. Haince sırtışımla başımı çevirdim.

"Tamam, Nazif Baba! Kabul ediyorum. Cen de benimle ders alaksa oldu bu iş. Azcık kendimizi savunalım, değil mi?"

Cen bana sonu kötü olacağına dair verdiği uyarı bakışlarıyla yerimden kalkıp üzüm almak için orta masaya doğru gittim. Aldığım üç üzüm tanesini elimde çevirdim.

Nazif Baba'nın neden dövüş tekniklerini öğrenmemiz ve kendimizi savunmamız gerektiği konusunda ısrarcı olduğunu biliyordum.

Beni ilk bulduklarında kollarımı acımasızca kesen o psikolojik hastadan kendimi koruyamamam ve iki ay önce yaşadığımız travmatik olayın üstüne soyulmam, kararındaki en önemli etkenden ikisiydi. Üstüne çok süslü bir tüy dikmişti.

İlkinde küçük olduğum için tam olarak nasıl korunmam gerektiğini bilmiyordum, son olayda ise anlam veremediğim bir dalgınlığa düşmüştüm. Fakat ikinci olay gerçekten kendimi korumam için önemliydi. Olayı hatırlayınca tüylerim kirpi gibi diken dikendi.

Karlı bir Aralık sabahıydı...

Nazif Baba oturduğum koltuğun karşısındaki geniş sehpa oturarak ellerimi kendi elleriyle kenetledi. Başını hafifçe eğerek gözlerimin içine anlam veremediğim bir ciddiyetle bakıyordu.

“Müşterinin çok gizli dediğini biliyorsun. Bize verdiği ücret, nereden baksan beş işten alacağımız kadar! Gideceğin yer, basit bir şirket değil. Önemli bir holding.”

Dudaklarım alayla kıvrıldı.

“Amacın ne baba? Beni korkutup işe çıkmamı engellemek mi istiyorsun?”

“Bak Neşe! Bu çok tehlikeli bir iş! Senin yerine belki de ben gitmeliyim.” Gözlerim hemen yanımda ayakta durarak dudaklarını sıkan Cen’e kaydı. “Sen de mi Bro’tüs?” Ortamın saçma gerginliğini bölmek için kelime oyunu yapmışım ama ortamdaki tek saçma şey benim zavallı cümlem oldu. Nazif Baba’ya dönerken ellerimi avucundan geri çektim. Rahatlaması için güven verici geniş bir gülümsemeyle ona bakıp omzuna dokundum.

“Baba yapma ama! İçinde bulunduğumuz iş zaten illegal, başımıza bir şey gelirse polise bile gidemeyiz. En azından dışarı işlerini ben halledeyim ki kodes kapıları bizler için açıldığında sen oğlunu bağrına basıyor ol!” Sırtarak kaşlarımı oynattım. Konuyu civıtmak için şu an Allah ne verdiyse kullanacaktım. Aksi halde bu iki kafadar benim yerime kendilerini tehlikeye atacaktı. Onların bir başka engeline müsaade etmeden önce hızla ayağa kalktım. Kablosuz kulaklığımı kulağıma yerleştirdikten sonra montumu sıkıca giyindim.

Çantamı sırtıma aldığım gibi garajdan çıkıp gideceğim adrese odaklandım.

Dışarının dondurucu havası unuttuğum eldivenlerimi hatırlattı. Kollarımı içime çekebildiğim kadar çekerek montumun manşetlerini parmaklarımla içeriden kapadım. Yanaklarımda ılık bir damla hissettiğimde ağladığımı fark ettim. *Dünyayı Kurtaran Kız* olmak için uğraştığım yoktu. Bana yaptıkları onca iyilikten sonra onları ancak canımla koruyabiliyordum ve bu konuda ödün vermeyecektim.

Kafamı toparlamaya çalıştım.

Müşteri dediğimiz kişiler, kurduğumuz bir internet sitesinden isteklerini ve adreslerini mail olarak bize iletiyorlardı. Biz de adresi takip edilemeyen Alper adında sanal bir aracı kullanarak onların istediği malzemeleri alıyor ve ne yapmamız gerektiğine bakıyorduk. Kimi zaman bir şirketin ağını zorluyor, kimi zaman bir internet kafe sahibini hackliyorduk.

Siber Güvenlik Ekipleri, bizi çoğu kere yakalamanın eşiğine gelip yüzlerine kapanan koca Osmanlı Kapısını -ki adresimiz Topkapı Sarayıydı- geçemedikleri için henüz çekirgenin sonsuz hızıyla zıplayabiliyorduk. Nazif Baba ve Cengizhan işinde oldukça dikkatliydiler. Bu yüzden asla fire verecek bir boşluğa düşmüyorduk.

Holdingin kapısına geldiğimde burun kıvırdım. Hiçbir zaman 8-5 saatli, mesai dolu, kasıntı işlere merakım olmamıştı. Sıkıcı olduğu kadar, ruhu sömürüyordu.

Tak tak sesiyle yanımdan salınarak geçen, Parfüm Dalgıcına şöyle bir baktım. Boş işlerle uğraşıyorlardı. Beyinleri yerine bedenlerini süsledikleri için bazı şeyleri sadece uçarı kalıyordu ya da ben bu dünyaya ait değildim.

“Neşe?”

Kulaklığımdan sesi alınca kendime geldim.

“Evet baba, holdinge geldim.”

“Dikkatli ol kızım.”

Burnum sızıyordu, kahretsin! Nazif Baba'nın duygu kodu işlenen ses tonuyla her kızım deyişi beni sokaklarda bırakan, on dakikalık zevki için bir insanın hayatını mahveden babamı hatırlatıyordu.

“Olurum, kaçın kurasıyım ben?”

Holdinge son kez dışarıdan baktım.

Başlıyorduk!

Daha önce nasıl bir plan üzerinden hareket edeceğime dair derin bir şematik sistem kurduğumuzdan sadece dikkatli olmam gerekiyordu. Asla hata yapmamam, yaparsam yakalanmamam gerekiyordu. Tüm organlarımı kriz yönetimine odaklayarak işime koyuldum.

“Öğlen vaktine girmek için son dört dakika.”

Cen'in geri sayımı başladı.

“Güvenlik kameraları?”

“Cen icabına baktı, kontrol altında.”

Kapalı garajdan içeri girdim. Tenha bir köşeye giderek daha önceden edindiğim güvenlik kıyafetlerimi çantamdan çıkartıp hızla üzerime giydim.

“Kıyafet işi tamam.”

“Burada da şimdilik sorun görünmüyor. Dakikalarla savattığın, canını bahis yaptığın bir anda bulunuyorsun Neşe. Dikkatli olmalısın!”

Bu sözden sonra kuşandığım tüm cesaretimle işin üstesinden gelmek ya da kuyruğuna inip elimden kaçırmak arasında bocalasam da ciğerlerime aceleyle çektiğim nefesle hemen önümdeki engele odaklandım.

Daha önce yaptığımız saha araştırmasına göre, öğle vakti girdiğinde güvenlikteki bir adam kimliğini kaybolmaması için güvenlik kulübesindeki askılığa asarak molaya çıkıyordu. Kapalı garajdan çıkan otomobillerin yoğunluğu sebebiyle iki

kişi olmaları gerekirken bir kişinin yemeğe çıkmasıyla başka görevlinin yerine geçmesi arasında geçen o birkaç saniyede ben kimliği alıp çıkmalıyım.

Üstümü son kez düzelttim. “Cen kulübeye odaklan.”

“Yemeğe çıkmaya hazırlanıyor. Kimliği askılığa astı. Ötekisi şu an...” Kısa bir sessizliğin ardından “... tuvaletten çıktı.” diye bilgilendirdi. “Üç dakikan ya var ya yok. Acele et.”

Acele et! Bu kalıbı ortadan ikiye bölüp bir daha aynı cümle içinde kullanılmayacak hale gelene kadar yok etmek istiyordum. Ben de acele etmek ve yakalanmamak istiyordum ama hayattaki isteklerimizi biz değil, kaderimiz yönetiyordu.

Daha önce hazır ettiğimiz güvenlik kıyafetinin şapkasının altına tıktığım saçlarımı kontrol ettim. Son bir nefes ve içeri!

“Cen, adam gitti mi?”

“Şimdi!”

Şansıma kapıdan çıkmakta olan bir arabayla ilgilenen güvenlik görevlisi benim öteki çalışan olduğumu sanarak yüzüme bakmadı. Çevik hareketle askılığa gidip hemen kulübeden çıktığım gibi arkama bile bakmadan holdingin garaj merdivenlerinden içeri girdim.

Islık yerine, “Füüyyuuuvv...” diye bir nefes verdim.

“Bu en kolayıydı. Önünde daha 10 kat var.” Nazif Baba’nın soluklanmam için erken olduğunu söylemesi canımı sıktı.

“Biliyorum, merak etmeyin.” dedim. “Acele ediyorum.”

“Baba bu bize alınmış.” diyerek araya girdi Cen. “Acele etmek eceli çağırса da şu an ecelin peşinde olduğunu düşününce en azından çalışarak bir şeyler yaptığını bilecek ve ölecek olman çok daha rahatlatıcı. Öyle değil mi Minik?”

“Cen!” dedim sertçe. “Şu an 40 derecelik hamur topu gibi kıyafetlerin arasında sucuk oldum. Gevezeliğini iş bitiminde detaylıca dinleyeceğim, söz.”

“Kesin şunu! Burası kişisel hiçbir konunun yeri değil. İşinize odaklanın!”

Cen’le birlikte azarı yedikten sonra merdivenleri çıkmaya başladım. Üstümdeki kıyafetleri çıkartmadığım için resmen sırtımda su parkı kaydırakları yer alıyormuş gibi, ter ense kökünden bel gamzeme kadar kayıyordu.

Acil çıkış merdivenlerinde genellikle kamera olmazdı. Bunun rahatlığıyla yukarı çıktım ve ciğerlerimi “İsyân” adlı şarkıya vokal yaparken yakaladım.

“Ne... nefesim... ölüyorum...”

Elinde oksijen maskesiyle vasiyetini açıklamaya çalışan 90 yaşındaki dede gibi nefes darlığı içerisinde korkuluklara yığıldım.

“Molanın 13 dakikası geçti. Daha bilişim odasına varamadın bile.”

Büyük bilgiler için ana bilgisayara ulaşmam gerekiyordu. Holdingi araştırırken önemli bilgiler elde etmiştik. Özel bir bölüm olan 10. katın asansörle çıkışı yoktu. O katın çalışanlarına verilen özel bir kartın barkodunu okutarak 10. düğme basımına izin veriliyordu ve sadece o kattan çağrılınca kapı açılıyordu.

Önemli kapıya ulaştığımda tahmin ettiğim gibi özel bir koruma ile kilitli olduğunu gördüm. Şu an yapacağım tek şey güvenlik kartındaki barkodu okutmaktı. Güvenlik görevlilerin kapıları açma konusunda izni olduğunu biliyordum. Fakat sunucuların bulunduğu ana odaya giderken bilmediğimiz bir durumla karşılaşacağım için tedirgin değilim dersem yalan olurdu.

Kartı hızla okutup duyduğum ‘klik’ sesiyle bankamatikten duyduğum para sayma sesi kadar huzurla doldum. Kapıyı açarken telaşsız bir şekilde içeriyi kontrol ettim. Geceleri nöbetçi sayısı iki katına çıktığı için karanlıkta yakalanmayı göze alamazdım. Herkesin yemekte olması işimi kolaylaştırdığı

için bu vakti seçmiştik.

Sırtımı dikleştirdim.

“İçerideyim!”

“Di...”

“Sakın dikkatli ol demeyin! Bugünlük bu cümle kotasını doldurdu.” Gözlerim şapkanın kenarından görünen kamera-ya kaydı.

“Cen kameralar?”

“İlerle, sorun yok. Yalnız odanın birinde IT elemanı var. Ana sunucuya gidip geliyor.”

“Tamam çocuklar, şu an onun ilgisini çekecek başka bir işin peşinden gidiyor.”

Nazif Baba ve hünerleri adlı programımıza hoş geldiniz!

“Neşe sen işine odaklan.”

Koridor âdeta bir daire gibi asansörde başlayıp yine asansörde bitiyordu. Binanın planında bunu görmüştük. İlginç bir mimarlık ürünüydü.

Yansıtıcısı yüksek, düşük ışık geçirgenliğine sahip ayna camı fark ettiğimde aniden durdum.

“Sunucu odasına geldim.”

“Kat şu an sakin. IT elemanı kendi bilgisayarında, yani senin solunda yer alıyor.” Üzerimdeki GPS ile konumumu görebiliyorlardı. Temkinli adımlarla ilerliyordum.

Kapıya doğru yaklaşırken yeşil ışıkla karşılaştım.

“Kapı açık!” diyerek fısıldadım. Bu kendi kendime hayretle söylediğim bir şeydi, fakat Cen boğazından garip bir ses çıkarınca dikkatim dağıldı. “Ne var?”

“IT elemanı artık nakavt.”

“O ne demek?”

“Babam kız arkadaşıyla arasını bozdu.”

Burnundan garip ses çıkartma sırası bendeydi. Nazif Baba adamın telefonuna kız arkadaşının numarasıyla bir şeyler yazıp yollamıştı. Odadan aceleyle çıkarken kapıyı kilit konumuna almadan kendi masasına giderek aralarının düzelmesi için konuşmaya çalışıyordu. Onun için üzüldüm. Gerçekten seviyorlarsa sonunda barışacakları için omuz silkip hiç düşünmeden camekânlı bölmeye girdim.

Kapıyı arkamdan kapatırken heyecanla çarpan kalbimin eşliğinde etrafa hayranlıkla baktım. Yerden tavana kadar uzanan sunucularla dolu bu yer holdingin kalbiydi. Yapacağım herhangi bir şey kurulumundan itibaren holdingin tüm ruhunu ele geçirmekle eş değer olabilirdi. Ben kötü niyetli değildim. Bu yüzden sadece ana bilgisayara ulaşarak patronun bilgisayarından bilgileri almam gerekiyordu.

Holdingi batırmakla uğraşmak için patronuyla evli ve sınırlı olmam gerekirdi. Sahi acaba yakışıklı mıydı? İnternette son çıkan söylentilere göre Ceo konumundaki adamların olağandışı karizmaları vardı.

Horoz gibi başımı salladım. Durduk yere bu fikirlerin zihnimin hangi açık penceresinden sızdığını anlamıyordum. Uygunsuz anda hayal ürünlerinin baskınına uğradığım için kendime kızdım.

Ciddiyetsizlik! Cık cık cık...

Belli düzenle kurulmuş sunucu odasındaki kabinlerin içinde ateş böceği gibi yanan mavi ışıklar ruhumu şenlendirdi. Teknolojiye âşık her insanın böyle bir ortamda bulunması heyecan verici olabilirdi.

Her sunucu belli bir kabinin içinde yer alıyordu. Kabinlerin üzerindeki numaralardan ne kadar düzenli kayıt tutulduğunu fark ettim. Hangi sunucuların hangi kabinde yer aldığını görmek, herhangi bir hatada direkt arızanın yerine ulaşılabileceğinden kolaylık sağlayabilirdi.

Çalışan cihazların fan sesi ortamın sessizliğini alıp götürdüğü için sadece kalbimin sesini işitmeye odaklandım.

Ana bilgisayara geldim. Hayranlıkla etrafı seyreden gözlerimi önüme indirerek aceleyle çantamdan çıkardığım USB'yi bağladım. Sistemin herhangi bir şifre istemeden direkt erişim sağlaması aklıma fiziksel ve teknik problemler dışında bilinçli yapılacak sabotajların ne kadar kolay olduğunu gösterdi. Normalde bilgisayarın şifresi olması gerekirken muhtemelen IT elemanının aceleyle çıkarken bunu açık bıraktığını düşündüm. Ekrandaki açık dosya da bu tezimi güçlendirdi. Nazif Baba elemanın kafasını karıştırmadan önce müşteri bilgilerini şifrelemeye çalışıyordu.

“Bağlantı tamam, şimdi veri arayışındayım.”

Ekranı kilitlenen bakışlarım ve ne yapacağını bilen tecrübeli parmaklarımla işime odaklandım. Patronun bilgisayarına ulaşmam hiç zor olmadı. Önemli olduğunu düşündüğüm bilgileri araştırırken gözüm bir dosya adına takıldı. “İsimsiz Dosya...”

Arkamdan biipleme sesi geldiğinde irkildim. Omzumun üzerinden geriye baktım. Kabinlerin birinde kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu.

“Bir sorun var.”

“Hemen bakıyorum.”

“Ne oldu?” diye sordu Cen, muhtemelen kameralara kilitlenmişti o da.

“Cihazların birinden arıza işareti geliyor.”

“Bir şeyler oluyor.” dedi Cen az sonra.

“Ne oldu?” Aktarma işlemleri başlamıştı.

“Neşe! Çabuk çık oradan!” Cen’in bağırması tüm hücrelerimi korkuyla titretti.

“Ne?”

“Bir tuzağın içine çekiliyorsun. Adamlar sana doğru geliyor.”

“An... Anlamadım.”

“Kaç diyorum aptal! Kaç! Bir an önce çık oradan.”

Henüz aktarım işlemi bitmemişti ve benim oradan çıkmam gerektiğim söyleniyordu. Soluklarım hızlanırken aslında işime karışıp sakinliğimi bozacak bir telaşa kapılmışıyordum.

“Neşe, söylediğimi yap!”

Cen’in sözünü Nazif Baba devraldı. “Neşe sana derhal orayı terk etmeni söylüyorum. Bu bir emirdir!”

Şimdi ortalığı iyice batıracak olan o emir gelmişti. Ya işimin üstesinden gelecek ya da kendi kuyruğumu kurtarmak için her şeyi bırakıp kaçacaktım. Ekрана baktım.

Yükleme için son iki dakika!

Sadece iki dakikaya ihtiyacım vardı! Sırtımdaki kaslar gerildi. Ensemdeki tüyler bir aslan yelesi gibi dikilmişti. Başımı kaldırıp yukarılara baktım. Kabloların gani olduğu teknik odada ilgimi çekebilecek tek şey bir havalandırma boşluğu. Daha önce farkında olmadan elde ettiğim klostrofobimin nüksetmeyeceğini umarak oturduğum yerden kalktım. Kalbim çılğınlar gibi demir parmaklıklarını zorluyordu.

“Neşe adamlar kapıda! Allah’ım...” Cen’in elini alnına vurup yere çöktüğüne adım kadar emindim.

Yanaklarım yanıyordu. Burada yakalanıp polise teslim edilemezdim. Henüz değil!

Yeşil *Yükleme Tamamlandı* onayı geldi. Yeşil rengi sevdiğimi söylemiş miydim?

Bellegice bime attığım gibi raflara basarak havalandırma boşluğunun kapağına geldim. Dışarıda bazı sesler işitince ensemdeki tüyler diken diken oldu. Korkudan olduğunu düşü-

nüyordum. Yoksa elimi koyduğum yerden elektrik çarpmış olamazdı. Hemen elimi geri çektim. Kendimi yukarı aldım.

“Neşe!”

“Susun, dikkatimi dağıtıyorsunuz!”

Arkamdan kapağı kapatacak vakit yoktu. Çıktığım yer rafların ilerisinde olduğu için benim buradan kaçtığımı anlamaları biraz vakit alırdı. Fazla ses çıkarmamaya özen gösteriyordum. Tozlu, kirli tünelde yürürken nefes almamak için kendimi zorladığım halde oksijen ihtiyacına yenildim. Ellerim ve dizlerim derin temizliğe girişti, ne var ne yoksa dip köşe geçtiğim yeri parlatıyordum. Bunun için bana teşekkür etmeleri gerekiyordu. Bazı yerlerdeki hava çıkışından nerede olduğumu anlamak için duraksadım.

“Cen bana çıkış yönünü söyle.”

“Neredesin?”

Ne güzel soruydu! Havalandırmada güvenlik kamerası olmadığı için benim nerede olduğumu anlamıyorlardı. Havalandırma için yol haritası çıkartmadığımızı hatırlayınca gözlerimi devirdim. Hiç profesyonelce değildi.

Asansörü gördüm. Biraz uzak olduğu için gözlerimi kısarak kat numarasını okumak zorunda kaldım.

“10. katın B kapılı asansörün önündeyim.”

“Tamam, hemen kontrol ediyorum.” Cen’den gelecek bir cevabı beklerken, iftarı bekleyen oruçlu kadar sabırlıydım.

“Şu an kat temiz. O tarafta güvenlikten kimseler yok. Sen aşağıya indiğinde ben kameraları kapatacağım. Kendini hemen yangın çıkışından dışarı at.” Eğer cümleleri düz anlıyor olsaydım, şu an kendimi camdan aşağı bile atabilirdim.

Tutuşan eteklerimle havalandırmanın koca kapağını zorladım. Açılmadığını görmem resmen çığlık atmam kadar etkileyiciydi.

“Bu kapak dışarıdan vidalı!”

“Kendine başka kapak bul!”

Ne kadar basit söylüyordu. Hemen!

Yürümenin büyük bir nimet olduğunu anlamam, sırf şu emeklemem yüzündendi. Sırtımın ağrıdığı yetmiyormuş gibi ellerime yapışan pislikler avucumun rengini katrana çevirmişti.

Kör bir nokta olduğunu düşündüğüm yerde beyaz ışığa doğru emekledim. Aralıklı boşlukları olan havalandırma kapağına eğilerek nerede olduğuma baktım.

“Asansörün sol koridorunda biri var mı?”

“Hayır, şu an hiç kimse yok. Güvenlik siber odasından çıkmadı.”

Mazgalı zorladım. Beni bekliyormuş gibi hemen çıktığını fark edince ayaklarımı sarkıttım, sincap gibi zıplayıp yere çöktüm. Cen’in dediği gibi etrafta kimseler yoktu.

Bir odanın yarı kapalı kapısına gözüm ilişti. İçeride kimse olmadığı gibi kenardaki uzun trençkot beni kendine çekti. Vakit kaybetmeden üstümdeki güvenlik kıyafetlerini çıkarttım. Kot pantolonumun üzerine giydiğim için tekrar üstümü giyinmem gerekmedi. Uzun trençkotu sırtıma geçirip başımdaki kasketi odaya doğru fırlattım.

“Neşe ne yapıyorsun?”

“Üstümü değiştiriyorum. Bodur elma boyunda güvenlik memuruyken dikkatleri çekmeden başka nasıl kaçacağım?”

Atkuyruğu saçımı açıp elimle yana doğru bir model verdim. En azından yüzümü saklamak konusunda yardımcı olacağını düşünüyordum.

“Acele et! Adamlar az önce tüm katı taradılar. Şu an kameraların çalışmamasını buna yoracaklardır.”

“Dikkatlerini dağıt.”

“Dağıtıyorum zaten! İkinci katın tüm kameralarını sonsuz döngüye aldım. Oraya doğru büyük bir güvenlik akımı başladı. Senin bulunduğun yerde sadece yürüdüğün yolun kameralarını değiştiriyorum. Bu kısa süre dikkatlerini dağıtacaktır. Tabii emin olamayız. Sen acele et yeter!”

“Nazif Baba’nın sesi gelmiyor. Nerede?”

“Senin başına bir şey geleceği için çok endişelendiğinden dışarı yolladım. Bir sigara yakıyordur.”

“Ah Cen! İçmesine nasıl müsaade edersin! Sigara sağlığa zararlı!”

“Polislere yakalanırsan sen sigaradan daha fazla zarar vereceksin.”

Haklıydı. Nazif Baba bazı zamanlar beni oğlundan bile fazla severdi. Onu daha da endişelendirmemek için işime konsantre oldum. Çantamı kanguru torbası gibi önüme alarak trençkotun bir iki düğmesini ilikledim. Dalgalı saçlarımla koridorda yürürken bir çalışan havasına sahiptim. Asansörün önüne gelip aşağı kat düğmesine bastım. Sol taraftan bazı sesler geliyordu. Güvenlik telsizlerini duymak yutkunmama sebep oldu.

“İkinci katta bir sorun yok efendim.”

“Böyle olmayacak. Patronlara haber verin.”

“Cen asansör...”

“Kahretsin! Saldırı var.” Ses gitti.

Ding dong...

Ah hayatımda duyduğum en güzel zil sesiydi. Gelen asansöre atladığım gibi derin bir nefes alamadan ağzımı tıkmak zorunda kaldım. İki devasa boydaki takım elbiseli adam birbirleriyle bir konu hakkında konuşuyorlardı. Yüzümün görünme ihtimaline karşı onlara fırsat vermeden saçlarımı hemen diğer yana doğru yatırdım. Aynı zamanda kameralardan da korunuyordum.

Yanımdaki geniş cüsseli adam konuşmasını yarıda bıraktı. İçimden bir ses bana baktığını söylüyordu. Yüzümü görmemesi için alnımı kaşıyormuş gibi yaparak gözlerime indirdim. Asansörün miy miy sallanarak aşağı inmesini beklerken bana inmeler inecekti. Sessizlik uzadıkça tansiyonum çıkıyordu. Adamlar neden konuşmuyordu?

Tam o anda avucuma yumuşak bir şey değdi. Boş bulunup başımı kaldırma gafletine düşmediğim için şükrettim.

“Ellerinizi için.” Yanımdaki cüsseli kodaman bana mendili-ni sunmuştu. Kırk yıl düşünsem böyle bir incelikle karşılaşa-cağım aklıma gelmezdi. O an vicdanım sızladı. Holdingdeki görevini bilmiyordum ama o böyle centilmenlik yaparken ben onların ocağına incir ağacını dikmiş, kaçmak için bekliyordum.

Ellerime baktığımda gözlerim büyüdü. Kapkara avuçlarım resmen *ben suç işledim*, diye bağıyordu. Başım dönmeye baş-ladı. Saç tellerimin arasından adamın yüzümü görmek için başını eğdiğini fark ettim.

“Te... teşekkür ederim.” Sesimin ince çıkışına ben bile şaşırdım. İçimdeki hanımefendiyi nerelerimde saklıyordum?

Diğer yandaki adamın telefonu çalınca sessizlik son bul-du. Adamın benimle olan sohbetini keseceğini düşündüğüm anda nefesi kulağıma degecek kadar yaklaştığını hissettim.

“Hamilesiniz sanırım?”

Deri çantam? Ah!

Alt tarafı 10. kattan iniyorduk. Dünyanın çekirdeğine in-meyi amaçlayan bu asansörün duvarları üzerime üzerime ge-liyordu ve ben birazdan yangın var diye bağıracaktım.

“Öyle...” Kelimesi ağzımdan çıktığında zemin kata geldi-ğimizi müjdeleyen o ding dong sesiyle üstümdeki ölü topra-ğımı silkeledim. “İyi günler!”

“NE?” Diğer adam âdeta böğürmüştü.

“Ne oluyor?”

“Sistemimize bir virüs yayılmış. İsmi de *Kod Adı: Neşe!*”

Hızla yürürken arkamdan gelen konuşmalar gülümse-meme sebep oldu. Acil çıkış tabelasından kapalı otoparka indim. Kısa süreli ateş hattı bende aşırı terlemeye sebep ol-muştu. Montumu çantamın içinden çıkarıp üstüme giydim. Kulaklığım çalışmıyordu ve telefon etmek için çok az vak-tim vardı.

Kendimi, elimden geldiğince saklanarak otoparktan dışarı attım. Hızlı adımlarla holdingden uzaklaşırken arkamdan bazı sesler geldi.

“Yakalayın!”

Koştum... Hunharca koştum... Yaşamak için koştum... Berbat hayatıma inat koştum...

“NEŞE?”

Kulağımın dibinden gelen megafonlu ses, bedenimi kontrol edemeyeceğim bir korkuyla ürküttü. Ruhumun kısa süreli bedenimden uzaklaşmasına fırsat vermeden dünyaya inmiş gibi bakıyordum Cen’e.

“Dakikalardır sana sesleniyorum, nereye daldın öyle?”

Başımı iki yana salladım. Gerçekten derin düşüncelerin içine girmiştim. O günkü korkum ve heyecanım, hayatımda yaşamadığım kadar şiddetliydi.

“Şu gelecek antrenör için ne düşünüyorsun? Gerçekten benim yüzümden mi kabul ettin?”

Kafamı toparlayıp hangi konudan bahsettiğini anlamak için bir süre durakladım. Elimdeki elmadan bir ısırık aldım.

Pöf... savunma dersleri...

“Evet, şu konu! Doğrusu istemiyorum, fakat sen yanımda olursan daha katlanılabilir diye düşünüyorum. Ayrıca Nazif Baba hiç tanımadığımız bir adamın buraya gelmesini nasıl uygun görüyor? Burada bir tamirciye göre çok fazla bilgisayar var. Ya meraklı biri olursa ve tüm kurulu sistemimizi kurcalarsa?”

Cen kafasını salladı. Alt dudaklarını dişlerken düşünceli görünüyordu.

“Bunun tedbirini alırsız. Zaten gündüzleri işe çıkmamız haricinde bilgisayar veya telefon tamiri yapıyoruz. Gelen kişinin o kadar kurcalayacağını sanmıyorum. Hem onu burada tek bırakıp bir yere gitmeyeceğimize göre...”

“Yine de adını koyamadığım bir huzursuzluk var içimde. Sanki bir şey olacak gibi.”

“Ne gibi?”

Suratımı buruşturdum. Son zamanlarda gördüğüm kâbuslar kadar etkileyici bir his gelip kalbime yerleşti. Bunu nasıl açıklamam gerektiğine emin değildim. Genelde gördüğüm tüm rüyaların çıkması, gördüğüm şeylerin hayra alamet olmamasıyla daha korkutucuydu. Birisi beni sırtımdan bıçaklarken bunun kim olduğunu veya olacağını merak içerisinde bekliyordum.

Üzümümünden bir tane aldım. Tatlı ve sulu parça ağızda dönüp dururken gelecek hakkında daha fazla düşünmemen gerektiğine karar verdim. Sadece kendimi korumam gerekiyordu. Eğer bunun için birilerinden ders niteliğinde faydalı bilgiler alacaksam asla engellememeliydim.

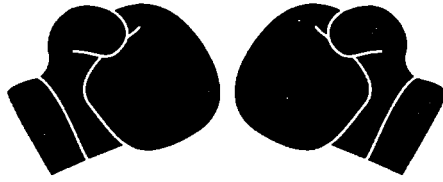
Nazif Baba, Cengizhan ve benim için hep en iyisini isterdi. En iyi okullarda okutacak kadar parası olmasa bile İstanbul’un en iyi devlet okullarında okuyabilmemiz için maddi manevi tüm desteğini ikimiz için harcamıştı.

Bu yüzden Cen kendisini hep suçlu hissetti, iki yıllık bir üniversiteyle eğitimini geçiririp en az babası kadar iyi bir bilgisayar korsanı oldu. Ben de ekmeğin ballı kısmını yiyen taraftım. Bilgisayar Mühendisliği bölümünden mezuniyet kepimi fırlatmıştım.

Bölüm ve başarılarımıza göre iyi birer firmada işe başlayarak daha çok kazanacağımız işler bulabilirdik. Yalnız Cen ve benim için bağımsızlık her şeyden önce geliyordu. Para için ruhumuzu eğip büken patronların kast sisteminde olmaksansa kendimizce bir duruş sergilemeyi tercih ettik.

Pekâlâ, bilgisayar korsanı olup kimsenin canına zarar vermediğimize göre, yaptığımız iş fena sayılmazdı.

BÖLÜM 4

“Şu antrenör neden bizi çalıştırmak için buraya geliyor? Eminim bir dövüş salonu vardır. Oraya gidip sabahçı-öğlençi öğrenci olarak ödevlerimizle eve gelirdik.”

Elindeki telefonun iç organlarını masanın dört bir yanına dağıtmış olan Nazif Baba, burnunun ucundaki gözlüğün arkasından düz bakışlarla bana döndü. *Evet adamım!* Tam yapmak istediğim karizmatik modelle bakıyordu.

“Beraber dışarı çıktığınız her vakit Cengo ile başınıza olmayacak işler açılırsunuz. Bu sorumluluğu üstlenemem. Burada gözümün önünde ders alacaksınız.”

“Benim hiçbir suçum yok baba.” Cen babasına sırtı dönüktü, masanın diğer tarafında bir laptopu ters çevirmiş, içini röntgenliyordu. “Neşe kendi isteği ile başkasının müşterisini bize çekmeye çalıştı.”

Ellerimi hızla iki yanımda kaldırdım. “Atılan iftiraların altında ezilmek istemiyorum. Benim tek yaptığım, Tekno mağazasındaki bir müşteriyi kendimize çekerek tamir işlerini yapabileceğimizi söylemekti. Adam sigara içiyordu, masum bir sohbet içerisinde teklif ettim. Açıkça söylemedim bile!”

Nazif Baba kınayarak başını iki yana salladı.

“Adamları yolundan çıkarırken ne kadar ikna edici olabileceğini ikimiz de biliyoruz.”

Saldığım saçlarımı omuzumdan geriye doğru atarken suratımdaki kibirli ifade, sadece yaptığım şeyin arkasında durduğum için oluştu. Karakterimle alakalı değildi.

“İkna kabiliyetim sayesinde şu an tamir işlerimiz patlamış durumda ama babacım.” *Kaşlarını oynatan kız* gibi bir kaşımı kaldırdım.

“Evet, haklısın.” Tekrar bana döndü. Elindeki en küçük boy tornavidayı bırakmadan alaycılığın esiri tapınma hareketini yaparken başımı esefle iki yana salladım. Ağzımı açıp yaptığının hoş olmadığını söyleyecektim ki dış kapıda birinin olduğunu haber veren o kapı zilini işittim.

“Ah yaşasın, pekmezimizi akıtacak antrenörümüz de geldi. Oley!” Sahte sevincim iki erkeğin de gözlerini devirmesine sebep oldu. Cen kapıya doğru giderken karın boşluğu çimdik attı.

“Ah acıdı!”

“Beter ol!”

“Dayak yerken sen beter olacaksın abicim.”

Salkımdan birkaç üzüm kopardım, ilk dersin tanışma faslı olacağını düşündüğümünden, boş dersi kendimce eğlenerek geçirmeye karar verdim. Kendi bilgisayar masama geçtim. Ekran açılırken gönlümün efendisi en güzel gülüşüyle bana bakıyordu. Dünyadaki tek aşkım olan Usui Takumi duvar kâğıtlı masaüstüme iç çekerek baktım... baktım.

Ah bu adamı ne çok seviyordum!

Kendisi Japonların özenerek çizdiği, Kaichou Wa Maid Sama mangasındaki en çarpıcı kişilikti. Etkileyici cümle yapıları, kıskırtıcı karakteri ve sapık kişiliğiyle tüm kadınların kalbini fethetme yetisine sahip yeşil gözlü bir aşktı. Çok se-

vilmesinin diğer yanı anime olarak yayınlanmış olmasıydı ve ben o karakterin hastasıydım.

Evet, bir çizgi karaktere kara sevdalıydı, zavallı kalbim.

“Neşe?”

“Hı?” Hülyalı bakışlarımı ekrandan ayırmak istediğim konusunda emin değildim. İçimdeki aşk öyle kuvvetliydi ki yüzlerce kere izlediğim bölümleri ezberlediğim halde sıkılmayışımdan anlayabiliyordum. Dünyada böyle bir adamın olmaması ne kadar üzücüydü. Usui aşktı. Nokta.

“Neşe, bakar mısın?”

“Nereye?”

“NEŞE!”

Nazif Baba’nın bağırırken kullandığı o bariton sesle irkil-dim. Usui yeşili üzüm tanesi gözlerine son kez bakıp hızla yerimden kalktım. Salınarak ve neredeyse ayaklarımı sürüye-rek yürüdüğüm orta masanın hemen yanında durmuş, kızgın gözlerini üzerime diken Nazif Baba’ya ilerledim, Cen’in yanındaki adama döndüm.

Ve o gözler...

“Usui yeşili!” Hayretle açılan gözlerimle anime karakteri-ne benzediğime emindim.

Gözlere bakmak için lütfen tıklayın.

Adam genişçe gülümseyerek, “Anlamadım?” diye karşılık verdi. *Ne güzel gülüyor...*

“Bizim kız Windows 98’e geriledi. Baba şunu çimdikle. Aç kapa bir şey yap.”

Gözlerimi selektör yapar gibi bir iki kere kırıştırdım. Bakışlardaki benzerlik o kadar barizdi ki aynı baştan çıkarıcı, yarısına kadar inik göz kapağı ile kontagını kesmeden bakı-yordu. Usui’ye benzer tek yönü gözleriydi ve kalbime inen ağır tokmak; bayramlarda para istemek için apartmanı inleyen Ramazan davulcusu kadar keyif kaçıracıydı.

Verdiğim tepkiyi fark etmem utanmama sebep oldu ve utandığım her andan kendimden nefret ediyordum. Çattığım kaslarımla masanın önünde durdum.

Cen'in uzun boyuna eş değerde bir adam görmeyi beklemiyordum. Daha kısa, Naim Süleymanoğlu gibi bir adam olacağını düşündüğüm için biraz şaşkındım. Karşımdaki adam uzun boyunu güçlendirmek için resmen kaslarına alçı dolgu yapmış gibi duruyordu. Toprağa sağlam kök salmak için gövdesini genişleten bir ağaç kadar etkileyici görüldüğünü inkâr edemezdim.

Üzerindeki geniş askılı siyah atleti Mart ayının serin havasını sorgulamama sebep oldu. Bu adam üşümez miydi? Böyle *yiğidin malı meydanda* der gibi gösteriş yapması, tenime batan kaktüs inciri gibiydi. Zamansız toplanan her incirin üzerindeki ipeksi dikenler, insanın teninde görünmez ve sürekli batıp dururdu. Ona karşı hislerim tam olarak buydu.

"Emir, seni tanıştırayım. Ders vereceğin ikinci öğrencin, Neşe! Neşe bu bey de zıplayarak heyecanla beklediğin Dövüş ve Savunma Tekniği Eğitmeni, Emir Karasoylar."

Cen'e yan gözle ters bir bakış attım. Bilerek yapıyordu. Kışkırtma davetini öteleyerek başımı eğdim ama DSTE bana elini uzattığında kendi içimde afalladım. Bakışlarım gayri ihtiyari gözlerine kaydı. Bana adını koyamadığım bir ışıkla baktığına yemin edebilirdim. Maviyse güvenliydi, sarıysa sırtım karıncalanıyordu ama bu... bu bir kırmızıydı!

Bedenimdeki kıvılcımlar tüm hücrelerime dağıldı. Resmen iç çatışma yaşıyordum. Ben, benden geride kaldığı için tam olarak neyi anladığımı bile bilmeden ikaz lambalarını yaktım.

Gözlerine bakmadan tokalaşsaydım iyi olacaktı. Ensemdeki tüyler kirpi gibi olurken yapmamam gereken bir şeyi yaparak, kararlı bir saygıyla elimi uzattım. Ellerimiz tam birbirine dokunuyordu ki *cızt* diye bir sesle canım yanarak geri çekildim.

“Hiiiiiii!”

Cen irkildi. “O da neydi?”

Beyaz kaşlarını hayretle kaldırarak “Ses sizden mi geldi?” diye sordu Nazif Baba.

Elime baktım. Hafif kızarıklığın üstünü ovuşturdukça kızarıyordum. Can acım ve kızgınlık, şaşkınlığının şemsiyesi altına oturdu, ben ise tepkisizdim. Emir’e baktığımda çarpık bir şekilde sırtıttığını gördüm.

“Sanırım elektrik çarptı.” diye açıkladı, o karizmatik gelen sesiyle. *Karizmatik mi?*

Cen bir süre bana baktıktan sonra gür bir kahkaha attı. Birilerini eğlendirebiliyordum, ne güzel...

“Emir inanmayacaksın ama bu kızın ilk elektrik aldığı erkek sensin. Hem de gerçek anlamda!” Eşsiz kahkaha koleksiyonuna bir yenisini daha eklerken dişlerimi sıktım. “Şu kızgın gözlerle bak, birazdan bizi fünye ile uçuracak!”

“Çeneni kapatmazsan, füze ile uçururum.”

Göz kırptı. “Ben gidip antrenman kostümlerimi giyeyim. Neşe Hanımcığım siz de bize iştirak eder misiniz?”

Öyle saçma bir noktadaydım ki bir yanım aslan görmüş ceylan gibi kaçıp gitmek ve ‘ne dövüşü yaa’ diye isyan etmek istiyor, diğer tarafımsa ilk önce Cen’in daha sonra beni çarpan uzun sakallı, pis gülüslü DSTE’nin -ki bu Dövüş ve Savunma Teknikleri Eğitimimiz oluyordu- burnuna kafamı geçirmek istiyordu.

Ah benim iki ucu çamurlu değneğim!

“Ben bugün...” diye başladığım cümlemi Nazif Baba’nın uyarı veren gözleri sebebiyle çevirmek zorunda kaldım.

“...sırtım ağrıyor gibi hissediyordum ama hamlıktandır o. Çalışınca geçer!”

Emir iletişimimizin güçlenmesini amaçlamıştı, yoksa muhatabım değilken neden söze karışıp oku kendine çevirmeyi istesin ki?

“Şifa olacak bazı hareketler biliyorum!”

Çift anlamlı cümleler...

Nereye çekersen oraya gider!

Gözlerimi kısarak ona doğru yaklaştım. Dışarıdan bakanlar üzerine yürüdüğümü de söyleyebilirdi.

Nereden bakıldığına bağlı, öyle değil mi?

“Ben de bazı hareketler biliyorum.” *Mesela, kasık motorlarını eline vererek hemcinslerim için ferah bir dünya bırakabileceğim kadar şifalı. Bakışlarından hoşlanmıyorum adamum.*

Benim tersime, Emir karşılık olarak söylediğimden hoşlanmıştı. Kahretsin! Beni sanki arzuluyormuş gibi bakan sapık gözleri ve çarpık sakallı gülüşüyle donakaldım. Yeşil göz ve renk takıntım, zıt kutuplu etkilere sahip bu adamda toplanması benim tüm öfke sistemime virüs gibi yayılıyordu. Ellerim karıncalandı, yumruklarımı sıktım, o an çenesini dağıtmak istiyordum. Beni yiyecekmiş gibi bakan o yeşil gözlere, zift karası kornea nakli yapabilirdim.

Hayaller, gerçekler...

Karşımdaki adam beni tek ayağıyla ezecek bir filken ben ancak hayalimde onu işkencelere maruz bırakırdım.

“Neşe, sen iyi misin?”

Nazif Baba koluma dokunduğunda dönen nevrim sessizce mantık çerçeveme iniş yaptı. Nerede ve ne için bulunduğumu hatırladım. Şaşkın ifademi yaşlı dostuma çevirdim.

“Efendim baba?”

Çözüm odaklı gözleri Emir ve benim aramda gidip gelirken dudakları kıvrıldı. “Emir buraya size kendinizi savunmanız ve bir saldırıda karşılık verebilmeniz için geldi. Dövüştürülecek horoz gibi boynunu uzatarak ona kızgın kızgın bakmanın anlamı yok!”

Bu garajda yaşayan insanların tek ortak huyu da benzetme başarılarıydı. Eşsiz bir teşbih yeteneğine sahiptik. Sanırım yediğimiz üzümelerde bir sır vardı.

“Yok babacım, neden kızgın bakayım ki...” Cümlemin sonuna doğru sözcüklerin dışlerimin arasından çıkmasını kesinlikle ben istemedim. Emir’e yan yan bakarak odama gitmek için ilerledim. Dövecek ya da dövülecektim. En azından bunu rahat kıyafetler içerisindeyken denemek istiyordum.

Bilgisayarla çalışmak dışarıdan bakıldığı gibi sadece oturmak değil, yorucu bir işti. İskelet sistemi yıllar geçtikçe Notre Dame kamburuna dönüşüyor, iç organlar büzülerek ileride karşımıza çıkacak birçok soruna temel atıyordu. Sürekli oturmaktan dolayı fiziki problemlerimizi gidermek adına garajın bir tarafını minderler ve bazı spor gereçleri ile doldurmuş, sıkıntılı anlarımızda uğraşacak farklı bir alan kurmuştuk.

Beyaz tişört ve üstüme yapışan siyah taytımı giyerek geri döndüğümde Cen ile çok sevgili DSTE’miz ısınma turlarını bitirmiş, ilk derslerine başlamıştı.

Hiç ses etmedim. Ufak ufak adımlarla kenardan akarken beni fark etmeyeceklerini umuyor ve bu zoraki eğitim sürecinde parmağımın ucunu bile kaldırmak istemiyordum.

“Kondisyonun iyi, vuruşların kuvvetli. Daha önce ders almış mıydın?”

Geçen sene Cen için tedarik ettiğimiz lapaları eline geçiren Emir, Cen’in vurması için ilgi çekici bir kuvvetle tutuyordu. Haddini aşan gözlerim sertleşen kol kaslarının boğumunda dolaşıp doğru yerine geldi.

“Üniversite zamanımda birkaç kere salona gitmişliğim vardı. Vaktim olmadığı için düzenli bir eğitim almadım. Böyle, vücut çalışmayla kaldı. Saldırı sporları konusunda çok bilgim yok.” Cen boks eldiveniyle burnuna dokundu. Konuşurken hissedilen sert solukları, uzun zamandır çalıştıklarını gösteriyordu.

Benim içeri gidip gelmem ne kadar sürmüştü ki?

Duvardaki devasa saatimize baktığımda gözlerim büyüdü. 45 dakika! Tabii hazırlanmaya biraz da oyalanma eklemiş ola-

bilirdim. Nazif Baba'nın işine dalıp Cen ve Emir'in aralarındaki paylaşım, zaman kavramını yok etmişe benziyordu. Hiç çaktırmadım. Hatta parmak ucundaki adımlarla oradan uzaklaşmayı düşündüm.

"Tamamdır, benim pilim bitti."

"Sanırım kaçak bir öğrencimiz var." Emir'in gözleri bana kaydığında bir kaşını yukarı kaldırdı. Sanki onunla karşı karşıya gelmekten korkuyor olduğumu ima eden o bakışlar sınırimi bozuyordu. Hiç de ondan kaçmayı düşünen bir halim yoktu. Sadece dövüşten haz etmiyordum. *Savaşmasak, sevişmesek öyle kalsak...*

Yakalanmış bile olsam omuzlarımı düşürmemeye kararlıyım.

"Havlü almak için odama gitmeyi amaçlıyordum. Miyop gözleriniz detayları kaçırıyor, Eğitmen Bey." Karşılık olarak anlam fışkıran gözlerini kıstı. Ne demekti bu?

"Hadi bakalım, Minik. Sıra sende." Cen boks eldivenlerini çıkartıp kenara bıraktı. Alnındaki iri damlalar ne kadar efor harcadığını gösteriyordu. Suratımı buruşturup Kırkpınar Yağlı Güreşleri müsabakasından çıkmış olan ısıltılı vücuduna baktım.

"Boksör olmaya mı karar verdin?"

"Hep içimde olan bir şeydi. Karşımda dişiime göre bir rakip bulmak zor olduğu için, küçük hanım, sen hiçbir zaman öğrenemedin. Emir iyi bir rakip. Hem de çok çok iyi!" Arkasını döndü. "Bir dahaki derste senin de ellerinde boks eldiveni olacak!"

Emir baş selamıyla gülümsedi. "Her zaman beklerim!" Gözleri bana kaydığında gülümsemesi azaldı ve ben olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Hedef noktası olarak beni nişan almasından hoşlanmıyordum. Elimden gelse asla bakmaması için at gözlüğü bile hediye ederdim. Neşe Gözlüğü!

"Neşe, Emir seni bekliyor." Adımın onunla aynı cümlede kullanılmasına takılan kulaklarımın gereksiz oyunuyla afal-

layarak varlığını unuttuğum Nazif Baba'ya döndüm. Sanki radara yakalanmışım gibi dik dik bana bakıyordu.

“Tamam, anladık. Üsteleyip durmayın!”

Üzerimdeki tonlarca ağırlığı nerede yük ettiğimi bilmeden yavaş adımlarla ecelime doğru yol aldım. Ayağımdaki terliği kenara bırakarak siyahla kaplı mindere ayak bastığımda bir süre denge problemi yaşadım. Başıma ne geleceğinden emin olmasam da karşımdaki adamın yüz ifadelerine baktıkça sonunun iyi bitmeyeceğine dair hislerle doluyordum.

“Sonunda karşı karşıya gelebildik demek.”

Emir'in dudaklarını her açışında tenime kızgın demirler değiyordu. Ağzını dikmek için internette derin bir araştırmaya girecektim. Eminim bu konuda pratik yararlı bilgiler edinebilirdim.

“O kadar heyecanlanmayın.”

Gülümsedi. *Ben sana göstereceğim*, diyen uyarı bakışlarına mı sahipti yoksa hayal gücüm benimle kafa mı buluyordu, asla emin olamadım. Diyalog kurmak istemedikçe beni zorladığını fark ettim. Bu yüzden bakışlarımı alaycı ifadesinden bedenine indirdim. Geldiği zaman üzerinde bulunan atletini değiştirmiş, altına farklı renkte başka bir şort giymişti. En az Cen kadar terlediği için iri kol kaslarındaki parıltılar garajın aydınlatmaları altında elmas gibi parılıyordu.

Terli erkeklerden hiçbir zaman haz etmedim. Kokulara karşı oluşan hassaslığım, Cen'e deodorant olarak son bulmuş olsa da şu an bir yenisini kaldıracak mide kuvvetine sahip değildim.

“Aşırı terlemiş görünüyorsunuz. Bir duş aldıktan sonra kuru halinizle derse başlayabiliriz.”

Gözlerimdeki meydan okumaya, dudağının bir kenarını kaldırarak karşılık verdi. Ne söylediğimi anlayacak kapasiteye sahip olduğunu görünce şaşırmadım. En azından beni yormuyordu.

Arkamı döntüp tekrar terliklerimi giyecektim ki buraya gelirken getirdiğini düşündüğüm ve yeni gördüğüm spor çantasından aldığı havluyu terini sildi. Açıkta kalan her yerini kuruladıktan sonra tekrar eğildi. Havluyu bıraktı; su şişesini aldı. Tek nefeste yarısını içerek geri bırakırken gözlerini bana çevirdi. Eski durduğu noktaya geri gelip bir eli belinde durdu. Bana korkusuzca meydan okuyordu!

“Sizin için yeterince kuru muyum?”

Hah! Ter kokusundan kurtulmuş muyduk?

Az sonra yaşanacaklar için heyecanlı bekleyişte olan dört göze döndüm. Cen, Emir gibi terini kurularken orta masaya yaslanmış, Nazif Baba da dayak yememi bekler gibi sabırsız görünüyordu. *Başa gelen çekilir.*

“Pekâlâ, ne yapıyoruz?”

“Önce ısınmamız gerekiyor.”

Bu adamın ağzından çıkan her kelime benim hatalı dosyamdı. Tenime geçen çivili yatak kadar rahatsız ediciydi. Ağır fiziksel hareketlere başlamadan hemen önce kasları ısıtmak, bedeni esnetmek gibi konulara yabancı değildim ama adam söylerken sanki kırmızı saten örtülerle kaplı karyola yatağımızda ‘Çok ateşlisin aşkım!’ demiş kadar huzursuz ediciydi. Beynimdeki alarm çanları, savaş emrini almak üzere hazır bekleyen askerler kadar tetikteydi. Ben kesinlikle hayal gücümün esiri değildim. Emir’in sözleri sadece cinsiyeti dışı olanların anlayabileceği kod sistemiyle bana ulaşıyordu. Diğer tarafta bizi izleyen iki erkeğin anlamasının imkânı yoktu.

Hele bakışları...

“Neşe Hanım, hu hu!”

Emir’in bana el salladığını fark ettiğimde hafifçe öksürdüm.

“Evet?”

Yeşil lazerli bakışlarıyla beynimi taramış gibi alayla gülümsemi. “Hareketlerimi tekrar edin.”

Ötekilere bakmak istemiyordum. Emir'in gizlice bana kurduğu bu sessiz tuzağı anlamamalarına ben olanak sağlıyor ve sessiz kalmam gereken her durumdan utanıyordum. Adamı kıskırtan sanki benmişim gibi onu koruyacaklarına emindim.

İstemeyerek de olsa Emir'in hareketlerini tekrar ettim. Kolları aç, kapa. Yukarı kaldır, indir. Otur, kalk.

Emir'in gözlerine bakmamak için kendimi zorlayarak kollarına odaklandım. Bir süre sonra dudaklarım kurudu. Dilimle onları ıslatırken Emir'in gözleriyle karşılaştım ve o anda zevkle ışıldadığına adım kadar emindim. Hay aksi!

"Vücut terlemeye başladı. Şimdi biraz dinlenip kolları bacakları sallıyoruz."

Bedenim alttan tutuşturulmuş soba gibi içeriden ısınmaya başladığı için az da olsa sporcu ruhuna girmeye başladım. Vücut çalışırken düşüncelerin yavaş yavaş uzaklaşmasını fark ettiğimde bir gerçekle daha yüzleştim. Üzgün hisseden insanların kendilerini oyalaması için neden koştuklarını çok iyi anlıyordum. Bundan sonra kaçacağım yöntemlerden biri de şüphesiz spor olacaktı.

No pain, no gain! *Acı yoksa, kazanç da yok!*

Ruhuna girdim. Kafa karıştıran, hayali düşüncelerden arınan beynim bile kan pompasını yükselten kalbim kadar heyecanlanmış, aç bir öğrenci olarak eğitimcimin yaptıklarını tekrar etmeye can atıyordum.

Ta ki...

"Şimdi de squat adını verdiğimiz harekete geçiyoruz. Elleri birleştirip öne doğru uzatarak sanki sandalyeye oturmuş gibi aşağı inip kalkıyoruz." Gözlerimin içine odaklanmış gözlerine kilitlendim. Büyüye mi maruz kalıyorum, anlamıyordum ki. İri bedenini o kadar erotik bir şekilde indirip kaldırıyordu ki alnımdan kocaman ter damlası şakağımdan süzülüyordu. Kafamı hızla iki yana sallayarak boynumdan kıtırdama

sesi işittim. Hangi ara hayal gücümün esirine kapıldığımı bilmiyordum. Tüm hücrelerimin spor yaptığını düşünürken, beynimin diğer odacıklarında çok başka âlemler dönüyordu.

“Yanlış yapıyorsun.”

Önüme indirdiğim bakışlarımı kaldırdım.

“Ne?”

“Belini kırma, dimdik olmalı ki ileride ciddi rahatsızlıklarla uğraşmak zorunda kalma. Ayrıca...” Ben daha söylediğini beyin süzgecimden geçirirken o yanıma gelip bir elini bel çukuruma ötekini omuz başıma koyarak şekil verdi.

“Dik dur.”

Yanaklarıma vuran sıcak resmen motoru hararet yapan bir araba gibiydi. Birazdan burnumdan beyaz-grimsi dumanlar çıkacaktı. Çevik bir hareketle temasından uzaklaşacağım kadar mesafe açtım.

“Anladım, tamam.” Bir iki kere aynı hareketi tekrarladıktan sonra ona döndüm. “Hadi, yeter bu kadar!” diyerek sabırsız bir çıkış yaptım. Hareketi izlerken tansiyonum yükselmişti, kendim uygulayınca âlem yapan beyin hücrelerim kafayı bulmuş, sarhoş ruhumda östrojen hormonlarıma işveli ok atıyordu. Neyse ki hareket ettiğim için değişen nefesim, dışarıdan bakan için masum bir ısınma hareketi olarak anlaşılıyordu. Durdum.

“Serimi geçip düğüme gelelim.”

“Ne demek istediğin hakkında emin değilim.” O da hareket etmeyi keserek ne ima ettiğimi anlamaya çalıştı.

“Yani, kaslarım cayır cayır yanarken artık eğitimin diğer dersine geçelim. Daha ne kadar ısınma hareketleri yapacağız. Resmen Ebru Şallı tadında nefes al ver moduna girdim. Yumruklarımı ne zaman sallayacağım? Ayrıca bu eğitim ne kadar sürecek? Yoksa ısınarak paydos mu edeceğiz?”

Sakince, “Hayır,” dedi. Ben koskoca bir sözlük dolusu kelimeyi birleştirip bir paragraf yazdım, aldığım tek cevap hayırdı. *Hayrolsun...*

Emir bana doğru bir adım atarken gözlerini kıstı. Bu kesinlikle hayal gücüm değildi. Adam resmen bana yazıyordu, hem de büyük puntolarla.

Bakışlarımı kaçırdım.

Dibime kadar gelerek parmağının ucuyla lastiği gevşemiş at kuyruğuma bir parmak salladı. Saçlarım havalanıp geri yerine gelirken kulağıma “*Yakın temas... Saldır bakalım, minik.*” dedi.

İçimden ‘*Ne diyon lan sen sibop*’ repliğini geçirirken, omuriliğimden beynime çiftteyle ateş etmişler gibi kan sıçrayınca saldırı pozisyonu aldım.

Hiç düşünmeden üzerine atladım. Düşünseydim, benden en az 15 santim yükseklikte iri kıyım bir adama doğru bodoslama atlamazdım. Öfke mantığımı kör etti. En son gördüğüm onun haince sırtışıydı, sonrası tavan manzarası. Sırtım sertçe mindere geldiğinde anlamadığım bir şok bedenimi ele geçirdi. Bana elleri belinde tepemden bakıyordu.

“Gösterin bu kadar mıydı?”

Tabii ki de değildi. Hemen ayağa kalktım. Bollaşan saçlarımı sıkıca tekrar topladım. İzlediğim aksiyon filmlerine şükran duyarak öğrendiklerimi uygulamaya geçtim. Ellerimi burnumun önünde yumruk yaptım. O çarpık bir gülüşle bana gülerken gözlerim arkasında bir noktaya kaydı.

Nazif Baba ve Cen her şeyin yolunda gittiğine emin olduktan sonra kendi işlerine dönmüştü. Artık bize bakmadıklarını fark edince üzerimdeki yüklerden kurtuldum ve karşımdaki adama tamamen odaklandım.

“Yükselen adrenalini doğru amaç için kullan, acele etme.”

Rayından çıkmış tren kadar tehlikeliydim. *Savunmanın canı cehenneme* diyerek kafamda hücum marşıyla ileri atıldım. Yumruk atar gibi yaparak karnına vurdum. Parmaklarım sızlasa da şu an kendimi durdurmam imkânsızdı. Kısa bir an yüzüne kayan gözlerim şaşkınlığına denk geldi.

Güzel...

Beni parmağının ucunda döndürüp yüz üstü süngerin üzerine atarken, hızla kendimi geri atıp ayağımla kasığının yakın bir noktasına tekme attım. Bu onun dengesini bozunca ayağına uzanıp kendime doğru çektim. Sırt üstü yere düştü. Kontrolümü dizginlemeyen tarafım, Emir'in yüzündeki şaşkın ama eğlenir ifadeden destek alıyordu. Onunla boğuşmam hoşuna gidiyordu.

Bacaklarımı açıp karnının üzerinde ata biner gibi oturdum. Çenesini kavrayıp yana yatırırken yüzüne sümsüğü indirecektim, fakat bir hareket tüm öfkemi emiş gücüyle ben-den aldı.

Emir omuzları sarsılırcasına gülüyordu!

“Sen... neye gülüyorsun?”

Çenesindeki parmaklarım kahverengi sakalları içinde kaybolurken o başını çevirip akışkan kıvama sahip yeşillikleriyle bana baktı.

“Şu an ne yaptığının farkında mısın?”

Neyin? Farkında olmadığım bir şeyi sormalarına ve cevabı bilmiyor oluşuma sinir oluyordum. Tekrar öfkeyle soludum. Kaşlarımı çatıttım.

“Saldırdım.”

“Evet, tıpkı eğitilmiş biri gibi! Bilmezden gelerek beni mi kandırmaya çalışıyorsun?” Bunu sorarken yarı ciddileşti. Kendimi bir an suçluluk duygusuyla dolu bulduğumda şaşırdım.

“Hayır, tabii ki. Ben daha önce hiç kimseye saldırmadım ve eğitim de almadım. Yaptığım hareketler içgüdüsel.” Ona Cen'in boksa merak saldığı yıllarda benim de gizlice internetten araştırma yaparak teknikleri teoride ezberlediğimi söylemememe gerek yoktu.

Emir uzun kahverengi sakalların arasından beyaz dişlerini gösterince omuriliğimden bir ürperti geçip gitti. Sanırım terim soğuyordu.

“Kalk üzerimden.” Sesi aniden sertleşince afalladım.

“Bana emir mi veriyorsun?”

İfadesizleşen suratındaki tek değişim bir milim kaldırdığı tek kaşıydı.

“Daha çok yapman gerekeni söylüyorum. *Kendimi* versem şu an terletecek çok başka hareketlerle karşılaşmak durumunda kalırdın.”

Kendimi... Emir! Adıyla benimle kelime oyunu yapıyordu. Serinleyen vücudumu tekrar alevler sararken kendimi onun altında yatar vaziyette buldum. Tek hamlede beni altına alarak bacaklarım iki yanda açık, oldukça uygunsuz bir pozisyona getirdi. İki bacağımın üzerine yerleştirdiği duba bacakları hareketimi kısıtladı. Ciğerlerim yine saldırıya odaklı sertçe soludu. Kalkmak için çırpınırken yapacağım en güzel vuruş hareketimle kasıklarına ulaşamıyordum. Ah bir ulaşıyaydım, bu davranışına mükemmel bir cevap verebileceğimi biliyordum. Bileklerimi neredeyse baş ve serçe parmağıyla kısıtıracak kadar ince bulunca hareket edemez bir halde bıraktı. Çığlık atmaya düşündüm. Allah aşkına iki erkek 20 adım uzağımdayken bir adamın tacizine uğruyordum. Başımı çevirip Cen ve Nazif Baba'ya baktım. Cen yoktu, babam da işine odaklıydı.

Ne yapacağımı anlayınca Emir yüzünü bana eğdi. Hiçbir şey söylemediği gibi yine gözleriyle konuşuyor ve beni onlara bakmaya mecbur ediyordu. ‘*Öpecek mi?*’ sorusu ‘tin’ diye belirdi.

Hayatta öğrendiğim bir şey varsa o da hiçbir zaman hiç kimseye zaaf noktanızı göstermemeniz gerektiği idi.

Emir benim gözlerimden etkilendiğimi anladığından beri sürekli onlara bakmaya zorluyordu. Hakkını yiyemezdim. Dağların arasındaki ıssız, berrak bir göl gibi, çok güzel gözlerle sahipti.

Eh Usui yeşili diye boşuna dememişler.

“Kalk üstümden!”

“Sen başlattın.” Üstüne oturduğumu hatırlayınca dudaklarım düz bir hal aldı. Adamı teşvik etmekten taciz davası bile açamazdım.

Birkaç saniye daha öyle kaldıktan sonra ellerimi aniden serbest bıraktı. Bacaklarımın arasından kalkarken popomda hissettiğim küçük çimdik hissiyle hemen yerden fırladım.

Beni oldukça kızdırdığı için bu sefer çok pis dövecektim! Üzerine atlamak için gerildim, tam omzuna çıkacağım sırada elimi tuttu. Kurtarmak için hızlı ve bir o kadar ters hareketle çekmem yüzünden şiddetli bir acı duydum.

“Aaayyyy!”

Ciyaklamam Cen ve Nazif Baba’nın kulaklarına erişti.

“Neşe?”

Çarpmadan yavaşça yere indim ya da indirildim.

“Neşe! Ne oldu?”

“Elim! Elim kırıldı!”

Emir beni nazikçe yere yatırdığı gibi hemen çantasına gitti. Ne olduğunu anlamadığım bir spreyi elime sıkarak geri çekildi.

“Elin mi kırıldı?”

“Nasıl kırıldı?”

“Hastanelik kadar ciddi mi?”

“Elin neredeydi ki?”

Sorular karşısında gülmemek için dudağımı dişledim. Canım yanarken soruların bu kadar saçma olmaması gerekiyordu. Öfkeyle atlamam, kırık bir elle oturmam demekti. Nazif Baba sırtımdan destek vererek doğrulmama yardım etti. Gözlerim Emir’e kaydığı anda yüzünde oldukça ciddi bir ifade vardı.

“Ben onu hastaneye götürürüm. Arabam kapıda.” Üstüne kapüşonlu bir sweatshirt giyerken “Cengiz sen onun üzerine bir mont ve ayakkabılarını getir.” dedi. Ağrıyan elimle öylece kalakaldım.

Biz animenin bu bölümüne ne zaman gelmiştik?

Aksiyonlu sahneleri geçmiş, sevdiği için endişelenen âşık adam bölümünü izliyorduk ve bu kesinlikle benim hikâye-me uymuyordu. Bir karış açık ağzımı kapatmayı akıl etmem, Emir'in beni kucaklamasıyla gerçekleşti.

“Sen... sen ne yapıyorsun ya? İndirsene beni.”

“Kıpırdama! Ayakkabıların yok.”

“İndirirsen giyebilirim. Problem ayaklarımda değil, elimde. Onlar da zaten yürüme işini ayaklara bırakıyor.” Elimi kırmaya götürecek kadar beni kışkırtan adam bir anda şövalye ruhlu, kucaklama meraklısı bir erkeğe dönüşmüştü. Onu itmek için kullandığım sağlam elime destek vermesi için kırık elimi de kullanırken can acısıyla bir çığlık attım.

“Sana kıpırdama dedim! Ne desem tersini yapmak üzere programlanmışsın.”

Acıdan hareketi kestim. Aslında sakinleşmemi sağlayan Emir'in Cen gibi teknolojik konuşuyor olmasıydı. Bunu ilginç bulmuştum. Teknolojiden anlayan erkeklerin üzerimde garip bir çekiciliği vardı. Çünkü teknoloji zekâ ister, o da herkesin kullanımında olmazdı.

Sokak kapısından dışarı çıkarken ürperdim. Gri yağmur bulutları az sonra fırtınanın çıkacağını bildiriyordu. Bense üzerimde soğuyan terli, kısa kollu tişörtümle donakalmak üzereydim. Olduğum yere büzülürken Emir beni göğsüne yasladi. İşte o an, ona ne kadar yakın olduğumu fark ettim. Düzgün kesilmiş, yoğun sakalları yüzünün yarısını kapatıyordu. Keskin bakan gözleri, alaycı ve arzulu bakmadığı zaman korkutucu görünüyordu. Şu an işine odaklı hareket ettiğinden hiç yumuşak değildi.

Kasılan sert pazıları sırtımda hissediyordum. 110 kiloluk kasları sinek taşırmış gibi ağırlığı fark ettirmiyordu. Beni kucaklar ve taşıırken hiç zorlanmadığı belliydi. Ben en az 50 kilo çekerdim. O kadar da hafif değildim. Poff...

Arabasının ön koltuğuna nazıkçe oturttu. Hemen arkasındaki Cen'in elinden aldığı ayakkabıları teklifsizce ayaklarıma geçirdi.

"Ben bebek değilim. Kendim giyebilirim. Alo? Sesimi işitiyor musun acaba?"

"Tek elinle giyemezsin."

Sakatlanan bendim ama beyni hasar alan kesinlikle Emir'di.

"Bana çocuk muamelesi yaptığının farkında mısın?"

Cevap verme gereği duymadan Cen'den aldığı fermuarlı hırkamı sağlam kolumdan giydirerek sakat olan elimin omzuna doğru attı.

"Araba sıcak olur, hepsini giymene gerek yok." Kemerimi de bağlayarak geri çekildi.

Cen, "Emir, bu da nüfus cüzdanı. Yanında bulunsun," diyerek elin tanımadığı DSTE'sine kimliğimi vermişti. Sinirlendim.

"Ce... Ce?"

Kapı suratıma kapandı.

Saniyelerin savaşı mı başlamıştı? Etrafımdaki hareketlilik karşısında yetişemez oldum. Emir seri bir şekilde arabaya binerek hemen yola çıktı. Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Bildiğim tek şey beni kaçırıyor olduğuydu.

"Beni hastane bahanesiyle nereye götürüyorsun?"

"Ne?"

"Zeki bir adamsın, sözlerimi anlamış olman gerekiyor." Sağlam elimi kapının koluna attım. Eğer sapıkça arzularını itiraf edecek olursa hemen atlayacaktım. Bedenimi kirletmek istiyorsa önce cesedimi çiğnemesi gerekecekti.

"Anladığım tek şey, senin öfkелendiğin zaman canını bile umursamadığın. Allah aşkına, elimi neden tuttun?"

"Ne?" Pekâlâ, ben de bu soru kalıbını kullanabilirdim.

“Üzerime atlamak için elimi tutup güç almaya çalıştın. Ters bir hareket yapacağını ön gördüm fakat parmaklarımı hissettiğinde sanki senin elini ben tutmuşum gibi hemen bileğini büktün.”

Şaşkınlıktan sanırım küçük dilimi sindirim sistemimde kaybettim. İlk el tutanın o olduğunu düşündüğümünden kendimi kurtarmak için uğraştığım halde sorumlusu yine ben olmuştum. Hem kırık, hem suçluydum!

“Beni teşvik ettiniz, Emir Bey!”

“Sizin de masum olmadığınız çok açık, Neşe Hanım!”

“Asla altta kalmıyorsun, değil mi?”

“Bunu benim sana söylemem çok daha uygun olur. Çünkü sen masumca seyreden bir insanı sokmak için uğraşan arı kadar şefkatlisin.”

“O zaman benden uzak dur! Senin eğitimine ihtiyacım yok!”

“Bunu Nazif Bey rica etti. Salon yetkilileri de kabul etti. Eğer bir problemin varsa o yaşlı adamla konuşacaksın.”

Hiddetle soluyarak koltuğumda kıpırdadım. Bu konuda çok haklıydı ve o haklı olduğu için daha çok kızıyordum.

Yolun bundan sonrası için ne ben konuşmaya gönüllü oldum, ne de o. Normal zamanlarda tanımadığım hiçbir erkek için bu kadar şiddetli inatlaşmaya girmemiştim. Kendimi her zaman belli bir seviyede tutarak insanlarla samimi bir iletişim kurmuştum. Bugüne kadar *anlaşamayacağım insan tipi yoktur* diye düşünürken karşıma Emir kulu çıkmıştı. Her hareketinde, her kelimesinde sabrım taşıyordu. Adam negatif elektriklerin trafosuydu.

Hastaneye geldiğimizde park yeri aramadan direkt acil kapısına yanaştı. Dışından çok lüks bir kapıya sahipse içinin ne kadar gösterişli olacağını düşünerek şaşırdım.

“Burası özel hastane!”

Bana A harfinden sonra Z geldiğini söylemişim gibi bir kaşını havaya kaldırarak anormal bir şekilde baktı.

“Göz muayenesi gerekmeyecek demek ki.”

Söylediğini duymazdan geldim. Arabadan hızla inerek benim kapımı açtı.

“Devlet hastanesine gidebilirdik.”

“Benim orada sıra bekleyecek zamanım yok.”

Kemerimi çözdü.

“Benim yanımda da para yok. Muayene ücretini karşılayamam!” Kafamda SSK, Emekli Sandığı, Bağ-kur konuları dönerken dişlerinin arasından “Ben öderim,” dedi. Elleri yine beni kucaklamak için yaklaşıyordu ki kenarda sigara içen adamla göz göze geldim.

“Sakın!” diye ciyakladım. Emir göstermiş olduğum ışıltılı ciyaklama karşısında geri çekildi. “Ben yürüyebilirim. Sakın kucağına alma.” Sabırsızca geri çekilirken inmem için acele etmemi bekliyordu.

Ben inince hemen koluma girdi. Apar topar gözaltına alınan ünlüler gibiydim. Ben ne olduğunu anlamadan acil muayene sedyelerinden birine yatırılmışım. Emir yanıma geldi. Acilin hareketli olup benimle ilgilenecek doktorun gecikmesi üzerine dişlerini sıkıyordu.

Kırık bir el için ağrım dayanılacak kadar az olunca ben de Emir ile uğraşmaya karar verdim.

“Baksana!” Yüzünü bana çevirdi. İfadesinden saçmalayacağım şeylere karşı hazırlık olduğunu anladım. İlk günden karakterimi çözmesine izin vermişim. Üç güne kalmaz, tüm hobilerimi, fobilerimi öğrendi.

“Birkaç saat önce garaja gelen adama hiç benzemiyorsun. Ne oldu alaycı tavırlarına?”

“Alaycı değil, eğlenceli biri olduğumu yakında anlarsın.”

“Suçluluk duyduğun için mi benimle böyle ilgileniyorsun? Hastanelere kadar getirmeler, kucağa almalar falan...” Tüm gün tepetaklak ettiği kafam için, her bir davranışından öç alacaktım. Benim gibi zavallı eli kırık bir hastaya intikam yemini edecek kadar vicdansız olamazdı.

Sabırsızca kıpırdanmaları bana olan tahammülün sonuna ulaştığını vurguluyordu. Başını yüzüme eğdiğinde yutkunmak zorunda kaldım. Yakından bakınca gözleri ne kadar da... Muhteşemdi!

“Hasta Nevin Şeker?”

Ve ben de bir heykeldim.

BÖLÜM 5

“Hasta Nevin Şeker, burada mı?”

Emir donukluğum üzerine geri çekildi. Çözdüğü karmaşık test sorusunun cevap anahtarına şüphe duyuyormuş gibi yüzüne anormal bir ifade yerleşti. Elindeki dosyayla hastayı araştıran doktora “Neşe olmasın?” diye sordu. Bayan doktor başını eğdi. Dosyadaki adı bir kez daha kontrol ederek “Hayır, Nevin Şeker yazıyor burada.” diye belirtti.

Acı bir yutkunma boğazımdan aşağıya kaydı.

Cansız çıkan sesimle “O benim...” dedim. Emir’in yeşil misket gözleri iki küre oldu.

Muayene, röntgen ve sargılar neticesinde teşhis konuldu ve tedavim yapılarak kurdelesini yapıştırılmış hediye paketi gibi eve postalandım. Kırık yerine sadece bileğimdeki hafif bir çatlak vardı. Ciddi bir sağlık sorunu oluşturmadığına seviniyordum. Tabii sevincim çok kısa sürmüştü. Adım ifşa olduğu için topraktan çıkmış köstebek gibi şok haldeydim.

Arabaya binene kadar Emir benimle konuşmadı. Umursadığına dair hiçbir tepki vermese de en uygun zamanda soracağına emindim ki hastane kapısından çıkarken, “Bana

açıklama yapman için şu anın doğru zaman olduğunu düşünüyorum.” diyerek beklentime son verdi.

Gözlerimle geçtiğimiz dükkânları seyrederken biraz daha susarsam ne gibi sonuçlarla karşılaşırım, bunun düşüncesi içerisindeydim. Daha tanıyalı yirmi dört saat olmayan adama 24 yıllık sırrımı açıklamak için hevesli değildim.

“Evet?”

Beni konuşturana kadar zorlayacağına ise oldukça emindim. Bu gerçeğe çoğu kere karşı karşıya kaldığımdan dolayı pes ettim. Sabahtan beri beni sinirlendirmek için çırpınan, daha sonra hastanelerde benimle ilgilenen adama karşı eşit durumdaydım. Şartlar denklik ilan ederken, zor gün dostu olduğunu beni buralara kadar getirmesinden anlıyordum. Gönülsüzce anlatmaya razı oldum.

“Bir kere söyleyeceğim. O yüzden bir daha sorma gereğinde bulunursan asla cevap vermem.”

Emir, zaman geçtikçe garip bir sıcaklık duyduğum ilgili Usui yeşili gözlerini kısa bir an bana çevirip tekrar yola döndü.

“Tamam, başından anlat bakalım.”

Derin bir nefes alırken hayat hikâyemin neresinden başlayıp anlatmam gerektiğini düşündüm.

“Anne ve babamın tek gecelik ürünüyüm. İsmim Nevin, annem vermiş; soyadımda malum babamdan. Gayrimeşru bir birlikteliğin hediyesi olarak beni 8 yaşına kadar büyütüp sanki kullanmadıkları kanepeyi çöplüğün yanına bırakır gibi sokağa attılar. İşte o yüzden ben de onları hatırlatacak tüm anıları silmeye çalıştım. Kendime yeni bir isim türettim. Nevin Şeker, ilk iki harflerinin birleşimiyle, Neşe!”

Bir soluğa sığan koca geçmişim.

Duygusuzca dile getirdiğim mazimle yine burnumun sızlaması, genzimdeki o yoğun sıkışma kaç yaşına gelirsem geleyim o anıların asla yok olmayacağını gösteriyordu. Bir

iki dakika süren sessizliği ışıklarda arabayı durduran Emir bozdu.

“Neşe...” Gözlerimin içine doğru akan duygu karmaşası beni kendi gözlerine bağladı. Yeşilin hastasıyken onlara bakma arzumun sebebi anlıyordum ama onlara sahip olan ve popoma çimdik atan tacizci adama baktığımı unutmuş gibiydim. İçten içe duyduğum güven kırıklarını anlamıyordum.

Göz kontağını kesmeye ne kadar uğraşırsam o kadar içine çekiyor, duman şefkatiyle ruhumu sahip oluyordu. Elini yavaşça uzatırken karpuz gibi oturduğum yerde kaldım. Ona karşı koymak, bu saçma ortamdaki anormal iletişimin kökünü kurutmak istiyordum. Elinin ters yüzüyle yanağıma dokunmak için uzandığı anda hemen kendime geldim. Ağır olmamasını umduğum şiddetle eline vurdum.

“Hop dedik!”

Verdiğim tepkiyle elini çekti ama ifadesindeki tek farklılık yeşil ışığı görünce arabayı hareketlendirmesi oldu.

“Derin mevzular olsa bile gereksiz samimiyetten uzak duralım.” Geçmişimden o kadar çok mu etkilenmişti?

Öndeki arabaların bir sonraki ışıkta yavaşlamasıyla Emir hızla elini çeneme yerleştirdi. Parmaklarıyla kavrayarak yüzümü sertçe dikiz aynasına yaklaştırırken kemer karnımı sıkiyordu. Adam resmen delirmiş, kafamı koparacaktı!

“Hayal gücünle mi besleniyorsun sen?” diye bağırdı. “Yanağında kocaman bir karaltı var. Onu silmek için elimi uzattım. Benim sessizliğim senin hayal dünyanda bayağı bir anlama sahip anlaşılan.”

Yine kaleme gol atmıştı. Dişlerimi sıkarak az önce acıyan çenemi ovuşturdum.

“Dengesizin tekisin biliyor musun? Sakinliğin bile can yakıyor.”

“Senin yanındayken nasıl davranmam gerektiği konusunda sürekli şüpheye düşüyorum ve ben şüpheli şeylerden nefret ederim.”

“İsabet olmuş.” Yan gözle bana bakıp tekrar yola döndü. “Benimle gereksiz diyaloglara girmezsin artık.”

“Senin çok sevineceğin bir haber vereceğim Neşeli. Benden kurtuluşun olmayacak.”

Şimdi çıldıracaktım. “Neşeli değil, sadece Neşe!” Neşeli Şirin benzetmesini çok kere işitmiş biri olarak bu espriye toktum. Geçmişin garip gölgelerinden çıkmış olmamız ve ortamın tekrar hareketlenmesi onu eğlendiriyordu. Yüzündeki sert ifade yavaşça kayboldu.

“Bence gerçek adın sana çok uyuyor.”

Beni kalbimden vurdu. Demek bel altı oynuyorduk.

“Adımla dalga geçmeye kalkma.”

“Aslına bakarsan adınla dalga geçen bir tek sensin. Neşe he? Yaratıcılığının nereden geldiğini çok iyi biliyorum.”

Neden bahsediyordu? O bir şey söylemeyince sadece bakmakla yetindim. Lügatimde bulunan eşsiz kelimelere rağmen sessizliği tercih ederek sustum. Aynı rahatsız edici huzursuzluğun onun tarafından da hissedilir oluşu beni inanılmaz keyiflendiriyordu. Tek taraflı olan ilişkileri hiçbir zaman sevmezdim. Mutlaka iki olmalıydı. Dudaklarım alayla kıvrılırken Emir Bey’i daha fazla sinir etmek için uğraşacağım günleri düşünerek memnuniyetim bölüm atladı.

Araba garajın önünde durunca hiçbir şey söylemeden arabadan indim. Emir’in arkamdan geleceğini biliyordum. Çantası içerideydi ve ben kimliğimi ondan almayı unutmuştum.

İçeri girdiğimizde banyo yapmış ve üzerine yine spor kıyafetler giymiş Cen bizi karşıladı. Giderken gördüğüm gergin ifade artık yüzünde yoktu.

“Minik? Nasıl oldun? Alçıya almadılar mı?”

“Kırık değil, sadece küçük bir çatlak. O kadar da önemli durmuyor. Bu arada...” Arkamı döndüğümde Emir’in çantasını almak için minderlere doğru yürüdüğünü gördüm. “Kafa kâğıdım sendeydi, alabilir miyim?”

Keyifle gülümsedi. “Cümlelerine hükmeden o altmış ya-
şındaki insanı artık tanıyorum.” Başımın üstünden Cen’e göz
kırttı. “Hastanede öğrendim. Meğerse adı Nevin’miş.”

Cen arkamdan böğürürcesine bir kakhaha attı.

“Adında böyle bir öğretmen havası sezmiyor musun? Ol-
gunluk ve bilgelik taşıyor resmen.”

Cen’in karnına dirseğimi vurmak için kaldırdım. Ara-
mızda mesafe olduğu için çok hafif ucunu değdirdiğimden
beklediğim kadar etkili olmadı. Emir ise Cen’i destekler
nitelikte sırtıyordu. Kafa kafaya verip adımla dalga geçi-
yorlardı!

“Ya da bayramlarda şeker dağıtan teyzeler gibi...”

“Altın günündeki dedikoducu teyze de olabilir. Nevin
Teyze!”

Yanaklarıma öfke ateşi çıkıyordu. Adımı sevmeme sebe-
bim anne ve babam yüzündendi. Yoksa Nevin ismini öper
başımın üstünde taşırdım.

“Siyasetçi bile olabilir. Parti başkanı Nevin...”

“Yeter! Kesin artık.”

“Ne oluyor burada?”

Banyo kapısından çıkan Nazif Baba çattığı beyaz, pamuk
kaşlarıyla yanımıza geldi.

“Baba şunlara bir şey söyle, adımla dalga geçiyorlar.”

İlkokul günlerime geri döndüm. Okulda dalga geçtikle-
rinde koşarak Nazif Baba’ya gelir, dalgacı veletleri dövme-
ni beklerdim. Tabii hiçbir zaman beklentimi karşılamamış-
tı. Direkt öğretmene giderek durumdan haberdar eder, ceza
almalarını sağlardı. Sistematiik ve eğitimli birey davranışı
buydu.

Yıllar sonra dış geçiremediğim iki ittifaka karşı yetersiz
elemandım. Sırtımı Nazif Baba’ya yasladığımı gördüklerinde
ikisi de kakhahayı bastılar.

“Kız bileğinden sakat, uğraşıp durmayın benim Kuş Üzümlü’mle.”

Nazif Baba’nın benzetmesini işitince öfke kızarıklığımla utangaç kırmızılığına döndü. Emir’in karşısında böyle bir duruma girmek istemiyordum. Yüzümü ona dönmek için yanlarından uzaklaşmayı düşündüğüm sırada bana seslendi.

“Nevin Hanım? Şey pardon, Neşe Hanım!”

Cen alçak sesle, “İki isim arasında kocaman kişilik farkı!” diyerek alaycılığına son sürat devam etti.

Ağır çekimde omzumun gerisinden baktım. Emir’in gözlerindeki parıltı bu garaja girdiği her an yeşilliklerine yapışıyordu. Bunun sebebinin ne olduğunu cidden merak ediyordum. Gün ışığında agresifken garajda avize gibiydi.

“Nüfus cüzdanınız...” Bana doğru uzattı. Kısa bir an ön yüzündeki bilgileri gözleriyle taradıktan sonra geniş bir gülümsemeyle ondan almamı bekledi. Elinden çekip orta masaya doğru yürüdüm.

“Ben artık gideyim.”

“Teşekkürler Emir, bizim kızla iyi ilgilendin. Elini nasıl çatlattı fark edemesem de... Ders için de sağ ol.”

“Ne demek, rica ederim. Her ne kadar dayanılmaz bir dil yeteneğine sahip olsa da benim için zevkti. Bundan sonra dersleri daha hafif işleyeceğiz. Onu zorladıkça hastane yollarını çokça görebiliriz.” Elimi çatlatmamdan zevk duyuyordu, adama bak!

Arsız Cen sıırttı. Nazif Baba ile ayaküstü bir şeyler hakkında konuştuktan sonra Cen ile beraber çıkışa doğru ilerledi. Ona bakmamak uğruna her türlü ilgi çekici şeyin peşinden gittim. En sonunda kendimi Usui’nin kollarına atmaya karar verdim.

“Neşe, biraz fazla üzerine gitmiyor musun?” Soru Cen’dendi. Ters bakışlarımla ona döndüm. Anlaşılan rahatça Usui’yi izleyemeyecektim.

“Sen neden henüz bir kere gördüğün adamı bu kadar koruyorsun? Seni tanımasam, DSTE ile kan kardeşi olduğunuzu düşüneneceğim. O kadar samimi ve sinir bozucusun.”

Nazif Baba mutfaktan kendine yaptığı sandviç tabağıyla geri gelirken “DSTE de ne demek?” diye sordu. Tabaktakileri görünce karnım guruldadı. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyordum.

“Açılımı, Dövüş ve Savunma Teknikleri Eğitmeni. Yani sizin şu alaycı antrenör.”

Nazif Baba beni onaylamayarak başını sallayıp masasına gitti. Cen ise dümdüz bana bakıyordu. Kızgın mı yoksa alaycı mı anlamak zordu.

“Sen hazırlanmak için içeri gittiğinde biz onunla sohbet ettik. İyi çocuğa benziyor. Uzun zamandır spor salonunda hocalık yapıyormuş. Kaslarından belli zaten. Bir gram sarkması yok. Sürekli bir çalışma halinde olmasa görüntüsü dağılırdı.”

O devasa bedene yazık olurdu, değil mi? *Ah canım...*

Gözlerimi devirdim. “Gerçekten etkileyiciymiş. O kasların gerçek olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Şişirilmiş, estetik delisi biri olmalı. Normal değil. Ayrıca sinir bozucu, sabır sınavı. Karakteri konusunda beni rahatsız eden bir şeyler var.”

Cen sakın bir alayla dudağının kenarını kıvrırdı.

“Usui yeşiline sahip olduğu için olabilir mi, Otaku?”

Zevklerimin başkaları tarafından dile getiriliyor oluşu keyfimi kaçırdı. “Takıntılarım konusunda kimseyle tartışmaya girmeyeceğim. Sadece gözlerinin yeşil olmasından kaynaklanmıyor.”

“Biliyor musun? Aslında senin gerçek sorunun bir erkek arkadaşının olmamasından kaynaklanıyor.”

Konuşmanın gidişatı hiç hoşlanmayacağım noktalara doğru yol alıyordu. Masamdan kalkarken laptopumu koltukaltıma sıkıştırdım.

“Cidden seninle kız erkek mevzuları üzerinde açık oturum yapmayacağım Cen. Şimdi çekil önümden.”

Her evde olan ağabey-kardeş inatlaşmasındaki roundlardan birindeydik. Ben çekil dedikçe o önümü kapat olarak algıladığından geçmeme müsaade etmeyecekti. Kızarak kaşlarımdan altından ona baktığım halde geri çekilmedi.

“Bence şu ilkeni bir kenara bırak ve hayatını yaşa. Hiç kimse senin anne ve babana...”

“Cen!” diye bağırardım. Elimdeki bilgisayarı masanın üstüne bıraktım. Hiçbir zaman onunla ailevi konular üzerinde konuşmazdım ve bazı konular kırmızı çizgilerle sınırlandırılmış, asla çiğnetilmeyecek önemli meselelerdi. “Sana ciddiyetle söylüyorum ki asla bana, beni bu dünyaya leylek fırlatmış gibi davranan yumurta ve sperm bileşimindeki kişiler ile ilgili ikna edecek bir şeyler söyleme.”

Gözlerimin dolması ve burnumun sızlaması! Hep bu ikili benim kontrolümü eksik bırakıyordu.

Nazif Baba yanıma geldi. Anlayışla elini omzumun üzerine koydu. Bana güç vermek istediğini bildiğim halde göstermiş olduğu bu yakınlık şu an en istemediğim şeydi.

Dik bakışlarım Cen’in kahverengiliklerinden içeri akarken suratı değişti. Benim acımı kendi içerisinde muhakeeme ettikten sonra empati hissederek yüzü asıldı. Eğlenceli hallerimizi cansız, seimsiz hallerimize oranla daha çok seviyordum. Bir an önce ortamın havalandırılması gerekiyordu.

“Özür dilerim. Söyleyeceklerim onlarla ilgili olmasından daha çok seninle ilgiliydi.” Elini saçlarının arasından geçirdi. Yüzü kaskatı kesildi. Gerçekten pişman görünüyordu.

Onun bu halde olması beni iki kere üzdü. Cen'in bir erkeğe göre çok güzel yüzü vardı. Hafif kirli sakallarıyla çarpık gülüşü ona bakan tüm kızların sempatiyle arkadaş olmak isteyeceği sevimlilikteydi. Yakışıklı olduğunu asla kabul etmediği için onu ancak böyle tarif edebilirdim.

Şimdi onun ve dolaylı yoldan benim yüzümden oldukça üzgün duruyordu. Tekrar gülümsemesini görmek istedim. Derin bir iç çektikten sonra yüzümdeki o sert ifadeyi yumuşattım.

"Cen, lütfen! Beni düşündüğün halde benim zıddıma giden düşüncelerden uzak dur ve sadece beni destekle." Elimi uzatıp onun ellerini tutarken duygusal akımla Nazif Baba'nın ellerinden aldığım sıcaklığı Cen'e aktardım.

"Hayatımda erkek arkadaş olmayacak. Çünkü ben farklı iki cinsin sevgililik adıyla birleştiğinde onu ele geçiren şehvetin esiri olmak istemiyorum. İlişkiler beklentileri getirir. Ben istemesem bile bir gün karşımdaki kişi yakınlık kurmak isteyecektir. Sonrası acı ayrılık... Ne gerek var?" Hafifçe gülümседim. Bu benim hayat mottomdu. "En iyi ilişkiler evliliğin içindedir."

Evlilik düşmanı Cen söylediğimi saçma bulmuştu. "Son yıllardaki boşanma tablosunu incelemek ister misin?"

Omuz silktim. "O evliliklerin içindeki sorunları da inceleyeceksek bana uyar. Maddi sebeplerden olanlar, ignore." *Reddet.*

Cen bana ifadesizlik içerisinde baktı. Ardından geniş bir gülümsemeyle ağzı kulaklarına kadar uzadı.

"Gel buraya kız! Allah'tan bana şehvetli, şerbetli gelmiyorsun. Yoksa seninle ne yapardım?" Sevgi dolu bir ağabey gibi kollarının arasına alarak sıkıca kucakladı. Kan bağıımız olmasa bile Cengizhan'ın asla beni bir kadın olarak görmeyeceğini biliyordum. Onca yıllık yaşanmışlığın içinde ikimiz de birbirimizi kardeş bağıyla sevmiştik. Bunu bozacak herhangi

bir duygu karmaşası yaşamadık ve bundan dolayı da oldukça mutluyduk. Bu düşünce aklıma güleceğim komik durumu getirdi. Cen'e sarılırken başımı çevirip bize gururla bakan babanın gözlerindeki sevgiyi gördüm.

"İyi ki birbirimize karşı bir şeyler hissetmiyoruz, yoksa Nazif Baba'nın halini düşünemiyorum."

Nazif Baba sanki söyleyeceklerimi önceden tahmin etmiş gibi olduğu yerde soğukça titredi.

"Sus bakayım! Düşüncesi bile ürpermeme neden oldu. Siz karşımda kumrular gibi cilveleşirken ben burada... İyy!"

Cen babasının suratındaki iğrenmeye gür kahkahasıyla eşlik etti. Sırf gıcıklığına olsun diye beni sıkıca kucakladı.

"Gel buraya sevgilim, babamız aşkımızı kutsayacağını söyledi."

Cen'e gülerek destek verdim. Ortamdaki o bozuk banket yavaşça yok olurken hayatımdaki iki erkek için ne kadar mutlu olduğumu düşünüyordum. Biri babam, diğeri ağabeyimdi. Bunu ancak ölüm değiştirebilirdi!

Nerede olduğumu anlamam o kadar zordu ki etrafımda belirleyici nesneler aramak için gözlerimi olabildiğince açtım. Alacakaranlığın içerisinde, ya bir orman ya da bir odadaydım. Ses gelmiyor; derin sessizliğin arasında sadece kalbimin gümbürtüsünü işitiyordum.

“Ki... Kimse yok mu?” diye sorarken sebepsiz korkuların eseriyle kekeledim.

Korkular kafamızdaki belirsizliklerdi. Ben de bunun bilincinde görmediğim, yüzleşmediğim bir şeyden korkmamak, direncimi arttırmak için dik durdum.

Geceleri korku oyunları oynamayı sevdiğimden, içinde bulunduğum durumun bir oyun sahnesi olduğunu anlamam sonradan gerçekleşti.

Slender Man oyununda olmalıydım. Dipsiz kuyular kadar derin, tüyler ürpertecek kadar sessiz bir ormandı burası. Karşıma çıkacak takım elbiseli adamı beklemeye koyuldum. Biliyordum, oyunda

aniden karşıma çıkıyordu ve ben ondan korunmak zorundaydım. Yalnız burada oyunun kuralları geçmiyor gibiydi.

“Nevin?”

Arkamdan gelen sesi işitince hemen oraya döndüm. Kimseler yoktu.

“Neşe?” dedi bu sefer o ses. Bir erkeğe ait olduğunu anladığım halde eko yaparak kulağıma gelen o yankılanmanın kaynağını anlayamıyordum.

“Sevgilim!” dedi aynı ses ve çok yakınımdaydı. Hızla arkamı döndüm.

“Em... Emir?”

Takım elbiseli o adam... Emir’di!

Sonra karnımdaki o acı...

“Hayır!”

Korkuyla yattığım yerden fırladım. Elimle destek alarak titreyen bedenimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Kalbim darbeli matkap kadar şiddetle sarsılırken bedenimi de kendisine itaat ettirdi. Başucumdaki komodinin üzerinden su bardağı-mı alıp terden dolayı kaybettığım suya takviye yaptım.

Son zamanlarda gördüğüm rüyalar canımı sıkmaya başlamıştı. Daha önce rüyalarımın gerçekleştiğini bildiğim için sonlarının mutlu olmayacağına inanıyordum.

Takım elbiseli Emir...

Kafamı salladım. Bardağı geri yerine bırakırken kendimi de yatağa bıraktım. Üzerimdeki yorganı ittirdim. Vücut ısımdan normalden iki kat fazlaydı. Bir gün önce yaşadığım efordan dolayı bedenim yorgun düşerek gece 12’de uyumamı istemişti. Üşüyerek terli ısıyı azaltırken gecenin bir vakti uyanmış olmama öfkelen dim.

Aslında öfkelenmediğim Emir'di. Cen ile yaptığım konuşmadan sonra içinde o zeytin yeşilini göreceğimi düşünmemiştim. Bana baktığı Usui yeşilin ılıman halinden nasıl da korku yarattığına geçiş yapıp canımı acıtmış olabileceğini aklım almıyordu. Düzene giren kalp atışlarım sadece rüya olduğunu asla gerçekleşmeyeceğini ifade eden o sakinliği gösterdiğinde yastığımda yan dönüp cenin pozisyonunda yattım.

Nereden duyduğumu bilmiyordum ama dayak atmak için önce dövülmek gerektiğini bir yerden duymuştum. İnternet sörfümün arasında bir ara merak saldıgım Judo eğitimlerindeki ilk kurallardan biri de buydu. Önce düşünmeyi öğren!

Nedense gururum karşımda gladyatör arenasından fırlamış iri kıyım adamı gördükçe düşmek yerine saldır stratejisini geliştiriyordu. Bunda gördüğüm rüyanın da etkisi olmalıydı.

Restart! Tekrar başa dönmüştük.

“Pehlivan güreşindeymiş gibi olduğumuz yerde dönüp duracak mıyız? Hayır, yani en azından onun bile bir saldırı tekniği var da...”

Beni kışkırttığını bilerek Allah ne verdiyse tüm gücümle üzerine atladığım anda kendimi sırt üstü uzanmış, tavanı seyrederken buldum. Çevik hareketlerle parmağında kuş tüyünü çevirmişçesine beni yere atışı aldığım ilk şoktu. Bunu daha önce de yaşamıştım. Kendime gelmek için doğrulup oturdum.

“Gerçekten kendini korumak için bir şeyler öğrenmek istiyorsan, söylediklerimi yapman ve bana saldırman gerekiyor.” Bir kaşını bilge bir eğitmen edasıyla kaldırdığını görünce burun kıvırdım. Ukala dümbeleği bana kalkıp ders veriyordu ve bunu kendi rızamla kabul etmiş oluyordum.

“Neşe!” Nazif Baba’nın sesini duyunca başımı çevirdim. “Bir sorun mu var?”

“Ne gibi?”

“Şu an orada tanıdığım senden çok farklı bir kız duruyor. Emir’in canını okuyacağını düşünüyordum.”

Nazif Baba’ya burun kıvırdım. Şu an iç muhasebem, uzman ekibiyle çalışmaya giriştiğinden dışarıya sadece uysal görünümümü yayınlıyordum.

Hâlâ oturmakta olduğum yerden başımı kaldırdım. Yerden kalkmaya pek niyetli görünmeyerek ifadesiz bir sakinlikle ona baktım. Elimin çatlak olmasına aldırmadan beni ders yapmaya zorladıkları için kızgındım. O da bunun bilincinde beni zorlamayacağını söylediği halde zorluyordu.

Kollarını göğsünde bağladığı için pazılarındaki şişlik çok daha belirgindi. Antrenman şortu ve atletiyile üçgen peynire benzeyen bedenini sıkıca sararken gözlerim sivrilen köşeye kaydı. Geniş omuzlarına oranla ne kadar ince bir kalça ölçüsü vardı!

Gözlerim yukarı çıkıp onunkilerle buluşunca dalından yeni toplanmış iki yeşil zeytinle karşılaştım. Çenesindeki bir kasın attığını, bir kaşını da beni çözmeye çalışır gibi kalktığını gördüm. Uzun kahverengi sakalları zaten yüzünün yarısını kapladığı için ne düşündüğünü anlamak sadece gözlerine kalyordu. Onu fazla incelediğimi biliyordum. Gözlerini kıstığı zaman, aceleyle düşünceli halimden uzaklaştım.

Ne yapıyordum ben? Vücuduna peynir demiş, gözlerine zeytin diyerek kalmıştım. *Karnım mı acıktı acaba*, diye düşündüğüm sırada koltuk altlarımdan tutulup küçük bir çocuk gibi ayağa kaldırıldım. Gözlerim hayretle onun zorlanmadan yaptığı harekete bakarken beni kolları arasında kıştırıp göğsünün sertliğine yasladı. Yüzlerimiz o kadar yakındı ki nefesimi tutup anlamadığım bir duyguyla bana bakan adama odaklandım. Ellerim düşme refleksiyle omuzlarına yerleşti.

“Erkeklerle ilgilenmediğini sanıyordum.”

Ilık nefesi yüzümü okşayarak uzaklaşırken, sigara içmeyen nefesinin tazeliği ve ona bu kadar yakın olmanın şaşkınlığı ile tamamen konuşma yetimi kaybettim. Düşünebiliyor olmak şu an için en işlevi yerinde özelliğimdi. Beklemediğim anda karşılaştığım kontrol eksikliğimi ilk defa görüyordum.

Gözlerinde hiçbir zaman adını koyamadığım o ışık, gücünü arttırıyormuş gibi ışıldıyordu.

“Ama beni ilgi çekici bulduğunu bilmiyordum. Aksini iddia edebilir misin?”

“Ne?” Türkçedeki harika 616.767 kelimenin içerisinde durumuma söylenecek en uygun kelimeyi seçtiğim için kendimi tebrik ederek kaşlarımı çatıttım.

“Aksi ve şımarık tavırlarınla sanki muhatabın değilmişim gibi davranmanın altında sakladığın çok büyük bir beğeni var. Senin gibi kızları çok iyi bilirim. Umurumda değilsin tavırları içerisinde o küçük burnunuzu göklere diker, erkeklerin peşinizden koşmasını beklersiniz, değil mi?”

Hemcinslerimin üzerine attığı bu toprağın hesabını ondan alacaktım. Not 1!

Yüz kaslarımın kontrol kumandası artık bendeydi. Şaşırmış gibi suratımı hafif geri çekerek onun gözlerinin içine bakarken, uzun zamandır içinde gizlediği ne var ne yoksa öğrenmeye karar verdim. Bir süre daha ona karşı koymadan, uysal bir şekilde kollarında durdum. Fakat o beni iki kolumdan tutmayı bırakıp bir elini belime yerleştirdi bama teline basılmış bağlama gibi anormal bir ifadeyle ses çıkardım. Şakalaşmak veya kucağına almak için vücuduma dokunan Cen'den başka ilk defa bir erkeğin ellerini bedenimde hissediyordum. Ve belimde!

Bedenimde adını koyamadığım bir hainlik sezerek tuttuğum nefesimle kısıp kısıp soludum. Kan akışımın kapağı açılmış baraj suyu gibi yüzüme vurması beklenmedikti. Yanaklarım ısınıyordu. Üzerimdeki tişört göğüslerimi

kapadığı halde şişkinlikleri belli oluyor, onun ağzına doğru yükseliyordu. Belimdeki el beni kendisine daha çok çekerek kalçalarına bastırınca kaşlarımı daha fazla çattım. Bana ne oluyordu? Karnımda gezinen anormal bir his beni kalbimden vurdu.

“Sen... ne yapıyorsun?” diye sorarken bu kez gerçekten dumur olmuşum.

Emir’in dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı.

“Bak sen! Yine haklı çıktım.” Gözleri sıkıştığını düşündüğüm dudaklarıma kayınca bakışlarındaki anlam değişti.

Allah’ım neyin içindeyim!

“Tüm havanız bu! Sadece...” Derinden gelen diğerlerinin duyamayacağı alçak bir sesle konuşuyordu. “... bir erkeğin dokunuşlarına kadar şımarık davranırsınız. Sizi saran kolların arasına girince...” Ses tonundaki o garip ton şehvet miydi?

“... dokunulmak...” Sözlerini desteklercesine belimdeki elini yavaşça kalçalarıma doğru kıpırdatırken artık içimdeki öfkeli cadıyı durdurmak zordu. “Senin bir erkek eline... Ahhhhh!”

Emir iki büklüm acıyla kıvrandı. Ani serbest bırakılmamla bir kedinin dört ayağı üstüne düşmesi kadar kolay bir hareketle ayaklarımı yere basarak ondan uzaklaştım. Arkamdan gelen ıslık seslerini işitince Cen ve Nazif Baba’nın şok sosuna katılmış empatiyle Emir’in acısını hissettiklerini düşünüyordum.

Emir son güçle vurduğum kasıklarını tutarak duyduğu sızının geçmesi için sık nefesler alırken başımı eğdim.

“Dinle!” Ona en güzel gülümsememle bakıyordum. Gözlerini yan çevirmiş, lav sıcaklığındaki öfkeyle bana bakarken göstermiş olduğum tepkiyle karşılaştığı için şaşkın ve oldukça kızgındı.

“Sözlerinde belki haklı, belki haksızsın. Sonuçta kendi tecrübelerin, öyle değil mi? Yalnız unuttuğun bir şeyi dile

getireceğim. Klişe, fakat çok etkileyicidir bak! Ben senin tanıdığın o uysal kediciklere benzemem. Bir erkeğin bana cinsel anlamda dokunacak olduğunu fark edersem o eli kırarım.” Aklıma hemcinslerimin tümünü kattığı o yorum geldi. “Yaradılışımıza bağlı, dokunuşlardan etkilenme sorunumuz olabilir. Cinsiyet ayrımı olmaksızın tüm insanlığın kodlamasında bu var. Hormonlarla ilgili sohbet girmeyeceğim hiç. Sadece emin olmadığın kadınlara az önceki gösteride olduğu gibi yaklaşmamı tavsiye ederim. Sanıyorum ki bütün hemcinslerim izinsiz yaklaşımlara bu kadar acı verici şekilde karşılık verir. Ay canım, nasıl da morardı.” Her sözümle artan öfkesi fotoğraf efekti gibi değişiyordu. Başımı biraz daha eğerek kulağına yanaştım. “İlkin günahı olmaz derler. Seni şimdilik azat ediyorum. Ama bir daha olursa, dokunmak için kullanacağın bir azan da olmayacak.”

Tekrar gülümseyerek arkamı dönüp oradan uzaklaştım.

Cen, Emir’in yanına gelip, “Ona dokunacak tek adam kocasıdır, dostum. Asla aşk oyunları ile elde edemezsin. İzin vermez.” dediğini duydum.

Bugüne kadar suların derinliklerinde saklı olan kadınlık gururum bir anda güneşlenmeye çıktı. Zafer kazanmanın verdiği tatminle oradan uzaklaştım. Emir’in aşk tuzaklarına asla düşmeyecektim!

Hızla duş alıp odama girdim. Üstümü değiştirirken rüyam aklıma gelince titreyerek kendimi hemen yatağıma attım. Az önce yaşadıklarımı düşünüyordum. Kendimi neden bu kadar aptal hissettiğimi anlayamamak çıldırtıcıydı. Gerçekten Cen’in dediği gibi bir erkek arkadaş mı ihtiyacım vardı? Hayatımda hiç kimseye yakın olmadığım için Cen’den başka, cinsi erkek olan arkadaşım da yoktu. Sadece üniversitede tanıdığım ve sevdiğim alt sınıflarda bir kız vardı. Onun haricinde kız arkadaşım bile olmadığını acı gerçekle fark ettim. Emir’in kollarındayken karnımda oluşan garip karınca-

lanmaya kızarak bacaklarımı birbirine bastırdım. Kalbimdeki bateri ritmik bir melodinin peşinde koşuyordu. Sevemediğim, her hareketinde uyuz olduğum adama karşı duyduğum bu anormal tepkilerin hemen sonuca bağlanıp arşive yollanmasını umuyordum.

Kapım çalındı. Girdiğim düşünceleri çekmeceme yerleştirdim. Aradan ne kadar geçmişti?

“Efendim?”

Nazif Baba kapıdan başını uzatırken bir kaşını kaldırmıştı. Pamuk gibiydi, sürekli çatık duruyormuş hissi veren o kaşları ona sert gösteriyor olsa da.

“Yemek yiyoruz geliyor musun?”

“Hulk gitti mi?”

“Kim?”

“DSTE.”

Suratı düştü. “Şu çocukla ne zaman iyi geçineceksin?”

Hayretler içerisinde yerimden fırladım.

“Baba gerçekleri görmüyor musun? Geldiğinden beri sürekli beni tavlamaaya çalışıyor. Sapık, yeşil bir Hulk ol!”

Nazif Baba söylediklerimi tartıyormuş gibi ciddiyetle baktı.

“Gerçekten bu kadar rahatsız oluyorsan, ders alman için bir başkasını çağırabiliriz. Fakat Emir sürekli gelecek görünüyor. Cengo onu sevdi.”

“Ah Cen! Ne zaman doğru bir şeyin peşinden gitti ki?”

Nazif Baba düşünceli bir şekilde başını salladı. Üniversite arkadaşı güzeller güzeli Yeşim onun da aklına gelmiş olmalıydı.

Yeşim, Cen’in iyi bir arkadaşıydı. Üniversiteyi dereceyle bitirirken sınavlara hep beraber hazırlanmalarından dolayı samimi ilişkileri vardı. Kadın erkek ilişkilerinde benim kadar katı olmadığı için onunla ileri gidebileceği ortamları oluşuyordu. Ne var ki Cen evliliğe karşıydı. Yeşim’in bizimle geçirdiği iki yıldan sonra Cen ile yaptıkları ciddi konuşma bir

şeylerin sonu oldu ve o yurtdışına giderek isimsiz ilişkilerine son verdi. Mutsuz son.

Yeşim'in iyi kalbi Cen'i ikna edemediği için üzölmüştüm. Nazif Baba da gizlice içinde sakladığı gelin ve torun sevdasını kalbine gömerek yaşlanmaya mahkûm edilmişti.

“Neyse, geliyor musun?”

“He yemek mi? Geliyorum.”

Yemeklerden önce her yaptığım gibi banyoya gidip ellerimi yıkamak istiyordum. Kapıyı açacağım sırada aniden içeriden biri açınca nefesim gırtlığıma takıldı. Anormal bir gıyk sesiyle kalakaldım. Daha fenası beynim gördüklerine anlam vermeye çalıştığı için gözüne ışık tutulan tavşan gibi put kesildim.

Emir, beline sardığı havluyla temizlemiş olduğu Hulk cüssesini karşımda tutarken dudakları alaycılıkla kıvrıldı. Saçlarını kuruladığı havluyu omuzlarının üstüne attı. *Kalbim atıyor*, diyeceğim bir çarpıntı sol yanıma zorladı. Böyle muhteşem fiziğe sahipken bir ajansla anlaşması olup olmadığını merak ettim. Gücün bedendeki etkisine kapıldığımın farkında olup gözlerimi göğüs kaslarından ayıramıyordum.

Bir kere dokunsam izin verir miydi? Ağzım kurudu.

“Kapı ikimizin geçeceği kadar geniş değil. Sen mi çekilirsin yoksa ben içeri girip sana yol mu vereyim? Benim tercihim içeri girmek, bu şekilde aklındakileri gerçekleştirmene müsaade ederim. Kimse de görmez.”

Bir iki saniye daha durumu idrak etmek için kendime süre tanıdıktan sonra gözlerim Yavaş Loris'in öfkeli sevdiceğine dönüştü.

“Alaycılığınız dörtnala koşuyor. Kasık motorunuzda bir problem yok anlaşılan?”

Sözlerimi idrak etmek için gözlerini hafifçe kıstı. Biraz sonra kahkaha atarak baştan çıkarıcı yan gülümsemesi ile baktı.

Baştan çıkarıcı mı dedim? Karnum!

Gözleri imayla aşağıya kayıp bana kilitlendi.

“Çok ilgili gördüm seni.” Göz kırptı, gözü çıkasınca!

Ne olur yanaklarım kızarmasın, ne olur!

“Sanatçı her zaman imza attığı eserlerin durumuna bakar, öyle değil mi? Eğer problemi olsaydı, çok mutlu olacaktım.”

Emir gözlerini ortak salona çevirdi. Diğerlerinin bizimle ilgilenmediklerine emin olduktan sonra burnunu burnuma sürtecek kadar eğildi.

“Eserinin son halini incelemek ister misin? Hemen beşinci odadayım.”

Beni şok vaziyette bırakarak boş odaya doğru salınarak gitti. Beynimin algıyı işleve sokması için ne kadar zamana ihtiyaç duyduğumu bilmiyordum, zira jetonum düştüğünde olduğum yerde öfkeli çığlıklar duyuldu.

“Lanet 5. odadaki misafir yatağının artık dolu olduğunu bana söylemeyin sakın!”

İki erkek orta masaya hazır ettikleri kebapların kutularını açarken dönüp kayıtsızlıkla bana baktılar.

Konuşmaya başlayan Cen oldu. Aramızda mesafe olduğu için yüzündeki şapşal ifadeyi dağıtamayacağımı iyi bildiği bir özgüven vardı.

“Sen yokken karar aldık. Emir kısa süreliğine yanımızda kalacak.”

Ayaklarımı yere vurarak Cen’in üzerine doğru yürüdüm. Koca boyuna rağmen babasının arkasına saklanınca iki elimi belime yerleştirdim. Çok sinirliydim, hem de çok!

“Burada demokrasi var, değil mi baba? O yeşil Hulk’un bizimle kalmasını istemiyorum ben!”

“Usui Yeşili diyecektin sanırım, Minik.”

Dudaklarımı sıktım.

“Demokrasi hımmm...” dedi Nazif Baba. “Doğru. Oylamaları sunun. Emir burada kalsın mı?”

“Ben hayır diyorum!”

“Ben evet diyorum.”

İkimiz de Nazif Baba’ya döndük. O da omuz silkti.

“Ben boşa atıyorum.”

İkinci şok!

“Baba yapma ama! Az önce seninle ne konuştuk biz?” Resmen isyan diye bağıracaktım. Kimse benim tarafımı tutmaz mıydı? Bu Emir’deki şeytan tüyünü bir türlü anlamıyordum. Nesi bu kadar seviliyordu? İtici devasa vücuduyla çok sinir bozucuydu.

“Demokrasi herkesin özgürce seçim yapabilmesidir. Boş kullanmak, tarafsız olduğumu belirtir, bu da bir seçimdir.”

Babamın miting konuşmasına hoşnutsuz bir bakış attım.

“Acımasızca!”

Popomda küçük bir sızlama oluştu. Emir vurdumduymazlığıyla yanımda yer alırken, “Artık aynı evde yaşayacağız. Buna alışsan iyi olur minik pisicik.” diyerek sırtıttı.

Buz gibi oldum.

“Sen az önce benim popoma şaplak mı attın?”

“Yo, hayır! Koca tozu silkeledim, taciz etmedim korkma.”

Bunu bilerek yaptığını biliyordum.

“O elini...”

Tam altı göz şaşkınlıkla cümlemi bitirmemi bekleyerek bana bakarken utangaç yanaklarım öfkeyle karışık yanıyordu. Midem volkanik bir patlama için köpürüp dururken düzensiz nefesimle suratımı düşürdüm.

Üç erkek karşısında ne kadar da acizdim. Hayatımda olmamasını istedikçe resmen başımın üstünde demir tahtını kuruyordu. Nazif Baba’ya kızgındım. Beni bu ahlak düşmanı

erkekten koruyacağına resmen çanak tutuyor, ortam oluştuyordu. Geceleri odama girip bana kötü şeyler yapmayacağı ne malumdu?

Adamın iyi kötü huylarını bile bilmezken beş günlük tanıdıkları adam için giriştikleri şu duruma inanamıyordum. Gizli bir hayatımız varken artık ortak olduğumuz bir de Hulk vardı.

“Neşe? Bak adamlar çok leziz kebab yapmış. Fırında da senin çok sevdiğin tatlı, künefe var.”

Benim ne halde olduğumu görmedikleri o kadar açıktı ki yemeklerini nefes almaksızın yiyorlardı.

Cen’e kırılğan bir bakış attım.

“Ne zaman hazırladınız bu yemekleri?”

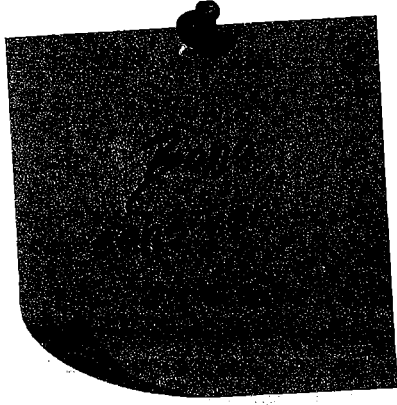
“Burada kalmasına izin verdiğimiz için teşekkür yemeği olarak Emir getirtti. Tatlı ne istediğimizi sorunca, senin gönlün olsun diye künefe dedik. O da seviyormuş, hakiki Hatay künefesi hem de.”

Ne yüce gönüllülük...

Arkamı dönerken “İştahım yok. Size afiyet olsun!” diyerek odama girdim.

Gözlerime dolan yaşlar, kesinlikle sinirimin dışavurumuydu.

BÖLÜM 7

İş üzerinde olduğum her vakit, dakika ve saatlerin kovalamacası yüzünden mağdur olurdum. Aleyhime işledikleri yetmiyormuş gibi ecelimi boğazıma takılan üzüm tanesi gibi yakınımda hissederdim.

Dakikalardır bakmakta olduğum akrep ve yelkovan mesaisi bitmiş, marmelat olmuş yorgun memur tribine girdiği için bir saatin dolmasını beklemek benim saçlarıma aklar düşürecek kadar yavaştı.

“Gurrrkkkk!”

Kulaklarım Doberman köpeği gibi dimdik oldu. Ses geçirmeyen odamdaki anormal ses ile duyduğum şeyin ne olduğunu anlamak arasında geçen salise koca bir *offf* şeklinde kapısını örttü.

“Karnım aç, açım!” Sesim annesiyle kavga edip karnı acıkınca affetmesi için sevimli pozlara giren çocuk modelindeydi. Atar yaparak havamla onlara sırtımı dönmüş, kokusu hâlâ burun deliklerime hapsolan kebaplar Halil İbrahim Sofrası eşliğinde kokarken, pis gururum yüzünden açlık çekiyordum. Düşüncelerimde haklıyken resmen pişman olmaya zorlanıyordum.

Akşamın geceye kavuşması mutfağa girip gizlice yemek yememe olanak sağlayacaktı. İçimdeki en büyük korkuysa o Hulk'tu. Cen ve Nazif Baba'ya yakalanmak o kadar dokunmazdı, asıl mesele Emir Efendi'ye yakalanmaktı.

Gözlerim yine elimde tuttuğum çalar saate döndü. Yine acı bir "Gurrrkkk..." sesi tüm benliğimi kaybettirdi. Kan şekeri düşmüş olmalıydı yoksa ayağa kalkınca başımın dönmesi normal sayılmazdı.

Açtım, bu çocuk açtı! Karnımda zil değil, vapur düdüğü çalıyordu ve gururumu süsleyen Hulk yeşili sebebiyle yatağıma gömülüp yatır olarak kalacaktım.

Gözlerim dönmeyi bırakıp yerlerine oturunca burnumu hafifçe kaldırdım. Gözlerimi baygın, yarım kapak yaptıktan sonra tam bir atar kraliçesi oldum. Kapımı açıp kimseleri takmıyormuş gibi görünen havamın arkasına saklanıp radarla bağlayan gözlerim fıldır fıldır etrafta dönüyordu. Cen ve Nazif Baba bilgisayarlarının başında bir şeylerle uğraşırken Emir ortalıkta görünmüyordu. Kendi masama gittim. Bilgisayarıma ait tüm kablo edevatlarını toparlarken Cen bana "Şiişşt..." diye seslendi.

Kim? Ne?

Duymazdan gelerek kulaklığımı aramaya başladım. Kendi odamda bir süre kamp kuracağım için, ortak salona elimden geldiğince inmemeye kararlıydım. Evin iki erkeğine de kızginken onların gönlümü alması uzun sürecekti.

"Minik?" diye seslendi bu sefer Cen.

Çok da tın! Ah hep söylemek istediğim kalıp.

"Neşe?" Bu sefer Nazif Baba seslendi. Yaşlılara hürmetim çiziksizdi. Hata yapmış bile olsa en azından görmezden gele-meyeceğimi biliyordum. Başımı çevirdim. Asık suratımla 'Ne var?' bakışı atarak yüzüne baktım.

"Bizimle konuşmuyor musun?"

"Ortada dönen bir muhabbet varsa, ben duyamıyorum."

Oturduğu sandalyede asil bir dönüş yaparak vücudunu tamamen bana çevirdi. Beyaz kaşlarını kaldırmış beni dikkatle inceliyordu.

“Bu konuyu bu kadar ciddiye aldığını bilmiyordum.”

Hastayım, hastayım dedim inanmadınız, bakın ne oldu şimdi esprisi kafamda dönüp dururken sadece dudağımı büktüm.

“Ben de beni gerçekten önemseydiğini sanıyordum. Aldığınız kararı odama geldiğimde söyleyebilirdin. İlla kendi gözlerimle görmem için bilmezden gelmen hoş değildi, Nazif Baba.”

Laptopu göğsüme dayadım. Elime şarj kablosunu aldım, kulaklığımı buldum, kablosuz farem ile altlığını aldım ve artık tamamdım. Arkamı döndüm. Bir adım attığım sırada Cen devasa boyu ile duvar oldu önümde. Başımı kaldırıp gözlerine bakmayacağımdan emindim, sadece ellerim dolu olduğu için onu itememek sıkıntıydı.

“Sen duşa gittiğinde Emir’e telefon geldi.” Cen alçak ve ciddi ses tonuyla olayı açıklamaya başladığında dudaklarımdan küçük, sıkılğan bir *pıff* sesi çıkınca, çenemi hafifçe tutup gözlerine bakmaya zorladı.

“Ortaklaşa ev tuttuğu arkadaşı onu yarı yolda bırakmış. Ev kirasını aylardır ödemediği için ev sahibi de evden kovmuş. Haberi duyunca şok oldu. Biz de babamla aramızda konuştuk ve...”

“Cen!” dedim sinirle. Çenemi sertçe ondan kurtarıırken boynumdan küçük bir kıt sesi geldi. “İnan bana ne yaptığınız veya neye karar verdiğinizle ilgilenmiyorum. Bugün çok iyi bir ders aldım. Bu eğitimle hayatıma devam edeceğim.” Başımı yana eğip arkasına bakmaya çalıştım. Yüzüme oturttuğum sahte şaşkın ifademle “Yeni ev arkadaşınız nerede? İlk geceden sizi terk mi etti yoksa?” diye sordum. Yanından geçmek için yönümü çevirdiğimde beni omuzlarımdan kavradı.

“Sen Emir ile düşman olmaya çalıştıkça o sana karşı daha fazla meyilli olacak. İkiniz arasındaki çekimi bir türlü anlamıyorum. Neden birbirinizi didikliyorsunuz?”

“Bu soruyu neden bana soruyorsun? Yeni kankana sorsana.”

Bu sefer arkamı dönüp diğer yanından geçmek için omuzlarımı silktim. Yine engel, yine engel!

“Sormadım mı sanıyorsun? Onun dediği tek şey, senin ondan hoşlanıyor olman yüzünden kaynaklandığı. Tüm bu huysuzluğun bundanmış.”

Savaş filmlerindeki o kanlı sahnelerde ekrana fışkıran kanın aynısı benim beynime fışkırdı. Kaşım seğirdi. Bu fiziksel hallerim hiç de normal değildi. Elimdeki nadide canım bilgisayarımla olmasaydı, ellerimi yumruk yapar Emir’in ağzına doğru hedef alırdım. Ama ne o gözler önündeydi, ne de bunu söyleyen kendisiydi.

“Sen...” dedim dişlerimin arasından. “...ne saçmalıyor-sun?”

“Ben değil, Emir diyor. Adama karşı göstermiş olduğun bu yırtıcı tavırların tek neticesi bence de bu. Neden daha nazik olmaya çalışmıyorsun? Kaç gündür mağara kızı gibi çağ dışı hareketlerin var. Sen nazik, benim minik üzümümken, neden Emir’e karşı bu kadar öfkелisin?”

Gözlerim doldu ve yanaklarımdan aşağı yaşlar süzülürken Cen’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir anda omuzlarımı tutan elleri telaşla titremeye başladı. Başını eğerek yüzünü yumuşatmaya çalıştı.

“Yavrum niye ağlıyorsun?”

Ağzına geleni düşünmeden dile getirmiş, canıma okumuş, karakterime vurgun indirmiş ve kalkıp bana niye ağlıyorsun diye soruyordu. Bu kadar kırılğan bir ruh halinde olmam, muhtemelen açıktandı. Emir’e karşı hislerimi ben de bir türlü çözemiyordum, sadece varlığı bile sinir etme gerekliliğini

yerine getiriyordu. Bir insan olarak asla bu kadar saldırgan değildim ama söz konusu Emir ise...

"Ağlama bebeğim, kıyamam sana!" Başımı çekip göğsüne yasladı. Sinir krizim ancak gözyaşlarıyla sönerdi. Ağlamanın insanı alçaltacağına dair bir takım yazılar okuduysam bile, asla inanmıyordum. Çünkü sinirini ağlayarak boşaltırken, akan yaşların ruhu kirinden arındırdığını düşünürdüm.

Cen nazikçe başımı okşarken Nazif Baba da yanımıza geldi.

"Ah Neşe ah..." dedi içinde birçok anlam barındıran.

Cen "Regl misin yoksa?" diye sordu. Şaşkınlığımın arasında başımı geri çektim. Kollarım doluysa ne olmuş? Bacağına sertçe tekmemi geçirdim.

"Cengo!"

Arka taraflarda bir hareketlilik sezdim. Görmesem bile varlığını yakınlarda hissedecek kadar sezgilerimin güçlendiğini bilmiyordum.

"Ahhh çok acıdı! Ne bileyim baba, çok dengesiz oldu. Hormon kodlarına virüs bulaşmış gibi davranıyor."

"Ne yapıyorsunuz millet?" Emir arı kovanı gibi toplaşmış bağlarımızı görünce merakla bize, daha doğrusu bana bakmaya çalışıyordu. Ağladığımı onun görmesini istemedim. Omuzumun ucuyla yanağımı silerek beni saran kolların arasından sıyrıldığım gibi odama gittim. Emir'e bakma fırsatı tanımadan...

Elimdekileri çalışma masamın üzerine bıraktım. Odada deli gibi turlarken kuruyan gözyaşlarımın bıraktığı geri kalan ıslaklığı elimle kuruladım. Tam o anda...

"Guurrrrrrrkkkkk..." sesi ile irkildim. Elimi alınma vurdum. "Olamaz mutfığa gitmeyi unuttum!"

Yepyeni gözyaşlarım bu sefer açılığımдан vurdu beni. Gözlerime hakim olurken puslu bakışlarımın arasında yatağımın üstünde anormal bir nesne gördüm. Gözlerimi açıp kapattım. Pus gitti ve gözlerim cenneti gördü!

“Ye... yemek?” Yemediğim kapaklı beyaz köpük içerisindeki kebabım, sıcaklığını hâlâ koruyan künefe, kola kutusu bir tepsi içinde yatağımın üzerindeydi ve baştan çıkarıcı bir şekilde beni çağırıyordu.

Gözlerimin bir an serap gördüğünü düşündüm. *Aç tavuk, kendini buğday ambarında sanır*’ atasözünü hatırladığım için ikisini de ovuşturdum. Gerçekti!

Nedenini, nasılını düşünmedim. Düşünecek bir aklımın olduğuna bile emin değildim. Açlığın başıma vurması tüm organlarımın midemin emri altında olduğunu gösteriyordu. Sadece yaşamsal ihtiyaçlarıma odaklandım. Tüm yemekleri mideye indirmem sanırım beş dakika içerisinde gerçekleşti. Karnımın o şişik haline elimi koyarak hafifçe okşadım. *Allah kimseyi açlıkla sınamasın*, duasından sonra kapları iç içe koyup kadınsal bir dürtüyle tepsiyi toparlamaya giriştim. O sırada gözüme bir not kâğıdı ilişti. İkiye katlandığı için merakım daha çok arttı. Hemen alıp okurken gözlerim Yavaş Loris irislerine döndü.

Küçük bir kız çocuğusun...
Sevilmeye muhtaç, yemeğe aç!
Hâkim, hüküm vermeden önce suçluyu dinler,
Sen de dinle beni.
Sandığın kadar kötü değilimdir, hemen kale-
mini kırma.
Bana kızıp da o küçük mideni aç bırakma!

Afiyet olsun,
Emir

Bir... İki... Üç...

“Öğğkkk!”

Odadan koşarak çıkmam tam tamına 3 saniye sonra gerçekleşti. Havalanan midemi yerinde tutamadığım için banyoya doğru koşar adımlarla gitmem, salondaki herkesin ilgisini çekmişe benziyordu.

“Neşe ne oldu?”

“Neşe!”

Banyoya aceleyle girip hemen arkamdan kapıyı kilitledim. Nazif Baba veya Cen’in destursuz içeri girerek durumuma bakacaklarına emindim. Ne olursa olsun asla sağlığım konusunda şaka yapmazlardı. Sadece elim çatladığında olayı idrak edemedikleri için ilgileri yetersizdi. Bu düşüncelere rağmen bulanık midemi durduramıyordum. Kusma dürtümü bastırmak için yapmadığım şekil kalmadı. Elimi yüzümü yıkarken kapıdakilerin seslerini duyduğum halde karşılık vermedim. Musluğu kapattım. Aynadaki yansımam korkunçtu.

“Neşe ne oluyor?”

“Kusuyor galiba?”

“Niye böyle oldu ki?”

“Yemek yemedi, acaba ondan mı oldu?”

Sonra Yeşil Hulk’un ağır tondaki sesi kulaklarımdan içeri süzüldü.

“O sizinle beraberken ben tepsi hazırlayıp odasına bırakmıştım. Şimdi odaya bakınca yemeklerinin hepsini yediğini gördüm. Karnı tok. Tabii çıkarmadıysa...”

“Çok düşüncelisin, Emir.”

“Düşünceliyim ama sanırım notum onun midesini bulandırdı.”

“Ne notu?”

“Ne yazdın?”

“Sadece sandığı gibi biri olmadığımı, beni tanımasını istediğimi. Bir de bana kızıp aç kalmaması gerektiğini.”

Midemdeki bu hareketlilik neden kalbime vuruyordu? İçimde sanki dalgalanan bir şeyler vardı ve midemde kırılıyordu. Ahşap kapıya dönen kalbim ve onun tok vuruşları...

Bulantı hissi geçince elimi yüzümü tekrar soğuk suyla yıkadım, havluyla kurulandım. Kapıyı sertçe açtığımda üçü de benden gelecek bir yanıt bekliyordu. Hepsine teker teker baktım.

“Ne var?” diye sordum.

“İyi misin sen? Miden bulanıyordu.”

“İyiyim baba, merak edecek bir durum yok. Sanırım yediklerim...” Son kelimeyi bastırarak söylerken Emir dudağının sağ kenarını yukarı kıvrırdı. Kendinden memnun gülüşü! “...mideme dokundu.”

“İlaç ister misin? Soda da getirebilirim.” Cen bir şey söylesem hemen yapacakmış gibi bir ayağı dışardaydı. Başımı iki yana salladım.

“Bir şey istemiyorum.”

Gözlerimi Emir’e çevirdim. Uzun süren dik bakışlarımın altından “Sen!” dedim. “Sen benimle odaya geliyorsun.”

Yüzünü ilk şaşkınlık ele geçirdikten sonra geniş ve haylaz bir gülümsemeyle Usui Yeşili gözleri ışıldadı.

“Vay canına, bu kadar erken mi?”

Kaşım yine mi seçiriyordu? Ellerimi iki yanımda yumruk yaparak havaya kaldırdım. Elimden gelse Misaki¹ gibi saçlarımı sivriltilir, kırmızı bakışlarla bakardım.

Misaki için lütfen animeye buyurun.

“Ay, çıldıracağım! Görüyor musunuz? Adamla yalnız konuşmak istiyorum, yine aynı lakayt şekilde bana karşılık veriyor. Ciddiyet sıfır!”

¹ Misaki: Kaichou Wa Maid Sama animesindeki kız karakter. Misaki Ayuzawa

Cen burnundan garip bir ses çıkardı. Nazif Baba da bir kaşını havaya kaldırmış, sütüne su kattığımdan şüphelenir gibi bana bakıyordu. Babamız oldukça pasif roldeydi. *Nerede yumruğunu koyan adam?*

Ters bakışlarım Cen ile buluştuğunda “Ne var ne?” diye çıkıştım.

“Aslına bakarsan Minik,” diye söze başladığında yüzü gül-müyordu. “Odaya çağrıldığımızda biz erkekler olayı oldukça ciddiye alırız. Malum aklımız bazen pantolonumuza sıkışmış oluyor.”

Gözlerim irileşirken yanaklarıma ateş bastı. Erkekler arasında tek başına direnç timsaliydim. Utanç mı?

“İyyy, iğrençsiniz! İyice ahlaksız olduğunuzun farkında mısınız? Mart ayının hayvanları etkilemesi gerekiyor, sizi değil!”

“Teknik olarak bakılırsa insan da hayvan kategorisinde işleniyor. Eh sonuçta saksı değiliz. Şey... bitki diyecektim.”

Emir’e dönerken gözlerim kedi gibi kısıldı. Birazdan üzerine atlayıp tırmıklarını gülen suratına geçirecek ve bundan büyük bir memnuniyet duyacaktım.

Kedi? Mart? Kendi düşüncemin içine sızan parola niyetindeki etiketleri düşününce yanaklarıma daha çok sıcaklık bastı, sırtım su gibi oldu.

“Eğer konuşup şu çalkantılı yaşamımıza bir son vermek istiyorsan odaya gel. Sapıkça düşüncelerini de lütfen dışarıda bırak...” Gözlerimi diğerlerinin üstünde dolaştırdım. “... yoksa yalnızlığın bana vermiş olduğu yetkiye dayanarak dışarı pek de memnun çıkamayabilirsin.”

Emir kahkaha atınca başımdan aşağıya buz kovası dökülerek Emir Challenge yaptı. Dehşet içerisindeki bakışlarımı ona çevirdim. Artık buna bir son vermek istiyordum. Bu adam sinir ettikçe kalbimdeki gümbürtüler kulaklarıma vuruyor, garip uğultular bırakıyordu.

“Kıza bak! Resmen yürek yemiş.” Bir kahkaha daha atarken kaşlarımı çattım. Normalde kadın gibi ağzını açarak gülen erkeklerden asla hoşlanmazdım ama Emir gülerken oldukça zarif bir şekilde gülüyordu. İlginç!

“Boyu göğüs hizamda, bel ölçüsü bir kolum kadar ama cesareti beni ezer geçer.” Ellerini önünde bağlayarak başını yana eğdi. “Bükemediğimiz eli öperiz. Öpücüğümü vermek için lütfen önden buyurun, Efendi Neşe.”

Gözlerimi kırıştırdım. Cen ve Nazif Baba’ya kaçamak bakış attığımda yüzlerinde huzurlu bir gülümseme vardı. Ben arkamı dönüp ilerlerken Cen’in sesini işittim.

“Al şu kızın gönlünü, yoksa garajı duman eder. Hayatı zindan eder, yedi kulelere astırır.”

“Fazla üzerine gitme, Emir. Kan bağı olmasa da Neşe benim kızım.” Uzun zaman sonra fısıltıyla da söylemiş olsa Nazif Baba’nın babalık yaptığını görünce koltukaltımdan havalandığımı hissettim. Mutluydum!

Odaya girdim. Pencereye doğru yaklaşırken ‘Kızımın peşini bırakmak için ne kadar istiyorsun? Söyle!’ Türk filmi repliğini kulanacak bir özgüvene sahiptim. Odaya girdikten sonra kapıyı kapattığını duyunca yüzümü döndüm. Bana ifadesiz çehreyle bakıyordu. Ne anlam vermem gerektiğini bilmediğim bir şekilde. Kızgın mı, bunalmış mı, sevgi dolu mu, sapık mı?

İfadesiz olmayan tek yeri gözleriydi. Hedefe kilitliydi o gözler. Yarı aralık göz kapakları uykulu ve... tutkulu arasındaki o ince çizgideydi.

“Seni buraya çağırdım çünkü...”

“Çünkü benim senden hoşlandığım gibi senin de benden hoşlandığını öğrendin.” Bir kaşını düşünceyle kaldırdı. “Bir başkasının ağzından!”

Nefesim... Nefes alamıyorum!

“Ne?” sorusu vereceğim tek tepkiydi. O üzerime doğru yürürken parasıyla kızının peşini bırakmasını söyleyecek olan

o hanım ağa gitmiş, yerine sapığı tarafından kuytu bir sokak aralığında kıştırılan zavallı kız bölümüne geçiş yapmıştık.

“Neşe...” dedi yanan gözleriyle. *Ah hayır, neler oluyor?* Kalbim yerinden çıkarsa da kurtulsam kafasını yaşıyordum.

“Farkında değil misin?”

“Neyin?”

Baştan çıkarıcı yan gülümsemesiyle bana bakarken sakallarını yolmak geldi içimden. Nedense içim yandığı halde düşüncelerim trenin kömür kazanı gibi kavruluyordu. Bu halde olduğuma inanamıyordum.

“Duygusal ikilemin içindesin. Nefret ve sevgin karışmış durumda. Sen kendisine yöneltilen tüm olumsuzluklara karşı duygusal bir karşı koyuş içerisinde. Beni istemediğini düşünmen bu yüzden.”

Vay canına, ne güzel konuşuyor.

“Yalan!” diye atıldım. Kafamı toparlamak için odanın diğer tarafına kaçarken beynime taze oksijen gitmesi için derin bir nefes aldım. Neler diyordu? Kafam kazan gibi karıştığı için nasıl tepki vermem gerektiğine emin olamıyordum.

“Öyle mi?” Yatağımın yaylarından ses gelince başımı çevirdim. Emir rahatça yastığıma baş koymuş, ellerini de başının altında toplamıştı.

“O zaman cevap ver. Neden benden nefret ediyorsun?”

“Çok basit!” Gücüme kavuştuğum için işim rahattı. “İlk geldiğinde gözlerindeki...” Bana bakarken yine aynı o baştan çıkarıcı bakış vardı. “İşte! İşte bu!” İşaret parmağımla suçluyu bulmuş gibi telaşla atıldım. “Bu gözlerindeki bakışın aynısıydı. Bundan hoşlanmıyorum. Beni yiyecek gibi bakıyorsun, huzursuz ediyorsun.”

Hafifçe gülümsedi. “İyi de bu benim normal bakışım?”

“Hayır, değil. Cen’e, Nazif Baba’ya bu kadar yoğun bakmıyorsun. Normal zamanda da bakmıyorsun. Sadece...”

Sabırla, “Neşe?” dedi gözlerini açıp kaparken, anlattığı soruyu anlamadığı için bir kez daha tekrar eden öğretmen ifadesiyle bana bakıyordu. “İnsan hoşlandığı kişiye bakarken göz bebekleri büyür. Yüzü yumuşak bir ifade alır.”

Az kaldı kahkaha atacaktım. “Sen ne hoşlanmasından bahsediyorsun? Daha birkaç gün önce öğle saatlerinde bizim garaja geldin. Yeni tanıştık. Şimdi kalkıp hangi karışık duyguları büyütece aldın?”

Emir yattığı yerden yavaşça kalkarken seri hareketlerine bakmaktan başım döndü. 110 kiloluk Hulk bedenindeki zarafet karşısında dilim yine tutuldu. Ben ne zaman hormonlarımın esiri olup aklımı karıştıracak kadar ona bakar olmuştum? Beş günde hem de!

Emir önümde durduğunda sırtım duvara dayanmıştı. Kaçacak hiçbir yerim yokken o bir kolunu kafamın yanından duvara dayadı, diğer eliyle yavaşça eğilip çenemi nazikçe tuttu. Eline vuracaktım, çok az sonra...

“İlk görüşte aşka inanır mısınız?”

Vurdum! Çenemdeki eline vurduğum yetmiyormuş gibi tüm gücümle diyaframına vurarak onun nefesini kesip kendime nefes alanı açtım. Gücüm onun serçe parmağındaki güçle aynı olduğu halde kendi isteğiyle bir iki adım geri gitti. Başını kaldırdığında sinirlendiyse bile bana saldırgan değildi.

“Aşk mı? Benim bunlara karnım tok. İlk görüşte aşka inanmam! Aşk zırvallıklarıyla uğraşmam. Amacın ne bilmiyorum ama bana karşı bu kadar rahat olmandan hoşlanmıyorum.”

Sabırla sakın bir nefes aldı.

“Ne istiyorsun? Zaman mı?”

“Zaman, şans elde edenler içindir. Ben sana o anahtarı vermedim. Kapı tamamen kapalı.”

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Düzene giren bedeniyle dik durdu ve kollarını göğüs hizasında bağlayarak bana dimdik baktı. Konunun buralara kadar gelmesine çok kızmıştım.

Ben onu daha farklı bir şey için çağırdığım halde o kendi uçkurunu düşünecek kadar ahlaksız bir adamdı. Ben de zevkini çıkararak yediği yemeği olmayacaktım.

“Bu konuyu kapatalım.”

“Benim için konu kapanmadı. Ama sana şunu söyleyeyim ki... Seni ilk gördüğüm andan beri hoş duygular içerisindeyim. Adını koyamadığım bir tarifile kalbime yerleştin. Bana ilk baktığında gözlerindeki o şaşkınlıkla ‘Usui Yeşili’ dediğin anda vuruldum.”

Yanaklarım... Yanaklarım kızarıyordu.

“Gözlerinden hoşlanıyorum. Nasıl bir oyunun içerisindeyim bilmiyorum ama yeşil gözlü insanlara karşı bir çekimim var. Bu kural bir tek senin için geçerli değil. Sanırım beni çarptığın zaman aramızdaki o çekim bozuldu. Kayıtsız üslubun, ahlak çöktürücü laf atışların sebebiyle seni kendime uzak görüyorum.”

“Popon hoşuma gidiyor.” Söylediklerim bulut gibi havada dağıldı. Kime konuşuyordum? “Küçük olsa da göğüslerin buradan bakınca fena durmuyor. En çok da karnın hoşuma gidiyor. O minik miden, yemek yediğin zamanları şişiyor. Bir salkım üzüm bile yesen hemen kendini belli ediyor.”

Oh Allah’ım adam rayından çıktı!

“Saçmalıyorsun. İlk söylediklerini duymazdan geleceğim fakat midem? Sen onu nasıl görüyorsun? Bu kadar da uçuk iltifatlarla beni baştan çıkaracağını mı sanıyorsun?”

Dudağının diğer kısmını kıvrıdı. “Seninle minderlerin üzerinde karşılaştığımızda vücudunu yakından inceleme fırsatı buldum.”

Başım dönüyordu. Ben onun ders yaptığını düşünürken adam ürünleri toplamış fabrikaya doğru yol alıyordu.

“Sen beni mıncıkladın mı?” diye sordum dişlerimin arasından. Artı ile eksi kutup noktalarında bulunduğumuz için tabii ki zıt hareket etti ve dişlerini göstererek pervasızca sırtıttı.

“Dersler her zaman yeni bir şey öğretiyor.”

“Seninle derslerimiz son buldu. Bir daha karşılaşma olmayacak.”

“Nazif...” diye başladığı cümlesini hemen keserek “Nazif Baba artık bana karışamaz.” diyerek cümlesini tamamladım.

Yüzündeki gülümseme söndü. Hiçbir şey dememesinin altında neler yattığını merak ediyordum. O yeşil gözlerinin ardındaki beyin benimkinden çok farklı çalışıyordu. İç çekti. Gözlerini odada yavaşça dolaştırırken nefesimi tuttum. Ben de onun baktığı yerlere bakarak ulu orta iç çamaşırı bırakmış mıyım diye kontrol ettim. Neyse ki temizdi.

“Konuşmanın en başına dönelim.” Gözlerini bana kaldırdı. “Beni neden bu odaya çağırdın?”

Neden? Neden? Neden?

“Sana karşı göstermiş olduğum tutum, garajın huzurunu tehdit ediyor. Burada ne kadar süre kalacağını bilmiyorum. Bildiğim tek şey, dışarıdaki insanların benim yüzümden kendilerini kötü hissetmeleri. Her ne kadar kararlarını bana danışmadıkları için kızgın olsam da onlar benim için çok değerlidir. Bu yüzden seninle daha iyi geçinmeye çalışacağım.”

Bir kaşını sorgularcasına kaldırdı.

“Bana şans verdiğini mi söylüyorsun?”

Az önceki konuşmaları ima ederek bu soruyu sorduğunu biliyordum. Başımı ilk önce evet sonra hayır anlamında iki yana salladım.

“İnsan olarak evet veriyorum ama...”

“Ama erkek olarak vermiyorsun.”

“Erkek olarak hiç kimseye vermiyorum.”

“Kızlardan mı hoşlanıyorsun?” Başını eğip kaşlarının ardından sertçe baktı. Soruya o kadar odaklanmışım ki “Ne?!” diye ciyakladığımda gülmeye başladı.

“Ben de öyle tahmin ediyordum.”

Neyi? Neyse...

“O halde bundan sonra bana karşı göstermiş olduğun hareketlerin önüne set çeker, enginlere sığarak taşmazsın.”

Her seferinde dudağının kıvrılması beni neden öfkelen-
diriyordu?

Bir süre sakince bana baktı.

“Öyle olsun.”

Arkasını döndü ve gitti. Odadan sadece iki kelime söyleyerek, bir cümle anlam etmesini umarak öylece gitti. Artık kirli sözcük yuvası ağzını bana karşı açmayacak mıydı? Hormonlarımla bir gece geçirmek için uğraşmayacak mıydı? Her şey bu kadar kolay mıydı?

Kalbimdeki çarpıntı ve midemin hâlâ bulanıyor olması yetmiyormuş gibi mercimek çorbasına dönen aklımla gidip yatağımın üzerindeki tepsiyi aldım. Emir yatarken kenara doğru ittirdiği için kızgınlıkla kaldırmam içindekilerin yere dökülmesine sebep oldu. Sinirimi resmen boş kutulardan çıkarıyordum. Bazen benim davranışlarımı dışarıdan izleyenlerin hakkımda söylediklerine inanmam gerektiğini düşünüyordum. Deli hareketlerim, ancak kendime zarar veriyordu. Bakırköy’e yatırmayı düşünmelerini istemediğim için kendime çeki düzen vermem gerekiyordu. Yarın yepyeni bir gün olacaktı ve ben bu sefer Emir efendiye iyi davranacaktım!

BÖLÜM 8

Az uyumak adetlerimden biri değildi. Genelde uykum için malak gibi, köpek gibi, ayı gibi benzetmelere gidildiğinden kuş uykusu asla beni yansıtmazdı. Şu an bünyemi ele geçiren bu saçma düşüncelerin sebebi üç saatlik uykuyla gözlerimin sonuna kadar açılmış olmasıydı.'

Bir yatak klasiği olarak sağ, sol, yüzüstü, sırtüstü, ters ve düz denemelerimden sonra, yatak ölçülerine sığamadığımı düşünerek kalkmak durumunda kaldım. Kuruyan dilim için başucumdaki su şişemden birkaç firt çektikten sonra banyoya gitmek üzere odamdan çıktım. Ayaklarıma terliğimi giymediğim için soğuk seramik yüzey, varsa bile kalan uykumun tamamen açılmasına neden oldu.

Kapıyı sessizce açtım. Salonun ışıkları kapatılmış, sadece gece aydınlatmaları yanıyordu.

Cengizhan ve Nazif Baba'nın 03.00'te yatmaları en az benim üç saat uyumam kadar saçmaydı. Sabah erkenden yapacak işlerinin olduğunu düşünerek sessizce banyoya doğru yürürken bir ses duydum.

Niye olduğunu bilmediğim irkilmeyele olduğum yerde dönerek teknoloji kısmına doğru baktım. Aradaki 10 metre-

lik mesafeye gözlerimi kısarak bakarken oradaki hareketliliği fark ettiğimde ne yapmam gerektiğini bilemedim. Ben beklerken biraz sonra Nazif Baba'nın bilgisayarının açılan ekranıyla ortamın loşluğu azaldı ve ben o yüzü gördüm.

Emir!

Gecenin bir vaktinde hırsız gibi telaşlıydı. Klavyenin üzerindeki parmakları deli gibi hareket ederken şaşkınlığının nirvanasını yaşıyordum. O kadar aceleyle hareket ediyordu ki bir şeylerin peşinde olduğunu anlamam kaçınılmazdı. Sessizliğimi korudum. Lambaların aydınlatma mesafesinden çıkarak teknoloji alanına doğru yürümeye başladım.

“Neredesin... Neredesin?”

Bilgisayarın koca kasaları beni saklamak için yeterliydi. Fısıltıyla aradığı şeyi bulmaya çalışan Emir'in sesini işitince sırtımdan soğuk terler boşaldı. Ne arıyordu? Casus gibi, şüphe çekiciydi.

“Kahretsin!” dediğini duyunca olduğum yere iyice sindim.

Çok geçmeden monitörün ışığı söndü. Kıpırdamamaya özen göstererek olduğum yerde bir süre bekledim. Karaltısı 5. odada son bulunca rahat bir nefes aldım. Bu kadardı. Ne aradığını bilmediğim bir şeylerin peşindeydi ve ben de onun ne olduğunu bulacaktım!

“Neşe... Neşe kalk, iş var!”

“Hı... Ya git, uyuyorum.”

“Rüyada mı iletişim kuruyorsun benimle?”

“Ya çok güzel bir rüya görüyorum.” Soluma dönerek rüyamın kaldığı yerinden devam etmeye çalıştım. Havai kumsallarında yürüyüp sıcak kumu parmaklarımın arasında geçiriyor, yüksek ısıdaki bedenimi su ile ferahlatıyordum.

“Neşeee? Kimi görüyorsun yoksa Emir’i mi?”

Sırtımdaki tüm kaslar kasıldı. Gözlerimin uyku ihtiyacına rağmen geri dönerek Cen’e tek gözle baktım.

“Ne var?” diye sordu.

İç geçirdim. “Sana bir şey söylemem lazım.”

Gülerek başını iki yana salladı.

“Emir hakkındaysa inan bana duymak istemiyorum.”

“Evet, onun hakkında. Şey oldu gece...”

Cen’in gözleri irileşince bacağına bir tane vurdum.

“Emir bitti şimdi sen mi sapıklığa başladın?”

“Sen de beni kalbimden vuracak kelimeler kullanıyorsun.”

“Uff...”

“Hadi söyle, ne oldu gece?”

“Saat üç gibiydi. Uyumadığım için bir banyoya gidip gele-yim dedim. Odadan çıktığımda teknoloji kısmında ses duy-dum. Bir de baktım ki...”

“Emir mi?”

Hönk!

Kaşlarımı çattım. “Sen nereden biliyorsun?”

“Bilgisayarı olmadığı için bizimkileri kullanıp kullanamaya-acağına sordu. Biz de izin verdik. Önemli bir mail bekliyor-muş sanırım.”

“Gecenin üçünde mi?”

“Yurtdışından geleceği için normal bir saat.”

“Ama...” diye başladım. “*Neredesin?*” diye soruyordu. San-ki bir şeyler arıyormuş gibi. Sonra da kahretsin diyerek ka-pattı bilgisayarı.”

Cen omuz silkti. “Belki de yurtdışındaki sevgilisi yüzün-den çok kızmıştır. Yazdığı maili seslendirmiştir.”

Biri üzerime toprak atsin.

“Se... sevgilisi mi?” diye sorarken kalbimin üzerine inen beş katlı binanın hesabını kim verecekti?

“Seninle uğraşıyor olabilir ama sevgilisi olduğuna eminim. Parmagında yarım ay dövmesi var. Bir anlamı olup olmadığını sordum. *Unutulmayacak kadar önemli bağların eseri*, dedi. Romantik adam. Ah pardon, sen onu şişlenmiş, bacaklarından tavana asılmış haliyle görmek isterdin.” Dalga geçiyordu. Benimse şarjı bitmiş sesim 10 desibele kadar düştüğünden neredeyse çıkmıyordu. Altı günde hayatımı mahvedebilen bir adam yüzünden saçma bir üzüntüye girmiştim. Neden hayal kırıklığı içerisinde olduğumu bilmiyordum ve bu durum hiç hoşuma gitmiyordu. Üzülmemi gerektirecek durum oluşturmak şu an istediğim en son şeydi.

“Hadi kalk, kahvaltı yapalım. Daha sonra işin detaylarını konuşacağız.” Yataкта oturur pozisyona geçerken içimdeki anormal hisleri halının altına süpürdüm.

“DSTE nerede? İşleri onun yanında ifşa mı edeceksin?”

Cen odadan çıkmadan önce bir elini kapı koluna koyarak eğildi. Suratındaki düşünceli ifade bunu sorun etmediğini gösteriyordu.

“Hayır.” dedi. “Emir kahvaltıdan sonra salona, oradaki işini hallettikten sonra da eşyalarını almak için ev sahibiyle görüşmeye gidecekmış.” Bana bakarken kahverengi gözleri kendinden emin parıltıyordu. “Bakıyorum da artık onun hakkında fazlasıyla ilgilisin.”

Gözlerimi devirdim. Elimin tersiyle gitmesini işaret ederek havada salladım. Kendimle baş başa kalmak, düşüncelerimin ardı sıra tabur askerleri gibi gelmesi demekti. Vakit kaybetmeden yataktan fırladım. Üstümü değiştirirken Emir’in sevgilisini düşünmemek için Kaichou Wa Maid Sama animesinin açılış şarkısını söylemeye başladım.

♪ “*Douka, please can you keep my secret?*” ♪

1: Lütfen, lütfen sırrımı saklar mısın?

“Geçen seferki işin baltalanması çok kötü oldu.” Nazif Baba’nın sıkkın görüntüsü Cen ve benim kederle dolmamıza sebep oluyordu. “Senin suçun olmadığını bildiğim halde, müşteriye karşı elimizin boş olması diğer taraf için hoş olmadı.”

Ne diyebilirdim ki? İki saniyelik göz kapatmamın bedeli bize pahalıya mal olmuştu. Bunu düzeltmek için yeniden işe çıkmamız gerekiyordu. Günler sonra elimize gelen her iş velinimetimizdi.

Teknolojiyle alakalı bir dizi çıktıklarında insanlar, gördüklerinden etkilenecek hacker olaylarına sarabiliyordu. Bu da bizim için artı puandı. Siparişler sıraya diziliyor, diziden gördükleri bilgilerden yapabilecekleri korsan ne varsa ulaşmak istiyorlardı. Bizden istedikleri de genelde eşlerin bilgisayarında sakladığı dosyaların içeriği, çocuklarının bilgisayarındaki gelişimi etkileyecek bilgilerin öğrenilmesi ve ciddi suç sayılacak bazı önemli hadiselerdi.

Şimdi sinek avlamanın inceliklerini öğrenirken, sadece tahir ettiğimiz aletlerle geçimi sağlıyorduk.

“Bu seferki işe biz çıkıyoruz. Sen bizi komuta edeceksin.”

Düşünceli başımı hızla kaldırdım.

“Anlamadım? Hani tüm dışarı işleri bendeydi? Yılların düzenini bozamazsınız.”

Cen üzerine giydiği kapüşonlu hırkanın fermuarını çekti. Kollarını düzeltirken gözleri ciddiyetle bana bakıyordu.

“Son olay senin suçun olmayabilir, fakat bu seferki işi herhangi bir falso vermeden başarmamız gerekiyor. Borçlar birikti. O yüzden sen babamın bilgisayarından hem güvenliği kontrol edecek hem de eğer varsa güvenlik şifresini kırmamıza yardım edeceksin.”

Nazif Baba’ya döndüm. Söylediklerinden bir adım geri gitmeyeceğini düşünerek sıkıntıyla kabul ettim.

Müşterinin vermiş olduğu adrese giderek ilk önce güvenlik kameralarını test edecek, binanın içini keşfedeceklerdi. Hakkında bilgi edinmediğimiz hiçbir işe acemice giriş yapmadığımız için tüm bunlar gereklilik ilkesini kapsıyordu.

Nazif Baba'nın bilgisayarında iş hanındaki şirketin kro-kisini bulmak için çalışmalara başladım. Sırtım artık isyan edercesine tüm iskeletime hicviye yağdırdığından orta masaya doğru hareketlendim. Kollarımı yukarı aşağı sallarken aklıma Emir'in ısınma hareketleri geldi. Şu an ne yaptığına dair merakla sorgulayan fikrimin tohum tanesi, toprağını it-tirerek gün yüzüne çıkmaya çalışsa da hemen üstüne basıp ezdim. Ne onu düşünmek ne de sevgilisi olmasına rağmen benim aklımı karıştırma sebebine kafa yormak istiyordum. Çektiğim sete minnet duydum. Yüksek atlama yapsaydı kal-bimdeki hasarın bir deprem kadar yıkıcı olacağına emindim. Orta masadan yemyeşil bir üzüm salkımı kapıp tekrar yerime oturdum.

Bir üzüm tanesini damağım ve dilimle sıkıştırırken bana doğru yaklaşan ayak seslerini işitince hemen monitördeki dosyaları kapatıp Usui Takumi aşkımın animesini açtım.

"Nazif Abi, bu hariciyi siz mi kapının önüne koydunuz?" Elinde tuttuğu siyah renkteki harici diski evirip çeviriyordu. Başını kaldırdığında göz göze geldik. Şaşkınlıkla olduğu yer-de kaldı.

"Ah pardon ya, orada oturan kişiyi Nazif Abi sandım. Ne haber?"

"İyiym de..." Hemen oturduğum yerden kalktım. "Yerde mi duruyordu?"

Bana uzattı. "Aynen. Cengiz bırakmış ya da çantanızdan filan düşmüş olabilir mi?"

Gözlerine baktım. Anormal durum karşısında verdiğim tepkiyle ilk defa ona kızgın olmayarak bakıyordum. Bunun rahatlığıyla omuz silktim.

“Şimdi anlatırız.”

Hemen kendi bilgisayarına bağladım. Eğer harici disk yere düşer ve hasar alırsa asla çalışmazdı. Yıllarca saklanan bilgilerin bir saniyede yok olması o küçük kutunun hassaslığına bağlıydı. Neyse ki yazdığım bazı programlar yardımıyla DOS¹ altındaki verilerin büyük kısmını kurtarabilirdim. Çok yüksek meblağlara bu işi yapan sayılı kişilerin içerisinde benim de engin bilgilerim yer alıyordu.

Diskin çalışması halinde herhangi bir sorunla karşılaşmadım. Ama şahit olduğum şeyler nefesimin kesilmesine neden oldu. Mouse ile dosyaları açarken başımdan aşağıya kızgın yağlar dökülüyordu.

“Olamaz!” diye haykırdım. Yanımda duran Emir ekrana bakmak için eğilince yüzlerimiz aynı hizaya geldi.

“Ne oldu ki?”

“Bu...” Açıklama yapmak için Emir’e döndüm. Yakın mesafenin samimiyetine karışan kahve ve sandal ağacı parfümünün kokusu duyumlarımda su misali endişelerimden arındırıp boynuna sarılma isteği oluşturunuyordu. O olayı anlamak için kaşlarını çatarken ben onun yan profiline hayranlıkla bakıyor, arka arkaya derin nefesler alıyordum. Bana kesinlikle büyü yapıyordu. Aç bir kedi gibi yemeğin kokusunu alıp kaynağı takip etmemin tek sebebi buydu.

Emir çatıdığı kaşın bir tanesini kaldırırken açıklamamı bekleyen sabırsızlığa sahipti. Yeşillikleri dünyanın sonunu getireceğimi söylen yırtıcı bir dikkatle üzerime odaklandı. Ağırdan alarak dudaklarına bakarken ısıdan titreşerek patlamaya yaklaşan mısır gibiydim.

“Neşe?” Girdiğim o efsunlu auradan anında çıktım. Ne saçma yerlere giriyordum.

“Ah şey... Telefon!” dedim.

“Ne yapacaksın telefonu?”

¹ DOS: Disk İşletim Sistemi

“Nazif Baba ile Cen dışarıda. Hemen garaja gelmeliler.”

“Ne oluyor bana da anlat!”

Bunu nasıl açıklayabilirdim? Günler önce korsanlıkla elde ettiğim bilgilerin bulunduğu çantama vurgun yapan adamların kapıma harici diski bıraktıklarını mı? Evimi nereden buldukları belli olmayan kişilerin diskteki hiçbir dosyayı ellememiş bir halde öylece iade etmelerini mi? Ya da bizim sipariş usulüyle verilere sızan koskoca bir hacker çetesi olduğumuzu mu?

Onun gözlerinin içine bakarken bunların hiçbirinin benim tarafından açıklanamayacak dosya içeriği olmasından ötürü sadece başımı salladım.

“Soruları lütfen diğerleri gelince sor.”

Telefon edip çabuk gelmelerini söyledikten sonra kapattım.

Emir, “Siz...” dedi şüpheli gözleriyle etrafı tararken. “Sadece elektronik aletleri tamir etmiyorsunuz, öyle değil mi?”

Onun az önce gözlerini gezdirdiği yerlere ben de baktım. Geniş bir alana hakim olan masaların üstünde boyutlarına göre birden çok monitörün bulunduğu, çeşitli yüksek teknolojiye sahip aletlerin sadece tamir işleriyle ilgili olması insanı şüphelendiriyordu. İnternet kafe kadar çok bilgisayar vardı. Bunların tamire yarayan bir Transformers olmadığına göre burada bulunması haklı olarak merak uyandırıyordu.

Emir gözlerini kısıtı. Daha önce yaptığı gibi olduğum yerde çıplak bedenimi pamuklara yatan o duyguyla bakmıyordu. Dudaklarımdan çıkacak kelimelere odaklı, meraklı ve çoğunlukla ciddi duruşunu bozmadan odaklanmış vaziyetteydi. Ürperdim. Sebebini bilmediğim bir şekilde...

“Yazılım mı yapıyorsunuz?”

Evet desem bir dert, hayır desem ayrı...

Nazif Baba ile Cen’in gelmesine kaç dakika kaldığını hesap etmek için arkamı döndüğümde ensemden nefesini hissettim.

“Neşe...” dedi ısrarla. Tahmin etmediğim başka bir ürperti omuriliğimden başlayarak karın boşluğuma kadar indi. “Benden ne saklıyorsunuz?”

“Fazla meraklı biriymişsin ya.” Hemen yandan sıyrılarak aramıza mesafe koyacağım kadar uzaklaştım. Eğer üzerime yürürse garajdan bile kaçardım. Alnımı kaşıyormuş gibi yaptım. Kaçamak bakışlarımı ona çevirdim. Yüzündeki sıkkin ifadeden ne düşündüğünü anlamam çok zordu.

“Sadece benden bir şey sakladığınızı düşünüyorum. Beni güvenilir bulmuyorsunuz sanırım.” Dudakları kıvrıldı. Eğer onun alaycı olduğunu düşünmesem alındığı için hüznüyle gülümsedi derdim.

“Herkesin kendine ait sırları vardır. Senin yok mu?”

O an bakışlarını kaldırdığında gözlerinde gördüğüm şey kesinlikle sıcaklık değildi. Bir anda nefesim hızlandı. Duymayı beklemediği gerçekleri dile getiriyor oluşum karşısında dehşete düşen ifadesi keskin bir bıçak kadar hissedilirdi.

“Sırlar kimi zaman can yakar.”

“İnsanı güvende tutar.”

Cevabım karşısında ifadesi yumuşadı. Bir kaşını kaldırırken sorgulayan hali kendimi rahat hissetmeme olanak sağladı.

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Birinin sana sırlarını saklamak için doğruları gizlediğini öğrendiğinde yaşayacağın hayal kırıklığını önemsemiyor musun? Huzur, güvenden daha önemli olamaz ve aynı zamanda güven de huzurdan.”

“Hayal kırıklığı dışında, karşıdaki insana zarar veriyor mu? Canına kastediyor mu bu sır?”

Emir’in yüzü mü sararıyordu yoksa gözlerimin bana bir oyunu muydu emin değildim.

“Fark ediyor mu?”

“Kesinlikle! Eğer karşıdaki kişiyi ilgilendiren ve bir gün ona zarar verecek bir sırda bu huzur veya güven değildir,

tehlikeli bir yalandır. Ama ilgisi yoksa kişiyi kendi içinde zorluyorsa bu affedilebilir.”

“Peki...” derken bana bir adım attı. “Senden sakladığım bir sırrım olsa...” Bir adım daha atarken cümlesini tamamlamadan yaklaştı. “...bana kızar mısın?”

Vücudum buz kesti. Cen’in sözleri o an aklıma geldi. *Seninle uğraşıyor olabilir ama sevgilisi olduğuna eminim.*

“Evet, çok kızarım. Şu sırrın beni de ilgilendiriyor!” dedim düşüncelerimden aldığım güçle ve farkında olmadan kırmızı yüzlü öfkemle ona odaklandım. Ağzımdan kaçırdığım gafi düşünecek değildim. Vurdumduymaz davranıp önemsediyini ancak benim kadar aptal birisi belli ederdi.

Emir tam önümde durduğunda en az onun da benim kadar buza döndüğünü söyleyebilirdim.

“Anlamadım?” Yavaş ve heceleyerek gözlerimin içine baktı. Usui yeşili ılık değil, yeşil markiz kesim kristalize buz kütleleriydi.

“Sevgilin olduğu sırrını benden saklarken sakın kalmamı bekleyemezsin, değil mi?”

Fevri çıkışım karşısında gözlerini kırpıştırırken omuz kaslarını rahatlayarak aşağı indirdiğini fark edince daha çok sinirlendim.

“Sevgilim mi?”

“Evet! Biliyor musun, neden sana karşı yumuşak olmam gerektiğine bir kez daha emin oldum. Sırlarınla mutluluklar!” Yanından geçip bilgisayara gitmek istedim ama aniden parmakları bileğimin etrafını kavrayınca ona dönerek durdum.

“Sevgilim olduğu fikrine de nereden kapıldın?”

Sesi gibi gözlerini saran öfkenin sıcaklığını hissedince eşitlendiğimizi düşünerek garip bir haz duydum.

“Gecenin bir vakti mailleştğin ve seni sinir edecek ka-

dar öfkeliendiren kız kardeşin olamayacağına göre... Cen bile sevgilin olduğuna emin ve benimle oynadığın gerçek!" Aramızdaki hiçbir bağın kavuşmadığı saçma ilişkiye sahip çıkarak trip atma hakkını kendime reva gördüğüm için hem şaşkın hem de kızgındım.

Kendimi kullandırmadığım halde neden oynatılmış gibi hissettiğimi bilmiyordum. Belki de savunma dersleri alırken aklımı karıştıran duygular yüzündendi. Konuşurken sırtımı okşayan sesindeki tınıdandı. Şu an gözlerinin içine bakıyor-ken hep bakmasını istediğime dair içimde duyduğum kosko- ca bir istek vardı.

Bileğimi elinden kurtarmak için çekmeye çalışacağımı ön gördü ve hemen diğer kolumu da yakalayarak beni olduğum yere çiviledi.

"Bırak!"

"Mail Japonya'dan geliyordu." Kısa bir an durakladım. "Oradaki arkadaşım ile ortaklaşa girdiğim işler beklediğim gibi gitmediği için kızgındım. Bu yüzden sinirlendim."

Tutuşundan kurtulmak için kıvranıp dururken başımı kaldırmaya karşıydım. Sesli soluklarım onun daha çok basınç uygulamasına neden oluyordu.

"Erkek arkadaşım yok diye hemcinslerin hakkında bilgisiz olduğumu düşünme. Çeşit çeşit karakterlerinize rağmen kurtulmak için yaptığınız ve söylediğiniz her şey aynı: yalan! Beni mi kandırıyorsun? Sevgilisi yokmuş... puh."

Sürekli hareket etmem onun sabrını sınıra dayadı. Kaslı kollarını iki kolum aramızda sıkışacak şekilde sırtıma sararak kendine bastırdı. Hafifçe yukarı kaldırdığı için parmak ucunda duruyordum. Boştaki eliyle çenemden sertçe kavrayarak yukarı kaldırınca dik bakışlarımı ona yönelttim.

"Rahat bırak, Emir!"

"Seninle oynamadım. Hoşlanıyor olduğumu söylerken gerçek duygularımı dile getirdim."

“Neden sana inanmak istemiyorum acaba?”

Ben ne hissediyorsam sanki o da aynısını hissediyordu. Yakıcı nefesi yüzüme vururken gözlerine bu kadar yakın olmaktan ötürü hayranlığım sinir uçlarıma baskı yapıyordu.

“Bu konuda sırrım olmadığına ikna olmak zorundasın.”

“İnanmı...”

İnatçı dudaklarımın üstü sıcaklıkla kaplandığında nefesim sıkıştı. Hareket mekanizmamın devreleri kıvılcım çıkararak yandı. Kalbim öfkeyle fokurdayan atışlarını bu sefer farklı bir amaç uğruna çarpıtırıyordu. İlk defa yaşadığım bu tecrübe karşısında ne yapmam gerektiğine emin olamıyordum.

Emir hareket etmemem üzerine kendi dudaklarını kıpırdattığında hafifçe irkildim. Bu isteğim dışında gelişen bir şeydi. Kaçmak, karşı koymak, isteklerim bunlardan ibaretken neden kolumu kaldırmaktan aciz olduğumu anlamaya çalışıyordum. Tutsak edilmişim; dişleri sökülen yarasa gibiydim. Tırnakları olmayan kedi patisi gibi yumuşaktı, bedenimdeki tüm azalar. Beynim hariç!

Başımı hızla geri çektim. Burunlarımız birbirine değerken gözlerim onu ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu.

“Sen... beni öptün!”

“Sahi mi? Ben Smackdown yaptım sanıyordum.”

“Ne?”

Burnundan hızla soluk verdi. Yüz ifadesi değişmemişti ama sesi alaycıydı. Gözleri ise ormanın kuytularında, daha önce ayak basılmamış vadilerin o eşsiz koyu rengini almıştı.

“Neden öptün?”

Kaşlarını kaldırdı.

“Bir daha öpersem eski haline gelir misin? Böyle sorular kesinlikle sana uymuyor. Daha çok *seni pislik, nasıl yaparsın böyle bir şeyi, seni öldüreceğim*, gibi şeyler bekliyordum.”

“Bu ilk... öpücüğümdü.”

“İkincisi için hazırım. Round 2!”

Düşünme fırsatı tanımadı. Yine dudaklarım onun dudaklarıyla kaplanırken bu sefer daha talepkârdı. Beni biraz daha kaldırdığı için boylarımız eşit dereceye gelince kollarımın hareket etmesine müsaade ederek bedenimi diğer eline nakletti. Özgürlüğüne kavuşan ellerim gayriihtiyari onun sakallarına uzandı. Avuçlarımın içinde hissettiğim bu iç gıcıklayıcı pürüzler kolumun baskı yaptığı omuz kaslarıyla birleşince vücudum hormonsal horon ekibiyle coşkulu bir eyleme girişti. Burnuma dolan parfüm ve ten kokusu başımı döndürüyordu. Emir ensemden hafifçe baskı uygulayarak başımı bastırırken...

“Oha!”

Titrek bir hızlilikle geri çekildim. Şaşkın bakışlarımız kapıdaki iki erkeğe döndü.

“Siz ne zaman... hangi ara bu kadar yakınlaştınız?”

Yanaklarıma basan ateş ve düzensiz nefesimle kendimden iğreneceğim bir öfke bedenimi ele geçirdi. Suçluluk duygusuyla hâlâ kucağında durduğum Emir’in bacağına tekme atınca beni bırakmasını sağladım. Bozuk dengem yüzünden sallanıyordum. Düşmemem için kollarımdan hafifçe tuttu.

“Ben...”

“Buna şahit olmanızı istemezdim ama madem öğrendiniz artık gerçekleri bilin.”

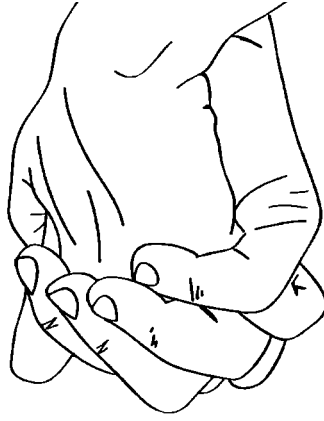
“Neden bahsediyorsun?”

Nazif Baba yanlarına aldıkları adamın bu kadar kısa sürede bana uygunsuz davranışlarda bulunmasına doğal olarak sinirlenmişti ama metanetini koruyarak aşırı tepki vermekten çok uzaktı.

Cen ise ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi. Hem kızgın hem de şaşkın olunca ikisi arasında bocalıyor ve davranışlarına kararlılık veremiyordu.

“Ben Neşe ile evlenmek istiyorum!”

Acil oksijen tüpü!

BÖLÜM 9

“NE?!”

Üç kişinin aynı anda aynı şeyi söylemesi bana ilkokulda öğrendiğim bir oyunu hatırlattı. *Dilek tut! Mavi mi beyaz mı? Seç birini, aynı rengi söylersek dilek kabul olacak!*

“Duyduklarınızı idrak edebilmeniz için tekrar ediyorum.” Emir yüzünü bana döndü. Gözlerimin içine direkt bakarak sözlerini tekrar etti. Tereddüt yoktu, çekinme yoktu.

“Neşe ile evlenmek istiyorum.”

Ortamdaki sessizliğin tek sebebi ben olamazdım. Ayrıca hayatımın teklifini aldığımdan da emin değildim.

“Bir şey demeyecek misin?” Sanırım bu soru banaydı. Şoka giren ruh ve beden ilişkim en az vitrin mankeni kadar canlıydı.

“Ne demem gerekiyor?”

Sorum saçma gelmiş gibi kaşlarını kaldırdı.

“Evet, olabilir.”

Yüzümü buruşturdum.

“Ne için?”

Sabır skalasındaki ivme benim eserimdi.

“Şu an öpüşmenin etkisinde olabilir misin?”

“Bence isteğinin etkisindeyim.”

Kaşlarını çattı. “Ne isteği?”

“Evlenmek?”

“Evet, cevap vermeyecek misin?”

“Bu bir teklif değil.”

Dişlerinin arasından, “Sen ne olarak görüyorsun?” diye sordu. Birazdan fitilini tutuşturacağım o cevabı verdim.

“İstek!”

Emir isyan demeden arka taraftan Cen bu saçma diyaloga bir son verdi.

“Ona teklif edeceksin, bize isteğini söylemeyeceksin. Dizlerinin üstüne çökerek karatı yüksek tek taşınla *‘Benimle evlenir misin?’* diye soracaksın. Yanına süslü birkaç cümle daha ekleyebilirsin. *Güneş gibi yakıcı dertlerle buharlaşmaya yüz tutan ömrümün yağmuru olur musun ya da sürekli arkada reklam gibi açan dertlerimin adblocku gibi beni korur musun,* diye sorabilirsin. Bence süper tek... Ahh!”

Nazif Baba Cen’in ensesinden bir tane vurunca susmak zorunda kaldı.

Emir, koskoca bedeniyle yüzünde hayret ifadesiyle bana bakıyordu. O kadar cümleyi benden duymuş gibi şaşırtmasına anlam veremiyordum. Diğer yandan Cen’in söyledikleri ruhuma dokunduğu için içim bir hoş olmuştu. Aynı kelimeleri Emir’den duysaydım bir cevap verebilirdim. Hiçbir karşılık vermeden sessiz, anlamsız bakışmamızı Nazif Baba böldü.

“Kes artık!”

Cen sana söylüyorum, Emir sen anla.

“Bu evlilik konusunu şu an rafa kaldırıyorum. Bazı konular dalga geçilemeyecek kadar ciddidir. Gördüklerimi sindirmeden yeni bir dalgaya daha kapılacak kalbim yok. Bu konu

bir süre sessizce masaüstünde dursun.” Gözlerini bana çevirdi. “Sen de kafanı toparla!” diyerek azarladı. Kesin öpücük için öfkesini çıkarıyordu. Öğretmenin sandalyesine yapıştırıcı sürmüş suçlu gibi olduğum yere sindim. “Bizi apar topar ne için çağırdın?”

Ha disk!

On dakikada o kadar çok şey yaşamıştım ki asıl önemli olan konuyu yanlışlıkla geri dönüş kutusuna göndermiş bulundum.

Heyecanla, “Baba çok önemli şey...” diye atılmam, nefesimin ciğerimde sıkışarak Emir’i fark etmemle yarım kaldı. Emir Nazif Baba’dan aldığı bakışlarını bana çevirdi. Teklif konusunda ısrarcı davranmadığı için o da eski meraklı haline geri dönmüştü. Açıklamamı duymak için bekliyordu.

“Öhöm...” dedim alnımı kaşır gibi yaparak, Emir’in görüş açısını engellediğim gibi gözlerimle Nazif Baba’ya Emir’i işaret ettim. Kaşlarını daha çok çattı. Emir’e baktı. Cen durumu tam kavrayamadığı için “Ne var?” diye sordu.

Her şey buraya kadardı. Tüm sırlarımız bir bir ifşa oluyordu.

“Sorun ne?” Emir bir kaşını kaldırdı. Bu hareketi ne çok sevdiğimi düşünmeden edemedim. Öpüşürken fokurtuyla kaynayan yeşil bakışları şimdi kısılmıştı.

Öpüşürken? Of yanaklarım!

“İlk önce ne olduğunu anlamamız gerekiyor. Sana daha sonra açıklama yapacağım, Emir.”

Nazif Baba yanımıza gelince Cen alnına vurdu.

“Tabii ya!”

Sonunda gerçeği idrak etmiş olduğundan dolayı altın madalya ile birincilik koltuğuna oturtmak için ona doğru yürüdüm. Fakat benden önce davranan Nazif Baba sandalyesine oturup beni yanına çağırınca sol tarafımdan asker gibi 180 derece geri döndüm.

“Bu harici ne?”

“İçeriğine bak. Bizim...” Omuzumun üzerinden ekrana bakan Emir’i hissedince kulağına eğilip sesimi alçalttım. “Hırsızların aldığı bellek. İçindeki hiçbir bilgiye dokunulmadığı gibi geri geldi.”

Nazif Baba beyaz kaşlarını o kadar kaldırdı ki neredeyse saçlarına vardı. “Ne diyorsun?” Ekrana eğildi, bilgileri teker teker inceledi. “Bu nasıl eline geçti?” diye sorarken yerinden fırladı.

Emir’e baktım. “O buldu.” dediğimde tüm gözler ona döndü.

“Nerede buldun?”

“Kapının önünde yerdeydi. Cebimden telefonu çıkarırken kenarda durduğunu görünce Cengiz’in tamir edip kurumaya bıraktığı bir parça olduğunu düşünerek elime aldım. O zaman bellek olduğunu fark ettim. Sonrası Neşe’nin bildiği...”

Cen heyecanla, “Bu nasıl olur!” diye atıldı. “Bu hırsızlar seni tanıyor muydu?” Omuz silktim.

“Ne bileyim Cen. Arkama o kadar baktım, ortalıkta görülüyorlardı.”

“Bu iş çok ilginç bir hal almaya başladı.”

Emir üçümüz arasında gözlerini dolaştırdıktan sonra sabırsızlandığını belli edencesine sesli bir nefes aldı.

“Artık bana neler olup bittiğini açıklayacak mısınız yoksa kendim ipuçları toplayarak bir yerlere gelmeye çalışayım mı?”

“Baba açıklayalım artık, zaten şüpheleri aleyhimize işliyor.”

Burun kemerini ovuşturarak Nazif Baba başını sallarken güven konusundaki tereddütlerinin çıkmaz sokağa girmesiyle koltuklara doğru yürüdü. Sanki vasiyetini açıklayacakmış gibi oturduğumuzda hafifçe öksürdü.

Vah benim koca yığıdim...

“Biz sadece tamir ve yazılım işleriyle ilgilenmiyoruz.”

Bilgisayarları işaret eden Emir, “Anlıyorum.” dedi.

Görünen köy kılavuz istemedi.

“Bazı illegal işlerin içerisindeyiz. Müşteri isteklerine göre aldığımız siparişlerle bilgisayar korsanlığı yapıyoruz.”

Gözlerimi bir dakika olsun Emir’den almadığım gibi nefesimi tuttuğumu ciğerlerimin boğazıma dayanmasıyla fark ettim. Sanki gerçekleri ben öğreniyordum. Bir heyecan, bir terleme fiziğimi kuşatmıştı.

Emir duydukları karşısında hayrete düşmedi. Sadece biçimli kaşlarını kaldırdı. Başka tepki vermesini beklemek benim için artık hayaldi. Adamın tek şaşkınlığı bana emanetti.

“Yani hackersınız.”

“Halk arasında öyle de denilebilir.”

“Peki, tam olarak çalışmalarınız nasıl işliyor?”

“Müşteriler bizim internet sitemize girerek istediğimiz bilgileri dolduruyor ve açık bir şekilde ne yapmamız gerektiğini açıklama kısmına yazıyor. Siper Suçlar Biriminin ulaşamayacağı IP adresi üzerinden Alper adındaki yazılım bize müşterilerin isteklerini yolluyor. Bilgisayardaki verileri ele geçirince müşteriye ulaştıracağımız yazılımla dosyaları kendi bilgisayarlarına indirmelerini sağlıyoruz. Ödemeyi peşin alıyoruz.”

Emir bir süre düşünceli bir şekilde bize baktı. Gözlerini benim üzerime diktiğinde kendimi çırılçıplak soyulmuş, bir ipe bağlanarak işkenceye mi yoksa tecavüze mi uğrayacağımdan emin olmadığım güvensizlikle bakıyordu. Kendimi rahatsız hissettiğim için bakışlarımı yere çevirerek dirseklerimi dizime yasladım. Cen benim cengâverim, hemen Emir’in dikkatini kendine çekti.

“Emir daha önce sana söyleyemedik. Bu konular, güven meselesiyle alakalı. Yanımızda neredeyse iki haftadır kalıyorsun. Yanlış anlama, güvenmediğimizden değil de...”

“Yo, hayır!” diyerek elini kaldırdı. Arkasını koltuğa yaslar-ken yüzünden rahatladığını anlayabiliyordum. “Tabii ki an-lıyorum. Merak etmeyin, sırrınız benimle güvende. Bu ko-nular öyle çay sohbeti arasında söylenecek kadar basit şeyler de-ğil...” Yan gözle bana baktı. “... büyük suçlar.”

Öptüğü kadın tarafından ihanete uğrayan erkek gibi his-setmediğini umdum. Hem ben öpmediğim için bu konuda oldukça suçsuzdum. O hem suçlu, hem güçlü hem de...

“Peki, senin bu işteki görevin ne?”

Muhatabım olmak zorunda mıydı?

“Ayak işleri,” derken çay getir götür yapan ofis çalışanı ka-dar umursamazdım.

“Neşe bizim kıymetlimiz!”

Gollum sen misin?

Başımı Nazif Baba’ya çevirdiğimde sesinin sertleştiğini ve Emir’e karşı gerçek baba gibi dimdik durduğunu fark ettim. Gerçek babanın nasıl olduğunu bilmesem de...

“Öz kızım olsaydı, ancak bu kadar severdim.”

Gülmemek için dudaklarımı sıktım. Elinde çiçek, çikola-tayla tanışmaya gelen damadına sövecek bir hal vardı. Gen-zimden çıkan anormal ses ortamın tek ilgi dağıtıcı eseri-ydi. Üç erkek bana döndüğünde Nazif Baba’nın ciddiyetle söyle-diği sözü alaya alıyor gibi göründüm.

“Şey, özür dilerim baba. Burnum tıkanıp da...” Bilinçle burnumdan garip sesler çıkarmaya çalıştım. “Siz devam edin.”

“Haylazlığı bir yana, aramızdaki en küçük, en savunma-sız ve en değerlimiz. Şu evlilik konusundaki kararın umarım aceleyle verilmemiştir. Henüz iki haftadır tanışıyorsunuz ve son birkaç gündür kavgasız gürültüsüz geçindiğiniz de göz önüne alınırsa...”

Birazdan Nazif Baba, yaz kızım moduna girmiş hâkim gibi hükmümüzü verecekti.

Emir, “Lütfen...” diyerek lafını tamamlamasına izin vermedi. “Şu konuda emin olalım.” Parmaklarını kucagında birleştirdi. Ekonomimizi büyük ölçüde ilgilendiren TEFE, TÜFE, ÜFE oranlarını açıklayacak kadar önemliymiş gibi ciddiydi ve cümlelerini kafasında tasarlayarak yavaşça konuşmaya başladı.

“Neşe buraya ilk geldiğim andan itibaren ilgimi çekmeyi başardı. O an sadece geçici bir heves olduğunu düşünüyordum.” Bana baktı. Allah’ım! O bakışların altında sakladığı çekim, garajdan çıkan Ferrari kadar beni heyecanlandırmayı başardı. Kalbim takımına tezahürat yapıyordu.

“Günler geçtikçe o beni itti, ben de ona çekildim.”

“Mıknaş mısınız siz?”

Ben de bunu düşündüğüm için Cen’e başımı sallayarak destek verdim. Ben kaçtıkça kendime bir kalp çekiyordum.

Diğer yandan kafam karmakarışık oldu. Duygular bu şekilde mi ilerliyordu? Seni seven ama istemediğin biri olduğunda onu kendinden uzaklaştırabilmek için tüm gücünle kendinden itmeye çalışıyordun. Öteki kalp ise daha çok sana kapılıyordu. İsteksizlik, mühürlü bir pusula gibi çağırıyordu.

Emir’e bakarken aklımdan geçenler beni ciddiyetiyle korkuttu. İlk geldiği andan itibaren ona karşı yumuşak başlı değildim. İnternette gezerken karşıma çıkan bilgileri hatırlamaya başladım. Bazı insanların sevgi göstergesi şiddetin eşi dostu olabiliyordu. Ben kaçtıkça onun kovalaması için kendisini teşvik ediyordum. İstemeyerek peşimden gelmesi için onu davet ediyordum.

“Senin kız arkadaşın olduğunu düşünmüştüm.”

Cen düşüncelerimi ikiye yarıdı.

Emir gözlerini devirirken bu konudan sıkıldığını gösteriyordu.

“Neşe’nin aklını karıştırmayı başarmışsın. Nereden bu kaniya vardın ki?”

“Sen kendin dedin. Parmağındaki yarım ay dövmesinin unutulmayacak anıların eseri olduğunu söyledin.”

“Ve bu sevgilim olduğu sonucunu mu verdi? Yıllardır kimseyle birlikte değilim. Neşe bir gün kabul ederse, onunda parmağında silinmeyecek bir dövme olmasını istiyorum. Yüzükten daha fazla heyecan veriyor bana.”

Adam neler düşünüyordu? Beni alan Üsküdar’dan geçmişti resmen.

“Gece yarısı maili ne oluyor?”

Emir hayret edercesine güldü. “Bir mail için izin istedim sizden. Japonya’daki arkadaşım o saatte cevap göndermek durumunda kaldı. Aradaki saat farkını da sayarsak eğer...”

Ortaman harareti orta ateşte kaynamaya başlayınca yerimden kalktım. Bu hareket tüm erkeklerin ilgisini çekti. Nazif Baba sorgularcasına “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Biraz hava almak istiyorum. Ortam ısındı.”

“Seninle ilgili bir konuda sessizlik hakkını mı kullanmak istiyorsun?”

“Ben bu konuya kafa bile yormam babacım. O yüzden siz de içinizden geldiği gibi davranabilirsiniz. Yeter ki benden bir şey beklemeyin.”

Cen arkadan anormal bir ses çıkarttı.

“Adam duygularını dile getirdi, evlenmek istediğini söyledi. Sen de kaçıyor musun? Vay canına, böylesine vurdum-duymazlık görmedim.”

Omuzumun üstünden Cen’e bakarken gözlerimi kıstım.

“Evlilik teklifi almadım. Ayrıca babam gibi düşünüyorum. Bu kadar kısa süre içerisinde hayati hiçbir karar aceleyle verilmemeli. Beni tanımayan, en önemlisi benim tanımadığım bir adamın duygularını ve teklifini kapalı kutuda iade ediyorum.”

“Neşe...” Emir’e bakmadan elimi kaldırdım.

“Lütfen, daha fazla konuşmayalım. Şu an ısrar edildiğinde ters, hoşuna gitmeyecek bir karşılık alabilirsin.”

Usui Yeşili şarjı azalmış gibi parlaklığını yitirdi.

Odama doğru gidip hırkamı aldığım gibi dışarı çıktım.

Garajın arka kapısından çatıya çıkan merdivenlere yürüdüm. Yaz aylarında güneşlenmek, ılık akşamlarda temiz hava alabilmek için düzenlediğimiz etrafı çevrili bir mekândı. Henüz martın sonlarında olduğumuz için dengesiz havalar yüzünden masa ve sandalyeleri çıkarmamıştık. Yağmurdan korunması için muşambaya sardığımız eşyaların arasından yer halısını bulup gri gökyüzünü izlemek için yere serdim. Hava serindi. Kapüşonumu başıma geçirip, yüzüm minicik kalana kadar ipini çektim.

Sırt üstü yatmak rehavet verince uzun uzadıya gerindim. Alt katta yaşadığım soluksuz anları tekrar düşünmek istemesem de aklıma geliyordu. Hangisi daha şaşkınlık vericiydi, kestirmesi zordu.

İlkinde, aylar önce hırsızların benden götürdüğü disk şaşılacak şekilde geri gelmişti. Bunun nasıl olduğunu bulmam gerekiyordu.

İkincisinde, hayatımın ilk öpücüğünü hiç sevmek istemediğim bir adam tarafından almıştım.

Üçüncüsünde, bir yuva kurmak için seçilmiş eştim. Hem de sevmek istemediğim adam tarafından!

Dördüncüsünde... “Ben ne yapacağım? Neye karar vermeliyim? Hangisinden başlamalıyım?”

“Bana bir şans vererek başlayabilirsin.”

Ses irkilmeme sebep olsa da ona bakmak dışında pozisyonumu değiştirmedim. Merdivenlerin hemen başında kolları bağlı bana bakıyordu.

“Eğer beni dinlersen, sana bazı şeyler söylemek istiyorum.” Cevap vermek istediğim konusunda gelgit yaşıyordum. Ne söyleyecekti? Ben ne söyleyecektim? Moralem git

gide bozuluyordu. Resmen çıkmaza bodoslamayla dalmıştım. Sessizliğim onun kendi fikirlerini harekete geçirmişti.

“Müsaaden olursa yanında biraz uzanacağım.”

Karşı çıkmadım. Dilimi az önce sandığa yerleştirdiğim için artık konuşabileceğimden bile emin değildim. Her konuştuğum vakit konu muhtemelen kendi aleyhimde son bulacaktı. Artık ağırbaşlı, dinleyen taraf ben olacaktım. Nokta!

Emir yanıma geldi. Ona bakmayı keserek gökyüzüne bakıyor izlenimi verdim. Yanıma uzandı. Omuz başı benimki- ne değişiyordu.

“Senin konuşmak istemediğini bildiğim için sadece dinlemekle yükümlü olduğumu söylemeliyim. O yüzden, lütfen söyleyeceklerimi sonuna kadar dinleyip hakkımda öyle sonuca var. Karışık kafanı kendi haline bırakınca ne tür fikirler üreteceğini çok iyi biliyorum.” Son cümlesi beni kıskırtmak için söylenmişti. Oltaya gelmeyecektim.

Birden halının tam ortasında yattığımı hatırlayarak rahatsız oldum. O koca vücudun yarısı halının, diğer yarısı beton zemin üzerinde yatıyordu. İçimden ani baş gösteren annelik duygusu altında ezildim. Kenara kaydım. Aramızda mesafe açtığım için başını çevirip bana baktığını hissediyordum. Gereksiz bir muhabbete girmek istemediğim halde, “Bana doğru kay. Yer soğuktur. Üşütebilirsin.” diye bir yorumda bulundum. Gülümsedi. Meraklı gözlerim yuvalarını sonuna kadar zorladığından gülüşünü yakaladım.

Memnuniyetini saklama gereği görmedi. Bana doğru yanaştı; ama ilkinden daha fazla. Omuzlarımız artık yapışık ikiz gibi etkileşim halindeydi.

“Tam bir Tsundere’sin biliyor musun?”

Yemi yuttum.

“O ne demek?”

Usui Yeşili gözleri bulutların yansımasıyla dalgalı bir nehir gibi sıcacık bana bakıyordu.

“Otaku olan sensin. Tsundere’nin anlamını bilmediğini mi söylüyorsun?”

Yanaklarımın kızarıklığı utandığım için değil, serin hava yüzündendi. Manga okuyor oluşum, Japonca lisansı yaptığım anlamına gelmiyordu.

“Ne demek?” diye yineledim sorumu.

“Japonca, tam senin halini açıklayan bir kelimedir. Anlamı, başlarda kavga eden, somurtkan kişiliği olan daha sonra yaşanan olaylar karşısında etkilenip sevebilen ve duygusal olarak incinebilen kişilere deniyor.”

Yer çekimine yatay uzanmasaydım muhtemelen çenem aşağıya inecek, aval aval ona bakıyor olacaktım. En azından hâlâ bakışlarım sabit, dudaklarım kapalıydı.

Başımı çevirip gökyüzünü inceliyormuşum gibi yaparken kıkırdadı.

“Utandığında elmacık kemiklerine pembelik yayılıyor. Bunu sevdim.” Sanırım o pembelik şimdi kırmızı domatese doğru yol alıyordu.

“Hava soğuk...” diye aceleyle yorumda bulundum. Tekrar kıkırdadı. Eğleniyordu, aman ne güzel!

Derin soluduğunu duydum. Tekrar konuşmaya başladığında sesi ciddi geliyordu.

“İsmimi biliyorsun. 28 yaşındayım. 10 Mayıs, Kütahya Simav doğumluyum.”

Mayıs hangi burçtu? Hımm... Boğa! Aşağı inince hemen özelliklerine bakmam gerekiyordu.

“Annemi ve babamı aynı anda kaybettim.”

Tüylerim diken diken oldu. Sebebinin soğuk hava olmadığına anlayacak kadar kendimdeydim, yine de onun için üzüldüğümü belli edemeyecek kadar kendi halimde sessizdim. O da hayatla benim gibi tek başına savaşıyordu.

“Ayakta kalmak için çok çalıştım. Zor zamanlardı.” Gözleri dalgınca bulutların şekil değiştirmişini takip ediyordu. *Seni anlıyorum*, dememek için kendimi zor tuttum.

“Ailemden kalan parayla, bir ağabey vasıtasıyla Japonya’da-ki Türk firma için küçük ortak oldum. Daha sonra hisselerim artınca dördüncü önemli hissedara kadar yükseldi bu.”

Nefesim kesildi. Dirseğimin üzerinde durarak ona bakarken genzime böcek kaçmış gibiydim.

“Yani sen zengin misin?” Şu an en önemli konu buymuş gibi takıldığım yere inanamıyordum. Yüzünü bana çevirdi. İfadesizdi ama gözlerinde ‘*tüm acınası hayat hikâyemin* içinde bunu mu buldun soracak’ bakışı hâkimdi.

“Maddi açıdan sıkıntım yok. Evlenince eşime rahatça bakabilirim. Eğer merak ettiğin buysa...”

“Paran var ve burada yanımızda mı yaşıyorsun?”

Sakallarının arkasında sakladığı tebessümü fark ettim.

“Şimdi anlaşıldı.”

Doğrularak bağdaş kurdum. Kaşlarımı çatıyordum ama kafamda netleşmeyen konular bir çıkış yolu bulamadığımdandı. Ona kızmak gibi bir isteğim yoktu. Henüz...

“Konuşmamın devamını dinlersen eğer, neden sizinle kaldığımı açıklayacağım.”

Kısaca *kes ve dinle* diyordu. Gayet nazik bir şekilde izah ettiği için sessiz kalarak konuşmanın final bölümünü bekledim.

“Ben salonda çalışıyorum, mesleğim antrenör gibi görülebilir ama aslında Bilgisayar Mühendisi diplomam var.”

“Ne!” Sorudan çok şaşkınlık nidasıydı. Başını salladı.

“Bu garaja ilk geldiğim an karşılaştığım manzara müthişti. Daha önce hiçbir garajın bu kadar konforlu olacağını tahmin etmemiştim. Teknoloji bölümünü görünce büyüledim. Sizinle kalabilmek için küçük bir oyun uydurmak zorunda kaldığımı itiraf ediyorum. Kirada değilim, ev arkadaşım yok. Kendi evim var.”

Adam resmen iki yüzlüydü. Konulara yetişme hızım Internet Explorer’ın arama yapması kadar yavaş kalınca elimi kaldırdım.

“Dur biraz! Sen bize yalan söyledin. Sırf burada kalıp bilgisayarlarla ilgisiz davranarak...”

“Hayır, yanlış anladın.” Aniden sözümü kesti. “Garajdan çok etkilendiğimi itiraf ediyorum ama burada kalma isteğim seni ilk gördüğüm an başladı. Beraber vakit geçirdikçe de kafamda oluşan plan çok cazip göründü.”

“Hepimize yalan söyledin.” Şu an romantik düşüncelere dalma sırası değildi. Benim için burada kaldığı düşüncesine bir tekme savurup pistin dışına öteledikten sonra gözlerimi kıstım.

“Sen hariç, aşağıdakiler gerçeği biliyor.”

“Ne?” Bu seferki şaşkınlık değil, soruydu. “Nasıl biliyorlar?”

“Senin yanına gelmeden önce, give and take yaptım.”

“Ne yaptın, ne yaptın?” İngilizce tabii ki de biliyordum.

Gözlerini devirdi. “Yani sizin sırrınızı öğrendikten sonra güven kazanmak için ben de kendi sırrımı itiraf ettim.”

“Aman Allah’ım! Onlar ne yaptı?” Karşımda rahatça durduğuna göre kafa atıp kovmadıkları belliydi. Hiç perişan görünmüyordu. Aksine arsızca gülümsüyordu.

“Nazif Baba bir şeylerden şüphelendiğini söyledi. Cengiz ise benim burada kalmamı sana bağladı. Yanıldığını söyleyemem.” Tüm ailem komplocuydu. Şüphelendikleri halde, beni etkilemesine göz yumarak burada kalmasına ses çıkarmamışlardı. Kafam allak bullaktı. Onların yapmadığını ben yapabilir miydim?

“Kısacası, senin için buradayım. Hayatıma neşe kattığın için bunu kendine bir ödül olarak görebilirsin.”

Başımı kaldırdığımda oldukça aksi tutumumu korudum.

“Ödül olan kısmını kaçırdım, kusura bakma ya.” Alayla gülümsedim. “Bu ödül nedir ve kime?”

Çapkınca sırıttı. “Ödül sana ve ödülün de benim. Sonuçta bu kadar yakışıklı bir adamı parmağını kıpırdatmadan etkile-

meyi başardın. Senden önceki hemcinslerin duvarlarımı yıkamamıştı. Kendini şanslı sayabilirsin.”

Gülecektim ama sinirimden. İçimden gelen o kahağaya engel olmadım.

“Adama bak, kaslarına ego pompalamış resmen.”

Yorumum gülümsemesini soldurdu. *Kıyamam!*

“Beni etkilemek istiyorsan daha fazla çalışman gerekiyor. Ev ödevi vereyim mi? Çünkü ulaşılmaz kibrin bende hazımsızlık yapıyor. Bak midem şişmeye başladı.”

Gözlerini devirdi. Yattığı yerden doğrularak tüm gücünü bir koluna verip gözlerimin içine odaklandı. Böyle yaptığı zamanlar beynimi tarayıcıya yatırmış, tüm bilgileri yazdırıyor gibi hissediyordum. Rahatsızlık vericiydi.

Usui yeşillerine her baktığımda farklı duygulara mazhar oluyordum. Yeşil rengin üzerimdeki hakimiyeti, kukla oynatan Hayalbaz’ın kuvveti kadar güçlüydü.

Kendimi o çizgi karaktere bu kadar kaptırmam mantık dışı bir hareket olsa bile bundan şikâyetçi değildim. Nasılsa yerine yenileri geliyordu. Acaba etkilendiğim diğer karakterler de gerçek hayatta karşıma çıkabilir miydi? Mesela, Kaname Kuran ya da Zero Kiryu.

Aklımın kıyısında yeni bir manga ya da animeye başlamam gerektiği belirdi. En son ne zaman manga okumuştum? Bir hafta önce mi?

“Beni dinliyor musun?”

Dizimde hissettiğim sıcaklık veren ele baktım. Elleri... ne kadar güzeldi! Tıpkı... tıpkı...

“Hiiii!” Ani iç çekişim yüzünden başını eğerek durumu kavramaya çalışıyordu. Ne olduğunu anlamadığı için endişeliydi.

“Bir sorun mu var?”

Elini aniden kendime çektim. Uzun parmakları, düzgün kesilmiş tırnakları ve dolgun avucuyla ellerinin güzelliği beni

kendimden geçirdi. Aynı zamanda büyük bir korkuyu da beraberinde getirdi.

Ellerini narin bir biblo gibi evirip çevirmem sabrını zorlamış olacak ki elimi kavrayarak beni kendine çekti. Oturdum yerde ona doğru kaydım. Yüzlerimiz birbirine değecek kadar yakınlaştı. Gözlerinin içine bundan daha yakın bakamazdım. Gün ışığının parlaklığıyla irislerindeki renk tónu beni büyülüyordu.

“Neşe iyi misin? Elimde seni etkileyen ne var?”

“Ellerin çok güzel. Ama...” Aklıma rüyam geldi. Arkamdan bıçaklayan bir adam düşüncesi de peşi sıra takip etti. Rüyalarımın gerçek olduğunu daha önce tecrübe edinmiştim. Ellerini sevdiğim adam sahnesi gerçekleşmişti ama Emir’in beni sırtımdan bıçaklayacağı gerçekleşecek miydi, bundan emin değildim.

“Ama ne?” diye sabırsızca sordu.

“Rüyamda görmüştüm.”

“Ellerimi mi?” Bana inanmadığı belliydi.

Başımı salladım. Kelime seçersem arkasından gelecek olan soruya verecek bir cevap bulamayabilirdim.

“Rüyada beni gördüğünü mü söylemeye çalışıyorsun? Ne zaman oldu?”

“Sadece ellerini...” dedim. “Seni görmedim.” Gözlerine bakmaya devam ederken kalbimdeki o tempolu ritim bir anda coşkulu tribüne döndü. Çılgınlar gibi tepiniyor, sınırsız enerjisiyle kan pompalamaya devam ediyordu. Niye içimden ona sarılmak geliyordu? Bir anda bu kadar etkilenecek kadar ne yaşamıştım? Tüm suç hormonlarımın olmalıydı ya da karışan aklımın.

“Henüz senin için tehlikeli bir durum yokken geri çekilmek isteyebilirsin. Yoksa seni tekrar öpeceğim ve bu sefer suçlu sen olacaksın.”

İç çektim, geri çekildim. Hâlâ elimi tuttuğunu görünce yavaşça kendi elimi aldım. Bakışlarımı kucağıma indirdim.

“Bunu garip bulabilirsin belki,” diye kendimce açıklamaya başladım. “Benim eskiden beri gelen bir özelliğim var. Gördüğüm rüyalar mutlaka bir gün çıkar. Bazı şeyler değişkenlik gösteriyor, tıpatıp aynısını görmüyorum.”

“Beni nasıl gördün?” Başımı kaldırınca kafasını salladı. “Yani ellerimi?”

Rüyamın hepsini anlatamazdım. Bana fazlasıyla romantik gelen bir andı ve sonu acıyla kapanmıştı.

“Arkamdan belime sarılmış biri vardı. Ben de karnımın üzerindeki elini kendi ellerimle sararak ne kadar güzel bir el olduğunu söylüyordum.” Gözlerimle elini işaret ettim. “Rüyamdaki el, senin ellerindi. Aynı damar yoğunluğu ve dolgun, düz parmakların.”

Ellerine kısa bakış attıktan sonra memnuniyetle gülümse-di. Anlattıklarım onu tatmin etti. “Rüyanda sana sarılıyorsam, geleceğimiz konusunda endişe etmemem gerekiyor desene?”

Ona sırtımdan bıçaklayacağını söyleyemedim. Belki rüyamın bu kısmı gerçek olmazdı. Tüm umudum buna bağlıydı.

Ağlayan bir bebek...

Eski Türk filmlerindeki gibi eko yaparak gelen ağlayan bebek sesini işitiyordum. Her taraf karanlıktı, görebildiğim tek ışık önümde duran boy aynasından geliyordu. Minik adımlarla aynaya yaklaştım. Gri varaklı ayna tam benim boyumdaydı.

Üzerimde her zaman giymekten hoşlandığım kot pantolonum ve uzun kollu bir eşofman üstü vardı. Saçlarım atkuyruğuydu ama üst kısımları dağıldığı için birkaç saç tanesi alnıma düşmüştü.

Çevreme bir kez daha baktım. Bu basık karanlığın ruhumu daraltmasına izin vermek istemiyordum. Elim uzatıp aynaya dokunduğumda bir değişiklik olacağını düşündüm. Sanki beni bu dünyadan alıp olmam gereken yere götürecekmış gibi...

Ağlayan bebek sesini elim yaklaştıkça çok az işitiyordum. Ona ulaşıyor muydum yoksa uzaklaşıyor muydum? Bilmiyordum!

Aynanın pürüzsüz yansımalarına parmağımın ucuyla dokunduğumda ayna büyük bir ışık küresine döndü.

Gözlerim bu ani aydınlanma karşısında yanıyordu. Ellerimle kapadığım halde o kadar güçlüydü ki etkisi kadar can acım artıyordu. Garip olansa gözlerimdeki ağrının karnıma vuruyor oluşuydu. Sanki gözlerimde başlayan ağrı, karnıma akıyor ve orada canımı yakmak için güç topluyordu. Ellerimi gayri ihtiyari oraya götürdüm. Karnım... Daha sonra kalbim!

Bir elimle karnımı sardım, ötekini göğsüme bastırdım. Gözlerimden yaşlar düşmeye başladı. Yanaklarımı kurularken ışığın etkisi azaldı ve onu gördüm.

Bebeği...

Minik bir bebektir. Pusetin içerisinde yüzü bana dönük şekilde ağılıyordu. Narin bedeni henüz yeni doğan bebek kadar büyüktü. Başındaki beyaz beresi küçücük kafasına büyük geldiği için; o ağladıkça kayıyor, gözlerine iniyordu. Cinsiyetini ayırt edeceğim bir belirteç yoktu.

Bebeğe büyülenmiş gibi bakmayı kesemiyordum. Mantiğim ise ona gitmek ve neden ağladığını anlamak için çalışıyordu.

Bir anda aynanın yansıma olduğunu ve o bebeğin arkamda olduğunu hatırladım. Hemen geri döndüm ama korkutucu karanlık değişmediğini gösterircesine daha dipsiz koyuluğa doğru renk almıştı. Tekrar aynaya baktım.

Bebek gitti. Ayna yoktu. Ağlama sesi ise beynimi yakacak kadar rahatsız ediyordu. Kulaklarımı sıkıca kapadım. Acısını unuttuğum ağrı, merkezi kalbim olacak şekilde şiddetle sızlıyordu.

O bebek ben miydim?

İslenmiş bir ten ve soluksuz kalan ciğerlerimle yataktan fırladım. Son zamanlarda gördüğüm rüyalar peşi sıra gelmeye başladığından dolayı karamsarlığa doğru yol alıyordum. Neden hep korku filmi sahnesindeymişim gibi hissediyordum? Geleceğimde olacak güzel bir şeyler yok muydu? Sanki uyarı alıyordum. Başıma gelecek o tehlikelere karşı dirençli olmam gerektiğine dair hazırlık yapmam isteniyordu. Altıncı his denen zımbırtıdan nefret ettiğimi bir kez daha hatırladım.

Saatime baktım.

Eğer gözlerim doğru görüyorsa öğlen 12'ye geliyordu. Yeni başladığım mangayı gece geç saatlere kadar okuduğum için bu saatte uyanmam çok olasıydı. Kimse uyandırmaya gelmediği için unutulduğumu düşündüm.

Önce banyoya, oradan mutfığa giderek elimde tepsiyle bilgisayarıma yol aldım. Garajda kimse yoktu. Herkesin nereye gitmiş olabileceği merakımı cezbetse de üzerinde durmadım. Bilgisayarımı açtım. Yaptığım soğuk sandviçten bir parça koparıırken ekranda Usui'yi görmem her zamanki kalp ritmime bir etki etmemiş gibiydi. Kalbimi dinledim. Gerçekten etmemişti. Artık Usui'den hoşlanmamaya başlıyor olamazdım değil mi?

Önceki gece kafamı Daisy ile bozduğumdan dolayı olabildi. Dengeki Daisy yeni bitirdiğim mangaydı. Ah Kurosaki... Anlatılmaz yaşıyorsun.

Sandviçimden bir parça daha kopardım, arkasından hâlâ dumanı tüten kahverenden bir yudum aldım. Normalde yemek yerken, Youtube'daki videolara, bloggerların yeni paylaşımlarına bakardım ama Usui Yeşili'nin nerede olduğunu düşünerek kafamı karıştırmaya müsaade ettiğim için tüm aklımın odaları onunla doluydu.

Konuşmayı yaptığımız o günün üzerinden bir hafta geçmişti. Normal günlük rutinler haricinde bana yaklaşacak aşırı hareketten kaçınıyordu. Cen ve Nazif Baba ikilisiyle arasında çok erkeksi bir ilişki kurulduğu için, hanım kısmı geride

dursun mantığıyla beni aralarına pek almıyorlardı. Bu dışlanıştan garip bir şekilde mutlu olduğumu fark edince çok da umursamadım.

Aniden aklıma burçlara bakmak geldi. Günlük burçlara inanmıyordum ama 12 burcun insan karakteri üzerinde belirleyici rol oynadığı kısma kesinlikle inanıyordum. Burçlar bir anlamda kişi rehberi gibiydi.

Vakit kaybetmeden *10 Mayıs hangi burç* diye arama yaptım. Doğru tahminimle burcunun Boğa olduğunu kesinleştirdim. Boğa Burcu, özellikleri, hoşlandığı şeyler...

Kıs kıs güldüm. Okuduğum şeylerin onu oldukça ifade ettiğini görünce gizli saklı bir iş yapıyormuşum gibi ekrana iyice yapıştım. Mouse imlecini diğer burçlarla uyumuna getirdim.

Boğa ve Yay! Muhteşem birliktelik...

"Hiç vakit kaybetmiyorsun." Kulağımın dibindeki yorumla çılgılık attım. Arkamdan birinin yaklaştığını duymadığım gibi, yakalandığım için öfkeyle karışık utanmıştım.

"Cen! Sinsi sinsi ne yaklaşıyorsun? Korkuttun. Öteye git, dibimde durma."

Omuz silkti. Yüzündeki yine o çapkına yakın şapşal görünümüyle bana sırtıyordu. Hangi ara geldiğinin bile farkında değildim.

"Adamın burcunu öğrendin hemen gelip baktın. Ee, söyle bakalım. İyi anlaşıyor muymuşsunuz?" Resmen dalga geçiyordu.

"Senin işin gücün yok mu?"

"İstemem, al, cebine koy havasında geziniyorsun. Adamı ilk zamanlar 'boğa'caktın. Şimdi aşk yatağında 'yay'lanıyorsun."

Laptopun ekranını kapadım.

"Komik olduğunu düşündüren nedir?"

“Zekâm...” Gözlerimi devirdim. “...ın ürünü ateşli düşünceler!” diyerek göz kırptı. “Şey yazıyor orada... mmm... cinsellik uyumu. Ona tıkla bakayım, uyumunuz iyi mi görelim. Boğa burcu sevgilim olmuştu, fazla ateşli bir parçaydı.”

“Sabrımı mı sınıyorsun?” Hiddetime sığındım. Masanın üzerinde gözüme kestirdiğim kalın uçlu cd kalemini fırlattım. Eliyle kendini koruduğu için etkilemeden yere düştü. Pes etmedim. Dünden kalma dibinde bir iki damla su bulunan kupayı elime geçirince içindekiler yere döküldü. Cen’in gözleri büyüdü.

“Yok artık! Onu atmayacaksın. Kendimi korurum ama kırık parçalarıyla sen uğraşmak zorunda kalırsın.”

Üzerine yavaş yavaş yürürken gözlerim kararımdan asla geri dönmeyeceğimi belirtecek kadar keskin bakıyordu.

“Kafanda parçalayacağım için yere dökülenleri ben temizlerim. Seni hastaneye postaladıktan sonra ama...”

“Kızım kafayı mı yedin? Emir! Emiiiiirrr! Babaaa!”

“Cinayetlerin bu şekilde işlendiğini gösterdin. Artık kaçışın yok.”

“Şakadan anlamıyor musun? Gelme üzerime doğru.”

Cen orta masanın etrafında iki tur attıktan sonra sokak kapısı tarafına doğru hızla yürümeye başladı. Benim kupayı atacağımdan korktuğu için acemice geriye doğru adımlar atarken ayağı takıldı ve yere düştü.

Tam o sırada eve giren Emir ve Nazif Baba ikimizi görünce oldukları yerde kalakaldılar.

“Baba alın şunu başımdan. Çıldırdı! Kupayı kafamda kırarak, deli!”

Dişlerimin arasından hırlayarak üzerine atıldım ama bir sorun vardı. Ayaklarım yerden kesildi. Yüz üstü, uçuyormuşum gibi havada asılı kaldım. Ne olduğunu anlamak için aşağıya baktığımda beni tutmaktan dolayı damarları belirginleşen iki kol kasıyla karşılaştım.

“Emir beni bırakır mısın?”

“Emir şu manyağı al götür, evleniyor musun, eğleniyor musun ne yapıyorsan yap. Yeter ki benden uzak tut.”

Nazif Baba elimdeki kupayı aldı.

“Ne yaptı gene?” Sorunun bana olduğunu anlamam için Nazif Baba’ya bakmam yeterli oldu.

“Senin bu sapık oğlun artık sabrımı zorluyor.” Kaburgam ve bacaklarımdan beni kavrayan adama döndüm. “Emir beni yere indirmeyi düşünüyor musun, canım?”

“Sakin indirme, Emir.”

Cen iki metreye yakın boyuyla benden korktuğu zaman, filden korkan fare kadar güçsüz görünüyordu. Babasının arkasına saklandı. Kaşları çatık olsa da dişlerimin onun üzerindeki etkisini iyi bildiği için, bir sonraki hamlem konusunda endişe duyuyordu.

“Seni yere indirirsem tam olarak ne yapacaksın?” diye sordu Emir. Ses tonundan gülmesini sakladığını anladım.

“Tabii ki de her zaman yaptığım şeyi.”

“Tam olarak nedir o?”

“Ön dişlerimin insan eti üzerindeki muazzam eseri üzerinde çalışacağım.” Başımı çevirip yüzüne bakarken gayet sakın görünüyordum. “Eğer beni bırakmazsan, burnumun ucundaki pazun üzerinde de o desenden yer alacak. Bunu kabul ediyor musun?”

Ona meydan okuduğum için bir kaşını kaldırdı. Usui yeşillikleri kısıldı ve aniden havada döndürüldüm. Nefesim çığlığa erişmeden boğazıma sıkıştığı sırada kendimi odamda buldum. Konum olarak soruyorsanız, yatağımın tam ortasındaydım.

“Emir!” diyerek yastığımı yumruklayıp sırt üstü döndüm. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

Kapıyı kapatırken gülüyordu.

“Sinirlenince Cengiz’i ısıtıyor musun? Aşılarını en son ne zaman yaptıklarını hatırlaman lazım, önemli bir konu.”

Yastığı ona fırlattım. “Beni belli aralıklarla çıldırtıyor. En etkili silahım o.”

Geniş gülümsemesi onun ne kadar eğlendiğini gösteriyordu.

“Gülmen sinirimi üçle çarpıyor.”

Elini yüzüne kapattı. Gülmesinin sonunu bekledikten sonra beni etkileyen o eritici bakışlarını kullandı.

“Eğer beni ısıtırsan, ben de seni ısıtırım.”

Tehdit ha? Az önceki tehdidim karşısında savunmaya geçti. Tüm öfkeme rağmen güldüm. Kısasa kısas yapmasa olmazdı.

“Öyle bir şey yapamazsın.”

Bana doğru eğildi. Hâlâ yatakta olduğum gerçeğini unuttuğum rahatlığımdan belliydi. Onun aramızdaki mesafeyi kapattığı her santim, benim yükselen ateşimle ters orantılıydı.

“Meydan okumalarını seviyorum. İstersen ısırmanı dene, alacağın karşılıktan hiç hoşlanmayabilirsin.” Gözlerini kapattı. Başını hafifçe oynatırken sanki kokumu içine çekiyormuş gibi görünüyordu. Ter kokuyor muydum? Çok efor harcamıştım ama kötü kokmadığımı düşünüyordum.

“Alacağın ısırtıktan sonra utanç duyabilirsin. O yüzden yalnızken ısırmanı tavsiye ederim.” Aniden geri çekildi. Kalp çarpıntımın yanında üzerimdeki o sıcaklığı gitti, yerine soğuk bir hava geldi. Dokunmadığı halde üzerimdeki hâkimiyetine bir anlam veremiyordum.

Sanırım onu ilk gördüğüm andan itibaren lanetlenmişim.

Akşam yemeğini ben yaptım. Gün içerisinde yapacak dâhiyane bir fikir bulamadığım için yemek sitelerine girerek farklı olabilecek ne varsa araştırdım. Ama kendimi Kütahya iline özel yöresel yemeklere bakarken bulunca yanakla-

rım kızardı. Emir'in memleketi üzerine farkında olmadan yaptığım girişimler, benim ona çekiliyor olduğumun bir göstergesi olmalıydı. Laptopumu kendime çekip kimsenin beni izlemediğine emin olunca, mutfağa gittim ve menümü hazır ettim.

"Akşam yemeğinde ne var?" Soru Cen'den geldi. Masayı hazır edip servis için herkesin yerine oturmasını bekliyordum. Gözlerimi ona kaldırdım. Öğlen yaşadığımız hengâmeden sonra iletişime girdiğim ilk an buydu. Lavaboya giden Emir'in yokluğundan istifade ederek "Sıkıcık çorbası, Şibitli Tavuk Tiridi," diyerek kısaca isimlerini söyledim. İnternette böyle yazıyordu.

Nazif Baba sesli gülünce yanaklarım kızardı. Cen ise ona yabancı bir dilde konuşmuşum gibi anormal ifadesiyle ikimiz arasında gidip geliyordu.

"Türkçe mi konuşuyor?"

Babam onaylayarak başını salladı. Tabağına koyduğum çorbadan bir kaşık alırken memnuniyetini bana göz kırparak gösterdi.

"Yöresel yemekler yapmış. Sus da yemeğini ye, tadı çok güzel. Bu kızın kendine has gizli yetenekleri var."

Cen kaşığı daldırdı ama sanki uzaydan gelmiş gibi tereddütle karıştırmak dışında içmeyi arzulamıyordu.

"Hangi yörenin?" diye sorularına bir yenisini ekledi.

"Kütahya."

"Biz Bursalıyız. Orada tanıdık kim var ki?"

Nazif Baba benim kızaran yanaklarıma bir ton daha reva görmüş olacak ki gözlerini benden ayırmadan "Birileri vardır, hadi yemeğini ye." diyerek onu susturdu.

Geç kalan Emir özür dileyerek yerine geçip oturdu. Soğumasın diye koymadığım çorbasını kâseye servis ederken Cen yine formundaydı.

“Emir sen nereliydin?”

Aceleyle kâseyi uzatmam bir iki damlanın masaya dökülmesine neden oldu. Emir bu hareketim karşısında şaşkıncı. Cen’e bakmadan cevap verdi.

“Kütahya. Niye sordun?”

Cen boynuma ilmek geçirse ancak bu kadar oksijensiz bırakırdı. Yerime otururken âdeta sandalyeye yığıldım. İştah denen şeyin ne olduğunu unuttum. Cen ümitsiz vakaydı. Onun için yapabileceğim tek şey akıl hastanesine yatırmak olurdu ama aramızda kan bağı olmadığı için babasını ikna etmem gerekecekti.

“Senin yemeğini yiyoruz demek.”

Emir, bir kaşık aldıktan sonra alını kırıştı. “Anlamadım?”

“Bizim dişlek kedicik, damadına memleket özlemi çekmesin diye kalkıp yemekler hazırlamış. Bak, bu çorbanın adı Sıkıcık. Şuradaki şeyin adı da... Tavuklu... Neydi? Baba unuttum, bir destek çık neydi adı? Şirit miydi? Tirit miydi? Tiridine bandım mıydı?”

Emir gözlerini üzerime dikti. Ona bakmasam bile artık hissetme özelliği kazandığım için resmen level atladım. Sol tarafımdan gelen sıcaklık arttıkça bakışlarındaki yoğunluğun da arttığını anladım. Suyumdan bir yudum aldım.

“Şibitli Tavuk Tiridi, olabilir mi?”

“He ya, o! Hatırlayacağım diye kafam patlıyordu.” Cen’in bana baktığını anladığımda, düşman sahasına atışta bulunacak ölümcül bakışlarımı ona kaldırdım. Durmadı, çenesi koparsa!

“Sizin evlenme vaktiniz gelmiş. Kızımız diye söylemiyorum ama lezzetli yemekler yapar!”

Yaradana sığındım, Allah ne verdiyse sandalyemden öne kaydım ve tam karşımdaki Cen’in bacaklarına vurmak için kendimi hazırlayıp ateş aldım. Ama yanlış ayak tercihim şokla sonuç buldu.

Emir gülümseyerek aldığı çorbayı acıyla püskürttü. Genzine kaçırdığını o an anladım. Yerimden fırlayıp sırtına pat pat vurdum. Cen gür kahkahasını eksik etmedi.

“Hiii çok çok özür dilerim, Emir. Sana vurmayacaktım ben.”

Öksürük ve havasızlıkla karışık suratı pancara döndü. Cen ve Nazif Baba da endişeyle ayaklandı.

“Su iç, su.”

“Cen hepsi senin suçun!”

“Ben ne yaptım? Olanı söylemek suçsa tamam be!”

“Yavaş vur sırtına Neşe, çocuk ciğerlerini tabağa bırakacak.” Eğilip yüzüne odaklandım. Şimdi biraz daha sakin görünüyordu ama yüzünün rengi hâlâ kırmızıydı.

“İ... iyiyim.” Ses tellerinin akordu bozulmuş gibi kısıktı. Herkes yerlerine oturdu ama Emir’e bakmaya devam ediyorduk.

“Gerçekten iyi misin? Özür dilerim. Cen’e vuracaktım. Ayaklarını öne uzattığını nereden bileyim?”

“Öfkeyle oturursun işte. Şiddet canavarı!”

Nazif Baba gür sesiyle “Yeter, susun!” diye kükreyince ikimiz de yerimize sindik. “Oğlum iyi misin? Boğazın şimdi nasıl?”

Emir suyundan bir yudum aldı. Boğazını kazıyarak yutkundu ve konuşma yetisine kavuştuğuna emin olunca tebesüm etti.

“Şimdi daha iyiyim. Onlar kavga ederken ateş hattından uzak durmak gerekiyormuş bunu öğrendim. Ayrıca...” Bakışlarını bana çevirdi. Kırmızı ifadesinin eski rengine döndüğünü görünce rahat bir nefes aldım. “Sol ayağın çok kuvvetli. Erkek olsaydın futbolda çok avantajlı olabilirdin.”

Bu alayı hak ettiğim için sessizce sindim.

Sözsüz antlaşma imzalamışlar gibi masayı toparlarken bana yardım ettiler. Cen ve Nazif Baba’nın ellerine aldıkları

tabakları götürdüğünü görünce, mutfağa gidene kadar arkalarından baktım. Bir kadının evin erkeklerini görmek isteyeceği en değerli manzara olduğunu düşündüm. Ekmek kırıntılarını silmek için masadaki tüm tabakların bitmesini beklerken onları izlemekten dolayı keyfim artıyordu.

Bir kere mutfağa gidip gelen Emir'e çevirdim başımı. Bacağını oturduğu sandalyeye kaldırmış, eşofmanını dizine kadar sıyrarak hasar kontrolü yapıyordu. Ne kadar dehşetli bir vuruş sergilediysem, şimdiden morarmaya başlamıştı.

"Buz koysak iyi gelir mi?"

Burnundan garip ses çıkardı. Yüzünü döndüğünde "Ben neyin iyi geleceğini biliyorum," diyerek ayağını yere indirdi. Devasa bedeni önümde dağ gibi dikilirken ağır ağır başımı kaldırdım. Suçluluk duygusuna, utanç da eklenmişti. Benim için 'Kız oğlan kız' dese haklıydı. Çok kötü vurmuştum. Ama hedefim o değildi ki!

"Eğer..." Başını eğdi. Boy hizama geldiğinde içimi dağlayan o yeşil bakışlarındaki şeytani parıltılar gece gökyüzündeki yıldızlar gibiydi. Görmezden gelemeyecek kadar tehlikeli olduğu yetmiyormuş gibi, benim de yaptığım şiddete rağmen onu tersleyecek gücüm yoktu. "Çok masum bakıyorsun. Bu halini ayrı bir seviyorum."

"Erkeklerin kadınları uysallaştırma arzusuna bir türlü anlam veremiyorum."

"Kadınların erkekleri ehlileştirme arzusu olduğunu inkâr mı ediyorsun?"

Lafı ağzıma tıkamayı ne kadar kolay beceriyordu. İnkâr edemezdik. Erkeklerin boyunlarını eğdirip çapkın kalplerini kendimize mühürleme arzumuz oldukça güçlüydü.

"Şimdi, derdimi bildiğine göre, bacağıma iyi gelecek devayı vermeye hazır mısınız?"

Titrete bakışlarımla hangi gözüne bakacağımı bilemerek bir sağ gözüne bir sol gözüne gittim. Bu kadar yakından

bakmak odaklanmamı zorluyordu. Geriye doğru eğildikçe belim büküldüğü için denge problemi yaşıyordum. Emir ise benimle şekil buluyordu.

“Ne... ne o... de... de... deva?” Kekeleme problemi yaşamadığım 20 yılda tüm hakkımı tek cümle üzerinde kullanmak benim karakterimle uyuşmuyordu.

“İki kür uygulayacaksın. Birincisi, benimle yarın buluşacaksın. Birbirimizi tanımak için garaj dışında da görüşmemiz gerekiyor.”

Oh! Rahatladım. Bu olurdu. “Kabul ediyorum.”

Sanki reddedeceğimi bekliyordu. Cevabımı duyunca omuz kasları gevşedi.

“İkincisi ne?” Bir kaşını kaldırdı.

“Öp beni!”

İki kelime...

Ne yapmam gerektiğine emin olamadığım için bir adım geri atınca belimi kavrayıp düşmekten kurtardı. Doğrulurken göğsüne sokuldum. O yine uzun bedenini üzerime eğdi. Gözleri arsızca kısılmıştı. Sakallarının altında sakladığı gizli gülümsemeyi gördüm. Tam bir bıyık altı gülümsemesi...

Arkamdan iğne batırılmış gibi aceleyle mutfığa döndüm. Beyler muhtemelen bulaşıkları da yıkıyorlardı.

“Yalnızız.” Kulağımın arkasından fısıldadı. Beni kendine çevirdi ve beklentiyle vereceğim karşılığı bekledi.

Başımı kaldırıp ona baktım. Boyu çok uzun olduğu için öpebileceğim konusunda kararsızdım. Ellerimi göğüslerine koyarak kendimi yukarı çekerek o gücü aldım. Parmaklarımın altında hissettiğim sert kasların dalgası inanılmazdı. Garip bir sahiplik duygusu ve güven aşıliyordu. Hızla parmaklarımı geri çektim.

Benim zorlandığımı anladığı için hafifçe bacaklarını kırarak boyunu kısalttı.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Uzun kahverengi sakalları avucumun için gıcıklıyordu. Bu kadar yoğun olması aklıma, Temel Reis'teki Kabasakal'ı getirdi.

"Aklına ne geldi?"

"Ne?"

"Gülümsüyorsun. Sakallarım sana ne düşündürdü?"

Parmaklarımı bu yoğunluğun içine gömerken, görüldüğü kadar korkutucu olmadığını düşündüm.

"Kabasakal aklıma geldi."

"Sen Safinaz olamayacak kadar akıllısın. Niyeyse seni hep Bugs Bunny'e benzetiyorum."

Yüzümü geri çektim. Gözlerine bakarken, "Nerem benziyor?" diye sordum.

Gülümseyince sakallarının üzerindeki elim yana doğru açıldı. Yüzü ellerimin arasındayken bir an için onu ehlileştirdiğimi düşündüren o fikir gelip kalbime yerleşti. Bundan haz duydum. Emir gibi ukala dümbeleştiğini önümde eğdirerek, kontrolü elimde tutabiliyordum. İçimdeki cadı sinsice gülümsedi.

"Tavşan kadar yumuşak, ama Bugs Bunny kadar kıvrak zekâlısın. Arada avcının eline düştüğün oluyor tabii..."

O avcının kim olduğunu sormayacaktım. Çünkü kimliğini belirleyen bakışlar beni dikkatle süzüyordu.

"Acele etsen iyi olur." dedi. Gözlerini omzumun üstünden mutfığa çevirdi. "Öpücüğümü kaçırmak istemiyorum."

Derin bir nefes aldım. Yüzümü biraz daha ona doğru yakınlaştırdım. O gözlerimin içine bu kadar yakından bakarken cesaretim de bir yerlere kaçıyordu. Resmen kendimi omuzlarımdan tutup Emir'e doğru iteklemek zorunda kalıyordum. Böyle olmayacaktı.

"Kapat gözlerini!"

Güldü. Etkileyici sesi gözleri kadar içime akıyordu. O yavaşça yeşil harelerini örterken ben yüzümü çok az daha yakınlaştırdım. Nefesini hissettim. Aradaki hava ikimizin soluk sahasıydı.

Fısıltıyla “İşte böyle, benim minik kediciğim...” dediği an, içimdeki deva(!) aniden deve dikenini oluverdi. Cadı Neşe, saklandığı ağaç arkasından başını uzattı. Kaşlarını çatıyordu.

Emir dudaklarında hissedeceği öpücük yerine, sol yanağının sakalsız kısmında diş izi buldu.

“Aah!”

Beni geri iteceğini beklediğim için geriye adım atarken düşmeden ayakta kaldım.

“Demek beni ehlileştirdiğini sanıyordun? Üzgünüm canım, bu hiçbir zaman olmayacak.”

Yüzü kırmızının on altı tonu arasında gidip geliyordu. Başını eğdi. Yeşilliklerinin yanındaki kılcal damarlar belirginleşince hızla arkamı döndüm. Attığım bir adımı yere basamadan kendimi yüz üstü masanın üstünde buldum.

“Emir ne yapıyorsun?” dememe kalmadı. Eşofman altımı sıyırdı ve kaba etime dişini geçirdi. Derinden gelen çığlığım, can acımdan daha çok utançtan dolayı sinirlendiğim içindi. Bu kadar cüretkâr olacağını tahmin etmemiştim. Gerçekten ısracağını söylerken bunu yerine getireceği için dile getirmişti. Elimi kalçama götürdüm. Isırdıktan sonra geri kapatmıştı ama sanki popom halka ilan edilmiş gibi yerin dibine girmek istiyordum.

“Neşe ne oldu?”

“Sen yine neden çığlık attın?”

Masanın üstünde yatmaya devam ettim. Yanaklarıma vuran ateşle, tüm garaja alev aldırma inancım tamdı.

“Masanın üstünde mi yatıyor o?”

“Emir ne oldu?”

“Masayı silerken imm... dirseğini köşeye vurdu. Elektriklenme canını yakmış olmalı.”

Cen dudaklarından garip ses çıkarttı. “Bu kızın elektriğiyle tüm ülke enerji tasarrufu yapabilir. Gel baba, bulaşıklar bitmedi.”

Yüzlerini göremediğim için bir nebze rahatladım. Ağlama isteğim burnumun ucundaydı. Masadan güç alarak doğruldum.

“İyi misin?”

Ona bakmayacaktım. Odama doğru yavaş adımlarla yürüdüm. Kapıyı arkamdan kapatacağım sırada Emir engel oldu.

“Bana bak!”

“Defol Emir.”

Ağlayacaktım... Ah hayır.

Dirseğimden sertçe tutup kendine çevirdi.

“Bana bak, dedim.” Yüzü ciddiydi. “Canını acıtacak kadar ısırmadım. Gözlerin niye dolu?” Ona karşı koydum. İtme-ye çalışırken başımı yana çevirip onunla göz göze gelmekten kaçınıyordum. Beni kolları arasına alınca fazla seçeneğim kalmadı. Bir eliyle çenemi kavradı. Zorla gözlerine bakmamı sağladı.

“Söyle!”

“Sen çok ayıp bir şey yaptın.”

Kaşları konum değiştirdi. Şaşkındı. Gülerse her şey biterdi.

Düşüncelerim dile geldiğinde çocuksu sesim eşliğinde çok saçma olabilirdi ama tam olarak bunu düşünüyordum. Utancımdan ne yapacağımı bile bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, Emir’i çok küçümsediğimdi.

“Neşe, seninle gerçekten evlenmek istiyorum. Birkaç gün sonra kocan olacağım. Benden utanmak zorunda değilsin. Benden başka kimse görmedi seni. Şimdi ağlama.”

“Kendi kendine gelin güvey olmak durumu bu olsa gerek. Ben seninle evlenmek istemiyorum. Evlenmeyeceğim. Hayal kurma!”

Bakışları anlayışlı, yumuşak halden kararlıya doğru değişti.

“Yarın benimle buluşacağını unutma. Bu ilk adımımız, daha sonrasını ben ayarlayacağım.”

Alnıma baskısı sert bir öpücük kondurdu. Diğer eliyle ısırdığı yeri hafifçe okşadıktan sonra kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

Gözlerimden iki damla döküldü. Engel olamadım. Bu adam dengemi bozuyordu. Sözünün eri olduğunu acı şekilde öğrenince, artık yapacaklarından şüpheye düşmeyeceğime karar verdim. Adam resmen uçağın türbülansa girmesi gibi, hayatımı dalgalandırıyordu.

Dolabımın aynasına yürüdüm. Arkamı dönüp eşofmanımı aşağıya sıyırdım. Hafif kızarıklık yerini belli ediyordu. Sertçe ısırmadığı için diş izi yoktu. Biraz daha baktıktan sonra içten gelen aptal gülme isteğine karşı koyamadım. Kalbim çılgınlar gibi atarken artık dursa da kurtulsaydım.

Sanırım deliriyordum.

Kapı tıklatılmasının akabinde açılınca, eşofmanı göbeğime kadar çekme hızım, kurbağanın diliyle avını yakalaması kadar hızlıydı.

Cen eli kapıya öylesine çarpmış gibi tasasızdı.

“Babam çağırıyor. Yarınki iş için konuşacağız, hadi gel.”

Çalkantılı ruh halim pistine iniş yaptı. *Bana bunlarla gelin*, dememek için kendimi zor tuttum. Emir hayatımıza girmenden önce oldukça aksiyonlu bir yaşantımız vardı. Ama son zamanlarda kesat giden işler sebebiyle sadece garajda takılıyordum. Emir’in bana takılmasına izin vererek...

Emir, Cen’in bilgisayarına geçmiş bir şeyler yazıyordu. Aramızdaki mesafeden ekrandaki yazıları okuyamıyordum. Nazif Baba ve Cen, oturma alanına yerleşmişti. Yazıcıdan çıkarttıkları planları ortadaki geniş sehpa yaymışlardı.

“Evet, ne yapıyoruz?”

Nazif Baba yine iş ciddiyetine büründüğü için düşünceli ve ciddiydi. Cen de dirseğini dizine dayamış, dudaklarının üstünü ovuşturuyordu.

“Planları kontrol et. Bina karışık gibi görünüyor ama ulaşımı kolay.”

Elime aldığım kâğıdı inceledim. Kafam karışmıştı.

“Burası neresi? Geçen aldığımız iş değil bu.”

Cen başını salladı. Yüzünde en az babası kadar işinde hataya pay vermeyecek soğukkanlılık vardı. İş ile özel hayatı birbirinden ayıran profesyonel ekiptik. Gülesim geldi, son anda dudaklarımda tuttum.

“Sen alışverişe gittiğin zaman yeni bir iş aldık.” Geçen hafta bir gün dışarı çıkmıştım, onda da iş mi almıştık? Benim her gün dışarı çıkmam gerekecekti. Kismetimiz bununla bağlantılı olabilirdi.

“Eminönü’nde, bir handaki dükkâna gireceğiz. Ortaklardan biri, diğerinin bilgisayarında gizli dosyaları olduğunu söyledi. Onları ele geçirmemiz gerekiyor. Yarın Pazar olduğundan hanların bazıları kapalıdır. Öğrendiğimize göre o han da kapalı.”

Resmen avucum kaşındığı için heyecanla oturduğum yerde kıpırdandım. “Tamam, nereden başlıyoruz?”

İşe benim çıkacağımı öğrendiğimde resmen uçuyordum. Nazif Baba’nın üzerimdeki bloke hesabı aktif olmuş gibiydi. Heyecanla dudaklarımı yaladım. Tehlikeye bodoslama dalmak bu hayattaki amaçlarımdan biriydi. Eğer beni tanımlayacak kelimeye ihtiyacım olsa, kahraman diyebilirdim. Korkusuz bir şövalye kadar geri planda durmaz saldıırırdım.

Hangi kapıdan gireceğimi, neler yapacağımızı konuştuk. Kulaklığımın kontrolünü sağladık.

Emir işini bitirip konuşmamızın ortasında yanımıza geldi ve konu bitene kadar sesini çıkartmadan bizi seyretti.

Göz göze geldiğimizde bakışları keskin ve beklenti doluydu.
“Ne?”

“Bir şey unutmuyor musun?”

Nazif Baba ve Cen ellerindeki kâğıda bakarak bir şey üzerine tartışıyorlardı. Emir’e döndüm.

“Ne unutmuş olabilirim?”

Ne unuttum?

Hayal kırıklığına uğradığını saklama gereği görmedi. Suratı asıldı.

“Buluşacaktık.”

Ah... Narin duygularını incitmiştim. Kaslarına gözüm kayınca narinliğin beton duvar kadar hassas olduğunu düşündüm. Yine gülesim geldi. Bugünlerde espri anlayışımın kendi çapında mantığı vardı. Kafamın nasıl çalıştığını anlamıyordum.

“Yarın sabahтан işe koyulacağız. Belki... daha sonra...”

İşlerim söz konusu olunca yerine hiçbir şeyi tercih etmezdim. Bulduğum en akıllıca çözüm buydu. Ona bakmaya devam ederken gözlerini kısıtı.

“Başınızı belaya sokacağınızın farkında mısınız? Bu işler yasa dışı ve yakalanırsanız...” Cümlesini tamamlamadı. Sözlerini diğer iki erkek de duyduğu için ellerindekini bırakıp Emir’in sözlerine cevap arıyorlardı.

“Bu bizim tercihimiz.” diye açıkladı Cen. Kısa ve net. Emir başını iki yana salladı.

“Öyle olsa bile, başınız her an belaya girebilir. En önemlisi, Neşe...” Beni gösterdiğinde attan dürtülmüş gibi gerildim.

“Ne olmuş Neşe’ye?” Soru Nazif Baba’dandı.

“Onun bu gibi tehlikeli işlere kalkışmasına razı değilim. Başına büyük bela alırsa onu nasıl kurtarmayı planlıyorsunuz?”

“Bugüne kadar başımızın çaresine baktık. Sen kendini zorlama istersen Emir. Ben hayatımdan memnunum. Az önce Cen’in söylediği gibi, bu bizim tercihimiz. Ayrıca bundan dolayı mutluluk duyuyorum.”

“Bir katil gibi!”

Sırt kaslarım kasıldı.

“Ne ilgisi var?”

“Seri katillerin ortak noktası nedir, biliyor musun? İlk öldürdükleri insanın ölümünden haz almak! Duydukları mutluluk, her ölen insanla beraber daha da artıyor. Senin de durumun bu. Yakalanacağın için korkmuyor musun?”

Konunun hararet almasıyla oturduğum yere sindim. Savunmak üzere söyleyeceklerimi kafamda sıraya dizdim. Sanki yeni bir güç dalgası topluyor gibi sırtımı dikleştirdim. Ama o konuşmama fırsat vermeden devam etti.

“Daha önce çıktığın işleri, yakalanmanın sınırına geldiğin zamanki o korkuyu hatırla.”

Ürperdim. Aklıma büyük holding işindeyken, korkudan öleceğim geldi. Neredeyse enselendiğimi hatırlamam için ufak bir detay yeterliydi.

Sessiz kalmamın sebebini açıklamak için kaşlarımı çattım ama aklıma daha farklı bir şey geldi.

“Bir dakika... Sen benim yakalanma sınırına geldiğimi de nereden çıkardın?”

“Bu kadar kirli işle uğraşırken, çekirgeliğin elbet sonu vardır.”

Yeşil gözleri kısıktı ama sesindeki bir ton sanki benim yaşadıklarımı bildiğini ve itiraf etmemi beklediğini işaret ediyordu. Bana dik dik baktıktan sonra konuşan kişiye döndü.

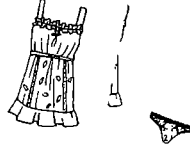
Kim konuşuyordu, ne diyordu farkına varamadım. Emir yine tüylerimi diken diken eden tehlikeli aurasını kuşanmıştı. Bunu ilk geldiği zaman da hissettiğim için kendimi koru-

maya aldım. Duygularımı fanusun içine koyup tepesine tıpa-
yı geçirdim. Henüz âşık olmayan kalbimi Emir'in etkisinden
koruyacaktım. Yoksa üzülen ben olacaktım.

O böyle yanımdayken peki neden şimdi yokluğunu his-
sediyordum?

BÖLÜM II

Nisanın ikinci günüydü. Baharın resmen geldiğini ilan eden ılık hava, yer yer esen lodos ile daha da sıcak bir hal almıştı. Hareketlerimi kısıtlamaması için, ince siyah bir tişört, üstüne de füme ince fermuarlı kapüşonlu sweatshirt giydim. Uzun saçlarımın önüme gelmesini istemiyordum. Atkuyruğu toplayıp ördüm. Aynı zamanda yüzümü gizlemesi için siyah bir şapka takarken örgüyü altına sakladım. Dışarıdan bakınca oğlan çocuğuna benzediğimden şüphem yoktu.

“Hazır mısın?”

Soru Cen’dendi. Başımı salladım. Küçük çantamı sırtıma aldım. İçinde harici disk ve küçük bilgisayarım dışında ihtiyacım olabilecek birkaç alet edevat vardı. Her an nerede neyin lazım olacağını bilemezdim. Yanımda taşımak en akıllıca yol olacaktı.

Kulaklığı da yerine yerleştirdikten sonra yola çıktım.

Tüm sabah Emir’i ortalıkta görmediğim için garip bir boşluk duydum. Cen’in açıklamasına göre, sabah gün doğarken yola çıkmıştı. Nereye gittiğine dair bir bilgi vermemişti.

Yakalanmam konusunda endişe duyuyordu. Haksız da sayılmazdı. Sevdiğini düşündüğü kadının zor durumda kalmasını istemiyordu. Onun tarafından bakınca gayet normaldi ama ben, onun sevdiği kadın! Duygularına karşılık verdiğimi düşünmüyordum. Hangi ara sevebilirdim ki?

Hayatımda ilk defa öpüldüğüm gerçeği, düşüncelerimin arasından nanik yapınca dudaklarımın arasından pof sesi çıktı.

Küçüklüğümünden itibaren kendine yetebilen bir bireydim. Zorluklara rağmen dimdik ayakta kalacak yeteneğim ve direncim vardı. Arada bir insanın sıcaklığına ihtiyaç duyup Nazif Baba'ya sarılınca tüm eksikliğimi gideriyordum. Bunca zaman sonra, kalbimi birine verebilecek olma ihtimali bana çok çağ dışı görünüyordu. Belki başka bir âlemde yapabilirdim ama bu dünyada erkeğin birine her şeyimi verecek kadar âşık olacağımı sanmıyordum. Bunun için çok sağlam bir nedenim vardı; babam!

Vapurdan indikten sonra mis gibi kokusu burnuma gelen, balık ekmek tekneleri gözüme ilişti. Henüz sabah olmasına rağmen, sanki koku burayla özdeşleşmişti ve ben de hayali bir kokuya hayranlık duyuyordum. Henüz yeni iş başı yapan elemanları görüp gülümsedim. Öğlen, iş bitiminde buraya gelip kendime ziyafet verecektim. Kahvaltıyı bir saat önce yaptığım halde karnım guruldadığında duymazdan geldim. Sevdiğim yemekler söz konusu olduğunda her zaman açtım.

Mahmutpaşa'da biraz dolaştım. Pazar günü ve sabah olduğu için sakinlik inanılmazdı. Çok değil birkaç saat sonra insan akımına kapılmak işten bile değildi. Sel gibi insanların arasında gireceğin sokağı bile karıştırabiliyordun. Bir an önce buradan çıkmam gerektiğini düşünerek titrek bir nefes aldım.

Adrese ulaştığımda etrafıma göz attım. Dükkânlar yavaştan açılmaya başlamıştı. Sokak sükûnet içerisindeydi.

Han kapısına baktım. Bir gece önce planda işlediğimiz giriş kapısı açıktı. Sebebini tam olarak bilmiyordum ama Baba'nın

söylediğine göre bir mağazaya ürün geliyordu. Gireceğim dükkânda sorun olmadığı sürece bu konuya kafa yormayacaktım. Son kez etrafımı kontrol edip izlenmediğime emin olunca aralık bırakılan kapıdan başımı uzatıp vücudumu içeri çektim. Güneş görmeyen serin hava yüzüme vurdu. Yanaklarım buz kestiğinden elimi siper aldım. Gözlerim yuvalarını zorlayarak hareketli cisimlere karşı dikkat kesildi. Bir mağazadan ses geldiğini işitince saklandım. İki adam konuşarak kapıdan dışarı çıkana kadar nefesimi tuttum.

“Cen?”

“Sesimi duyuyor musun?”

“Kameralar?”

“Merak etme, bende.”

Nazif Baba’nın tarifindeki dükkân tam olarak ilk koridorun sağındaydı. İnsan sesi duymadığım halde iki büklüm yakalanma korkusundan hızla ilerledim.

“Handa birileri var mı?”

“Görünürde kimse yok. O adamlar da kapıda konuştuğuktan sonra gittiler.”

“Güvenlik de mi yok?”

“Kimse yok, konuşacağına işini hallet.”

Beni azarlamasını görmezden geldim. Şu an moralimi bozacak en küçük bir dalgınlık odaklanmamı güçleştirirdi.

Parmaklarımı saran deri eldiveni yavaşça giydim. İllegal yollardan yasal olmayan işlerin peşinde koşarken DNA veya parmak izimi bir yerlerde bırakamazdım.

Dükkânı buldum, engelleri aştım ve işte oradaydı!

“Bilgisayarı buldum.”

“Tamam, dikkatli ol.”

Patronun bilgisayarını açarken gözlerim loş odada dolaşıyordu. Dikkatlice köşelerde gizli olabilecek kameraların yerini tespit etmeye çalıştım.

“Cen,” diye fısıldadım heyecanla. “Bu odada başka kamera olmadığına emin misin?”

“Evet, babamla birlikte iyice baktık.”

“Adam kendisi için özel kamera kurmuş olamaz mı?”

“Kırk kere ne söylersen o olurmuş. Yüzünü iyice gizle ve işini halletmeye çalış. Sana kamera yok diyorum.”

“İçimde garip bir his var. Sanki kötü gidecek...”

Bilgisayardaki dosyaya girdim. Bazıları kilitli görünüyordu. Kendi harici diskime kaydederken gözden bir şeyler kaçırmamaya çalışıyordum. Bir iş bir kez yapıldı. Tekrarı olmazdı.

Aktarım yüzdesine ulaştığında her şeyi kapattım. Kendimi toparladım ve o anda kulaklarımı yakan alarm sesi duyuldu.

“Neşe ne oluyor?”

“Bi... bilmiyorum.”

Bulunduğum dükkândan gelen alarm sesiyle öylece kalamdım. Koşarak geldiğim yere doğru gitmeden önce bilgisayarın orada bir şeyimi düşürdüm mü diye kontrol ettim. Hanın kapısı açıktı. Polis veya güvenlik görevlisinden önce meraklı dükkân sahipleri bile gelebilirdi. Bir anda aklım durdu. Ne yapmam gerektiğini, hangi çıkışların alternatif olduğunu unuttum. Soğuk terler tişörtü sırtıma zank gibi yapıştırdı.

Hanın kapısında hareketlilik seçince hemen başka bir koridora doğru koştum.

“Cen yardım et.”

“Nereye gidiyorsun? Çıkış öbür tarafta.”

“O kapıda birileri var. Lanet olsun, nereden gitmem gerekiyor.”

“Bekle hemen plan çizelgesine bakıyorum. O alarm neden çaldı?”

“Bilmiyorum!”

Kapalı dükkânların önünden geçerken gözüm kameralara takılıyordu. Elimi yüzüme kapadım. “Sen kameralara bakıyor musun?”

“Se... Neşe nereye gidiyorsun, o kameraların kontrolü bende yok! Aptal, geri git çabuk.”

Başımdan aşağıya kaynar sular döküldü.

“Artık gidemem!”

Önümdeki han kapısında insan sesleri duydum. Buraya kadardı, yakalanmanın eşiğinde aldığım son nefesle bir handa ölecektim. Gözlerimi kapadım. Omuzlarım çöktü. Çok bilgiçliğim ve cesaretimle uçurumun başına gelmiş, görmeyen gözlerimle atacağım bu adım varlığıma son verecekti.

Derken kolumdan hızla çekilince dengem bozuldu. Gözlerimi aniden açtım. Başında beresi üzerinde spor ceketiyile arkasından baktığım adamı tanıyamadım, tabii o kol kaslarını görene kadar.

“Emir?”

“Sus ve yürü.”

“Senin burada ne işin var?”

“Sessiz ol, yakalanacağız.”

Avucunun içini han krokisi yapmış olmalıydı, yoksa nereye gideceğinden bu kadar emin ve duraklamaksızın ilerliyor olmasının başka bir açıklaması olmazdı. Ben düşüncelerimin arasında bocalarken o çoktan bizi kuytu köşeye çekmişti.

“Bir süre burada bekleyeceğiz.”

Beni iki dükkân arasındaki boşluğa doğru iyice itti. Sırtıma soğuk duvarlar değince ürpererek öne atıldım ama orada da Emir vardı.

“Sen nereden çıktın? Ayrıca burada duramayız, buz gibi.”

“Birazdan polisler gelecek. Hırsızlık vakası oldu. Büyük ihtimal tüm dip köşeyi araştırırlar. Burada güvende oluruz.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun ki? Hem sen nerden biliyordun burada olduğumu?” Son sorumun saçmalığı beni ölesiye ağlatacaktı. Kuyruğumu dik tuttum. Eğilip bükülmenin zamanı değildi.

“Sana başını belaya sokacağını söylemiştim. Hoş ne zaman sözümü dinledin ki?” Bana laf yetiştirdikten sonra yavaşça gelen giden olup olmadığını kontrol ediyordu.

“Sen...” Sesimin tonu fazla mı kaçtı anlamadığım bir hızda ağzımı kapadı. Ardından birkaç erkek sesi duyuldu. Bu korkuyla zaten bir daha konuşabilir miydim bilmiyordum. Adamlar yanımdan konuşarak geçerken saklandığımız köşeye bakacaklar diye korktum. Korktukça Emir’i kendime çektim. Yüz yüze göbeklerimizden birbirine mühürlenmiş gibiydik. Nefes alış verışı benim ciğerlerimde hissediliyordu. Bir vakit sonra aynı anda nefes alıp vermeye başladığımı fark ettim. Bu inanılmazdı.

“Senin gibi kızların sutyen taktığını sanırdım.”

Başımı kaldırdığımda çenesine vurdum. O can acısıyla homurdanırken tekrar aşağı indirdim.

“Ne demek istiyorsun?”

“Küçük göğüslüler daha dolgun ve diri göstermesi için normalde destekli sutyen takar ama sen...” Kendi göğsünü hafifçe sağa sola oynatınca benim göğüs uçlarım titreşime geçti. Kendi içime çekebilme yeteneğimin olmasını isterdim. Onu karnından çimdikledim.

“Uzaklaş. Senin sapıklıklarınla uğraşamam şimdi.”

“Şşşttt... Sessiz ol, yakalatacaksın bizi.”

“Doğru söyle, burada ne işin var?”

“Seni merak ettim. Arkandan takip ettim.”

“Biraz önce kapıdan içeri giren sen miydin?”

“Evet, seni bulmam çok da zamanımı almadığı için memnunum. Yoksa şu an karakolun demir parmaklıkları arasından

bakışıyor olurduk.” Göğsünü inat edercesine bir kez daha sallayınca ayağına bastım. “Kıpırdama!”

“Böyle çok samimiyiz. Sonunda sana yaklaşabilmenin bir yolunu bulduğumu sanıyorum.”

“Hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun.”

“Fırsatlar değerlendirilmek içindir, kaçırmak için değil. Kaldı ki seni bir fırsat olarak görmüyorum. Çok hoşlandığım kızın...”

Adamların sesleri yaklaşmaya başladı. Emir susup koza gibi kapanacağımız bir pozisyonda beni iyice kendine bastırды ve yanağını yanağıma yasladı. Başını eğmesiyle bir milimlik kıpırdamada dudaklarımızın tekrar bir araya gelmesi kaçınılmazdı. Şu dar alanda nefeslerimiz birbirine karışırken aynı oksijeni paylaştığımızı düşünüp bundan etkilendim. Bedenimin etkisi kendi çapındaydı. Ruhumla işbirliği içerisinde Emir’in bedensel yakınlığını ele almış, üzerinde detaylı bir çalışma yaparak kan akışımı hızlandırıyordu.

“Nabzını hissediyorum.” Emir’in fısıldamasını dudaklarımın üstünde hissettim. Bu kadar heyecanı kaldıracabileceğimi sanmıyordum Bacaklarım güçsüz düştü. Tutunma refleksiyle bir elimi onun beline yerleştirdim. Bu sihirsel dokunuşun kasları üzerindeki etkisi inanılmazdı.

Adamlar kendi aralarında konuşarak yanımızdan geçip giderlerken bu anın bitmemesine dair isteklerle doluyordum. Pantolonumun yanında yumruk olan diğer elime sıcak bir temas geldi.

Emir sanki hayati bir an yaşıyormuş gibi “Neşe...” diye nefesini bıraktı. Ateşimin 40 olduğuna emindim. Saç diple-rimden tutuşmuş gibi yüzüm yanıyordu. Emir yanaklarını sürtünme ihtiyacıyla hareket ettirirken aynı hareketi benim de yaptığımı fark ettim.

Sonra bir an... çok kısa bir an kalçasının baskısını hissettiğimde beynimde flaşlar patladı. Sadece dokunarak onun bü-

yülü atmosferine adım attığım anda durumun hayalüstü bir an olduğunu anlamalıydım.

“Geri çekil!” İki elimi zar zor aramıza sokarak onu kendimden ittim.

“Gidemeyiz, dışarıda adamlar var.” Bunun bir bahane olduğunu anlayacak kadar kendime geldiğimde tek normale dönmeyen şeyin nefesim olduğunu anladım.

“Bütün gün seninle burada kalamam.” Kulaklarımı koridora çevirdim. “Kimse konuşmuyor.”

“Birazdan polisler geldiğinde görürsün.”

Emir’i biraz daha kendimden uzaklaştırdım. Çantamı açtım. Cen’i arayarak üzerimdeki GPS’den yol göstermesini istedim. Henüz ortalıkta polis görünmediği için kaçabileceğimiz tek an buydu.

Emir bu anı bozduğumdan dolayı çok da mutlu görünmüyordu ama kaçmamız gerektiği bilincine vardığında benden önce yürüdü. Sonunda gökyüzünü görebildiğim için derin bir nefes aldım.

“Yanaklarım kıpkırmızı kesilmiş.”

Elim gayri ihtiyari hemen yanaklarıma gitti. Ateşle kıyaslarsak altta kalmazdı. Ateş düşürücü içsem kendime gelir miydim?

Emir tatlı bir gülüşle burnuma dokundu ve dönüp yürümeye başladı.

“O alarmin nasıl çaldığını anlamadım. Hiçbir yere dokunmadım. Sadece bilgisayarını açıp kapatmam yüzünden güvenlik sistemine uyarı vermiş olamam.”

Emir keyifle güldü. “Belki filmlerdeki gibi odada ince bir lazer vardır. Sen de oradan geçince müzeye giren hırsız gibi enselenmişsindir.”

Yan yan baktım. “Çok güldüm ha ha ha.”

“Şşşiii baksana, mavili, kıcındaki donun gö...” Emir sözün bitmesini beklemeden ani bir manevrayla arkasını döndü.

Az önce önünden geçtiğimiz bakkalın kaldırımında oturan ve yüzünden anlaşılacağı üzere dün gece bali çekmesinden ötürü kafası güzel olan gencin çenesinde ufak bir çalışma yapıyordu. Hayretimin engeli yüzünden Emir'i durduramadım bile. Aramızdaki tek mavili Emir'in koyu renge kaçan kot pantolonuydu. Ben simsiyah giyindiğim için, lafı yiyen sadece o olmuştu. Aptalca bir gülme isteğıyle boğuşmaya başladım. Elimi hemen ağzıma kapattım. Sokak ortasında genelde kızlar lafı yerken bu iri cüsseli adama laf atılması çok komikti. Kesinlikle gülecektim.

"Ayrılın, vurma çocuğa!"

"Vurma abi..."

"Lan, hayvan gibi adamsın gücün çocuğa mı yetiyor?"

"Vurma oğlum, kafası güzel."

Kavgaya şahit olan sokaktaki esnaf burnundan kan gelen çocuğı Emir'den ayırdı. Adamın bir tanesi Emir'i hâlâ yanlış bir şey yapmaması için kolundan tutuyordu.

"Ne yaptı?" diye sordu.

Emir yükselen adrenalin ve kan basıncı yüzünden burnuna dokundu. Gözleri hızla bana kaydı, sonra çocuğa öldürecekmiş gibi döndü.

"Nişanlıma laf attı."

Emir demek ki lafın bana değıl, kendisine geldiğini anlamamıştı. Bu daha komikti.

Çocuğa dönüp "Öyle mi lan?" diye sordu pek kibar bakkal efendi.

Genç çocuk ağlayarak burnunu tutuyordu.

"Kadının donu çıkmış, onu söyledim. Yeminle abi. Valla bak, kötü bir şey söylemedim."

O an dünyanın ikiye yarılıp Emir ile ayrı yarım parçalara düşme isteğim, bu hayattaki en önemli hayalim olabilirdi. İzleyiciler hariç, ortamdaki en az sekiz adam, ağır çekime

alınmış filmin en heyecanlı sahnesini çeker gibi merak ve kavrama dikkatiyle bana baktığında hayatımın bir utançla son bulacağını düşündüm. Tüm gözler ‘benim donum’ üzerinde çalıştığı için hepsinin bakışları kalçama indiğinde utancım katlarıyla çarpıldı. Ben de başımı eğdim. Ceketim pantolonumun birkaç santim üstünü kapatıyordu. Ön tarafımda donum kategorisine girecek edepsiz bir görüntü yoktu.

Ta ki...

Arkama baktığımda başımdan aşağıya bir kova sıcak su boşaldı. Yanaklarıma vuran sıcaklığı santigrat bile ifade edemezdi. Yaşananların tek sorumlusu bendim!

“Ahaha,” diye bir gülme sesi geldi adamlardan. Başımı kaldırmaya ölesiye utanıyordum. “Çocuk kadının zıbını don sanmış.” Kesin iç çamaşırcıydı.

Emir adamların tutuşundan kurtuldu ve hızla yanıma geldi. Beni dirseğimden tutup çevirince arkamdaki rezaleti gördü. Simsiyah kostümüme renk katan mavi bir zıbın! Aşırı hareket ederken çıtırtılarının açıldığını fark etmemiştim. Daha da beteri pantolonumdan sıyrıldığı yetmemiş, içimde kalacağına, dışarı firar ederek tüm Eminönü cemaatine beni rezil etmişti. Emir’in haksız yere çocuğu dövdüğünü hiç hesaba katmıyordum.

Emir hızla ceketini çıkardı. Belime doğru dolayarak gözlerden uzak olabileceğimiz sakın bir sokağa doğru sürüklerken arkasına baktı.

“Çocuk, seninle bu konuyu daha sonra konuşacağız. Buralarda ol,” dedi.

Beni apar topar bir apartmanın girişine soktu. Yalnız kaldığımıza emin olunca eğilip koca ellerini popoma dokundurdu. Kıvrınarak elinden kurtuldum ve bir tane vurdum.

“Ne yapıyorsun?”

O an yeşil gözlerinin beni yere zift gibi yapıştıracağına yemin edebilirdim.

“Bana masum bir çocuğu dövdürdün.”

Aklımı kaçırmış gibi güldüm.

“Ben mi dedim git, ağzını burnunu estetikle düzelt diye? Kendi içindeki canavarı dizginleyemeyen sensin.”

“Kimse sana laf edemez.” Omuzlarımdan tutup apartmanın girişine sırtımı yasladı. Önümü kapattığı için kaçış yollarım tıkanı.

“Ah testosteron hormonların defansta demek!”

“Zıbın denen kıyırık iç çamaşırını içinde tutamayıp tüm millete rezil eden sensin. Bir de haklı gibi üste çıkmaya çalışıyorum. Savaşların kadın meselelerinden çıkmasına şaşmamalı.”

“Sen var ya...” diye başladığım sözümü üzerime eğilerek kesti. Burnu burnuma değiyordu.

“Haksızsın Neşe, şimdi çeneni kapat ve sakince dur.”

Onun bana bir şeyleri emretmesi benim söz dinlememe komutu olarak işleve girmem demektir. O ellerini tekrar kalçama indirirken bir kez daha eline vurdum.

“Sen dokunamazsın, bırak.”

“Kıpırdama!”

“Zorbalıkla beni manipüle edemezsin.”

Emir beni sıkıca sardı. Kollarımın altında geçirdiği kollarıyla hareketimi sığlaştırdı. Onu itmeye çalışmak benim gibi biri için çıtayla kütüğü kaldırmaya benziyordu. Ellerini bel çukuruma indirdi. Pantolon kemerinden yavaşça içeri soktu. Zıbının çıtıçtılları onun ellerinin giremeyeceği mahrem bir bölgedeydi. Fazla ileri gitmeyeceğini umarak bir süre bekledim.

“Tek renk kıyafet kombini içine seçtiğin bu renk göz alıcı doğrusu.” Ses tonu az önceki kavganın tek bir zerresini taşımıyordu. Daha da kötüsü boğuk bir baştan çıkma belirtisi gösteriyordu.

“Siyah zıbınlarımın hepsi kirlideymiş. Bu sabah tek bula-bildiğim buydu.”

Zıbının ucunu içeri ittiği halde ellerini çekmemesi sinir uçlarımla etkileşim halindeydi. Başımı onun koluna yasladığımı fark edip geri çekildim.

Yüzünü ağırdan alarak bana çevirdi. Gözleri vahşice parıldıyordu ama yok etme arzusu yoktu; sadece arzu vardı.

“Ellerin...” dedim yavaşça. Anladığını belli etmek için hafifçe iç çamaşırım üzerinden etimi sıktı. Derin bir nefes aldım. Şu an uygunsuz bir andı. Onca insanın içinde hem utanmış hem de kızmıştım. Şimdi böyle bir durumda, bilmediğim ve her an birinin çıkacağı apartman girişinde adamın teki elini pantolonuma atmasına izin veren kız konumundaydım. Başım döndü. Aynı gün içerisinde iki kere yüz yüzeydim.

“Çek...” derken sesim ne kadar zayıf çıkabilir öğrendim. Vücudum tepkisel olarak onun dokunuşlarına istemsizce cevap verdi. Emir dokunduğu zaman hormonlarımın ihanetiyle yüzleşiyordum. En yakın zamanda bir hastanenin yolunu tutup hormonları dizginlemenin yolunu öğrenecektim.

“Ah Neşe...”

Yüzünü indirdikçe ben geri çekiliyordum. Öpecekti, bu kesindi. Aynı gün içerisinde iki kere bana bu denli yakınlaşmasına izin verecek kadar mı baştan çıkmıştım? Kendimi bu akıma kaptırmamak için kavga sahnesini düşündüm. Emir’in çocuğa vurmadan öncesini ve sonrasını.

“Sen... herkesin içinde bana nişanlım, dedin.”

Yüzünü biraz geri çekti. Pek etkilenmiş benzemiyordu. Kısa bir an düşündü, sonra tekrar eğildi.

“Evet, dedim,” diyerek burnunu burnuma, yanağını yanağıma dokundurdu. Gözlerimi kapatmayacaktım. Kalp atışlarıma ne oluyorsa hızlandı. Tüm vücudum ayaklanma halinde resmen ‘Emir, Emir,’ diyerek tezahürat ediyordu.

“Bi... biz nişanlı değiliz.”

“Evet, öyleyiz.”

“Öyle olmamız için, tören olması ve akabinde yüzük takıyor olmamız gerekiyor.”

Emir iç çekti. Burnunu kulağıma sürttükten sonra dudakları yerini aldığı anda tepeden tırnağa titredim.

“Elini pantolonuma indir.”

Yarı kapalı yarı açık gözlerim fal taşına döndü. Omuzlarımdan tutup hızla kendimi geri ittim.

“Sapık kimliğine yol açtım, çanak tuttum, değil mi pis tacizci?” Hâlâ kalçamda sabit duran ellerine vurdum, çekmeyince canını acıtacak kadar çimdik attım. “Çek ellerini artık!”

Ani hiddetime rağmen geri çekilmeseydi, bu mesafenin benim lehime getirdiği çok faydalı kasık tekmeleme hareketini yapabilirdim.

“Yine uçağı aprondan piste çektin bakıyorum.”

“Beni öyle...” Doğru kelimeyi bulamadım. “... sapıkça durumlara sokan sensin.”

“Ellerini pantolonuma indir demem, sapıklık mı?”

“İma! Ne demek bir fikrin var mı? Yoksa buradan direkt TDK’ye gidebiliriz.”

Sabırla nefes aldı. Sakinliğini korumaya çalışıyordu. Ben ise çileden çıkmıştım. Her seferinde boynumu eğmekten arsızca zevk alıyordu. Uysallığının bir kuralı vardı: Ben izin verdiğim kadar! Bu kurala destursuz dalan kendisiydi.

“Biliyor musun, senin önce Kulak Burun Boğaz doktoruna daha sonra da psikiyatra görünmen gerekiyor. Kronik bir rahatsızlığın var. Kulaklarının işittiğine eminim ama hayal gücüne halüsinasyon ekleyen bir beynin olduğu için tedbir diyelim.”

“Hakaretlerinin sonu yok. Patlayan freninle yokuş aşağı gidiyorsun, maşallah.”

“Sözlerimi cinsel dürtülerine çekip bana da tacizci diyerek hakaret etmen sayılmıyor demek.”

“Dürtülerimi dürtüp duran ve yoldan çıkaran sensin. Hep bir köşeye sıkıştırma, hep bir ima... Ben isyan edince aman Neşe kötüsün.”

Parmak kemiklerimin yerini değiştirecek kuvvetiyle elimi yakaladı. Diğer eliyle pantolon cebinden çıkardığı kutuyu avucuma bıraktı.

“Sana bunu almanı söylüyordum ama tüm romantizmin üzerine limon sıktın. Allah bir çene vermiş.”

Çeneme gelen bu eleştiriyi dikkate dahi almadan elimdeki kutuya bakmaya devam ettim. Sanki odaklanırsam kendiliğinden açılacaktı. Kadife kırmızı kutu... Acaba neydi ki?

“Beni burada bekle, Neşe. Kıpırdadığını anlarsam, seni tekrar o adamların önüne atarım.”

Emir formundan taviz vermiyordu. Yine direktiflerin, tehditlerin ardı arkası kesilmiyordu. Söylediklerini yapacağını bildiğim için onu beklemeye karar verdim. Ondan korktuğum için değildi. Çünkü koşarak kaçır, garaja gelene kadar beni bulması mümkün olmazdı.

Beni hareket etme özürsü yapan şey, hâlâ gözlerimi ayırmadığım kutuydu. İçindekine bakmak için kapağı kaldırdım. İki tane yüzük vardı. Nişan yüzükleri!

Yatağıma uzanıp geleceğimi düşündüğüm zamanlar çoktu. Tavanda sanki evvelim ve ahirim MP4 formatında akıştıyordu. Yaptığım yapmadığım, iyiliğim kötülüğüm her birini teker teker hatırlıyordum. Bunlar içinde birinin nişanlısı olmak yoktu.

Bir erkeğe teslimiyet gösterebilir miydim?

Çorba olan kafamı apartmanın duvarına indirmek istiyordum.

“Abla öptü mü seni?”

Olduğum yerde birkaç santim zıpladım. Emir’in halüsi-nasyon gördüğüm üzerine söylediği sözler sanırım doğrudu. Kimse olmamasına rağmen birilerinin sesini duyuyordum.

“Allah’ım kafayı yiyorum.”

“Yok yemiyorsun. Ne yaptı? Öptü mü?” Kafamı çevirdim. Ses apartmanın diafonundan geliyordu. Kendime inanamadığım için oraya yaklaştım.

“Sen kimsin?”

“Aparmandaki biri işte. Söylesene öptü mü?”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Az önce zile bastın.”

“Ne?!”

“Söylesene öptü mü?”

Ergenliğin orta kuşağında kanı kaynayan birini zillerle uyandırmıştık. Sanırım kafamı bir yerlere indirme vakti gelmişti.

Aylar; salkımsa, günler ancak bal tadındaki üzüm taneleri olurdu.

Her geçen gün, Emir'in üzerimde denediği ve artık paralelimde ilerlemeyi becerebildiği olaylar peşi sıra geliyordu. En son yaşadığımız yüzük olayından sonra kendi kabuğuna çekileceğini düşünerek yanlış yapmıştım. Aksine daha ısrarcı ve daha sevgi dolu olacağını tahmin edemezdim. Söylediklerinin arkasındaydı; kesinlikle beni evlenmeye ikna edecekti.

Öte yandan bana karşı ilgisi gün geçtikçe daha çok hoşuma gidiyordu. Sabahları gözümü açtığımda odamdan fırlıyor ve onun kahvesini içerken dağınık saçlarının alnına düşen o tasasız halini izliyordum. Beni fark ettiğinde yüzünde oluşan o aptal sırıtiş ise tam 12'den vuruyordu. Kalbimi kuş tüyüyle okşuyormuş hissi veriyordu. Biraz heyecanlı, biraz da utanç olmam bundandı.

Artık geleneksel bir törene dönen akşam 22.00 saatlerinde mutlaka film keyfimiz oluyordu. Genelde Nazif Baba gençleri yalnız bırakmaktan yanaydı. Bu yüzden kendi odasına

çekiyor, koca garajı bizim hizmetimize sunuyordu. Cen'in muhteşem ses sistemini sonuna kadar çıkardığımız an, işte sana evde sinema keyfi!

Yalnız eşitsiz seyirci kitlesi vardı. İki erkeğe karşı tek olduğum için hiçbir zaman romantik aşk konulu filmleri seyredelemiyorduk, ben de pek ısrar edemiyordum. Aşkın getirisi ve temasın zirvesi olan o ateşli dokunuşları Cen ile birlikte izlemek istemezdim.

İçimden tanımadığım Neşe ise kıs kıs gülüyordu. Emir ile izlemek de istemediğimi düşünürken, bana yalancı der gibi bir kaşını kaldırdı.

Gülerek yattığım yerden kalktım. Bu kadar mazi hatırlaması yeterdi. İşleri için dışarı çıkan beylere güzle bir öğle yemeği hazırlamak için mutfaka gitmeye karar verdim. Üzerimdeki tişörtün lekeli olduğunu fark edince üstümdekileri değiştirmek için dolabıma gittim. Sadece iç çamaşırım kalana kadar soyundum. Çok severek aldığım yeni eşofman takımımı dolapta ararken aniden odamın kapısı açıldı. İç çekerek geri çekildim.

"Ovv, pardon!" diye şaşkınlıkla kalan Emir kapıyı kapatmak üzereyken tekrar açtı. Bu seferki bakışlarının hedefi iç çamaşırılarımdı ve o Usui gözleri kesinlikle zevkle ışıldadı. "Vaaooovv!"

"Çık dışarı!" Elime hızla bir kıyafet alıp alt kısmımı kapatırken kolumu göğüslerime sardım. Krem sürmeden güneşlenen cilt kadar yanıyordum.

Emir kapıya yaslandı. Vahşice zevk alarak bana işkence etmeye ant içmiş gibiydi. Kaşlarımı çattım.

"Denize girerken bir şey yok. Şimdi mi utanıyorsun?"

Denize girdiğimi nereden bildiğini sormayacaktım. Şu an önemli olan onun bakışları altından kurtulmaktı. İçimden 'denize girerken en azından epilasyon sorunu olmazdı' diye geçi-rip bacaklarıma gözlerimi indirdim. *Aman Allah'ım!*

“Defol Emir!” Göğsümün üzerinde duran elimi gelişigüzel yana atarak bir şey kaptım.

Emir’in gözleri yuvalarını zorladı.

“Oooo, atma sakın, tamam, gittim.”

Kapı kapandı.

Elime aldığım şey ise, hiç kullanmadığım manga çizimli seramik bir abajurdu. Sinirle gülmeye başladım. Kızsal problemlerimizin asla sonu yoktu.

Odamdan mutfak diye çıktım. Kendimi bilgisayarımda Usui haberlerine bakarken buldum. Yeni olmasını umduğum hiçbir haber yoktu. Japoncamın yetersizliğine dem vurarak birkaç sitede daha dolaştım. Yeni manga ve anime haberleriyle keyiflendim. Haremime yeni birileri katılacak gibi görünüyordu.

Başımı bilgisayardan kaldırıp uzak bir noktaya bakarak gözlerimin görme açısını düzenlemeye çalışırken iki Usui yeşili gözle karşılaştım. Çekinme belirtisi göstermeden arsızca beni seyrettiğini anlamam iki dakika kadar uzun sürede gerçekleşti. Siyah atletli Hulk, bana neden öyle bakıyordu? Alaycı kalkık kaşın altında sıcak parıltılar dolaşıyordu

İnternet sörfünden ayılan beynim, Emir’in beni çıplak gördüğünü hatırladı. Sanki yanlış ben yapıyormuşum gibi utanarak gözlerini hemen kaçırdığında ensemdeki tüyler ayaklandı. Kendi düşüncelerimin ihanetiyle hayal gücümü bodruma kilitleyip tekrar işime döndüm.

“Neşe, ben acıktım.” dedi Cen, küçük bir çocuk gibi. Emir ile deli danalar gibi boğuştuktan sonra hiç de şaşırtıcı değildi.

“Emir ile çalışmamız sona erdi. Haydi, bize lezzetli, proteini bol bir şeyler hazırla.”

Burnumun üstüne indirdiğim gözlüklerimin arkasından kısık gözlerle bakmayı istesem de bir gözlüğüm yoktu. Çok şükür hipermetrop olma yoluna henüz girmemiştim.

Ama henüz!

“Oradan baktığında ne yapıyor gibi görünüyorum, Cen?”

“Usui izlermiş gibi görünüyorsun. Bakayım...” Gözlerini kısarak detaylı inceleme için ekranıma odaklandı. O an gerçekten de Usui’nin resmi açıktı. “Usui hakkında yeni bir şeyler var mı diye saha araştırması yapıyormuş gibi görünüyorsun.” Aksini iddia etmemi bekleyerek kibirle bir kaşını kaldırdı. Yanaklara basan kırmızılığı durdurmak için ne yapıyorduk?

Orman yeşili Hulk ile göz göze geldik. Milli yiyeceğimiz olan üzümünden bir tane alırken gözleri benim üzerimdeydi. Suratından ne düşündüğünü anlamamın imkânı olmayan bir ifade ile bana bakarken hızla önüme döndüm.

“Çok acıktıysanız, geçen sefer hazırlayıp dondurduğum kalem börekleri buzluktan çıkarıp tavada kızartabilirsiniz.”

Cen bana böcekleri bacağından tutup yemişim gibi baktı, en azından o sırtımla muhatap olurken ben öyle olduğunu düşünüyordum. Proteini bol yiyecek de ne demektir? Ben ki baklava ile turşuyu, reçel ile zeytini bir arada yiyeabilen, ayarsız mideye sahip bir insandım.

“Kızartmalardaki yağ oranlarının vücut çalışanlar için ne kadar zararlı olduğunu sana şimdi mi izah edeyim, yoksa yazıcıdan çıkararak hazırladığım koca bir klasörde mi iletelim?”

Gözlerimi devirerek araştırmamı esefle bölen, oyun sonrası annesinden yemek isteyen iki aç veleden dönerken...

“Cen! Sabrımın ucundayım. Beş dakika sonra tüm işim bitmiş olacak ve dayanma sınırını ölçmek amacıyla... Hiiii!”

Tüm nefesim yerini bilmediğim bir noktaya doğru çekildi. Havalanmışım! Karnımdaki hava boşluğu ile nefesimi tutarak orta masanın tam yanına konduruldum. Kalp kapakçığının yetersiz kalmasıyla nefes alma sorunu çeken 90’ların bir nine gibi elim göğsümde başımı yana çevirdim.

“Sen... sen ne yaptın?”

Cen diğer tarafımda kahrkaha attığında, sandalyemle beni kaldıran kişinin Emir olduğunu anladım.

Umursamaz bir tavırla “Beş dakikanı ödünç aldım.” diye açıkladı. Oturduğum yerden kalkmak için bir istek duymuyordum, çünkü bacaklarımdaki tüm kanın kalbime pompalanmasıyla tutmayacaklarına emindim. Felç olmuştum!

“Sakın bir daha bunu yapma!” diye tısladım. En azından yüz ifademe çabuk kavuşabilmişim.

“Bizim miniğin, yükseklik korkusu vardır Emir.” diye bir altıyazı geçti Cen.

Emir hiçbir şeyden etkilenmeyen umursamazlığıyla dirseklerini masaya dayayarak hemen bitişiğimde yüzünü bana çevirdi. Gözlerine bakarken âdeta Usui yeşili, iki tane mücevhere çekiliyordum, üzerimdeki hakimiyeti korkutucu derecede beni esir almak üzereydi. Kendime ve daha çok ona kızarak kaşlarımı çattım.

“Her gün baktığın bilgiler. Bir yenisi gelmeyecek. Neden vaktini boşa harcıyorsun?”

Küstahlığı karşısında dilim tutuldu. İnsan ilişkileri konusunda seviyeli ve terbiyeli duruşum, aile içerisinde cadılaşma olarak görülse de küstahlık karşısında vereceğim tek yanıt kabalaşmak oluyordu. Damarıma 45 numaralı ayakkabısıyla basarken hızla yerimden kalkıp başımı öne eğdim.

“Benim vaktim, benim hayatım, benim! Söylediklerimi kavrayabiliyor musun? Peki, sen kim oluyorsun?”

“Ben Emir.” Doğruldu. Benden 20 santim yükseklikte olması, cesur kalbimi korkutamayacaktı. Yoksa korkutur muydu? “Ama beni yeni bir sıfatla hayatına kabul etmek istersen, bana uyar. Mesela kocam?”

Yüzünün yarısını kaplayan kahverengi sakallarına, düzgün burnuna ve ışıkla parıldayan gözlerine bakarken sol yanımdaki hareketlilik karşısında kaşlarımı daha fazla çattım.

Boğazımı kazıdım. İfademi düzeltirken gözleri hâlâ üzerimdeydi. Başımı hafif yana çevirirken onunla olan göz kontağımı kesmeden “Cen, kas yapmak için fazla protein tüketmenin hadsiz birine dönüştürdüğünü umarım fark etmişsindir.” dedim. Attığım taş kaslarında sekmiş olmalı ki bir kaşını kaldırdı fakat eğlendiği her halinden belliydi.

Daha fazla konuşup kendimi olmadığım birine çevirmesine izin vermeyecektim. Cen’in karnına elimin tersiyle vurup odama doğru yürüdüm. Dışarı çıkmak aklıma gelse de kafam bu kadar karışmışken yatmanın daha iyi geleceğini biliyordum.

Odama tabiri yerindeyse, daldım. Kapıyı çarçabuk kapatırken kalbimi ancak dinleyebiliyordum. Sandalyeyle kuş kaldırır gibi beni kaldırmıştı, takıldığım nokta aslında tam olarak o değildi. Emir’in içime yerleştirdiği kopuk parçalar birleşiyordu. O yanımda olduğu her vakit bunu hissediyordum. Kendimi kızmaya zorladığım o meşhur anlar Emir’in üstünlüğü ile son buluyordu. Son sözü söyleyip kaçmak bir korkaklık belirtisiydi bana göre ve ben saha alanında kalıp savaşan insanlardan olamamıştım. Bunu çoğu kere Emir üzerinde denediğim için artık beni çok iyi tanıdığını düşünüyordum. Derin soluklarım göğüs kafesimde gözle görülür etkideydi. O an radarıma bir şey takıldı. Bir dosya!

Yatağımın üzerine bırakılmış, maviye sahip kalın kabıyla orada duruyordu. Yanına gittim. Epey ağırdı. Üzerinde hiçbir şey yazmadığı için içeriğini acayip merak ediyordum.

Kapağını kaldırdığımda göz yuvalarım sınırı zorladı.

“Yok artık!” Haykırarak kendini yatağa bıraktım. Şok olan narin bedenim nefes almayı çoktan kesti. Titreyen parmaklarım, ana dosyaya tutturulan kitaba dokunurken, tazecik damlalar buluşma noktası olarak gözlerimdeydi.

“Usui...” diye fısıldadım. O sıra gözümlün kıyısında bir damla yanağımı okşadı. Elimdekini kenara bıraktım. Diğerlerine baktım. Tam 5 tane kitap!

Onları yatağın üzerine nazikçe bırakarak kendimi odadan attım.

“Emir!”

Cen ve Emir orta masada üzüm yiyorlardı. Benim ağlamakla karışık seslenişimi duyunca hızla döndüler.

“Ne oldu?” diye sordu Cen. Koşarak Emir’e doğru gittim. Hiç düşünmeden kendimi ona doğru attım ve sıkıca boynuna sarıldım. Zorlanmamam için sarılarak kolları arasında havaya kaldırdı.

“Biri bana ne olduğunu açıklayabilir mi? Gözümün önünde cilveleşmenizi başka türlü çekemem yoksa.”

Geri çekilmedim. Bunu istemiyordum. Emir ilk geldiğinden itibaren içimde ne kadar sinir hücreleri varsa, bir tehditle onları kendine düşman etmiş olabilirdi ama... bu son yaptığı... Burnumu çekti. Yüzümü onun sakalsız kısmına doğru bastırdım.

Emir her zaman çok güzel kokardı. Kendine has ten kokusunun yanında hafif bir erkek esansı vardı. Sümüklü burnumun arasından bile ne kadar harika bir kokuya sahip olduğunu anlıyordum. Bu ona karşı ilgimi arttırıyordu. Bakımlı erkekleri kim sevmezdi ki?

“Hediyemin bu kadar etkileyeceğini bilseydim daha önce alırdım.”

“Teşekkür ederim. Hayatımda aldığım en değerli hediye.”

“Eh hadi ama!”

Cen’in serzenişlerinin kesilmeyeceği belliydi. Geri çekildiğimde gözlerimdeki yaşlar şıp şıp döküldü. Hem gülüp hem de bu kadar ağlamayı nasıl becerdiğimi bilmiyordum. Emir’in bakışları o kadar güzeldi ki Usui yeşillikleri arasından baharın ılık esintisi gibi içime coşku katıyordu. Yüzümü avuçları arasına aldı.

“Neden ağlıyorsun?”

“Çok güzelsin.”

“Vay! Bu sahnenin arkası öpüşme olacaksa ben gidiyorum. Yaşım tutmuyor.” Cen kıkırdadı. Başımı çevirdiğimde ağzına bir tane üzüm tanesi atıyordu. Sözüyle tezat, arsızca bizi izlemeye devam ediyordu. Tekrar Emir’e döndüm. Parmak uçlarıyla yanağımı okşayarak kuruladı.

“O halde benimle evleniyorsun.”

Yeni yaşlar doluşunca görmem buğulandı. Gülerek gözlerimi sıktım. Oyunları hoşuma gitmeye başladığı için hemen kabul etmeyecektim. Söz konusu Usui olursa şımartılmaya açtım ve bu yüzden sonuna kadar naz yapacaktım.

“İkna yollarını sevdim. Biraz daha kendini zorlarsan yakında olumlu bir yanıt alacak gibisin.”

Emir bir kakhaha attı. “Çok zorsun.”

“Of! Tamam be, söylemeyin.”

Burnumu çektim. Akan bir iki damlayı sildim ve bu sefer kesin olarak Cen’e döndüm.

“Burada bekle, hemen gelip anlatacağım.” diyerek odama gittim ve o dosyayı aldığım gibi getirip masanın üstüne koydum.

“Emir beni evliliğe ikna etmek için bak nasıl bir yol izliyor.”

Cen kitaplara bakarken Mars’tan yollanmış gibi temkinliydi.

“Bunlar da ne?”

Açıklama kısmını Emir üstlendi. Çünkü kitaplarla aşk yaşamaya başlamam sadece 10 saniyemi almış, hülyalı bakışlarımla içeriğine gömülmüştüm.

“Neşe’nin beni delirtecek kadar kışkırttığı, yani Usui’sinin manga kitaplarını hediye ettim. Bunlar İngilizce basımı. Sadece 5 kitabı burada. Diğerleri Neşe’nin üzerimdeki etkisine bağlı olarak hediye edilecek.” Bunu söylerken yüzümü kapattığından haberim olmayan saçımı kulağımın arkasına attı. Gülerek ona baktım. Yem ve olta, bunu artık görebildiğim için kıkırdadım ve tekrar Usui’nin orijinal çizimine baktım.

“Bunları ne zaman sipariş ettin?”

Cen’e döndü. “Birkaç hafta oluyor. Hakkında araştırma yaptım. Şansına Amazon’da çevirisiyle satıştaymış. Amerika’dan dün geldi, ben de küçük bir hazırlıktan sonra Neşe’ye sundum.” Yanaklarımdan süzülen yaşları o söyleyince fark ettim.

“Yine mi ağlıyorsun? Eh yeter ama.”

“Ne yapayım...” Bir burun çekme seremonisi arasında kitabı bırakıp ona doğru yanaştım. “Bunlar çok güzel.”

“Ah Usui delisi. Beni de o kadar sevmen için ne yapmalıyım bilmiyorum.” Gözlerinin içine baktım. Kendisinin zaten benim Usui’m olduğunu söylemeli miydim?

“Evlenme teklifini kabul et Neşe. Baksana adam sana evet dedirtebilmek için resmen Usui araştırma enstitüsüne bağladı. Yakında Japonya’yı ayağına getirecek.”

Burnumu çekme sesi eşliğinde güldüm. Evet, ikna oluyordum hem de çok fena bir şekilde. İlk geldiği zaman sapıklık üzerine yanaşmayıp direkt sevgiyle Usui’den yürüse kesinlikle ona karşı yumuşardım. Neyse ki doğru yolu buluyordu.

“Eee, ne yemek istersiniz?”

İki erkekten aldığım tek yanıt gür kahkahaları oldu. İstediklerini yapan kişi olmamı istiyorlarsa önce mutlu etmeleri gerekecekti. Bugünden sonra manga ve anime dosyalarım için güzel bir raf hazırlamam gerekiyordu. Not 2!

Cen ile beraber yaz akşamları oturacağımız teras katını düzenleme işine başladığımızda aklına gelen alakasız fikrin peşinden gittik. Temizlik yaparken bir salıncak istemek ancak onun fikri olabilirdi. Ne var ki aradığımız gibi kullanışlı bir şey bulamayınca boynu bükük olarak garaja geri geldik.

İçeri girdiğimizde Emir orta masaya yaslanmış elindeki telefonuyla uğraşıyordu.

“Biz geldik,” dediğimde hızla bize döndü.

“Hoş geldiniz. Yeni üzüm aldım, yemek ister misin?” diye sorunca bu davetine asla hayır diyemeyeceğimi düşünerek hemen yanına gittim. Koskoca iki salkıma inci gibi dizilen ve beni baştan çıkarmak için göz kırpan çok taze ve dolgun taneleriyle âdeta beni kendine çekmişti. Bir tane koparıp ağzıma attım. Tatlı ve suluydu. Derken bir tane daha...

Cen benim doymak bilmeyen açlığımı kışkandı.

“Çekil ben de yiyeceğim.”

Emir’in gözleri irileşirken “Olmaz!” diyerek atladığında bir tane benim ağzımda, Cen’in de dudaklarının önünde olmak kaydıyla bakakaldık.

“Bağdan benim için özel mi toplattın yoksa?” diye şakayla karışık sordum. Fevri çıkışı ilginç gelmişti.

“Hayır da...”

“Bu adamla evlenirsen tümünden manyak bir çift olacaksınız. Halk sağlığı açısından endişe duyuyorum. Bence hiç evlenme.” Dirseğimle hafifçe vurdum.

On dakika içerisinde tüm tabağı bitirdik. Gözlerim Emir’e kaydı. Boğazına bir şey kaçmış gibi yüzü morarıyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordum, cevabı karşımda duruyor olsa da.

“Siz... Tüm tabağı yediniz mi?”

“Üzüme asla hayır diyemiyoruz, Emir.” Cen yanımda hafifçe geçirince suratımı buruşturdum.

“İğrençsin.”

Titrek sesiyle “Ne... Neşe?” dedi Emir. Tabağı alıp ters çevirirken “Gerçekten hepsini yediniz!” dedi hayretle.

Cen’e baktım. O da anlamadığı için cevabı bende arıyordu.

“Bir sorun mu var? Yemem için çağırmadın mı?”

“Sana inanamıyorum! Üzümlerin birinde yüzük vardı.”

Cen ve ben senkronizasyon mükemmelliğinde “NE?” diye bağırıp birbirimize baktık. Nefesim soba borusu gibi tı-kandı.

“Sen evlilik yüzüğünü üzüm tanesine mi sakladın?”

Dalgınca “Evet,” dedi. “Değişik bir teklif düşünmüştüm.”

“Millet şarap bardağına atar, bizimki hammaddesinin içi-ne sıkıştırmış, gerçekten ilginç.” dedi Cen.

“Eyvah!” dedim. “Sanırım onu ben yuttum.”

Emir karnımda inci oluşturunca, demişim gibi bakar-ken Cen gülerken olayın ciddiyetini tehdit ediyordu.

“Boğazından geçerken de mi sorunu anlamadın?”

“Ne bileyim, çekirdek sandım!”

Emir hayretle nefes verip yüzünü sıvazladı. Cen ise kah-kahalarla çatlama derecesine gelecek kadar gülüyordu.

“Ben gidiyorum!”

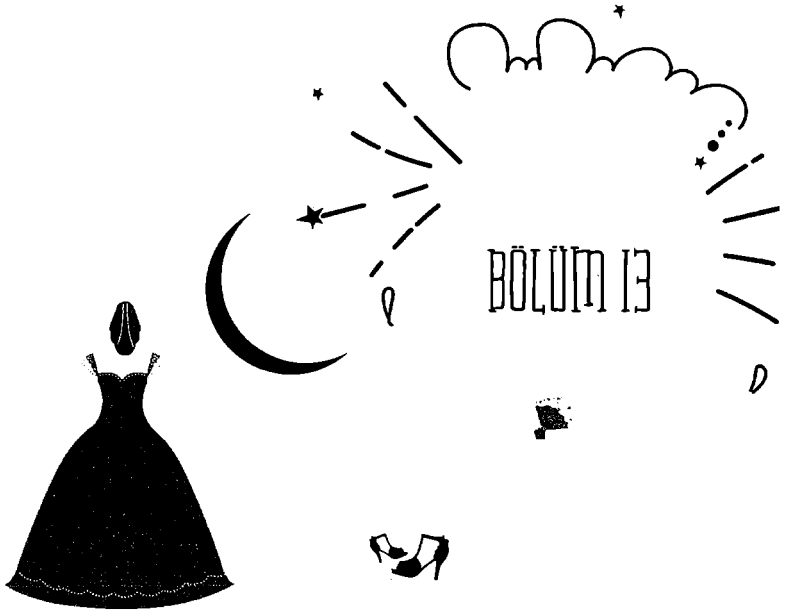
“Nereye?”

“Müşhil içip sindirim yoluyla alacağım yüzüğümü.”

Emir’in rengi morluktan akça pakça beyazlığa doğru yol aldı.

“İşte şimdi tüm romantizmin içine ettin Neşe,” diyen Cen gür bir kahkaha daha atarken boynumdan içeri soğuk bir şey göğüslerimin arasında sıkıştı. Çığlıkla geri kaçıp ne olduğunu anlamaya çalışırken Cen’e hayretle bakıyordum.

“Yüzüklü üzümü ben aldım.” Göz kırıp yanımızdan uzaklaştı. Emir’e döndüğümde artık benimle evlenip evlen-memek arasında bocaladığını anlayabiliyordum. Tek yaptı-ğım şey sevimli ifadeyle “Ehe,” oldu.

Boğuluyordum!

Su dolu bir havuzun veya dipsiz bir denizin içerisinde değildim. Kendi yatağımdaydım ve yattığım yerde biri bu âlemden gitmemi arzulayan heyecanıyla boğazımı sıkıyordu. Sımsıkı yumduğum gözlerimi sonuna kadar açtım.

Karanlıktı!

Ciğerlerim yetersiz kalan oksijenin açlığıyla tüm bedenime sinyal gönderiyordu. Panik içerisinde elimi boğazıma attım. Kurtuluş yolunda yapacağım her şey kısıtlı hareketlerimin izni kadardı. Elimi boynuma attım ama şaşkınlığım nefessizliğim arasında anormal bir dengede duruyordu. Boynumu sıkın hiç kimse yoktu.

Birinin parmakları sanki nefes borumu kelepçelemişti ama bu başka bir insan değildi. Kendimdi. İnsan kendini boğabilir miydi?

Ellerimle değil, içten gelerek kendimi boğuyordum. Fiziksel değil, ruhsal bir boğulma olduğunu daha sonra fark ettim.

Gözlerimi tekrar yumdum. Azalarım yer değiştirdi. Kulaklarım göz oldu. Sımsıkı yumduğum gözlerim bir şey göremiyordu ama görme duyusuna eş kulaklarımın işitme kabiliyetiyle bir anlama sahip oluyordum.

Nefret: biri beni istemiyordu.

Evsizlik: gidecek hiçbir yerim yoktu.

Yalnızlık: soğğun hükmü, benim bir köşede beton üzerinde yatmamdı.

Ve bir şey gökyüzünde uçuyordu. Kendi çevresinde ağır ağır turlar atarak yere doğru iniyordu.

USB?

O yere çakıldığında büyük bir patlama oldu.

Derin nefes alarak yattığım yerden doğruldum. Boğazım ağrıyordu. Gece bağırarak isteyip bağıraramamış olmalıydım. Kendimi boğan kişi olmak çok garipti. Rüyalarımın gerçekçi anlam taşımasını tabii ki beklemiyordum ama her zaman gelecekte bir takım görüntüler görüyor olmak benim yeteneğimdi. Korkutucu bir şeydi. Fal gibi, kötü olan şeyleri biliyordum ama ne zaman ne olacağını anlamam zordu. İyi şeyler görmeyi, bilmeyi her insan isterdi. Benim gördüklerimse resmen kâbüstu.

Uzun zamandır korku filmi izlememiştim. Genelde Emir ve Cen aksiyondan sonra tercihlerini korku filmi üzerine kullanıyor olsa da oturup onlara eşlik etmiyordum. O sıralar anime izleyerek kulağıma gelen rahatsız edici sesleri bertaraf ediyordum.

Kâbuslarımın kendine göre ahlak anlayışı vardı. Benim hayatımı ne hale sokacaklarını bilmeyen hem de...

Oda hâlâ karanlık olduğu için komodinin üzerindeki aydınlatmayı yaktım. Saat sabahın beşiydi. Dolaptan üzerime uzun, ince bir hırka alarak dışarı çıktım. Herkes uyuyordu. Gece lambaları yolumu aydınlattığından büyük ışıkları yakma gereği duymadan arka kapıya doğru yürüdüm. İçeriden açılan kilitleme gereği duymadığımız terasa çıkan kapıydı bu. Ses çıkarmamaya özen gösterip aynı dikkatle arkamdan kapattım. Terasa çıktığımda bir karaltı irkilmeme sebep oldu. Plastik masa ve sandalyelerin orada biri oturuyordu. Sesin sahibini tanıyınca rahatladım.

“Neşe?”

“Ah Emir beni korkuttun. Bu saatte ne yapıyorsun?”

“Uyku tutmadı. Senin burada ne işin var? Görünüşe göre fazla güvenli bir yer değil.”

Teras merdivenleri garajın arka sokağında kalıyordu. Yabancı biri buraya rahatlıkla gelebilirdi. Dediği gibi güvenlik, garaj içi kadar sağlam değildi. Girişini çoğu kere kapatmayı düşünmüştük ama hiçbir zaman icraata geçememiştik. Gece-leri bizden hiç kimse buraya çıkmazdı. Ancak benim gibi deli olması gerekirdi ve bu ailenin tek delisi bendim.

Emir yanındaki sandalyeyi kenara çekti. Yanına oturduğumda bakışları üzerimdeydi. Gökyüzü sabah olacağının haberini yollayan hafif değişime giriyordu. Hava biraz serindi ve kâbusum yüzünden terleyip üzerimi değişmediğim için hafifçe ürperdim.

Emir sandalyemi kendine çektiğinde dengemi toparlamaya çalışıyordum. Kollarını koruma kalkanı olarak bana doladı. Üzerinde sadece bir tişört vardı. Ellerimi koyacak bir yer bulamayınca kıpırdayıp durmasını kaslı kolların üzerine bırakarak son verdim. Ona dokunduğumda parmak uçlarımın soğuktan buz tuttuğunu fark ettim.

“İnce bir tişört giyiyorsun ve ona rağmen fırın gibisin.”

“Erkekler sıcaktan hoşlanmaz.”

“Benim aklıma kurt adam olabileceğin geliyor,” diyerek kıkırdadım. Tamam, evet, Alacakaranlık serisinde Edward’cı, değil Jacob’cıydım. Soğuk nevale vampir olmaktansa, beni aşkla kucaklayan ve başka kadınlarla aldatmayan tek eşli bir alfayı tercih ediyordum.

Emir beni daha derin kucaklarken dudakları şakağıma dayandı. “Gerçekten alfayım.” O sadece kulağıma doğru fısıldadı ama ben gözle görülür şekilde titredim. Soğuktan değildi. Kesinlikle değildi, içten gelen adını koyamadığım bir anıyla çelişkiydi. Bu sesi daha önce duyduğumu düşündüren tatsız, sevimsiz bir hissin varlığı yerleşti kalbime.

“Çok üşüdün, hadi içeri girelim.”

İlk kendisi kalktı, ardından ben kalktım. Elimi tutan sıcak elleri arasında ani bir refleks ile onu kendime çektim. Önce sıkıca sarıldım. O küçük bir tutukluktan sonra karşılık vereceği sırada geri çekildim ve gözlerine baktım.

Gökyüzünde mavinin silik tonu belirirken aydınlık gözlerindeki yeşilliği net olarak görmemi sağlıyordu.

“Evet,” dedim.

Bana bakmaya devam ederken ifadesizdi.

“Bu düşündüğüm şey için mi?”

“Evet.”

Sevgi görmüş küçük bir çocuk gibi geniş gülümsemeyle içimi rahatlatı ve beni sıkı o anlamsız his yok olup sadece Emir ile dolup taşı. Beni kolları arasına aldı. Yüzünü boyun çukuruma gömdü. Koklayarak öperken tüylerim diken dikendi. Bir insan ancak sevdiği kişiyi koklayarak öperdi. Emir’in beni sevdiğine artık emindim. Benim sevgimin ise aşka doğru yol alması çiseleme gibiydi. Sağanağa dönüşmesi çok uzak görünmüyordu.

Hayatımı koşu bandına koydular!

İlginç bir teşbih olmuştu ama tam olarak bu cümle ile durumum anlatılırdı.

Emir'in evlilik teklifini kabul ettiğim andan itibaren saatler, ardından gelen günler sanki hızlandırılmış bir filmin sekansıydı ve ben de o hız arasında deli gibi anlam çıkarmaya çalışıyordum.

O günün öğlen saatinde elinde çiçek çikolata beni Nazif Baba'dan istemeye gelen Emir'in şokuyla kendimi toparlamadan akşama düğün tarihi bakarken bulmuştum. Daha sonraki gün Cen beni gelin alış verişine çıkardı. Damat için bir takım çeyiz hazırlığına başlamamız gerektiğine dair ilgimden uzak şeyler zırvalarken kendimi gelinlikçide buldum. Sayamayacağım kadar çok beyaz elbise arasında başım döndü. Ben üzerimdeki stresin çözümünü için kendimle cebelleşirken, Cen kenarda gelinlikçi kızla flört ediyordu. Esefle orayı terk ettim.

Tam bir hafta sonra...

“Yeteeceerr!”

İnatçı saçlarıma güzellik katmaya çalışan kuaför, gelinliğin küçük kırıksıklıklarıyla ilgilenen iki kadın, tırnaklarım üzerinde kadınsal zarafeti kontrol eden tırnak sanatçısı, ayaklarımı çektikçe içinden küfreden ama yüzüme karşı gülümseyerek işini yapmaya çalışan pedikür ayakkabıcı, boynunu sıkan kravatla uğraşıp duran Cen ve onu takip eden Nazif Baba...

Hepsi ani çıkışım karşısında şaşkınlıkla bana bakıyorlardı.

“Yeter artık bunaldım, tamam çekilin!”

İsyanım büyüktü. Emir'in içindeki zevkli adam kesinlikle benim görmek istemediğim biriydi. Normal olan, gelinin bu tür organizasyon isteği ile dolu olması gerekirken, damadın can attığını görmek bünyeme fazla geliyordu.

Benim çevrem yoktu. Hayatta tanıyıp sevdiğim iki insan vardı, biri Cen, ötekisi de Nazif Baba'ydı. Diğer sevdiğim kişiyle birkaç saat sonra düğünüm vardı ve ben ölesiye sıkılmıştım. Güzelliğimi cümle âleme duyurmamız için sebep görmiyordu. Bu kadar süslenmeye gerek yok dedikçe Emir'in dominantlığı ile uğraşıyordum. İlk olarak gelinliğimi kesinlikle o seçmişti. Benim tercihim beyaz sade bir elbiseydi, o ise gelinliği hayatımda bir kez giyeceğim için bunun uygun şekilde olmasını istiyordu.

Adı gibi emirleri sıralayıp iki günlüğüne ortadan kaybolması ise şu an ki sıklığıma resmen benzin döküyordu.

Cen yanıma geldi.

"Bunlara gerek olmadığını söylemiştim."

"Bir kere de cinsin gibi davranıp şımartılmaya ne dersin? Belki o zaman kadın olduğunu hatırlarsın? Emir bile bunca gün sana kadınlığını hatırlatamadıysa..." Onca kişinin arasında söylediği şey yanaklarıma doğal allık kattı. Makyöze dönüp 'teşekkürler şekerim' demek isterdim ama o sıra pedikürcüden aldığım tek ayağımla Cen'e tekme atmaya çalışıyordum.

Bizim garaj gizli bir mekân olmalıydı. Tanımadığımız bunca kişinin girmemesi gerekiyordu. Emir ortadan kaybolmadan önce Cen ile beraber paravan kurmuşlar, teknoloji kısmını yabancıların görmemesi için saklamışlardı. İçeriye giren herkesin ağızlarının bir karış açık kalması için garajın diğer kısımları da yetiyordu. Mesela spor alanı, konforlu sinema salonundan hallice kocaman televizyonun bulunduğu orta mekân...

"Rahat dur. İki saat, tam iki saat sonra evli bir kadın olacaksın. Tüm bunları mumla arasan bir daha hayatın boyunca yaşayamazsın."

Cen'in duygusuz gözlerine bakarken bir anda puslandı. Sanırım ağlamaya başlayacaktım. Gözlerimi hemen sıktım ve kendimi koltuğa bıraktım.

Kimse bana bunları isteyip istemediğimi sormuyor, olması gerekenin bu olduğunu söyleyerek zorla yaptırıma gidiyorlardı. Benim kimsem yoktu. Güzel prenses gelinliğini gösterebileceğim, çılginlar gibi abuk sabuk fotoğraflar çekilebileceğim ne kız arkadaşım vardı, ne de aile üyem. Evlilik telaşını tek başıma yaşamaya zorlanıyordum. Cen, Nazif Baba ve en çok da Emir, yükümü almaya çalıştıkları her hallerinden belliydi. Eleme yapıp iki seçenek arasında kaldıklarında bana soru sorup seçmemi istiyorlardı. En güzeli neyse öğrenip onun peşinden gidiyorlardı.

Benim keyifsizliğimin sebebini seziyor gibiydiler ama bana asla çaktırmadıkları sözsüz bir anlaşmaları bulunduğunu düşünüyordum.

Hangi kız istemezdi ki kendi düğünün çok mükemmel olmasını... Benim ise küçüklüğünden gelen korkularım sanki şu an yüz gösteriyor gibi canımın son demlerini kuşanmıştı. Kapalı gözlerimden akan yaşların kimseye görünmesini umuyordum. Biri yanağımı kuruladığında gözlerimi açtım. Utanıyordum ve çok acı çekiyordum. Ailemin yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Bunca zaman sakladığım halde neden şimdi bu kadar sevgiye aç hissettiğimi bilmiyordum. Mutluluk neden bu kadar uzak görünüyordu?

Emir'in burada olmasını ne kadar çok istediğimi fark ettim.

“Biraz yalnız kalmak ister misin?”

Nazif Baba'nın anlayışlı, sıcak ellerine yüzümü yasladım. Beni doğuran kadın, beni sokağa atarken hiçbir şey yapmadan orada öylece duran baba eksikliği, çok şükür Nazif Baba doldurmuştu. O olmasaydı hayatım çok zor olacaktı bunu biliyordum.

Yalnız kalmak istemiyordum. Eğer kendimle baş başa kalırsam asla o odadan çıkamaz ve Emir'i nikâh masasında yalnız başına bırakırdım. Bunca uğraşına, beni kendine âşık etmesine, evliliğe iknasına kadar her şey gözlerimin önünden geçerken onun emeklerine ihanet edemeyeceğime emin oldum.

Başımı iki yana salladım. Gülümsemeye zorlayarak diğer gözümdeki yaşı da ben kuruladım.

Sonrası yine bir filmin hızlandırılmış versiyonuydu.

Tüm hazırlıklar bittiğinde bir kere kendimi aynada görüp ıslık çalmış, diğer sahnede Emir'in bana bakarken o koca vücuduna giydiği smokinin içinde taş kesildiğini görmüştüm.

Sonrası... Evli bir kadındım.

Ben bile evlendimse, tüm kızların bir gün koca bulacağına inancım tamdı.

Koskoca gelinliğim, gelin başım, yüzümde maskeyi andıran kilolarca makyajım ile bez bebek halim son buldu. Gelinliğimi değiştirebileceğim bir oda tahsis edildiği için çok mutluydum.

Nikâhtan sonra dördümüz yemeğe çıktık. Üzerime yine Emir'in aldığı beyaz bir elbise giydim. Gelinlik kadar germediği için ruhsal anlamda daha rahattım. Bir de şu toplukluları değiştirebilseydim çok güzel olacaktı.

Yemek eğlenceli sohbetle geçti.

Ta ki kapıya kadar...

Ayrılık vaktini işte o zaman net olarak yaşadım. Sanki bunca tören, kutlama bir anlam içermiyordu ve ben tüm bunlardan sonra tekrar güzel garajıma gidecek, o tekli yatağıma yatacaktım. Tabii ki evli bir kadın olunca farklı oluyordu. Bir imza hayatımın gözle görülür kısmını o an değiştirmemiş, tüm etkili elemanlarını şu ana saklamıştı ve benim gözlerimin dolmasının tek suçlusu onlardı.

"Ağlama Neşe, çok mutlu olman gerekiyor."

Yıllarca ağabey-kardeş gibi yaşadığımız, çocuksu ruha sahip adamın sesi bu kadar nazik olmak zorunda değildi. "Sen benim küçük kardeşimsin ve bu ölene kadar devam edecek. Seni sinir etmek hayatımın en eğlenceli zamanlarıydı, belki beni sevmiyorsun ama..." Omzuna yumruğumu geçirdim.

“Aptallık etme, seni çok seviyorum.” Kollarımı sıkıca ona doladım.

Gözleri daha önce görmediğim bir hüznle bakıyordu.

“Hey bir saniye, yemeğe hüznü tozumu serptiler. Bu ben değilim.”

Ağlamaklı bir gülümsemeyle yanağına uzandım. “Bana ağlama diyene de bakın.”

“Sus tamam. Sen gittin ya, artık tüm garaj benim olacak. İlk olarak odadaki Usui posterlerini yırtacağım.”

Tekrar omzuna vurdum. Bu sefer son olacağını ilan edercesine candan kucaklamasını sundu. Gözlerimi sımsıkı yummasam haykırarak ağlayacaktım. Günü bu kadar sulu-göz bitireceğime inanamıyordum. Burnumu çektim. Kulağıma doğru, “Seni üzen bir şey olursa mutlaka ara, seni bu hayattaki her şeyden daha çok seviyorum, bunu unutma miniğim,” dedi.

“Ah Cen!”

“Yeter bu kadar, ayrılın!” Nazif Baba diğer yandan bir kaşını kaldırdı. Beni oğlundan ayırdı ve kendisi sarıldı.

“Babacım!” dedim tüm kalbimle. “Sen benim bu hayattaki en büyük şansımın. İyi ki seninle karşılaştım ve beni ailene kabul ettin.”

“Sus şimdi, tarihi düşmanın zamanı değil.” Geri çekildiğinde o boncuk gözlerindeki yaşları görebiliyordum. Babalar asla çocuklarının önünde ağlamazdı. Duygusal bir adam olması sebebiyle eve gidip odasında ağlayacağına kesinlikle emindim. Gözlerimden yaşlar düştü. “Seni oğlumdan daha çok sevdiğimi biliyorsun.” Kıkırdadım. Yan gözle Cen’e baktığımda gözlerini devirdiği için bir kez daha kıkırdadım.

“Kan bağı akrabalık derecesini ölçer, sen benim her zaman kızım olacaksın ve ben de senin baban! Bazı durumlara karşı sana bu hayatta aşırı yumuşak davranmış olabilirim ama asla elimi üzerinden çekmedim.” Sesindeki yumuşaklık yok oldu.

“Evli olman bir şeyi değiştirmiyor. Ben senin her zaman baban olacağım!” Sertçe söylediği son sözlerin Emir’e bir dokundurma olduğunu bildiğim için sadece başımı salladım.

“Sizleri çok seviyorum.” Tekrar burnumu çektim. “Eğer yeni iş alırsanız kesinlikle beni arıyorsunuz.”

Cen güldü. Nazif Baba da gözlerini kara göğe çevirdi.

“Artık bizim ekipte olacağını sanmıyoruz.”

Hayal kırıklığı! “Ne demek o? Ekipten atıldım mı?”

“Bir anlamda zorunlu çıkış verdik diyebiliriz.”

“Kızım artık bu konuda senin isteklerinin önemi yok. Kocan izin verirse o zaman ayrı.” O ana kadar arkamda sessizce bizi izleyen Emir’e döndüğümde tüm ağlama isteğimi kaybettim ve çatık kaşla ona baktım.

“Tabii ki de onun karışmaya hakkı yok. Benim istediğim şeye izin verecektir.”

“Hayatımın neşesi, bu şu an restoran önünde konuşacağımız bir konu değil ama bilmek istiyorsan söyleyeyim. Bundan sonra sana hackerlik yasak. Bilgisayar tamir etmek istersen, sana bir sürü iş getiririm. Evimizde onlarla oynarsın.”

“Çocuk mu oyalıyorsun sen?”

“Hale bak, evliliklerinin ilk gününde kavgaya tutuştular.”

“Sus Cen, aile içi şiddete kömür atıyorsun. Yürü eve.” Nazif Baba kötü bakışımı elini aramıza koyarak kesti. Mecburen ona döndüm. “Biz gidiyoruz. Siz de artık evinize gitmeniz iyi olur.”

Vedalaşmaya kısa bir sarılma eşliğinde son verdim. Onlar taksiyle garaja gidiyordu, biz de gelin arabasıyla sahil yolundan gidiyorduk.

“Nereye gidiyoruz?”

Doğal olarak balayı için Japonya’ya gitmek istediğimi söylemiştim ama bunun imkânsız olduğunu söylediği için seçeneklerim arasında havalimanı yoktu.

Emir arabayı kendisi kullanıyordu. Işıklarda durunca bana döndü. Boynundaki papyonun bağını çözüp gömleğinin bir iki düğmesini açtığında ne kadar da baştan çıkarıcı görüldüğü o an fark ettim. Tüm gün ve gece kendi duygularıyla savaş halinde olduğum için eski benliğime yeniden kavuşuyor ve idrak ediyordum.

“Sürpriz...”

“Bence sen sürpriz hakkını çoktan doldurdun.”

Işık yanınca sağ şeritten devam etti.

“Neden öyle söyledin?”

“Yeni evim olacak olan *evimizi* daha önce görmeme izin vermedin. Neden? Sürprizdi. İki gündür ortalıkta yoktun, çünkü sürpriz hazırlığındaydın ve şimdi...” Arabayı durdurunca sözüm yarı da kaldı.

“Evet?”

“Neresi burası?”

“Sözünü bitirecek misin?”

Kapıyı açıp arabadan inerken, “Bırak şimdi sözümü,” diyerek kendime bir çizik attım. Bana kendimden başka bu hayatta hakaret eden kimse olamazdı. Her şeyi kendi içimde öz saygıyla yapıyordum şükür.

İskelenin orada durdum. Emir arabanın anahtarını oradaki birine verdikten sonra yanıma geldi. Bir yata doğru yürüdük.

“Sürpriz!”

“Yatla tatile mi çıkıyoruz?”

Emir hiçbir şey söylemedi, beni elimden tutup kendine doğru çekti. Yola çıktığımızda şaşkındım. Ama ne var ki ömrü kısa sürdü çünkü yat en yakın adalarda durdu.

“Beni balayına bir adaya mı getirdin?” İskeleye baktım. “Kınalıada’ya?” Bildiğim balayları için çok çeşitli ada tercihlerim bulunuyordu fakat şıklar içerisinde Kınalıada sondan bile listeye giriş onayı almıyordu.

“Her kızın hayali değil mi? Adalar...” Ada kelimesinde benim taklidimi yaptı ve yürümeye devam etti. Topuklu ayakkabıları değiştirmedığım için şu an ayaklarım kullanıma kapalıydı ve ben yürürken sancı çekiyordum.

“Biraz yavaş gidebilir misin? Bu ayakkabılar çivili.”

Tek laf etmedi, ayakkabılarıma çözüm bulmadı, kısa bir duraksamanın ardından beni kolları arasına alarak taşıdı.

“Kucağa almak daha mı pratik?”

“Sızlanmana iyi gelir diye düşündüm. Benim sınırlarımdan uzaklaştığın an frekansların bozuluyor. Çenen otomatik sistemle konuşmaya devam ediyor.”

Sustum ama bu etrafı incelemek içindi. Kınalıada’ya bir kere gelmişim. O da çok uzun zaman önceydi, neredeyse hafızamdan silinmek üzere olan küçük bir dosyadaydı.

İskeleden sonra hafif meyilli yokuştan çıktık. Hava karanlıktı ve aydınlatma araçları tam olarak seçebilmeme yardımcı olmuyordu.

“Yine ne düşünüyorsun?” Başımı Emir’e çevirdim.

“Adalar tercihim Japonya olarak kullanabilir miydim? Çünkü her kız diye genellediğin o kızların arasında ben Japonya’yı tercih ederdim.”

“Neden?” diye sorarken yokuş ve benim ağırlığım onun biraz nefesini kesmişti ama biraz. Boynuna sarıldım. “Beni kullanıp Usui’ne ulaşabilmek için mi?”

“Evliliği uçak bileti olarak gördüğümü söyleyen sensin, sakın bana atma. Gerçek hayatta bir Usui var mı bilmiyorum. Sen onun esmer versiyonusun. O daha çok sarışın...”

“Almanya’ya gitmeliyiz o zaman, Usui kadar olmasa da Hans meşhurdur. Hollanda da olabilir.”

Ağzım açık kaldı.

“Vay canına, evli bir adam karısını başka erkeklerle düşünüyor,” dememe kalmadı avucundaki kaba etimi kısırdı.

“Ayy!”

“Seni kimse benden alamaz. Tepkini merak ettiğim için söyledim.”

“Yine de sarışın, yeşil gözlü birini bulursam seni onunla takas ayyy...” Bu sefer daha sert sıkınca can acısıyla boynuna sarıldım. Hem gülüyor hem de baldırımın altındaki acının geçmesini bekliyordum.

Bu yakınlık gözlerimi kapatmama sebep oldu. O da elbise-minin açıkta bıraktığı omzuma bir öpücük kondurdu.

“Sakallarını kesmeyi düşünüyor musun?”

Sorumla irkildiyse bile hemen yumuşadı.

“Sevdiğini sanıyordum.”

“Öyle ama bu kadar uzun olması gerekmiyor, değil mi? Biraz kısaltırsan iyi olabilir.” Kulağına doğru fısıldadım. “Öperken dudaklarım tahriş oluyor.” Nefesindeki değişimin yorulduğu için olduğunu düşünmüyordum. Onu kışkırtmak hoşuma gitti.

“Kısaltırsam daha fazla canın yanar. Tamamen kesmem gerekir ki yıllardır uzun sakallıyım.”

Bu ani değişimden hoşlanırdım. Onun yüzünü tam olarak göremediğim için neye benzediğini merak etmiyor değildim. Sakal erkeği biraz saklıyordu. Bu konuda sıkıntı çıkarmak istemiyordum. Uzatmadan sustum.

Emir bir evin kapısına gelince beni indirdi. Bahçe kapısından içeri girerken “Burası kimin evi?” diye sordum. İki katlı bahçesinde ağaç ve çiçeklerin olduğu bir villaydı. Hayatımda hep villaları sevmiştim.

“Arkadaşımın evi. Balayımızı uzak bir yerde geçiremeyeceğimiz için ondan bu evi ödünç vermesini rica ettim. Beğendin mi? Şu an aydınlatmaların izin verdiği kadar görebiliyorsun ama gündüz manzaraya bayılacaksın.” Bundan emindim.

Evin kapısını açtığı anda ışıklar yanıyordu.

“Biraz etrafı gez, benim bir telefon etmem gerekiyor. Odan üst katta, merdivenden çıkınca soldaki ilk oda. Bugün valizlerin getirildi, bir ihtiyacın olursa seslen.”

“Duş yapmak istiyorum.”

“Odanın kendi banyosu mevcut.”

“Teşekkür ederim.”

Emir bana doğru yürüdü. Yüzümü avuçları arasına aldı. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama aniden pişman olmuş gibi kapadı. Gözlerinde yoğun bir duygu vardı. Bu bana olan arzusunun işareti değildi. Evliliğe ikna için uğraşan o olmasa, şu an evlendiğine pişmandı derdim. Üzgün duruyordu.

“Bir sorun mu var?”

“Sen çok güzelsin.”

Çoğu zaman asla iki lafla eriyen kadınlardan olamayacağımı düşünürdüm. Şu an onun konu görseli olmalıydım. Gülümsemem gerekiyordu, kaş çatmam değil.

“Eğer sıkıntın varsa konuşalım. Evliliğe sorunlarla başlamak istemiyorum.”

“Bilmen gereken tek şey, seni üzmem istemediğim. Eğer bilerek veya bilmeyerek canını yakarsam bil ki bunu kalben istemiyordumdur.” Başımı göğsüne yasladı. Onun kuvvetli bedenine sarıldığımda sonsuz güven hissettim. Henüz aşkımdan ölecek kıvama gelmemiştim ama onu kesinlikle seviyordum. Usui gözleri artık kocama aitti ya da kocam Usui gözlerine sahipti.

“Beni üzersen de gönlümü almayı bilecek kadar sağlam bir zekâya sahipsin.”

“Sen eşsizsin.”

Ne kadar süre öyle kaldığımızı bilmiyorum ama ayaklarım fazla durmaktan dolayı isyan bayrağını çekince dengem bozuldu. Geri çekildim. Gülümseyerek “Yarın ayağымda koca koca nasırlar çıkınca yine beni eşsiz bulacak mısın bil-

miyorum,” dedim. Bakışları ayağıma kayıp tekrar gözlerime çıktı.

“Kucağımda çıkarmamı ister misin?”

Bunu ciddiyetle söylediğini fark edince ikilemde kaldım. Kollarında olmayı seviyordum ama eve kadar onca yolu şikâyet etmeden çıktığı için elini tutup üzerine bir öpücük kondurdum.

“Hayır canım, ben hallederim. Hadi sen telefonunu et.”

Odaya çıktım. İlk iş ayakkabıları bir yerlere doğru fırlatmak oldu. Yerler halı olduğundan ayağıma bir şey giymek zorunda değildim. Bavulumu yatağın üzerine koydum. İçindekilere göz attım. Kendime ait iki pijama dışındaki tüm kıyafetler Cen ve Emir’in internette benim için seçtikleriydi. Resmen iki erkeğin fantezilerine konu mankeniydim. Arada bilgisayarı kendilerine çekip bana kıs kıs gülmelerinden bu incecik dantelli gecelikleri aldığını tahmin etmem gerekiyordu.

Beri yandan bu gece bizim ilk gecemizdi. Tüylerim aniden ürperdi. Odada klima olup olmadığına ve pencerenin kapalı camına baktım. Düşüncelerimden korkuyordum. Onları su üstüne çıkartmamaya kararlıyım. Tamam, buraya kadar gelmişken cephede geri çekilemezdim.

Duş almak istediğimi söylediğimden itibaren iki saat geçtiği halde Emir’den ses seda yoktu. Saçlarımı kuruttuktan sonra odanın balkona açılan kapısına geldim. Hava o kadar güzeldi ki çam ağacının misk kokusu buram buram ciğerlerime sızıyordu. Sinirlerim gevşemişti. İlk gece korkumun üzerine ancak bu kadar doğal bir kür iyi gelebilirdi. Bolca derin nefesler aldım. Başımı aşağı eğdiğimde onu gördüm. Bahçedeki masada öylece oturuyordu. Yukarı çıkmayı düşünmediği her halinden belliydi ki sandalyeye yayılarak oturmuştu.

Aklıma bir zamanlar okuduğum cinsellik kitabı geldi. İlk gecenin kadınları ürkütmesi gibi erkeklerin de en stresli olduğu zaman diyordu.

Bu bilgi kadınsı ürkekliliğimi üzerinden çıkardı. Seksi geceliğini giydi ve cesaret kostümünü kuşandı. İçimdeki bu cesur yürek, benden bağımsız çalışıyor ve tam zamanlı köle niyetinde ona itaat ediyordum. Üstümdeki uzun kollu, pantolon saten takımına bakarken, cüretkâr tarafım onu gidip çıkarmamı söylüyordu. Kafamı iki yana salladım. Tüm bunları yapacak değildim. Yeni evlenmiş, masum bir kızdım. Utangaç davranıp kocamın ilk adımı atmasını bekleyecektim. Hızlı adımlarla yürüyerek yatağa sertçe oturunca iki kere yaylandım.

Boşta kaldıkça iç çatışma yaşıyordum. Bir yanımda onu teşvik edecek ilk adımı atmamı, diğeri ilk günden hanımlığını koruyup erkeğin ayağına kadar gelmesini savunuyordu. Hangisine uyacağıma karar verdiğimde artık çok geçti.

Yerimden kalkıp kapıdan dışarı çıktım. Üstümü değiştirmemi söyleyen o cüretkârlık abidesi iç ses Neşe, tatmin olmadığı halde bana burnu havada gülümsüyordu. Bu düşünce aklımdan geçerken ben de gülümsedim. Kadınlık içimde olduğu sürece, üzerimde kilerin pek de bir anlamı olmazdı. Onun kontrolüne kalmamak için dua ederken kocaman bir gülümsemeye Emir'in yanına geldim. Omzuna yavaşça elimi yerleştirdiğimde gülümüyordum.

"Emir?" dedim yumuşak olmasını umduğum sesle. Adamı ilk gördüğü andan itibaren itip kakan biri olarak ne kadar yumuşak olabileceğimi bilmiyordum. Erkekler arasında büyüyen biri idim. Allah aşkına cilve yapacağımdan bile emin değildim ki.

Geldiğimi duymamıştı, irkilerek bana döndü.

"Bir şey mi oldu?"

Verandanın aydınlatması gözlerine vuruyordu. Dipsiz bir gölü andıran yeşillikleri iriydi.

"Sadece ne yaptığını merak ettim. Yukarı gelmeyecek misin?"

Bu sorum aniden önüne dönmesine sebep oldu. Yüzünden bir şey anlaşılmıyordu ama sık nefes aldığını göğsünün inip kalkmasından anlayabiliyordum.

Tam tahmin ettiğim gibi, geceden korkuyor!

İçimdeki ahlaksız cüretkâr yine baş gösterdi. Göz kırptı ve harekete geçmemi sağladı.

“Sen iyi misin, hayatım?”

“Neşe...” Omzunun üstündeki elimi avuçlarında hafifçe sıkarak parmaklarıma öpücük bıraktı. Gözlerime bakmıyordu. “Bugün çok yoruldun. Yatıp dinlenirsen yarınki gezme için güç toplayabilirsin.”

“Sen benden daha fazla koşturdun. İyi bir duş alıp...” Saçlarının ıslaklığını o an fark ettim. “Ah, sen zaten duş almışsın.”

“Evet, alt katta bir banyo daha var.”

“Bu ev çok büyük. Arkadaşın gerçekten zengin olmalı.”

Konunun değişmiş olması onu rahatlatmak yerine daha çok gerdi. Sırtını dikleştirdiği gibi oturduğu yerden doğruldu ve az önce gördüğüm tasasız rahatlıktan eser kalmadı.

“Ben biraz daha oturacağım. Sen yukarı çıkabilirsin.” Ellerimin serbest bırakılmasından hoşlanmadım. Birkaç saat önce sımsıcak davranan o adam gitmiş, yerine buzdolabı gibi biri gelmişti. Bu soğukluk vücudumu ürpertti. Sonra *Cüretkâr Neşe* köşeden bana bacağına salladı. Üzerindeki her şeyi meydana çıkaran askılı geceliğiyle zihnimi farklı bir noktaya doğru çekiyordu. Libidomun zirvesini yaşıyordum. Emir’in bu ördüğü duvarı ancak *Cüretkâr Neşe* kırabilirdi. Dudaklarımı dişledim ve hızla eğilip boynuna kollarımı doladım. Yanağına bir öpücük bırakmak istemiştım ama o kadar güzel, erkeksi bir kokuya sahipti ki bir süre derin derin içime çekerken buldum kendimi. Daha da sarılı kalırdım, eğer Emir geri çekilmeseydi!

Kıvrınarak “Neşe yapma...” dedi. “Bence o aklındaki fikirleri yerine getirmemeliyiz.” Bu da ne demekti?

“Tam olarak nedenini anlamadım. Biz evlendik, Emir. Senin çok istediğin şey sonunda gerçekleşti. Senin karınım ve bu gece evliliğin en doğal hakkını yaşayacağız.” Fazla mı ileri giden bir cümle olmuştu diye düşündüm. O sıkıntıyla yüzünü sıvazladığında yerinde bir çıkış olduğunu düşünüp rahatladım.

“Biliyorum,” dedi ıstırap dolu bir sesle. “Ama...”

“Ama değil ve!” Başını bana kaldırdı. Ne söylemek istediğimi anlamadığı belliydi. “Ve diyeceksin. Ve benimle bu gece o yatağa geleceksin.”

Omuzlarını düşürdü. Tekrar önüne döndü. Onun beni rahatlatması gerekirken, utanmaz bir kadın gibi onu yoldan çıkartma isteğim daha fazla yükseliyordu. Cüretkâr Neşe bana alayla güldü. Tabii ki de onun sözüne geliyordum. Hızla arkamı dönüp üst kata çıktım. Bavulum içinden gecelik aradım ama bir dakika!

“Hangi akla hizmet en önemli geceliğimi unuttum!”

Kendime yıllar önce aldığım mor renkteki geceliği bavula koymayı unutmuştum. Tüm heyecanım balondu, puf dedi söndü. Cüretkâr Neşe permalı saçlarını yolacağı sırada, omuzun üstündeki bir askıyı aşağı düşürdü. Gerdan kırdı. Kadın olduğumu neden her seferinde unuttuğumu bir kez daha bana gösterdi. Gözümü karartıp aşağı indiğimde o da ayağa kalkmış ellerini ceplerine yerleştirmişti.

Çimenler ayak sesimi yuttuğu için yine geldiğimi anlamasına fırsat vermeden kollarımı beline doladım. Tüm vücudumu sırtına bastırırken karnının üzerinde ellerimi kelepçe gibi sıktım. Kasları bu temasla taş gibi olduysa bile beni engellemedi. Sanki ne yapacağımı sabırla bekliyordu. Bu durumda ne söylesem sonuçsuz kalırdı. Kocamı baştan çıkartmak istiyordum. Bunu da kelimelerle değil, vücut dilimin kışkırtıcı lisanıyla yapacaktım. Başımı kedi sürtünür

gibi sırtına doğru sürdüm. Kasları bir gevşiyor bir kasılıyordu. Karnındaki elimi çözdüm. Bir elim hâlâ karnı üzerinde dururken diğeri göğsüne doğru çıkıyordu. Ellerini cebinden çıkardığını görünce doğru yol üzerinde ilerlediğime emin oldum. Onu etkileyecek sesli bir iç çekerken sağ eli yumruk olmaya başladı. Direncini kırıyor olmak bana tahmin edilmez bir güç veriyordu.

“Neşe lütfen yapma!”

“Seni hissetmek istiyorum.”

“Ben... ne yapacağımı bilmiyorum.” Ani yapılan bu itiraf okşayan ellerimin isteğine set çekti. Başımın hareketini durdurdu. Bu ne demekti şimdi? Kocam daha önce hiçbir kadına dokunmadığını itiraf mı ediyordu?

“Sen daha önce bir kadınla böyle bir ilişkiye girmediğini mi söylemek istiyorsun?”

Başı öne düştü. Aman Allah’ım kocam en az benim kadar masumdu. Onu daha önce hiçbir kadınla paylaşmadığım için duyduğum mutluluk gözlerimi yaşarttı. Canını acıtmayı düşünmeden sertçe sıkarak kucakladım. Elim tişörtünün beline indi ve oradan içeri sızarak tenini hissedeceğim şekilde karnının üzerinde dolaştı. Boğumlu kaslar parmaklarımın altındaydı. O kadar sertti ki sanki kurşun geçirmez bir zırhtı. Halk tabiriyle baklavalarının üzerinden göğsüne kadar çıktım. Dişlerinin arasından kaçırıldığı iç çekme sesini işittim. Onun bana benim ona duyduğumdan daha çok ihtiyaç duyuyordu. Yardım etme hevesim, kendi açlığımın birleşince iyice rayından çıktı. Tişörtünü belinden yukarı sıyırdım. Açıktaki sırtına öpücükler kondururken hızla arkasına döndü.

“Yapma!” dedi hırslayarak. Gözlerinde daha önce görmediğim bir ateş yanıyordu. Onun fitili tarafımdan yakıldığı için garip bir haz duydum. Daha da istekli halim, o ateşe yakması için yaklaşıyordu.

“Artık duramam.” Yüzünü avuçlarımın arasına aldığım gibi uzun boyuna yetiştirmek için onu aşağı çektim. Boğazından kaçan homurtu dudaklarımla yok oldu. Bu konulardaki acemiliğim filmlerde ve bir iki kere Emir’in uygulamasına şahitliğimden kaynaklı olunca kendimi zorlamam gerekti.

Fakat dudakları bana karşı geliyordu. Çabam yetersizdi. Bu sınıra dayanmama sebep oldu. Geri çekilmemesi için bir elimle boynuna sarıldım. Öteki elimle omzundan tuttum ve kendimi ona yapıştırmaya çalıştım. Kısa bir soluk molası için geri çekildiğimde “Bu gece kocam olacaksın, direnme!” isteğimi haykırdım.

Öfkeli çıkan sesi kafamı karıştırdı.

“Sen... asıl benim... *karım* olacaksın!” Verdiği cevap afallattığı için onun kontrolü alıp beni belimden sararak açlıkla öpmesine uysallıkla karşılık verdim. Tam istediğim kulak memesi kıvamına gelmişti. Bizi nefese muhtaç edecek kadar aralıksız öpücüklerim dudaklarımızın ahengiyle kayboldu.

Amacına ulaşan Cüretkâr Neşe Hanımcığım kırmızı saten örtüleri arasında bana öpücük yolladı. Sonunda erkeğini yatağa götürmeyi başaran alfa bir dişiydi.

Beynimi uyuşturan yırtıcı bir çığlıkla gözlerimi açtım. Ayaktaydım. Gökyüzü grimsi bir renge bürünmüştü. Etrafımdaki cisimleri tanımlamak amacıyla kendi eksenin etrafında döndüm. Uçsuz bir vadideydim. Ayak bileğime ulaşmayan tekdüze bitkiler, halı saha görünümüne sahip dümdüz bir yeşillikle kaplıydı. Daha önceki hiçbir rüyam gün ışığı altında değildi. Renk cümbüşü kafamı karıştırdı.

Aynı çığlık beynimin arka kısmından geldi. Kulaklarımın dıştan aldığı bir ses kirliliği değildi, içsel bir zorluk yaşıyordum. Daha önce kalbim rahatsızlanırken, şimdi beyin nöronlarıyla sıkıntım vardı.

Rüyadayken bu kadar emin olmak ilginçti. Sanki...

“Neşe?”

“Nevin?”

“Kızım?”

“Neşe...”

Gözlerimi tekrar sıkıca yumdum. Kesinlikle beynimin oyunuydu. İnsan sesleri birbirine karıştığı

için kime ait olduğunu anlamam çok zordu. Ellerimi iki yandan bastırdım. Şakaklarımda gezen lokal bir ağrıyla kıvrandım.

Gözlerimi saniyelik açmam, karşımda iki mavi gözün bana kilitlendiğini anlamama yetti. O kadar yakındı ki sadece mavilikleri ve bana kızgın baktığını anlamak dışında hiçbir şeyin farkına varamıyordum. Engelle karşılaşacağıma şartlanan düşüncelerim hiçbir engelle karşılaşmayınca bakışlarımı yukarı kaldırdım. Bu bir erkekti. Ona bakarken tüm ağrılarım dindi.

Ellerim iki yanımda amaçsızca durdu. Tüm bedenime rahatlık veren o kişinin alt kısmını göremiyordum. Sadece burnunun üstü ve ön kısmındaki saçlar...

Bir film ya da animeden etkilenmiş olabilir miydim?

Neden dibimde durduğunu soracakken nefessiz kaldığım o kötü kâbus tekrar gerçekleşti. Biri boğazımı sıkıyordu. Nefessizlik içerisinde yere yığıldım. Halı saha olduğunu düşündüğümü bitkilerin çim kadar nazik olmadığını o an anladım. Teker teker tenime batıyordu, bin tane iğnenin üstünde yatıyor gibiydim. Çok olunca acıtmıyordu ama kıpırdamama da izin vermiyordu. Kalkmayı amaçlarken sırtım acıyordu, nefes alamıyordum. Sanırım... Ölüyordum!

Haykırarak uyandım. Güçlkle nefes aldım. Elim boğazıma gitti. Neden boğulacağıma dair rüyalar gördüğümü anlamıyordum. Ağlama isteğiyle boğuşurken yan tarafımda bir hareketlilik olunca irkilerek yana kaydım. Neredeydim?

"Neşe?" Şuuruma kavuşmam birkaç saniye sürse de Emir'in boğuk sesiyle rahatlardım.

Doğru ya, artık evliyim!

"Sen iyi misin? Kâbus mu gördün?"

Emir'e gördüğüm rüyaları anlatıp anlatmamak arasında kararsız kaldım. Durumumu bilmeliydi, geceleri korku filmi sahnesi çeker gibi yanında yattığı kadın zıncı diye uyan-
dığında her seferinde şaşırırmazdı.

"Evet canım, kötü bir kâbustu." Nefes boşluğu arasında iki kere öksürdüm.

"Ne gördün?" Komodinin üzerinde kısayol tuşu vardı. Düğmeye basınca odanın ana aydınlatmaları spot ışıkları gibi parladı. Teknoloji hoşuma gitti, kendi evimizde de böyle bir şey yapabilir miyiz diye düşünürken Emir koluma dokundu. Uykunun arasından sıyrılmaya çalışıyordu. İnce pikesi oturur pozisyona geçtiği için kalçasına kadar inmiş, her bir boğumunda yuvarlanmak istediğim fiziğini gözler önüne seriyordu.

Kâbusun etkisini bölen Emir antivirüsüne sahip olduğumu o an keşfettim. Ona doğru sokuldum. Sadece vizesi bende olan o samimi sınır kapısını kaldırarak hemen kolları arasına aldı ve sırtını karyolanın demirine yasladı.

"Anlatmak ister misin?"

"Tam olarak ne zaman başladığını hatırlamıyorum ama uzun zamandır bazı rüyalarımın gerçekleştiğine şahit oluyorum. Genelde kötü şeyleri önceden sezebilme yeteneğine sahibim. Ne kadar fantastik değil mi?" Başımı kaldırdım. Emir esprime gülmekten ziyade düşünceliydi.

"Tam olarak ne görüyorsun?"

"Anlamı olmayan mekânların içindeyim. Genelde karanlık bir oda veya sonsuz düz bir zemindeyim. Seni de gördüm biliyor musun?"

Bana baktı. "Nasıl gördün?"

Sıkıca sarıldım ve diğer elini tutum. Parmaklarıyla kendi parmaklarımı ölçtüm. Yumuşak temasla elinin üstündeki o mavi yeşilimsi damarları okşadım.

“Daha önce anlatmıştım, hatırlıyor musun? Ellerini görmüştüm. Beni arkadan kavramış ellerini karnıma dolamıştın. Ben de senin ellerinle böyle oynuyordum. Yüzünü göremediğim için o kişinin sen olacağını tahmin edemezdim. Bu da rüyalarımın gerçek olduğunu kanıtlıyor.”

“Evet ama sonra ne olduğunu söylememiştin?”

Sıkıntıyla iç çektim. Keyfim buza dönüştü.

“Kötü şeyler gördüğünü söylemiştin. Ölüm gibi mi?”

Çarçabuk, “Hayır,” dedim. Bunu söylemek istemiyordum. Rüyama rağmen şu an o kadar mutluydum ki evlendiğim adamın kollarında olmaktan daha güzel ne olacağını düşünüp bulamıyordum. Bunu da bozmaya niyetim yoktu. Emir ise ısrarcıydı.

“Ne gördün diye sordum?”

“Beni sırtımdan bıçakladın.” Kasları başımın altında taş kesildi. Ona bakmak istemiyordum. İleride canımı yakacak olsa bile bu anın büyüsunü kaybedemezdim.

“Öyle mi?” diye uçuk bir yorumda bulundu.

Sessizlik uzadıkça ikimizin arasındaki huzursuzluğun yükseldiğini hissediyordum. Konuyu değiştirdim.

“Böyle yatarken mayıştım, uyuyalım mı?”

Yavaşça yatağa doğru kaydı ama beni bırakmadı. Yana dönüp ışığı kapadı, kollarını daha da sıkı belime doladı. Sanki düşüncelerimin gerçekleşmeyeceğine dair kendini ikna ediyor, beni de güvenceye alıyordu. Karşı koyacak değildim. Tenlerimizin sıcaklığıyla tekrar uykuya dalmam uzun sürmedi.

Güneş açık pencereden içeri vuruyordu. Gözlerimi zorlukla açtım. Vücudum dün gecenin performansı yüzünden kendini belli edecek derecede ağrıyordu, üstüne boğaz ağrım da eklendi. Beyaz pikeyi açıkta kalan omuzlarıma doğru çektim. Yatakta yalnızdım. Odanın kendine ait banyosundan gelen su sesiyle Emir’in nerede olduğunu anladığım gibi tekrar yastığıma gömüldüm.

Aniden sırtıarak içimdeki utangaç kızla yastığın altına girdim. İki ay içerisinde hayati ilkem saydığım evliliği kurallarına göre gerçekleştirmiş, dün gece de mühürleyerek geçerliliğini sonsuzlaştırmıştım.

İmza attığım o andan adaya gelene kadar hâlâ her şeyin bir rüya olduğunu düşünüyordum. Şimdi uçarı akıllı genç bir kız değil, evli barklı kadın olarak olgun bir bireydim. Üperdim.

Bir erkeğin en mahrem olan bölgelerime kadar gelebilme izni çok ilginçti. Bunca yıl yırtıcı erkeklerden koruduğum ve sadece kocama ayırdığım narin tenimi, arzu, tutku ve ihtiras ile harmanlamış bir pasta gibi sunmuştum. Emir ile birlikte! Çok iyi bir âşık olduğu su götürmezdi. İlk temasından o kötü kâbusuma kadar bir kere olsun kırıcı bir hareketi olmamıştı. Dokunuşundaki naifliğin karşısında benim gibi hôt hôt biri bile kıvama gelirdi. Gelmişti de. Onun karısıydım!

Şefkatli kalbini onu ilk gördüğüm anda fark edememiş olmak çok kötüydü. Belki de ona kapılmam için birbirimizi iğnelememiz gerekiyordu. Ne olursa olsun, sevgi bir diğer sevgilisini bulmuştu. Âşık ile maşuk birlikteydi. Dün geceki o öpücükleri hatırladım. Emir'in o koca bedeninin altında ezileceğime dair tüm korkularım, onun bana verdiği şehvetle boş birer tenekeye dönüştü. Sesi vardı ama cirmi kadar yanıyordu. Sadece o değil, ikimizde yanıyorduk. Aşkın aleviyle...

"Neye kıkırdayıp duruyorsun?" Emir'i duyana kadar sessiz kıkırdadığımı bilmiyordum. Yanaklarım kavurucu asfalta dökülen yumurtayı pişirecek kadar sıcaktı. Yastığı yüzümden çektim.

"Aslında..." diye doğrulurken, çılgınlıkla kendimi geri çektim ve bacaklarıma dolanan pikeyle yuvarlanarak yataktan düştüm.

"Dur düşeceksin diyene kadar düştün."

Emir belindeki havluya dikkat ederek yere eğilip beni tuttu.

“Tırtıl mı olmaya karar verdin, kelebeğim?”

Yüz üstü düştüğüm için burnum biraz acıdı. Ovuştururken şaşkınlıkla Emir’in yüzüne bakıyordum.

“Niye bana evine sapık girmiş gibi bakıyorsun?”

“Sen de kimsin? Kocama ne yaptın?”

Emir ortada dönen bir mantık varsa kavrayabilmek için gözlerini kıstı. Tüm şaşkınlığım onun yüzündendi. Gerçek anlamda yüzünden!

“Sakallarına ne yaptın?”

Bakışları normale döndü. Çarpık gülüşünü artık çok net görebiliyordum çünkü çok sevgili kocam tüm o uzun sakallarını tıraş ederek bebek yüzlü biri olmuştu.

“Sinekler kaymış, hayırlı olsun.”

Çıplak bedenimi pikeden kurtarmak yerine, beni kucakladığı gibi yatağa attı. Üzerindeki havluyu aniden çekip geri fırlattığında tüm bakışlarım sanatsal dalgalanma yaşayarak havada savrulup arkasına düşen havludaydı. Emir’e bakmıyordum. Olamaz!

“Sen... Giy üst...” Emir kahkaha atarak pikenin ucunu bulup dürüm açar gibi yuvarladı. Nefes alıp toparlanmaya fırsat bulamadım. Ben daha farkına varamadan üzerime kapandı.

“Yanından birkaç dakikalığına uzaklaştım, hemen kocanı unutmuşa benziyorsun. Hafıza tazelemeliyim.”

“Kalk üzerimden, yüzümü, gözümü yıkadım.” Gülerek ona karşı çıkıyordum ama bu cilve olarak anlaşıldığı için Emir öpücüklerini kulağıma ve boynuma bırakmaya başladı-ğından davetkâr hale döndü.

“Yeni yüzüm seni etkilemeyi başardı mı?” Ona cevap hakkımı kullanmam için geri çekildi.

Usui yeşilliklerini daha önce hiç böyle görmemiştim. Tassasız, keyifli, üstüne bir tutam da arzu ekilmiş yoğunluktaydı.

Onu inceleme fırsatı tanıdığı için hemen bunu kullandım. Ellerimi iki yanağına yerleştirdim. Çok farklı bir histi. Daha önce sakalsız bir erkeği bu kadar yakından incelememiştim. Nazif Baba uzun, Cen kirli sakalı sevdiğinden Emir'in ilk haline nazaran garipsemeden edemedim. Ama gözlerine baktığımda her şey eski haline dönüyordu. Sakallı, sakalsız bu adam bir muhteşemdi. Orta kalınlıktaki kaşları gözlerinin üzerinde orantıyla çizilmişti. Kemikli burnunda çok hafif bir çıkıntı olsa bile görüntüsünü kusursuzlaştırmaya engel olacak kadar etkili değildi.

Gözleri... Onları anlatmak için önce içimdeki Şehvetli Neşe'yi susturup daha sonra bir yerlerde gömülü olduğunu düşündüğüm Şair Neşe'yi hortlatmalıydım. Ne zaman o iki küçük daireye baksam dipsizliğine gömülüydum. Usui'ye benzerliğinden ilk anlarda etkilenmişim ama daha sonra hoşlandığım adama ait olduğu için sevdim. Parmaklarımı uzun kirpiklerinin üzerinde hafifçe gezdirirken gözlerini kırparak bana baktı. Yeşillikleri tıpkı bir akvaryuma bakıyor hissi veriyordu. Dalgalı sarı çizgilerine, koyu yeşil gölgeler düşmüştü. Göz bebeği ise benim boğulacağım kara delikti.

Derin bir soluklanma ihtiyacıyla daldığım yerden çıktım. Parmaklarım pürüzsüz yanağında otomatige alınmış okşama özelliğinde dolaşıyordu. Uzun zamandır sakallı olduğunu söylerken doğru söylemişti. Açıktaki ten rengi bronz doğru renk değiştirmiş, sakal kısmı aylarca güneş görmediği için beyaz kalmıştı. Bu bile ona olan hayranlığıma yüz çevirmedi.

Son inceleme noktam dudakları...

Kendi dudaklarımı yaladım. İki dudak ölçüsü birbirleriyle eşitti. Parmaklarımın okşayışını arttırınca aralık dudakları arasından vakumlayarak işaret parmağımı yuttuğunda kıkırdadım. Bir saniye sonra kıkırtım parmağımdan başlayarak yayılma işlemiyle sistemime arıza yolladı. Kırmızı ışıklar son seste çınliyordu. Parmağımı emerken bu kadar küçük bir hareketin ne kadar erotik olduğunu düşünerek ürperti-

le kıpırdadım. Kollarını biraz daha sıktı. Dişlerinin arasına aldığı parmağımı dudaklarını araladığında gördüm. Parmağımın çıkacağı kadar dişleri gevşedi. Geri çekildi ve sinirlerime dokunmayı bıraktı, vahşileşen şehvetimi kafesinden çıkaran o öpücüğü kondurdu.

Sonrasını hatırlamıyorum Hâkim Bey!

Kahvaltıyı hazırlayan tabii ki bendim. Kocam, bir kadın olarak Türk erkeğinden beklenmeyeceğini düşündüğüm nazikliği göstermek için niyet etse de ona izin vermedim. Beni şımartmak için bu tür oyunlara girmesine gerek yoktu. Evine ekmek getiren, karısına çocuklarına bakabilen sevgi ve saygı dolu erkek yeter de artardı. Düşüncelerim neden bu kadar arabeskti hiçbir fikrim yoktu.

Belimden sarılan kaslı kolları hissedince nefesimi tuttum.

“Senin şu beyninin içine sızmak istiyorum. Orada çok eğlenceli şeyler dönüyor, dışarıya ise sadece hihihih sesler çıkıyor.”

Yanaklarım kızardı. Yine kıkırtı! Sesimi kısmayı nasıl başaracaktım?

“Ya bir şey düşünmüyordum.”

Yıkayıp bıraktığım lavabonun yanında duran yeşil biberi aldı.

“Aç ağzını.”

“Dur doğrayacağım onu.”

“İlk önce diline süreyim kalanı doğrarsın.”

Jetonum yerli yapım yuvarlaktı hâlbuki neden gecikti düşmekte anlaması güçtü. Ben kahkaha atarken Emir ‘kaçarın yok’ bakışı atıyordu.

“Evliliğimi düşünüyordum. Cen’e hiçbir zaman erkek arkadaşım olmayacağını, sadece kocam olacağını söylemiştim. Şimdi evliyim ve kocama kahvaltı hazırlıyorum.”

Emir elindeki biberi bırakmadı. Isırdı, sonra suratını buruşturup kesme tahtamdaki domatesin yanına koydu.

“Evlendiğin için pişman mısın?”

Tipik soru. Her evli kadına sormak istediğim soruydu. Evliliğimin ilk gününde hissettiğim tek şey mutluluktu. Bunun haricinde pişman olmamı gerektiren bir durum yoktu. Evet, ileride olabilirdi. Özellikle Emir’in iş için korsanlık yapma izin vermeyeceği anlarda.

“Pişman edecek misin?” A ha! Beni köşeye sıkıştırmadan sıyrılmak buydu.

Yüzü düştü. Tezgâha yaslanarak suratıma bakıyordu. Elimdeki bıçağı bıraktım ve aynı ciddi ifadeyle karşılık verdim.

“Her insanın pişman olacağı şeyler olur.”

“Benim sorum senin beni pişman edeceğin şekildeydi. Bunun aksini iddia edemediğine göre cevabımı aldım ben.” Bıçağı elime aldım. Domatese tuz eksek tadım yerine gelir miydi? Burnumun sızlaması şu an o kadar gereksizdi ki nereden ve neden geldiğini anlamadığım bir duygusallık göktü yüreğime.

Emir yanıma geldiğinde yaptığı gibi tekrar beni arkamdan kavrayıp belime sarıldı. Yüzünü boyun çukuruma gömdü.

“Seni üzmem istemiyorum.”

“İnsan bilerek üzülmaz.”

“Bazı şeyler elimizde olmayabilir. Seni kötülüklerden korumak istiyorum. Niye bilmiyorum ama ilk gördüğüm andan beri seni korumak istiyorum. Küçük bir çocuk gibi safsın, kötülük katılmamış yüreğinde açık sözlülüğünle tertemizsin.” Kulak mememi ısırınca ürperdim. “Küçük bir çocuksun derken saflığına dikkat çekerim. Yoksa dün gece beni bahçeden odaya çekene kadar gösterdiğin o cazibeli kadını unutmuyacağım.” Sözlerini desteklemek amacıyla elini tişörtümden içeri sokup karnımda dolaşırken kendimi ona bastırdım.

“Kahvaltı... yapmalısınız.”

Fısıltım havada savrulup yerine ulaştı.

“Çok haklısın.”

Hızla elini çekti, çarçabuk ensemeye bir öpücük kondurdu ve hemen Amerikan tarzı mutfaktan çıkıp salona yürüdü. Bense üç harfle söylenen, popoya yaraşır, çok nadide bir ifadeyle kalakaldım. Bu ani değişime sinirle elime bıçak almak tabii ki tehlikeliydi. Öfkeyle kalktım, parmağımı keserek oturdum.

Hava çok güzeldi. İştahım pek yerinde olmadığı için sadece çayımı alarak verandadan dışarı çıktım. Mis kokulu çiçekler bahçenin kenarında renk cümbüşüyle çevrelemişti. Onlara karışan çam ağaçlarının etkisiyle başım döndü.

Kendimi hemen dün gece Emir’in oturduğu sandalyeye bıraktım. Deniz manzarası müthişti. Bostancı, Maltepe, Kartal sahillerine şöyle bir baktım. Anakaradan uzakta olup farklı bir karanın üzerinden oraya bakıyor olmak daha önce yaşamadığım bir tecrübeydi. İstanbul’da otururken adaları ilk defa gören masum benliğimi utanarak kenara bıraktım ve manzaranın tadını doyaya çıkardım.

Gözlerimi kapattım. Başımı geriye doğru yatırdım. Balayımı Japonya’da geçiremediğim için artık üzgün değildim. Burası da muhteşimdi. Emir çok zengin olsaydı bu evi kesinlikle almasını isterdim. Bir ara ne kadar parası olduğunu soracaktım.

Dudaklarımın üzerini örten dudaklar uzun süreli öpüşünden sonra geri çekildiğine dönen başımı kaldırabildim.

Emir gülümseyerek çayıyla yanıma oturdu.

“Senin ne kadar paran var?”

Gülümsemesi bir kaş kaldırmaya eşlik etti.

“Hemcinslerinden farklı kodla çalışıyorsun. Hmm...”

“Lafı çevirme.”

“Normal olan şey, lafı çevirmem değil. Başının dönmesi ama bunu yanlış yaptık sanırım. Bir daha öpeyim mi? Bak böyle...” Ahtapot gibi kollarını iki yanına dolarken dudaklarını uzattı. Gülererek geri kaçtı.

“Yapma. Başım döndü ama geriye yatmaktan dolayı.”

“Tamam işte gel düzeltelim, ver kocana bir öpücük.”

“Ya Emir!”

İtirazımın ciddi boyutuna bakarak o da şaka yapmayı bıraktı. Düzgünce sarıldığında her zamanki gibi kokumu içine çekiyordu.

“Neşe, *sanırım* sana âşık oluyorum.”

Karnımın alt kısımlarındaki kıpırtılar, denizdeki dalga gibi kıyıya vuruyordu. Hem şaşırان hem de hüzünlenebilen ruh halimin değişim sürecini anlamıyordum. Beş bin parçalı puzzle gibiydim. Düzenli gittiğini düşündüğüm her adımın altından yanlış bir hamle çıkıyordu.

“Bana zaten âşık değil misin?”

“Seni *seviyorum*.” Yüzünü boynuma sakladığından, ifadesindeki duygu değişimlerini göremiyordum. Anlam çıkar-mam gereken sesi ve canı pahasına sarılan kolları vardı.

“Sevgim ilk günden beri var ama... Zaman geçtikçe kanıma sızıyorsun. Absürt bu benzetme için affet ama sivrisinek ısırması gibiydi sana olan hislerim. Evlenmeyi düşündüğüm zaman beni ısır-mıştın, şimdi...” Derin bir iç çekti. “Şimdi kaşınarak her seferinde orada olduğunu belli ediyorsun. Sürekli sana dokunmak istiyorum. Beni anlıyor musun?”

Yutkundum. “Sanırım iyi bir şeyler söylüyorsun.”

Güldü. Geri çekildiğinde gülen mutlu bir adam yoktu orada. İfadesiz, sadece gözlerinden konuşmak isteyen, acı çekiyor gibi görünen zavallı bir adam vardı. Kalbime şüphe yerleşti.

“Bana sorduğun o soruyu sana sormam gerekiyor.”

Devam etmem için başını salladı.

“Pişman mısın?” Gözleri masanın üzerinde uzun uzun dolaştıktan sonra bana çevrildi.

“Benimle evlendiğin için pişman... mısın?” Bir dizide duymuştum: ‘*Cevabı olmayan her sorudan korkacaksın*’ diye. Sanırım şu an ölesiye korkmam gerekiyordu.

Gözleri yüzümde dolaşırken titremeye başlayanın kalbim olduğunu düşünerek yanılmıştım. Tüm vücudum titriyordu.

“Üşüyor musun?”

“Hayır.”

“Titriyorsun.”

“Esiyor, biraz...”

“Hemen üstüne bir şey getireyim.” Yerinden kalkması bir anlamda cevaptan kaçmak demekti. Hemen koluna yapıştım.

“Emir bir sorun mu var? Cevap vermediğin gibi lafı değiştiriyorsun. Gerçekten pişman olduğun için mi dün gece benimle yatmak istemedin?”

Yüzünü sıvazladı. Olumsuzluğa doğru değişiyordu. Emir o garajdaki adam değildi. Nikâhtan itibaren farklı bir kimliğe bürünmüştü. Sadece yatakta aşk oyunları yapan adam Emir’di bunun gerisi sadece hayalimdeki adamdı.

“Hayır,” diye yanıtladı. Cevap bana mıydı, yoksa kendi düşüncelerine karşı duruş muydu emin değildim.

“Ne için?”

“Pişman değilim Neşe. Sadece kafam karışık. Daha önce bu tür şeyleri yaşamadım. Bir kadının sevgilisi olmayı becerirdim ama koca olmak büyük sorumluluk getiriyor. Dahası karımsın, gelebilecek her kötülükten seni korumam gerekiyor.”

Kaşlarımı çattım.

“Bana küçük çocuksun derken sadece saflığımı, dürüstlüğümü ifade ediyorsun sanmıştım. Beni gerçekten küçük bir çocuk gibi görüyorsun. Yemek vermezsen aç kalabilecek,

sevgi vermezsen büyürken psikolojik sorunları olacak kadar küçük bir çocuk hem de.” Dokunmak için uzandı.

“Neşe...”

Temasına fırsat tanımadan ayağa kalktım.

“Pişman olmadığını söylerken bile pişmansın. Evliliği çok istediğine ikna etmiştin. Beni tüm o katı kurallarımı on ikiden vuran biri haline çevirirken senin kararlılığından etkilenmiştim. Sorumlulukların sadece evine bakmak, çalışmak ve beni sevmek. Bunun dışında hayatının düzenini bozacağına veya bozmanı isteyecek biri değilim ben. Kalıplaşan evlilik senaryolarına inat, seninle mutlu olmak istiyorum. Engelin değil, yol açanın olmak istiyorum.”

Emir de ayağa kalktı. Dokunmadan önümde dururken başımı kaldırıp ona baktım. Ağlayacak gibi görünüyordu, işin kötüsü ona baktıkça benim de ağlayasım geliyordu. Onu mutsuz mu ediyordum? Mutluluğum çok mu gelmişti? Neden en güzel günümde ağlama hissiyle boğuşmak zorundaydım?

“Sen benim kod *sistemime* sızan *korsansın*.”

Ağlamaklı hissim buz kesti. Kaşlarımı çatıttım.

“Benim aşkımsın, bunu anlamadığım için beni affet. Problemim seninle veya olduğun kişiyle ilgili değil, kendi içimde. Kendim sorun olursam, ya seni mutlu edemezsem endişesi içinde. Tüm bu söylediklerinin olmayacağına inanıyorum. Çünkü sen mükemmel kalbinle beni kendine âşık etmeyi başarabilen birisin.”

Emir ‘*Normal kadınlar gibi değilsin*’ derken doğru söylüyordu. Şu an duygusal anlamda yumuşayıp rahatsız edici, can sıkıcı gerginliği koyvermem gerekiyordu ama öyle yapamıyordum. Son derece gergin, canımı sıkacak birçok meselem vardı. Emir’in sözlerinin altında saklı anlamlar gizliydi. Bazen dürüstçe bana onları söylüyor sonra aniden lafı başka yere çekiyordu. Kelimelerle oynayan dahi bir adam mı, yoksa

beni ölümüme neden olacak tehlikeye çeken bir ağ mıydı? Bunun cevabını nasılsa yakında anlayacaktım ama o zaman benim halim ne olacaktı çok merak ediyordum.

Kollarının arasına aldı. Düşüncelerimin arasında bir iş için devlet dairesi gibi gelip gittiğimden engel olmaya vakit bulamadım. Başımın üstüne şefkatli öpücüğünü yerleştirdi.

“Seni mutlu etmeme izin ver.”

“Bunun bir sonu olacak gibi hissediyorum. Aramıza set çekildi. Alt edemiyorum.”

Omuzlarımdan geri çekti. Yüzünü eğerek gözlerimden alabileceğine inandığı cevabı aradı. Bulamayınca kaşlarını çatı.

“Bu ne demek?”

“Bir şey var sende. Beni bilerek üzeceksin, bilerek pişman edeceksin.”

İnkâr etmesini tüm kalbimle istedim. Gözlerim dolu doluydu. Tek bir kırpmayla yanaklarım şelaleye dönebilirdi. Ama ne o inkâr etti, ne de rahatlamama yetecek kelimeleri dile getirdi.

“Ne olursa olsun, sevgimden şüphe etme. Her şey yalan olsa bile tek gerçek sevgimdir. Bunu aklından çıkarma.”

Sevgi her şeye yeter miydi?

Yine aklıma Türk Filmi repliği geldi.

Sevgi neydi? Sevgi iyilikti, dostluktu. Sevgi emekti.

Sevgimizin her şeyin üstesinden gelebileceğine inanarak kendimi aptal yerine koymaya bu kadar gönüllü bir yürek görmemiştim. Kalbim ona inandı. Başımı salladım. Göğüs kafesine hapsedip bir daha oradan çıkmama izin vermemesi için kendimi sıkıca bastırdım.

Ve gözyaşlarım, onun tişörtünde damlalarını kuruttu.

BÖLÜM 15

Her evli kadın gibi beyimi işe öpücüklerle yolladım. Kapıdan çıkarken yüzüne oturttuğu o şaşkınlık ifadesini asla unutamayacağını biliyordum. Sanki yıllardır evliymişiz ve onu evden yollamaya çalışan aceleci, aşk dolu halimi garipsemiş gibiydi.

Kapıyı kapatıp arkama yaslandığımda bu koca evin hanımı olabildiğime hâlâ inanamıyordum. Evlenmiştim. Bir evi çekip çevirebilecek zekâm ve sorumluluk bilincim tam yerindeydi. Bundan asla kuşku duymamıştım ama bir erkeğin karısı olmak... Bu konu üzerinde ne kadar düşünürsem düşüneyim bir türlü mantıklı yol bulamıyordum. İlk günden beri de kendimi inandırma çabalarım sonuçsuz kalıyordu. Sonunda evliydim, her seferinde şüpheye düşsem de... Sol elimin yüzük parmağına baktığımda oradaki kelepçenin bir ömür beni çepeçevre sınırladığının en sembolik haliydi.

Kapıdan ayrıldım. Ayaklarımı sürüyerek salonun pervazında durup sade döşenmiş, erkek zevkinin zevksizliğini belli eden oturma grubunda gözlerim dolaştı.

Tam bir dakika sonra...

“İyi de ben şimdi ne yapacağım?”

Omuzlarımı düşürdüm. Evli kadınlar ne yapıyordu ki? İnternet dünyamın içerisinde onlardan haberdardım ama nikâh kıyıldıktan sonra tüm bilgi depom, tıpası açılmış küvet gibi boşaldı. Pratik ve teorik birbirleriyle ne kadar ilgili gibi görünse de aslında ikisi de başka âlemlerin kafasını yaşıyordu.

Hızlı bir fikir slaytı izledikten sonra kendimi mutfığa attım. Emir balayı haricinde, sabahları kahvaltı yapmadığı için bir hazırlığım yoktu. Benim de bu saatte yapacak işim olmadığına göre kendime bir kahve yapıp televizyonun karşısına geçtim.

Cinayetleri çözme? Geç.

Evlilik programları? Geç.

Gelin evleri? Dur!

Bir süre yeni gelin çeyizlerini, ev dekorasyonlarını, düğün hazırlıklarını ve katalog çekimli albümlerini izledim. Her şey iyi hoştu da birbirlerini didikleyen haset dillerindeki o kötülükler ekrana yapışınca anında kapattım. Resmen sınanıyordum. Ben de yeni gelindim. Onlardan tek farkım olması gereken beyin yapısına sahip olmamamdı. Diğer kadınlardan bu kadar ayrı olmam garipsenecek derecede keyfimi kaçırınca televizyonu kapattım.

Normal zamanlarda garajda asla sıkılmazdım. Bilgisayarımın başına geçer, uzun bir süre ekranda Usui'yi seyre daldıktan sonra internette sörf yapardım. Bilgisayarımı buraya getirmeye vaktim olmamıştı. Zamanla aitlik hissedeceğim eşyalara hızla göz atıp yerimden kalktım.

Emir'in evlilik hediyesi son model bir bilgisayar olmuştu. İşlemcisinden RAM'ine kadar hepsi göz dolduruyordu. Yeni olmasından ötürü hiçbir programa sahip olmadığı için hemen alıp rahat bir köşeye yaslandım. Kahvem soğuduğu için tüm odağım PC'ydi.

Saat öğleni gösterdiğinde ölümcül bir sıkıntı çöktü yüreğime.

“Of dayanamıyorum. Sanırım gelin olarak çürüyeceğim.”

Bilgisayardan sıkılmam olağandıydı. Ortamın değişen hava ve suyu bundan etkili olmalıydı. Bilgisayar mühendisinin bilgisayardan sıkılması, fırıncının ekmek yapmaktan sıkılması gibi saçmaydı.

Telefonumu aldım. İlk olarak kocamı aradım. Açılışını umduğum telefonun uzun çalışmalar sonra kapanması karşısında düşmanca bakan gözlerim ekrandaki isme döndü. Telefonun açılmaması dövüş salonunda birilerini patakladığı anlamına geliyorsa içime su serpilirdi. Boksörle evlenmek hayatımda yaptığım en çılgınca iş değildi sonuçta.

Cen'i aradım. Telefonuyla samimi ilişkisi olan ve anında cevap veren insanlara bayılıyordum. İlk çalışın yarısında açılıp “Minik!” diye çığırıldığında gözlerim doldu. Sanırım evlilik insanın kod sistemine onarılmaz bir duygusallık ekliyordu.

“Cen, Cenimm...” Güldüm. Gözümden bir damla akarken...

“Kız döndün mü?”

“Nereden?”

“Japonya'ya gitmeyecek miydiniz?”

“Bunu da nereden çıkardın?”

“Sen öyle söylüyordun. Balayı için...”

Cen'e Japonya'ya ne olursa olsun gideceğimize dair ısrarlarım aklıma gelince dudaklarımı sıktım.

“Şey... Biz Japon adasına gitmedik. Ama Türkiye içinde bir adaya gittiğimiz doğru.”

“Nereye? Gökçeada mı?”

“Yok ya, daha yakın bir yere.”

“Ada dediğine göre, Gelibolu yarımadası olmaz... Hmm... Büyükada?”

“Biraz daha sağa gel.”

“Neydi? Hmm... Burgazada?”

“Yok, sırasına bakarsak Heybeli geliyor.”

“Heybeliada’ya mı gittiniz?”

“Yok yahu, biraz daha sağa gel.”

“Kırk dereden su isteseydin şu an Anadolu turu için zevkle giderdim. Aman be hangi adaysa ada.”

Tipik Cen hareketi. Önce cesurca savaşıacak koca yürekli şövalye, sonra tek engelin üstesinden gelmek için zorlanınca arkasını dönüp giden bir korkak!

“Kınalıada’ya gittik. Orada arkadaşının evi varmış, bir haftalığına kaldık ama şimdi evdeyim. Beni özledin mi?”

Özlediğini itiraf ederse hüüngür hüüngür ağlardım. Bu duygusallık bana fazlaydı. Neden bu kadar suluydu ruh halim? Her gelinin bunu yaşaması doğal mıydı? Öz ailem olsa yine böyle mi hissederdim? İç çatışmam dünya savaşına dönmekten dikkatimi telefona yığdım. Cen ve Nazif Baba benim öz ailemdi. Öyle gördüğüm sürece kan bağının hiçbir anlamı yoktu. Şimdi annesine muhtaç kız kaprislerine girmem gereksizdi.

“Ne özleyeceğiz ya? Sen gittin diye odanı depo yaptık. Masanı da benim alet edavatlar için raflar şeklinde düzgünce toparladık. Bu yeni yerleşim çok iyi oldu. Odanı kontrole girdiğimizde, o Usui posterlerini yırtarken böyle vahşi bir zevk duydum. Nasıl cırt diye gitti o güzel suratı...”

Allah’ım şükürler olsun! Cen beni tüm duygusallığımdan kurtardı. Muhteşem posterlerimi yırttığına inanamıyordum. Yerimden fırladım.

“Bekle beni Cen oraya gelip o fasulye sıırığı boyunu budayacağım.”

“Gerçeği söyledim. Bu kadar celallenme, canım.”

“Kes sesini ve bekle beni!”

Telefonu yüzüne kapadım. Odama doğru sinirle giderken Emir’i tekrar aradım. Açılmayan telefona söylenerek mesaj attım.

Ben garaja gidiyorum.
Alacağım birkaç şey var.
Merak etme.

Nefes nefese ulaştığım garaj kapısının şifresini tuşladım. Açıp içeri girdiğimde ortak salonda hiç kimse yoktu. Diğer odaları da kontrol ettim. En son kendi odama girerken kalbimde derin bir hüznün vardı. Yıllarca yatağımın karşısında yer alıp her sabah onun yüzüyle uyandığım tek aşkım Usui Takumi'nin posterini yırtacak yürek var mıydı? Nasıl kıymışlardı? Burnumu çekeceğimi düşünürken gördüklerim karşısında gözlerim yuvalarından çıktı.

“Usui!” diye haykırdım. Çünkü odam ben gittiğimden beri tozu bile alınmamıştı. Her şey aynı yerinde duruyordu. Tabii Usui posterlerim de.

“Seni özlemeyeceğimizi nasıl düşünürsün? Hele ki o posterlere değen tek bir makası üzerimde kullanacağını bildiğim halde.”

Cen ve Nazif Baba kapı pervazında durmuş sessizce beni izliyordlardı.

“Cen buraya gelmen için sana yem attı kızım.” Başka söze gerek var mıydı? Koşarak boynuna sarıldım. Onunla hasretim bitince diğerine sarıldım. Sevgili fasulye sırığım...

Beni her zamanki gibi kolunun altına alarak koltuklara götürdü. Oturduğum yerden teknoloji kısmına baktım. Masam bile yerli yerinde duruyordu. Köşeli U tipi masamızın orta kısmı hep benimdi. Masaüstünün önündeki laptopum, renkli kulaklıklarım yerli yerindeydi.

“Beni nasıl kandırırsınız? Cen tüm eşyalarımın gittiğini söylediğinde kalbim kan pompalamaktan istifa etti.”

Misafirlere ikram denen görgü kurallarımız yoktu, çünkü misafirimiz asla olmamıştı. Şimdi benim farklı bir yerde

ikamet ediyor oluşum onlar için misafir terimine uygun olduğundan Cen içi üzüm dolu bir kâseyi önüme bıraktı. Mevsimden dolayı yuvarlak mor taneler beni çağırıyordu. Çekinme belirtisi gösterecek değildim. Evli olmam kişiliğimi değiştirmiyor, biraz sivriliklerimi alıyordu. Salkımı elimden aldım.

Gittiğimiz ada evinin muhteşem manzarasına hayranlığımı anlattım. Evimizin pek fazla gösterişli olmasa da geniş ve ferah olduğunu söyledim. Birkaç muhabbetten sonra Cen sessizliğini bozdu.

“Bence eşyalarını ufak ufak götürmelisin. Evde yapacak işin yok. Orada devam edersen canın da sıkılmaz.”

“Bunu düşünüyorum ama...” O sırada yine kırmızı alarm ışıkları duyulunca başımı kaldırdım. Babam yerinden kalktı. Kendi bilgisayarına gidip birkaç işlemden sonra geri geldi.

“Yeni bir iş mi aldık?” diye sormam alayla gülümsetti.

“Aldık? Sen de mi aldın?”

“Almadım mı?” Emir’in düşün yemeğinden sonra verdiği uyarıyı hatırlattı. “Alabilirim, baba. Kimse de karışamaz.”

Elini kaldırdı. “Beni Emir ile muhatap etme. Git kocandan izin al sonra gel ne istiyorsan söyle. Cen ile hallederiz. O kadar büyük bir işe benzemiyor.”

“Baba...” Kaşlarını çatığında artık susmam gerektiğini anladım. Sıkılganlıkla Cen’e döndüm. Ondan medet umacağımı bildiği için sadece üzümünü yemekle meşguldü.

“Of tamam ya!”

Bir süre daha onlarla oturup havadan sudan konuştuktan sonra -ki artık muhabbetlerimizin hava ve su olduğu tescilli- konuşmamıza son verdim. ‘Orada havalar nasıl? Çok iyi ya burada da teras çok iyidir, değil mi? Evet, gerçekten öyle.’ Sıkıcı!

Saat ilerlediği için artık eşyalarımı bakmam gerektiğine karar verdim. İlk önce odama girdim. Taşıma kolaylığı sağlayacak kadar küçük ama içeriğine bir dünya sığdıracak kadar geniş bir çantam vardı. Onu aldım. İçine özel olduğunu düşündüğüm eşyalarımı yerleştirdim. Daha sonra bilgisayar masama gittim. Laptopumu özel, bayılarak aldığım yeşil çantasına yerleştirdim. Ayrılık vaktinde burnumun direği sızladı. Buna alışmam gerektiğini biliyordum. Şehir dışı veya yurtdışına giden gelinlerin ne kadar zorlandığını hayal bile edemezdim. Ben daha bir iki ilçe uzakta oturduğum halde melonkoliktim. Ayrılık çanları benim için çalarken orayı terk ettim.

Eve vardığımda ışıklar açıldı, Emir çoktan gelmiş, televizyonun karşısında kupa bardağından kahvesini yudumluyordu.

Ayağa kalkmadan, “Hoş geldin,” diyerek karşıladı

“Selam.”

“Garajdakiler nasıl?”

“İyiler, iyi...” Başımı salladım. Bana karşı soğuk bir tavır içerisindeydi, neden olduğunu anlamasam da. Televizyona kayan gözleri bana döndüğünde bir kaşını kaldırdı.

“Bir sorun mu var?”

“Telefonla konuşmayı sevmiyorsun galiba.”

“Arayıp ulaşamadığın için mi bu fikirde karar kıldın?”

“İşaretleyeceğim başka seçenek yoktu.”

Kahveyi koltuğun yanındaki sehpa bıraktı.

“Salonda işler biraz karıştı. Ben de telefonu sessize aldım. Farkına vardığımda artık çok geçti çünkü evdeydim.”

“Telefonuna bakmıyorsun anladım. Ben üstümü değiştireceğim.” Hemen yatak odasına kaçtım. Çantayı kapının yanına bırakıp kapattım. Tuvalet masasının aynasından perişan olan surat ifademini acınası duruşuna, pınarlara sıkışan göz yaşlarımın animedeki gibi kıpraşıp durmasına baktım. Evlilik zaman geçtikçe daha beter bir hal alıyordu.

Eskiden evlilik konulu hayaller kurarken mutlu olmak için elimden ne gelirse yapacağıma karar vermiştim. Şimdi bu halde olmak benim suçum muydu ondan emin olamadığımdan başkalarının beni mutlu etmesini isteyen bencil ve beklentili biri olmuştum. Normalde kendime yetebilen güçlü biriydim. Bu haller bana yakışmıyordu. Ayakta kalmam gerekiyordu.

En önemlisi alışmam gerekiyordu!

Yalnızken her üzgün olduğumda yaptığım gibi aynaya bakar, benimle birlikte karşıdaki kişinin de ağlamasıyla kendimi teselli ederdim. Kendimden başka dostum yoktu. Küçüklüğümden itibaren hayattaki en büyük inançlarımdan biri de buydu.

Birkaç dakika sonra doğruldum. Duşa ihtiyacım vardı. Temiz çamaşırlarımı yatağın üstüne çıkardım. Kapının kenarındaki çantayı tuvalet masasının dibine çektim. Emir aniden odaya girip takılınca söylenmesini çekemezdim. Acaba öyle saçma takıntıları var mıydı? Mesela bardak kırılınca ‘*Bu bardağı buraya kim koydu?*’, kenardaki çantayı farkında olmadan tekmeleyip düşer gibi olunca ‘*Çantanın yeri burası mı?*’ gibi gereksiz çatışmalar çıkaran biri miydi? Öğrenmek istemiyordum.

Banyo yapmak çok iyi fikirdi. Gevşeyen sinirlerim artık daha sağlıklı düşünebilmeme önayak olmuştu. Bornozuma sarıldım ve saçlarımı havluya doladığım gibi yatak odasına girdim. Emir aniden odadan çıktığında çöp kutusundan kedi zıplamış gibi geri sıçradım.

“Sana bakıyordum.” Göğsü inip kalkıyordu.

“Bir şey mi oldu?”

“Ne gibi?”

“Koşmuş gibi görünüyorsun. Tüm gün spor salonunda döktüğün enerji akşama fullendi herhalde?”

Güldü. “Telefonun şarjı bitmiş. Aleti de odadaydı onu almaya geldim.” Telefonuna ilgi göstermesi?

Beni kolları arasına çekti. Alnıma öpücük kondurup kokumu içine çekerek “Çiçeğim, bal gibi kokuyorsun.” dedi. Yanaklarımı öpüp boynuma doğru inerken onu durdurdum.

“Ev biraz serin galiba, hemen üstümü giyeyim. Bak ellerim buz gibi oldu.” Parmaklarımı koluna değdirdim.

“Çok üşümüştün. Gel içeri, seni ısıtayım.” Baştan çıkaran boğuk sesi havluya doğru yok olurken artık onu durduramayacaktım. Hormonlarımın kadınsı işlevi ‘online’dı.

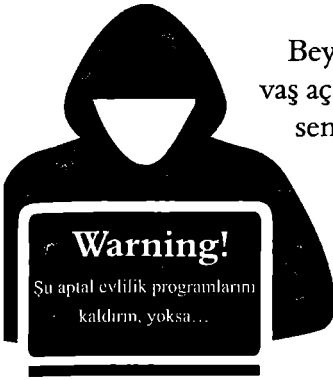
Yatak odasına girip arkadan kapıyı kapatıp beni yorgan gibi sararken kötü düşüncelerimi odanın dışında bıraktığımı fark ettim. Düşünebildiğim tek şey, Emir’in gerçekten beni ısıtıyor olduğuydu. Hem içeriden hem de dışarıdan...

Günlerim sıkıcılığının üst kademesine atlayarak daha beter bir hal aldığı yetmiyormuş gibi beni benliğimden de çıkarıyordu. Evde o kadar işsizdim ve bunalıyordum ki ev işlerinin üstüne ikinci ve hatta üçüncü tur bindirip artık yüzeylerinin isyan edercesine hijyene sahip olduğunu parmaklarımın soyulan derisinden anlıyordum. Fazla kimyasallara temas, ellerimin çatlamasına neden oluyordu. Bu da sadece ruh halime değil fiziksel anlamda da zarar verdiğinin kanıtıydı.

Evli kadınların ‘başlarını kaşıyacak’ o zaman dilimini nasıl oluyor da bulamadıklarını kafam almıyordu. Sabah beyi eve yolla, yemek-temizlik ikilisini hallet, hop, bitti!

Televizyonu açtım ve yine o gelinleri izledim. Üstüne krema olması açısından kıyafet yarışmasını da izledikten sonra saat dört olmuştu. Zap yapmak artık hayatımın önemli bir yerini kaplıyordu. Bir kanalda Hint dizisi bulunca gözlerim şekerini bulmuş çocuk gibi kocaman oldu. Pembe diziler candı.

Beynimi yakan o programlara karşı savaş açmalıyım. Belki kanallarını hacklersem kendilerine gelirdi.

Kuru kafalı bir ifade de fona yerleştirdik mi korkudan dört dönerlerdi. Bu fikirle olduğum yerde kakhaha attım. Sonra kakhaham gözyaşlarına dönünce burnumu çekip bilgisayarımı kucağıma yerleştirdim. Bir yandan Hint dizisi açıldı. Kulaklarım o replikleri işitince başımı kaldırdım

“Sana ait bütün anıları unuttum. O zaman neden hep aklımdasın? Sanki... Sanki burada gibisin.”

Kalbim tekledi. Diziyi baştan sona izlemediğim için konuyu bilmiyordum ama kadının sözleri beni kalbimden vuracak kadar etkilemişti. Dizinin adına baktım. İki Yabancı.

“Ne kadar manidar...”

Emir’i ne kadar iyi tanıdığımı düşünürken buldum kendimi. Sadece yataktaki uyumumuz harikaydı, gerçekte ise bilmiyordum. Normal hayatını yaşarken, çalışırken, ben yanında yokken nasıl biriydi? Arkadaşlarını bile tanımiyordum. Hiçbirini nikâhımıza davet etmemiştii. Karamsarlık normal miydi? Bu kadar paranoyakça, obsesif düşünceler arasında boğuluyordum. Bir doktora mı görünmeliydim?

Televizyonu kapattım. Şu sıralar psikolojim benim bile tanımadığım bir kadına dönüşmeme neden olurken iç karartıcı, aşk konulu durumlardan uzak durmam gerektiğine karar verdim. Evliliğim güzel gidiyordu. Aptalca fikirlere girmeyecektim.

İnternette gezdim. Facebook hesabıma uzun zamandır bakmadığım için hesabımı açtım. Her zamanki gibi birkaç gruba eklenmişim. Gelinlerle ilgili... Evlenme teklifi aldığımdan itibaren Facebook’a girmeyen benim nasıl oluyor da

bu tür gruplara ekleniyor oluşuma dair hiçbir fikrim yoktu. Resmen ilahi bir göndermeydi. Gruba girdim. Moda!

Kurdeleli sunumlar...

Çöküntü içerisindeki ruh halimin yapı taşı oldu. Gülerek yerimden kalktım. Evde kurdele olmadığı için hazırlanıp dışarı çıktım. *Kocışime* parodi bir an yaşatacaktım. En yakın yerden eni geniş yeşil bir kurdele rulosu alıp eve geldim. Aklımda yapacağım komik görüntülere güldüm. Anahtarı çevirip eve girdiğimde ise çığlığı kopardım.

Ev darmadağın! Bütün eşyalar yerlerde ve bazı süs eşyaları kırılmıştı. Odalardan ses gelmediğine göre hırsız çıkıp gitmişti. Parmak izlerini yok etmemek için fazla dolaşmadan kapıda kalakaldım. Hemen Emir'i aradım. Tam beş kere çaldıktan sonra telefon açıldı.

"Ne oldu Neşe?"

"Emir çabuk eve gel."

"Kötü bir şey mi oldu?"

"Ev... Hırsız girmiş."

Emir'den cevap gelmeyince endişeyle telefona sarıldım.

"Emir çabuk gel, beni duyuyor musun?"

"Tamam, korkma. Birazdan oradayım." Sözünün üzerinden bir saat geçti. Salondaki koltuklarda otururken Emir anahtarıyla içeri girdi. Beni oturur vaziyette görünce koşarak boynuna atladım.

"Sen iyi misin?"

"Evet."

Gözleri evi şöyle bir taradıktan sonra benim üzerimde gezdi.

"Bu olay olurken dışarda mıydın?"

Başımı salladım. "Evde eksik vardı. On dakika sürmedi bile. Gittim, geldiğimde ev bu haldeydi. Emir çok korktum. Polisler parmak izi alır diye bir yerlere de dokunmadım."

“İyi yapmışsın. Korkma, tamam. Ben yanımdayım, rahatla.” Başımı çenesinin altına alarak sıkıca sarıldı. Kendimi güvende hissetmek rahatlatı. Evlenmenin ne demek olduğunu yeni yeni yaşadıkça anlıyordum. Erkeğin gücüne muhtaç kalıyordun. Bu sadece sevmek ve sevdiğin adamın güvenliğinde olmak ile ilgili değildi. Zorda kaldığında imzayı attığın o adamın himayesinde korunmak demekti. Tüm sorunları onun çözeceğine inanarak kontrolü elinle ona sunmak ve senin rahatça hareket etmen demekti.

Sunmak denince...

Tüm o heyecan verici sunum fikirlerimin de tıpası çekildi ve komik eğlencesi deveboynundan gidere doğru yollandı.

Polis, ardından olay yeri inceleme ekibi geldi. Parmak izleri alındı. Her gün jilet gibi parlattığım mobilyalar grafit tozu içerisinde kaldı.

Kapı zorlanmadığı için benim açık bırakmış olabileceğim üzerinde hurafeler uyduruldu ki asla kapıyı ardımdan açık bırakıp bir yere gitmezdim. Tanıdık birinden şüphe etseler de hiç kimseyi eve davet etmediğim için bir düşmanım olmazdı. Emir’in ifadesizliği biraz kafa karıştırıcıydı ama onun da bir düşman diye işaret edeceği birini bulamadığı kesindi.

Dağınıklık karşısında mutsuzdum. Hiçbir şey çalınmamıştı. Sadece amaçsızca dağıtılmıştı. Kim neden eve hırsız gibi girerdi?

Emir’in beni çekiştirerek evden çıkarmasıyla kafam dağıldı. Sabah yaptığım yemek dolapta öylece durduğu halde masa hazırlayacak halim yoktu. Dışarda yeme fikri cazip geldiği için keyfim biraz yerine geldi.

“Sence neden hırsız adı altında biri girip evi dağıttı?”

“Şey...” Cebinden telefonunu çıkardı. Çaldığını duymamıştım. “Bugünlerde salona haciz gelebilir. Bu yüzden ortam biraz karışık. Sen garsona siparişlerimizi ver, hemen geliyorum.”

Sorum öylece havada süzüldü. Kendimi arkasından bakarken buldum. Geldiğimiz restoran orta halli sık bir yerdi. Benim kot pantolon ve ceket ile olmam ortamı bozacak eğrilikte değildi. Başımı çevirdiğimde Emir'i gördüm.

Restoranın hafif çalan fon müziği telefonla konuşmaya engel olacak kadar yüksek değildi. Haciz gibi ciddi mesele olması duruma uymadığı için dışarı çıktığını düşündüm. Dudaklarını okuyacak eğitimim olmadığı için vücut dilinden anlam çıkarmaya çalıştım. Çok sinirliydi. Ellerini sürekli hareket ettiriyor, bazen de yumruk yaparak havada bir şeylere savuruyordu. Dudaklarını sıkıldığını, suratını kastıldığını, işaret parmağını doğrulttuğunu fark ettim. Yerimden kalkıp yanına giderek yatıştırmalı mıydım, emin değildim. Garson yanımda bitince hemen siparişlerimizi söyledim ve tekrar Emir'e döndüm. Orada değildi. Konuşmanın bitip yanıma geleceğini düşünerek çıkış kapısına baktığımda da yoktu. Cam kenarındaki masamızın görebileceği açıklığa kadar eğildim. Merakım Klimanjaro dağına tırmandı. Tam yerimden kalkarken erkekler tuvaletinden çıktığını gördüm. Hangi ara konuşmasını bitirip oraya gitmişti?

"Niye öyle bakıyorsun?" Yüzü az önce telefonda konuşan adama ait değil, yumuşaktı. Çatık kaşlarımın düzelmesi için daha inandırıcı bir sebebe ihtiyacım vardı.

"Seni gördüm." Az önce konuşurken durduğu yeri işaret ederek, "Çok sinirliydin." dedim. Başını salladı. Gülen ifadesini soldurmak istemezdim ama eğer canı sıkılıyorsa bir eş olarak ona destek olmalıydım. Tamam, tüm sorunları bir kocaya yüklemek rahatlatıcıydı ama onun mutluluğu en az benimki kadar önemliydi. O mutlu olacaktı ki beni de mutlu edecekti.

"Sorunlarını benimle de paylaşabilirsin. Neden haciz geliyor?"

"Bunları anlatıp günün tatsızlığına tüy dikmek istemiyorum. Salondaki üç ortaktan biri kendi borçlarını ödemediği için salonu teminat göstermiş. Bizi kandırarak imzaları aldı.

İşte öyle bir şeyler... Güvenimize ihanet etti. Merak etme, üstesinden gelemeyeceğimiz kadar önemli değil. Can bu sıkılıyor arada. Senin kafan dağılsın diye yemeğe çıkalım istedim.” Elimi tutup üzerine bir öpücük kondurdu. Yeşil gözleri ışıldıyordu. Gülümsemek için kendimi zorladım. Küçük bir dudak çizgisi oluşturacağım kadar yanak kasımı oynattım ama Emir herkesin içinde uzanıp dudaklarıma bir buse yaptırtınca aklımdaki olumsuz ne varsa yok oldu.

“Emir! Ne yapıyorsun?”

“Karımı öpüyorum.”

“Herkesin içinde mi? Ahlakı olmalı bazı şeylerin.”

“Suratsız solgun ifadeni ancak öpüşüm düzeltirdi. Şimdi yanaklarına renk geldi.” İşaret parmağını bana doğrulttu. “Bak, bak, daha da kızarıyor.” Tabağımın kenarındaki kumaş peçeteyi ona doğru attığımda gülüyordum.

Akşam yemeği telaşı denen illet durumla karşı karşıyaydım. Beyim, bir tanecik ‘kocışimin’ eve ani gelişiyile hazırlıksız yakalandığımdan bu sefer kotaracak tek çarem vardı; o da makarna yapmaktı. Her Türk insanının vazgeçilmez yemeği. Kolay ve doyurucu. Karbonhidrat dopingi. Emir’in de bundan şikâyetçi olmayacağını düşündüğümünden ilk başvurum da kabul yemeğim olarak sahadaydı. Süzüp sosuyla karıştırdıktan sonra hızla kurduğum masaya teşekkürlerini bekledim.

“Emir?”

Karşılık alamayınca salona girdim. Televizyon karşısında yoktu. Tuvalet gitmiş olabileceğini düşünerek kapısına tıklatmak üzere yürüdüm ama kulağıma gelen bazı sesler olduğum yerde durmamı sağladı. Yatak odasının kapısı yatma saatleri dışında açık kalırdı. Kilitlenecek kadar kapalı olması ve Emir’in alçak tondaki sesi ilgimi daha da çok çekti. Kulak misafirliğini kenara bırakıp bardak koyacak kıvamdaki

merakımla kulağımı kapıya yasladım. Komşusunu merakla dinleyen yan komşu heyecanıyla sözcükleri yakalamaya çalışırken dikkatliydim.

“Hayır, dedim. Beklemenizi söylüyorum. Öyle çabuk yapılacak şeyler değil. Beni sürekli arayarak zor durumda bıraktığının farkına var artık. Her arayışında açamam. Gündüzleri zaten konuşuyoruz. Ona da beklemesini söyle.” Sustu. Karşıdaki kişinin konuşmasını dinledikten sonra hararetle ona cevap verdi. Fakat duyduklarım hiç de hazmedilecek şeyler değildi. Hele ki adımı duyduğumda...

“Çalışıyorum. Burada karı koca oyunu oynadığımı mı sanıyorsun? Neşe'nin haberi olmamalı. Duyduğu zaman...” Karşı taraf sözünü kestiği için yarıda kaldı. “Kes artık! Ben arayana kadar beni bir daha arama. Bağırmiyorum. Of tamam özür dilerim. Evet, ben de.” Kalbim gümbürdüyordu.

“Ben de?” Fısıltıyla dudaklarımdan kaçtı. Hayal kırıklığı mı hissediyordum, gizemli telefon görüşmesinin ardındaki gerçeği mi merak ediyordum yoksa ben de diyebilecek karşılığın seni seviyorum olduğunu düşündüğüm için mi üzülüyordum? Hangisi beni daha çok üzecekti, bilmiyordum.

“Tamam, şimdi kapatmak zorundayım. Hoşça kal.”

Arkamı döndüm. Koşarak tuvalete girip kapıyı anahtarla kilitledim. Kalbim yerinden çıkacak kadar sol yanıma zorluyordu. Beynimdeki çınlamayı durdurmak için gözlerimi kapattım. Ne oluyordu? Emir kiminle ve neden konuşuyordu? Benim bilmediğim neler dönüyordu?

“Neşe?” Kapı tıklatılınca ağrıyı migrene çeviren başımı kaldırdım.

“Ne oldu?” Sesim sert çıktı. Kendimi kontrol etmem gerekiyordu, en azından neler döndüğünü öğrenebilmek için.

“Şey... Pardon. Ses gelmeyince merak ettim. Yemeği hazır etmişsin, mutfaktayım ben.”

“İşim bitince gelirim.”

Hızla musluğu kaldırdım. Sulara karışarak deve boynundan akıp bu evden yok olmak istiyordum. Emir'in beni aldatma ihtimalini hiçbir zaman düşünmedim. Bu fikir mideme oturan, sindirimi zor bir yemek gibiydi. Masaya oturduğumda sevdiğim o güzel gözlerine nasıl bakacaktım? Beklemeli miydim, yoksa *seni duydum; açıkla*, diyerek hesap mı sormalıydim? Başım şiddetle ağrıyordu. Musluğu kapattım. İntikamımı yüksek tutara sahip su faturasıyla alamazdım. Aynadaki yansımada kızaran yanaklarımı görünce bu sefer su çarpmak için musluğu açtım. Bozulan sinirlerimin en belirgin özelliği titreyen ellerimdi.

Emir'in yanına geldiğimde elimi koyacak yer aradım. Tenceredeki makarnayı servis etmem için beni bekleyen Emir, bir kaşını kaldırarak baktığı için daha da strese giriyordum. Tabağı tencereye çarptım, kepçedeki makarnanın yarısını masaya ikram ettim, çatalı masadan itip yere düşürdüm. Bir yemek vakti olabilecek tüm sakarlıkları becerdiğimden yanaklarımın ateşi yükseldi.

"Neşe iyi görünmüyorsun, bir sorun mu var?"

Sorunun en büyüğünü kaslarında mı taşıyorsun, diye sormak istedim. Soramadım ya la...

"Sorun olduğunu da nereden çıkardın?"

"Arka arkaya kaç tane sakarlık sıralayabildiğini gördüm. Başarın için tebrik ederim, ancak bu konu bir yere bağlanmıyor."

Yere düşen çatalı değiştirmek üzere ayağa kalktım.

"Gözlerini kaçırıyorsun." Sesi ilk yorumunda alaycı çıkarken arkasından nasıl bu kadar sertleşebildiğine anlam veremiyordum. Ruh hali değişkendi ve benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

“Neşe!” Çekmecedan çatal aldım ve yerime geçip dik dik gözlerine baktım. Tarayıcı yeşillikler çatık kaşları arasından keskin bir şekilde bakıyordu. “Ne oldu?”

“İlla bir sebep mi olması gerekiyor? Sakarlığım tutacağı zaman haber vermiyor.”

“Sakarlığına dalgınlık da eklemek ister misin?”

“Ne diyorsun Emir?”

“Yemek çatalı yerine çekmecedan tatlı çatalı alıp geldin.” Ups! Tabanın yanına baktığımda falso verdiğim için dudaklarımı sıktım. “Küçük çatala yemek daha rahat göründü.” Çatal kadar küçük çıkan sesim onu inandırmaya yetmedi.

“Söyle!”

“Bana sesini yükseltme, Emir!” Elimden gelse ateş çıkarırdım. Belirsiz şeylerden nefret ederdim ve şimdi çok sevgili kocam, içimi kemirmeye yetecek kadar kurt tanelerini ordu şeklinde üzerime saldığı için hiç mutlu değildim.

“Ses tonumun ayarını bir tık açan sen olduğuna göre, benden daha fazla sesini yükseltip ancak üste çıkmaya çalışırsın.”

Bu adamın cümlelerine tav oluyordum. Sayfa açıp replikleri üzerinde çok takipçi edinirdim. Bunu bir ara düşünmek üzere kavga halime geri döndüm. Elime ne zaman aldığımı bilmediğim küçük tatlı çatalını sıkarak yerimden kalktım. Sonra çatalı masaya fırlatıp aile kavgası çıkardım.

“Sorun hep bende değil mi? Sen erkek olarak üstünsün, hatasızsın.”

Emir de yerinden kalktı. Önümde dik durduğu her vakit ayağını kaldırırsa altında ezilecek gibi hissediyordum.

“Canın mı sıkıldı? Tüm gün evde işsiz kalmaktan dolayı kafayı mı yiyorsun anlamıyorum. Az önce keyfin iyiyken şu an dengesiz davranışına mantıklı bir sebep bulamıyorum.

Ne oldu? Makarna ile kavga mı ettiniz? Biriyle telefonda konuşurken kötü bir haber mi aldın?” *Sen telefonda konuşurken*, diye cümleyi düzeltmemek için resmen dilimi ısırđım. Kendimi kontrol etmeliydim. Onun aldattığı fikrine iyice aklıml yatıyordu. Suçüstü yapıp gözlerimle görene veya kanıt toplayana kadar sabredecektim.

“Ne düşünmek istiyorsan... Her şey sana kalmış. Bir süre benimle iletişime geçme.” Hışım la yanından yürüyüp yatak odasına attım kendimi. Kalbim bu sefer boğazımda atıyordu. Arkamdan geleceğini düşündüğüm halde kapının açılmadığını gördükçe sinirden ağlamak istiyordum. Tam olarak aldatılmış moduna girmemiştim. Hissettiklerim bıçak kesiğı gibiydi. İnsan ilk anda bıçaklandığını anlamaz; daha sonra idrak eder, acısını çekerdi. Emin olmadan ne üzülecek ne de boş verecektim.

İştahsız midem, bolca rahatsız düşünceyle akşamın sekizinde uyumak amacıyla yatağı girdim.

Eşarp, koca güneş gözlüğü ve saklanarak yürüyen bir takipçi edası!

Emir’in hayatıma girmesinden itibaren bana farklı bir kimlik hediye etmesinin tek anlamı, kalbimin atışını değiştirebilen o gözlere sahip olmasıydı. Düzgünce yolunda giden kendi halinde bir korsandım. En büyük endişem polislerin beni ensesinden tutularak taşınan bir kedi yavrusu gibi karakola götürmesi yken, kocasını aldatırken basmayı düşünen evli birisine dönüşümüm muhteşemdi.

Sabah kahvaltı etmeden işe diye çıkan kocamın peşinde hafife olduğum için bunun hesabını iki kat sormaya karar verdim.

Emir arabasıyla giderken ben de taksiyle onu takip ettim. Doğrusu, biraz olaya teknoloji katmış olabilirdim. O uyurken

telefonuna takip uygulaması yükleyip gözden kaybolduğunda takip edebilecektim. Tam bunları düşündüğüm sırada kaza oldu. Emir'in arabasına kırmızıda geçen biri çarptı. Çığlık atarak ön koltuğa yapıştım.

"Durun, kocam... kocama araba çarptı!" Zaten duran aracı sözümle durdurduktan sonra koşarak olay yerine gittim. Fazla hızlı olmadığından sadece savrulmuş, elektrik direğine çarparak durmuştu. Emir'in yanına gitmek için şoför koltuğuna geçtim.

"Emir? Emir beni duyuyor musun?"

"Neşe? Sen... burada ne yapıyorsun?" Savrulan dengesini toparlayabilmek için başını salladı. Gözlerini açıp kaparken ön kaputtan hasar alan arabaya baktım. Çok geçmeden etrafımızı insanlar sardı. Arkasından polis geldi, tutanak tutuldu. Yaralanma yoktu ama ambulans arkasından gelince işin şekli değişti. Emir hafif topallıyordu. Ayağı sıkışmamıştı ama aksaklık gösteren hali benim için endişe vericiydi. Arabayı çekiciler götürecekti. Biz de Emir'in tüm engellemelerine rağmen ambulansla hastaneye gittik. Müşahede odasına alındı, sağlık kontrolleri yapılırken bir hemşire beni kolumdan tuttu.

"Hasta girişi yapılması gerekiyor."

Yaşadıklarımın hızına yetişemedim. Ortalıkta kan olmadığını ve Emir'in ayaktaki halini gördükten sonra rahat bir nefes aldım.

Hasta kabul bankosuna yürüdüm. Nüfus cüzdanını istediklerinde zaten kolumda asılı olan Emir'in ceketini karıştırdım. Cüzdanından kimliği çıkarıp uzattım.

"Mir Toydemir'in neyi oluyorsunuz?"

"Ne?"

"Mir Bey'in nesi oluyorsunuz?"

"Mir kim?"

Kadın yanındaki diğer kadına baktı. “Siz de bir tedavi olmalısınız. Hemşire hanım?” Omzumun üzerinden arkaya baktım. Gün boyu çalışmaktan kafası dolan, aksi suratlı hemşire yanıma geldi.

“Bu hanımefendi de kazada...”

Bankoya eğildim. “Bir dakika durur musunuz?” diyerek sesimi yükselttim. “Kaza sırasında arabada olan ben değildim, kocamdı. Başka hastaları karıştırıyorsunuz sanırım. Benim kocamın adı Emir.”

Bana kimliği geri verdi. Yanındaki arkadaşına sesini alçaltarak sanki duyamayacağımı bilmiyormuş gibi “Kadına bak kocasının adını bilmiyor,” diye söylendi. Ona tepki vermedim çünkü haklıydı. Nüfus cüzdanındaki resim Emir’e aitti ama isim daha önce duymadığım biriydi.

“Mir Toydemir mi?”

Başıma şiddetli bir ağırlı saplandı. Kendimi kenardaki banka zor attım. O kadar çok şey oluyordu ki anlam verecek vakit bulamıyordum.

Kocam bir sahtekârdı. Az önce ölebilecek bir sahtekârdı ya da Emir gerçekte Mir sahtekârdı? Kafam allak bullaktı. Ceplerinin hepsini karıştırdım. Başka bir kimlik bulabileceğimi düşünerek telaşla cüzdanını boşalttım. Emir bir polis miydi? Kimliğini bulursam rahatlardım ama hiçbir şey yoktu. İkinci bir kimliğe dair hiçbir şey hem de. Elimi yüzüme kapattım. Şakaklarıma masaj yaptığım halde çözüm üretecek zekâmı işleve sokamıyordum. Mantıklı olacağını düşündüğüm hiçbir şey yerli yerinde değildi. Uzay mekiğinin içinde yer çekimini kaybetmiş gibi havada dolaşıyordu.

“Nevin Şeker?”

Başımı kaldırdım. Takım elbiseli üç adam, Üç Silahşorlar filminden kopup gelmiş tarzlarıyla önümde dikildikleri için geriye doğru yaslanmak zorunda kaldım. Evlendiğim için

soyadım Karasoylar olmuştu. Kızlık soyadım olan Şeker'i nereden bildiklerini sormama fırsat tanımadan öndeki adam konuşmasına devam etti.

“Bizimle gelmeniz gerekiyor.”

“Sizinle mi? Siz kimsiniz?”

“Bunu daha sonra öğreneceksiniz. Güvenliğiniz için, şimdi lütfen bizimle gelin.”

Polis gibi konuşuyorlardı. Bugün de herkesi polis zannetmem benim küçüklük korkumun nüksetmesi gibi hortlayınca önüme gelene polis nişanesi verdim.

Adamların eli yüzü düzgündü. Çapulcu bir mafyaya benzemiyorlardı ama şu hayatta hiç kimseyi dış görünüşüne göre yargılamamam gerektiğini bildiğim için olumlu düşüncelerime bir çelme taktım.

“Sizinle gelme gerekçem nedir?”

“Hayatınıza dair önemli detayları öğreneceğiniz bazı konular var, öyle değil mi?”

Hayatımın hangi Hollywood film sahnesine geçiş yaptığını düşünürken başımı salladım. Tüm bunların bir kâbus olması gerekiyordu.

Dün gece kocamın aldatma konuşmasını dinlemiş, sabah hafiyelik yapmış, âşık olduğum adamın öleceğini düşündüğüm o kazayı izlemiş, hastaneye gelince de hayatın tokadını yemiştım. Şimdi hangi kötü yola düşüreceğini bilmediğim adamlar, benim onlarla gitmemi istiyordu.

Tek endişemin polis olduğu o günlere gerçekten ısınlanmak istiyordum. Cen'i aramalı mıydım? Nazif Baba emniyetten tanıdığı eski arkadaşlarını kullanarak belki beni bu çıkmazdan kurtarırdı.

“Emir Karasoylar hakkındaki gerçeği bilmek istemiyor musunuz?”

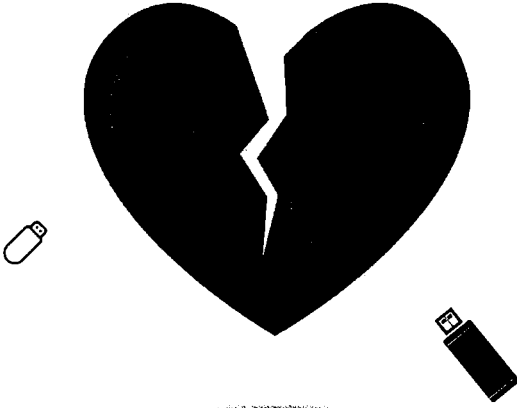
A ha! İşte şimdi ilgimi çekmeyi başarmışlardı. Yerimden kalktım. Bankın üzerinde duran ceketi işaret ettim.

“Bunu ona iade edersiniz. Şimdi içeride.” Konuşan adam bir baş hareketiyle yana kaydı. Çıkışa doğru adım attığımda “Sen burada kalıp onu getir,” dediğini işittim.

Ben gidiyorum haybeye,

Allah'ım sonumu hayreyle...

BÖLÜM 16

Şehrin dışında bir yere geldik. Arabadan inerken gözlerim sürekli etrafı inceliyor, en küçük ayrıntı üzerinde kodlama alıyordum. Kafamdaki soruların cevapları kompozisyon boyunca bile olsa, endişeye mahal vermeden sakince yönlendirildiğim yere doğru gidiyordum.

Çiftlik olmasını umduğum ama sadece malikâne boyutundaki evin arka kapısından girdik. Açılan demir kapı, bizim garaj kapısından daha sağlam ve gıcirtısızdı. Nazif Baba'nın her tehlike anında aklıma geliyor olmasına istemsizce gülümsedim.

Kendi rızam adı altında kaçırılmışım, zorla bir yere getirildiğim halde kendime gülebiliyor olmam, hayata karşı duruşumdu. *'Hayatı ciddiye almayın, nasıl olsa içinden canlı çıkamayacaksınız'* sözünü hatırlayınca gülmem daha fazla genişledi. Kafayı sıyrıyor deseler seve seve üstlenirdim.

Arkamdaki adamlar aralarında konuşurken kendimi toparladım ve nereye geldiğimize baktım. Depo gibi geniş kapılı bir yerde durduk. Kapı iki üç kere tıklatıldı. *'İçerde'*

dizisi mi çekiyorsunuz, diye sormak için başımı çevirdiğimde önümde boyu kadar topuğu olan incecik vücuduyla bir dal beni karşıladı. Boyunun uzunluğu kesinlikle topuktandı yoksa bir kadına bu kadar uzunluğu yakıştırmazdım. Hayır, tabii ki de bodur elma kadar kısalığıma dem vurmuyordum. Puff...

Düzgün fiziğine oturan ceket etek kombini etkileyici iş kadını kisvesi altında yüzündeki güzelliği katlarına çarpıyordu. Etkileyici yeşil bakışları vardı. Allah aşkına dünyanın tüm yeşillikleri beni mi bulmuştu? Karşıma kim çıkarsa çıksın illa ki bir yeşil göz tarikatına üyeydi. Siyah dalgalı saçlarına bakarken boşluğumdan faydalandı.

Beni kolumdan tutup sertçe içeri çektiğinde tökezledim. Bu kaba davranışına tepişimle cevap vermek için arkamı döneneğim sırada gözlerim başka noktaya takıldı. En az altı adamı ve *onu* fark ettim.

Tahtına kurulan Cercei Lannister'dan yıl farkıyla büyük, gözlerindeki kibir yüzünün her bir yerine uğrayıp lekesini bulaştırmış olan pamuk saçlı bir yaşlıyla karşılaştım.

Az önceki güzellik(!) beni yüz üstü düşürecek şekilde itin-ce dengemi zar zor sağlayabildim.

"İşte, getirdim." Beni köpeğin önüne, fırından yeni çıkmış kemik gibi fırlattığında, omzumun gerisinden ters ters baktım. "*Kız senin*, istediğini yapabilirsin."

"Demek ufaklık bu..."

Vücudumun ufak oluşundan asla bir şikâyetim olmamıştı. Hanım ağanın yüzüne bakarken bana da bulaşan kibirle sıırıttım.

"Size nasıl bir şey lazımdı? Pek memnun gibi durmuyorsunuz."

"Çenen iyi laf yapıyor, dilin konusunda bir düzeltme yaparak bu sorunu halledebiliriz." Ağzımı ilk defa açmıştım. Beni

tanıyormuş gibi davranan bu rahatlığı neyin verdiğini merak ediyordum. Tüm sorun Emir olamazdı. Aklım kocama kayınca birkaç saniye bocaladım. Hızla toparlanıp ana geri döndüm. Şu an kafamın karışmasına müsaade edemezdim.

Kocaman gülümserken Allah'tan başka kimseden korkmadığımı kalpten gelen cesaretimle ayakta durmayı başardım. Bunlar beni sindirir miydi? İşkence belki...

"Lütfen! Çene yarışında birinciliğim var. Kimse benim kadar inatçı olup kelime yarıştıramaz. Size böbreğimi vereyim? Eminim o daha fazla para eder." Gözlerim kenardaki korumaya kaydı. O kadar meymenetsiz suratı vardı ki yerin altında ameliyathaneye indirecek sandım. Eşeğin aklına karpuz kabuğunu kaçırmış mıydım? *Hay dilim!*

Kadın hafifçe sırtıttı. Koskoca eski toprak gülme yetisini kaybetmemişti demek. Kafamın gerilerinde bir ışık vardı, bu kadını daha önce bir yerde görmüş olabilirdim.

"Oradan bakınca organ mafyası gibi mi görünüyorum?"

"Yok, daha çok eski tip Türk dizilerindeki hanım ağalar gibi görünüyorsunuz. Sert, taviz vermeyen emir kraliçesi!"

Kadın bir kahkaha atınca yanındakiler ilk defa görüyormuş gibi şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Bu kadının gülmeye ihtiyacı varsa, dilime de ihtiyacı olacaktı. Problemini iki güne çözerdim.

"Eğlenceli olduğunu söylemişlerdi."

"Ah ünüm! Kahretsin, gerçekten de öyleyim değil mi? İsterseniz Kraliçe'nin şaklabanlığına terfi edebilirim. Parası dolgundur umarım?"

"Senden istediğim bilgileri aldıktan sonra bunun üzerine düşüneceğime söz veriyorum."

Gözlerimi Yavaş Loris'in tıpkısı gibi açarak masum bir şekilde baktım. Bu hareketi çok seviyordum. Görünürde masum, saf; içeriden şeytan!

“İsteğiniz nedir?”

“USB’nin sende olduğunu biliyorum. Onu nerede saklıyorsun?” Başımdan aşağı bir kazan kaynar su döküldü. Soluk alma ihtiyacım saniyeler geçtikçe artıyordu.

Müsait olan bir yerimde, dememek için kendimi o kadar zorladım ki sözcükler âdeta dudaklarımı zorluyordu. Gerilimi mi gizlemeliydim. Yüzümdeki sakın ifadeyi bozmadan yanıtlı hemen verdim. Geç kalmak aleyhime işlenecek her bir planın bağlantı noktasını oluşturuyor olabilirdi.

“Her zaman arka cebimde taşıyım. Bir dakika...” Ellerimi arkaya götürdüm. Marka pantolonumun kaliteli kumaşında ellerimi okşar gibi bedenime değdirirken, arkamdaki korumaya görsel şov sunduğuma neredeyse emindim. Bozuntuya vermeden ceplerime pat pat vurup yine Loris bakışımla beyaz kraliçeye döndüm.

“Adamlarınızla gelirken sanırım onu düşürdüm. Olamaz!” Ellerimi yanaklarıma bastırdım. “Şimdi ne olacak? Beni öldürecek misiniz? Ya şaklabanlığım?”

Kadın oturduğu koltukta öne doğru kaydı. Gözlerimin içine soğuk dik dik bakarken zihnime telepatik yolla ulaşım sağlar mı diye düşünmeden edemedim.

“Mir’i getirin bana.”

Bir mi? *Mir... Mir Toydemir...*

Arka taraflarda açılan bir kapının sesiyle onu takip eden ayak seslerini işittim ama kafamda dönüp duran Mir adlı kötücül düşüncelere o kadar dalmıştım ki sol yanımda hareketlilik olunca ancak o zaman dönüp bakabildim.

Ah. Olamaz!

Kalp atışım onun varlığına sevinç duyuyordu. Onca olaydan sonra Emir’in üzerimdeki etkisi inanılmazdı.

Güvende miydim? Güvende miydik?!

“Emir senin... Burada ne işin var?” Gözlerim bacağına kaydı. Çok hafif sekerek yürümesi dışında iyi görünüyordu, hastaneden çıktıktan sonra direkt buraya getirilmişti.

Neler döndüğünü bir an önce öğrenmek için dalak nakli yapmalarına da iznim olduğunu söyleyecek kadar çıldırmıştım.

“Tanıştırayım,” dedi *Emir* Kraliçesi. “Çok sevgili kocan Emir!”

Dudağımı alayla kıvrarak kocakarıya döndüm. Karı koca elbet birbirini tanırdı. Cevapsız sorularıma tazeleri eklendiği için huzursuzdum. Kötü şeylerin olacağını biliyordum ama kocamın da bu sorunun içinde yer alması en son isteyeceğim şeydi. Nereden geldiğini bilmediğim aksiyon romantik senaryolar hormonlarımı kıpırdattı. Patlayan silahların, çıkan yangınların arasında, alnından kan damlarken beni kucağına alıp aşkla open adam...

Hayalim cam kırıklarıyla döküldü, sırası değildi.

“O kadarını bildiğime eminim.”

“Daha sözüm bitmedi, küçük hanım. Kocan Emir, gerçek adıyla Mir, benim torunum!”

“Pardon?” Türkçe anlayamayınca Fransızca anlayacağımı düşündüm. Emir’e baktım. “Bu hangi manganın bölümü?”

Yüzüme bakmaktan çok uzaktı. Parke zemine, yanımızdaki insanlara, ak saçlıya... Herkese bakarken gözünü değdirmmediği tek kişi bendim. Duyduklarımı idrak edemiyor oluşumdan kaynaklı, anlama kıtlığı çekiyor olabilirdim. Açıklaması için sevgili kocama baktığım halde ağzından tek sözün çıkmaması sabrımı sınıyordu.

“Emir!” Cevap vermedi. “Hastanede kimliğini gördüm. Bana gerçekten bir açıklama borçlusun.” Gözleri şaşkınlıkla bana yöneldi. Bunu düşünemediği için kendini suçlayan pişmanlık dolu ifade yüzüne yerleşti.

“Duydukların doğru. Benim gerçek adım, Emir değil.” İşte o an kalbimden vuracak cümleleri söyledi.

“Mir Toydemir.”

“Bu ne saçmalık!”

“Bu arada...”

Gözlerim yanıyordu. Şu an büyük bir kâbusun içerisindeydim. Bir günde olabilecek tüm felaketler silsilesi içerisinde toprağa doğru gömülüyordum. Bir an önce geri, mutlu dünyama dönerek kocamın sıcak kollarında uyanmak istiyordum.

“Seninle olan evliliğin sahte olduğunu söylemek zorundayım. Mir, yani Emir seni tek bir amaç için elde etti ve ne yazık ki verdiğim görevi başarısızlıkla bitirdi.”

Kalbim tekledi. Nefesim göğsümü zorluyordu. Koltuğundaki hayat yıkıcı kadına dönerken “Siz neden bahsediyorsunuz?” diye haykırdım.

“Mir, aylar önce holdingden çaldığın videoyu almak için sana yakınlaştı. Ne var ki senin yüzünden evliliğe mecbur edildi.”

Hayretle “Emir,” diyerek ona döndüm. “Bütün bunların doğru olmadığını söyle. Benimle saçma bir video için evlenmiş olamazsın...” Her şeyi beklerdim ama o baş belası video için benim hayatımı mahvedecek olduğuna inanamazdım. Polis olsaydı canım daha az yanardı. En azından yaptıklarımın diyeti der, cezamı öderdim.

“Saçma mı, seni ucube!”

Üzerime yürüyen esmer saçlının nefretle baktığını omzumdan ittirdiğinde fark ettim. Hiçbir şey kalbimde duyduğum acı kadar ilgimi çekmediği için fiziki saldırısını bertaraf etmekte geciktim.

“O videonun Yıldız Hanım için ne kadar önemli olduğunu bilemeyecek kadar aptalsın. Şimdi nerede sakladığını söyle ve hemen bitsin.”

Emir yeni adıyla Mir!

Hangi ismi gerçektir? Ona hangisiyle hitap etmeliydim? Körkütük âşık olduğum adamı görmek umuduyla gözlerimi tekrar ona çevirdim. Yeni yürümeye çalışan bir bebek gibi dengesiz adımlarımla yaklaşarak çok sevdiğim ellerini kavradım. O uğruna ölmek istediğim gözlerinin bana dönmesi için yüzünü kendime çevirdim.

“Emir...”

“Yeter artık! Ona Emir deyip durma, onun bir adı var.”

“Lütfen, bütün bunların yalan olduğunu söyle. Benden sakladığın büyük sırrı bu kadar canımı yakacağını bile bile gizlemiş olamazsın.”

“Oyun bitti, Küçük Hacker!” Esmer kıkırdadı.

Hiçbir açıklamaya girmedir. O ana dek yaşanan tüm görüntüler gözlerimin önüne geldi. Evlenmek için kırk takla atan, beni etkileyebilmek için etrafımda uçuşan, daha sonra evlendiğinin akşamında karısına tek bir öpücük kondurmak için kaçır duran o adam... Benimle kazara elde ettiğim video için evlenmişti. Sırf daha yakın olabilmek için!

Sözlerinde haklıydı. Beni pişman edeceğini söylerken gerçekten doğruyu söylüyordu. Ona inanmamayı seçen bendim. Evlendikten sonra aşkla sarıp yatağıma gelmesi için zorlayan da bendim. Belki o gece adım atmasaydım, hem ruhum hem de bedenim bu kadar zarara uğramayacaktı.

Gözlerimdeki yaşların akması kalan gururumun engeline takıldı. Akıtamadığı için bu kadar yanıyordu. Sadece Emir’e ya da Mir’e bakarken hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını düşünerek kahroluyordum.

Oyundu!

Bu evlilik bir oyundu. Sevdiğim kocam, beni aldatmıştı. Bir kadınla olmasa bile hayatımı mahveden o evliliği gerçekleştirerek...

“Söyle video nerede?” USB’ye attığım video... İzlemem gereken bir lanet... Kendi başımı yakmak ancak buydu.

Kraliçe tahtından aşağı indi.

Gerçekte ise basit bir sandalyede oturuyordu ve ayağa kalktı. Yanımıza gelirken gözleri benim üzerime kilitliydi. Beni dövecek gibi sinirli olduğu halde onu engellemek için parmağımın ucunu kaldıracak halim yoktu. Kocam bile sırtımdan vurmuşken...

Rüyam aklıma geldi. Emir... Kocam... Elleri harika olan o adam beni sırtımdan bıçaklıyordu. Bu kişi gerçekten de Emir'di!

"Nasıl oluyor da bana ait olan çok önemli dosya senin gibi aptal bir kızın eline geçebiliyor? Sen daha kiminle evlendiğini anlayamayacak kadar salak birisin."

Kadının adı neydi? Konuşmalar arasında söylenmişti, kendimi zorlayarak hatırlamaya çalıştım.

"Yıldız Hanım, siz..."

"Yeter!" Mir suskunluğunu içinde ejderha gibi ateşe çevirmesiyle kükredi. Ortamı derin bir sessizlik kapladı. "Her şeyi bana bıraktığında sonuna kadar yapacaklarıma izin vermiştin, babaanne." *Babaanne...* Bu sahne bir oyun değildi. Kocamış kadın, kocamın gerçek bir yakınıydı. Sahi kiminle evliydim ben?

"Sen beceriksizin tekisin. Evlendiğinden beri üç hafta geçti ama karınla oynamak dışında hiçbir icraat gösteremedin. Sabrımın sonuna geldim. Artık o USB'yi geri istiyorum."

Teneşirin her an gelebilecek davetini beklediği halde buruşuk derisine rağmen hâlâ dinç karakterine şapka çıkarasım geldi. Ama yaptığım tek şey hayal kırıklığı içerisinde hayretle onu izlemektir.

"En uygun zamanı bekliyordum."

"Ne zaman? Çocuk yapınca mı? Bu kız ne olacak?"

Kız?

Yıldız cadısı, Emir'in... Of! Mir'in diğer yanındaki esmer güzeli işaret ettiğinde boynunu bükerek sanki yetim kalan

sübyan gibi gözlerini kırıştırdı. Bütün millet maskeliydi. Resmen tiyatro izliyordum.

“Mir, sevgilim...” *Sevgilim?* İçimde kusma isteği nüksetti. Hali hazırda bulantıları görmezden geldiğim için duyduğularıyla kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum ama bir sevgiliyi kaldıramazdım. Öğürerek kapıya doğru koştum. Arkamdan Mir’in sesini duydum.

“Neşe!”

Kapıdan çıkarken kimse engel olmadı. Bahçede gözüme en yakın hedefi seçip oraya doğru koştum. Tüm kötülükler öğürmeyle karışık aksın istiyordum ama sabah kahvaltı yapmadığım ve saat öğleni bulduğu için ağzıma sadece safra geliyordu. İçimdeki dertleri atamadığım gibi şimdi tamamen güçsüz düşmüştüm. Hastaydım. Kendimi hiç iyi hissetmiyordum.

Tokasından sıyrılan saçlarım önüme düştü. Onları çekmek için hareket etmeyi bırak, tekrar ayağa kalkacak enerjiyi tüketmiştim. Ilık bir el başıma kondu. Saçımı kulağımın arkasına yerleştirdi. En ihtiyacım olan ilgiyi gördüğüm için gözlerimi kapatıp kendimi bırakmayı düşündüm. Başımı kaldırdığımda onu gördüm. İfadesizlikten kaskatıydı çehresi. Bana söyleyemediklerinden dolayı kararan gözlerindeki acımasızlığı görebiliyordum. Elini ittim. Başımdan çekti ama bu sefer yerden kaldırmak için vücuduma dokundu.

“Ellerini çek üzerimden.”

Şimdi böyle mi olmuştuk? Onu severken nefret edecek duruma gelmiştim.

Bana sessiz bir karşı koyuş sergiledi. Elini itti, kucakladığı gibi kapıda duran arabanın ön koltuğuna oturttu. Kısa süreliğine nereden bulduğumu bilmediğim güçle kapıyı açtığım gibi arabadan inerek çıkışa doğru yürüdüm. Arkamdan koştüğünü ayak seslerini işittiğimde fark ettim

“Neşe bin şu arabaya.”

“Dokunma bana! Seninle işim bitti. Ne hakla bana dokunursun?”

“Bin dedim. Yoksa zorla binmek zorunda kalırsın.”

“Bana *emir* verme!” Sözler ağzımdan çıktığı anda ikimiz de donup kaldık. O sinirden köpürüyor, ben de acımla kaskatı kesiliyordum. Emir...

“Arabaya bin, *lütfen*.”

Başımı çevirdim. Esmer cadıyla, beyaz cadı garajın kapısında durmuş, diğer tüm koruma ordusuyla bizi izliyorlardı. Buradaki herkes benim aptal olduğumu biliyordu. O kadar geri zekâlıydım ki evlenirken nikâh defterinde kocamın adına bile bakmamıştım. İsimleri söyleyen nikâh memurunu sevgili kocam ayarlamış olmalıydı. Çünkü isimleri söylerken...

Neşe Emir...

Neşemir...

Neşe Mir...

Aptallığım su katılmamıştı. Şimdi berraklığında kendimi buluyordum. Benim gerçek adım Nevin'di. Neşe değildi ki! Kendimi o kadar Neşe hissediyordum ki ortadaki saçma isim pürüzlüğünü görmemiştim. Evleniyor oluşumdan ötürü kaptığım virüs heyecanıyla o gün hatırlamadığım bazı ayrıntılarla doluydu. Kulaklarımın oyununa denk gelmiştim. Neşe Mir hızla telaffuz edildiğinde farkı anlaşılmıyordu. Zaten nikâh memuru tek başına ona hitap etmemişti. İlk bana evlenmeyi kabul edip etmediğimi sormuş, Emir'e gelince hızlı bir evet yanıtı yeterli gelmişti. İmza atarken de defterde nereye imzalayacağımı şaşırmıştım. Damadın yakışıklı yüzüne bakmaktan kalemime değmemişti gözlerim. Gerçekten aptaldım. Evlilik cüzdanına bakmadığım için, soyadım değişeceği yalanına günlerce inanıp nüfus cüzdanımı henüz elime alamadığım için... Emir sürekli bahanelerle beni uyutmuştu.

Her şey kumpastı.

Başımı kaldırıp onun inatçı gözlerine karşılık verdim ve dönüp bu rezilliği bitirebilmek için arabanın arka koltuğuna yerleştim. Emir, -kendime bin kez onun Mir olduğunu vurguladığım halde- yakındaki adama bir şeyler söyleyip arka koltukta yanıma oturdu. Adam şoför koltuğuna geçip bizi eve kadar götürdü. Kendimi arabadan atıp direkt yukarı çıktım. Yatak odasına girdiğim gibi kapıyı ardımdan kilitledim. Birazdan Mir'in yanıma geleceğine kesinlikle emindim. Ne var ki çok gecikmeden kapının kulpu kırıldı.

“Neşe, aç şu kapıyı.”

Ona cevap vererek kaybedecek zamanım yoktu. Dolaptan çantamı aldım. Eşyalarımı gelişigüzel içine doldurdum. Bilgisayarım salondaydı, onu Mir'i atlatıp nasıl alabileceğimi düşünürken bir kez daha kapı zorlandı.

“Neşe dedim, aç kapıyı! Bak açmazsan daha kötü şeyler olacak.”

“Ne yapacaksın? Beni dövecek misin? Ha bir o kaldı çünkü...” Gözümün önüne Facebook'taki gelin sayfalarında okuduğum iç karartıcı yazılar geldi. Demek ki böyle oluyordu. Kocalar evlenene kadar melek, daha sonra şeytana dönüşüyordu. Gözlerime yaşlar doldu. Resmen dram filmi çekiyordum. Aldatılmak bu kadar kötü hissettiriyorsa akıl hastaneleri ülkenin yarısını kaplamalıydı.

Yıkılmıştım!

Ama tek yıkılan ben değildim. Elim göğsüme gitti. Oda'nın kapısı yatağın üzerine doğru devrildi. Mir teknogaraja ilk defa gelen Hulk görünümüyle devasa bir şekle büründü gözümde. Kapının yıkıntısını geçip yanıma ulaştı. Beni elimden tuttuğu gibi kendine çekti. Döveceğini düşünürken sarılmasını beklemiyordum.

“Neşe...”

Onu ittim.

“Dokunma bana. Senin elini bir daha tenimin üzerinde hissetmek istemiyorum. Midem bulanıyor.”

Beni dinlemedi. Göğsüne yaslanan başım kalp atışlarının en yakın dinleyicisiydi. Kalbi o kadar sert atıyordu ki taşıkardi geçirir mi diye gereksiz endişeye kapıldım. Karşı koyuşlarım zayıfladı.

“Sana açıklamama izin ver. Buradan böylece gidemezsin. Hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Yo, hayır, biliyorum. Bugün o buruşuk surat çok güzel ifade etti her şeyi. Kocamın kimliğinden şüphe etmem hastanede başlasa da sonrası güzel bir kapanışa ev sahipliği yaptı.”

Beni böyle sarmalarken onunla kavgaya etmek çok zordu. Gözümden bir damla fırar ettiğinde ellerimle göğsünden itiyordum.

“Emir çek ellerini.” Duraksadım. “Pardon, Mir Bey...”

Beni bıraktı ama sadece sarılmaya son verecek kadar uzak bir mesafeye çekti. Elleri hâlâ omuz başlarımda ika-met ediyordu.

“Sana açıklama yapacağım. İstersen gitmeye kalk, en sonunda yatağa bağlanmış bulursun kendini. Gücünün bana yetmeyeceğini biliyorsun.”

Tehdit ediliyordum. Dik dik gözlerine bakarken geri adım atmayan o ifadesine boyun eğmek çok sinir bozucuydu. Omuzlarımı silktim. Ellerini çekti ve ne yapacağımı bekledi. Çantamı tepikledim. Kapıya takılmadan atlayıp salona gittim. Hem daha geniş hem de kavgaya daha müsaitti. Yatak odası bizim mahrem bölgemizdi. Ne zaman oraya girsek, birbirimize aşkla karışmış halde kendimizi örtülerin altında nefessiz kalırken buluyorduk. O alandan çıkmak sarı bölgeye ulaşmak gibiydi. Tehlike hâlâ devam ediyordu ama dikkat derecesinde.

“En başından başla, dinledikten sonra gideceğim.”

Suçunu itiraf edecek bir çocuk kadar kararsız görünüyordu. Koltuğu işaret etti. “Oturmayacak mısın?”

“Bırak da buna ben karar vereyim. Sen anlat.”

Sıkıntıyla iç çekti. Eliyle yüzünü sıvazlayıp başını eğdi.

“Nereden başlayacağım konusunda hiçbir fikrim yok.” Derin bir nefes aldı. “Her şey babaannemin düşmanlarıyla başladı. Tehdit edildik ve sonra bir mail aldık. Babaannem çok...” Doğru kelimeyi arıyor gibi dudaklarını sıktı. “...titiz bir kadındır. İşlerinin her zaman yolunda gitmesine alışkındı, fakat nasıl olduysa bir hata yapmış ve onun görüntüleri başkalarına sızdırılmış. Gelen mailde bir video varmış ve geldiği andan yarım saat sonra yok olmuş.”

Bacaklarım titriyordu. Camın önündeki tekli koltuğa tutunduğumu Mir fark etmedi bile. Kendi içerisinde muhakeme süzgecinden geçiriyordu konuyu.

“Sonra bir ihbar aldık. Güvenlik birimi şüpheli durumu haber verdi. Bilgisayar korsanı ana sunucuya ulaşmıştı. Birileri güvenlik kameralarımızla kafamızı karıştırıyordu ve o hacker da bilgileri topluyordu. Her şey kurmaca mıydı bilinmez, babaanneme gelen mail aniden yok oldu.” Bakışlarını bana kaldırdığında ensemdeki tüyler kabardı.

“O hacker sendin!”

Nefesimi tuttum. Bakışlarımı hemen yere indirdim. Kendimi haklı çıkaracağım yerde haksız duruma getirilmişti. Nasıl bir savunma hazırlamam gerektiğine emin değildim.

Aklıma holding geldi. Sonra holdingin adı...

“ToyD Holding! Toydemir...”

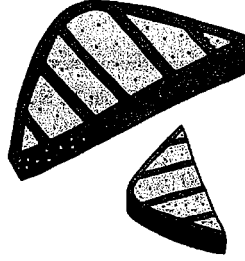
“Evet, o holding.”

Başımı kaldırdım. Ağzım bir karış açık kaldı.

“Sormaya çekiniyorum ama...”

“Hamile numarasıyla yanından kaçtığın adam da benim!”

BÖLÜM 17

İç çekerek koltukta arkama yaslandım. O an hafızamın billboard ekranlarında oynuyordu.

Gelen asansöre atladığım gibi derin bir nefes alamadan ağzımı tıkamak zorunda kaldım. İki devasa boydaki takım elbiseli adam birbirleriyle bir konu hakkında konuşuyorlardı. Yüzümün görölme ihtimaline karşı onlara fırsat vermeden saçlarımı hemen diğer yana doğru yatırdım. Aynı zamanda kameralardan da korunuyordum.

Yanımdaki geniş cüsseli adam konuşmasını yarıda bıraktı. İçimden bir ses bana baktığını söylüyordu. Yüzümü görmemesi için alnımı kaşıyormuş gibi yaparak elimi gözlerime indirdim. Asansörün mıy mıy sallanarak aşağı inmesini beklerken bana inmeler inecekti. Sessizlik uzadıkça tansiyonum çıkıyordu. Adamlar neden konuşmuyordu?

Tam o anda avucuma yumuşak bir şey değdi. Boş bulunup başımı kaldırma gafletine kapılmadığım için şükrettim.

"Ellerinizi için." Yanımdaki cüsseli kodaman bana mendilini sunmuştu. Bunu kırk yıl düşünsem böyle bir incelikle karşılaşacağım

aklıma gelmezdi. O an vicdanım sızladı. Holdingdeki görevini bilmiyordum ama o böyle centilmenlik yaparken ben onların ocağına incir ağacını monte etmiş, kaçmak için bekliyordum.

Ellerime baktığımda gözlerim büyüdü. Kapkara avuçlarım resmen ben suç işledim, diye bağıırıyordu. Başım dönmeye başladı. Saç tellerimin arasından adamın yüzümü görmek için başını eğdiğini fark ettim.

"Te... teşekkür ederim." Sesimin ince çıkışına ben bile şaşırdım. İçindeki hanımefendiği nerelerimde saklıyordum?

Diğer yandaki adamın telefonu çalınca sessizlik son buldu. Adamın benimle olan sohbetini keseceğini düşündüğüm anda nefesi kulağıma degecek kadar yaklaştığını hissettim.

"Hamilesiniz sanırım..."

Deri çantam? Ah! Alt tarafı 10. kattan iniyorduk. Dünyanın çekirdeğine inmeyi amaçlayan bu asansörün duvarları üzerime üzerime geliyordu ve ben birazdan yangın var diye bağıracaktım.

"Öyle..." Kelimesi ağzımdan çıktığında zemin kata geldiğimizi müjdeleyen o ding dong sesiyle üstümdeki ölü toprağı silkeledim. "İyi günler!"

"NE?" Diğer adam âdeta böğürmüştü.

"Ne oluyor?"

"Sistemimize bir virüs yayılmış. İsmi de Neşe!"

İçimden kahkahalarla gülmek geldi. Sinirlerim o kadar gevşekti ki her şeyi boş verip hayatın komikliği karşısında ancak gülerek durabilirdim.

"Beni nasıl buldunuz?"

Mir de o anı hatırlamıştı. Yüzündeki kaskatı ifade bir nebze yumuşadığı için şimdi daha rahat görünüyordu.

“Tüm kameralardan saklanmıştın ama unuttuğun şeyler vardı. Adamlar seni takip ederken aynı zamanda mobese üzerinden de izlemeye alındın. Bir yere kadar izlendin ve sonra yok oldun. Yüz tanıma sisteminde kimliğin belirlendi ve sonra adresin...”

Çekirgenin hikâyesini size anlatmış mıydım?

Dinleyin, başlıyorum!

Bu sefer güldürmedi.

“Peki antrenörlük?”

“Bekle, sırayla geliyorum. Adresinizi bulmuştuk ama videoyu nasıl alacağımız hakkında strateji uygulamamız gerekiyordu. Polisi garaja sokabilirdik, peki hangi suçla? Hackerlık suçtu ama elimizde ‘bunlar yaptılar, tutuklayın’ diyebileceğimiz kanıtlar yoktu. Şirketten çıkış görüntülerin yeterli değildi. Biz de evi izlemeye başladık. Günlerce... Hepinizin evden çıktığı gün kapıdaki güvenlik kamerasının hemen üstüne küçük bir kamera yerleştirdik. Şifreli kapının kodunu öğrendik. Yine hepinizin evden çıktığı gün, kendi kameramızı toparladık. Sizin kamerayı bozduk ve içeri girdik. Bulamayacağınız yerlere dinleme cihazı yerleştirdik. Bu şekilde Nazif Abi’nin bir antrenör aradığını biliyorduk. En yakındaki spor salonlarıyla iletişime geçtik. Sırf içinize sızıp iyi bir araştırma yapabilmek için.”

Gerçekler 360 pikselden, 1080 piksele çıkmış gibiydi. Türk filmi repliğini ortaya çıkıp ‘Görüyorum, görüyorum!’ diye haykıracaktım. Nasıl da tufaya düşürülmüştüm. Üzerimize sabırla çizilmiş bir plan vardı. Sabır ekilmiş mimarlık yetenekleri için tebrik etmem gerekiyordu zira bunca zaman iyi dayanmışlardı.

“Gecenin bir vakti Nazif Baba’nın bilgisayarında videoyu mu arıyordun? ‘Neredesin,’ diye sessizce aradın bulamayınca sinirle kapatıp gittin.”

Sırtını dikleştirdi. “Evet, ummuyordum ama kontrol etmem gerekiyordu. Bir ihtimal bulabilirdim.”

“İçimizdeki hain! Sanırım bununla bir film çekebilirsin. Sana iyi malzeme vermişiz. Söylesene, bizi aptal yerine koyarken tam olarak ne hissediyordun? Sana inanarak, dostça karşılık veren kalplerimizi ihanetle çiğnemek nasıl bir histi? Lezzetli mi? Odana gidip aptallığımıza kahkahalarla gülmüşsündür.” Buz kütleleri halinde gerçekleri üzerine savurmam kalbine ulaşmıştı.

Bana doğru bir adım attığında elimi kaldırmam onu durdurdu.

“Sakin yaklaşma. Konuşmanı bitir.”

“Sana durumu açıklıyorum. Sakin duygularıyla dalga geçme. Çünkü size eğitmen olarak geldiğimden itibaren ne kadar samimi ve sevgi dolu ilişkiniz olduğunu anladım. Asla alay edeceğim ve güleceğim bir durum olmadı.”

Onun hakkını ben kullanarak alayla gülümsedim.

“Şu an *aşkımdan ölüyorum*, desen inanmayacak bir konumdayım. O yüzden duygularının Japonya’ya kadar yolu var.” Bir an durakladım. “Sahi ya, sen Japonca kelimeler söylüyordun. O da mı yalandı? Benim manga sevdiğimi öğrendin. Okuduğum mangaları okuyup bilgiçlik taslamış olmalısın.”

Başını iki yana sallarken gayet ciddiydi. Kendimi rahatsız hissetmeme sebep olacak bir şekilde bakıyordu.

“Japon dili sertifikam var. Çünkü gerçekten de holding ortaklarımızdan biri Japonlar.” Dudaklarını hafifçe kıpırdattı. “Ne kadar ilginç bir durum, değil mi? Sen de Japonlara karşı sempati besliyordun. Biçilmiş kaftanım. Ha Usui Yeşili de var tabii. Senin için paketlenmiş bir ödül gibiyim.”

Alttan iğneyi yedim. Hızla ayağa fırlarken, “Kibrinin, utanmazlığının, alaycılığının şimdi kökenini çok iyi biliyorum.” diyerek sertçe karşılık verdim. Benim zevklerimi

kendi üzerinden prim yaparak kullanmasına sinir oluyordum. “Aynı babaannene benziyorsun.”

“En azından artık beni tanımaya başladığın için üzgün değilim, bunu söyleyebilirim.”

“Hayatın boyunca üzgün olmalısın. Sen seni seven kadının hayatını aptal bir video yüzünden harcadın.”

“Bu videonun ne kadar hayati olduğunu bilseydin, böyle söylemezdin.”

Tiksintiyle yüzümü buruşturdum.

“İzledin demek? O pisliğin üstünü kapayabilmek için videoyu istediğinizi anlayacak zekâya sahibim.”

Mir başını salladı.

“İzlemedim.” dedi direkt. Ona inanacak mıydım? Bir fikrim yoktu. “O videoda ne var Neşe? Babaannem deli gibi onu geri istiyor. Bunca ay sabretmesini sağlayan tek şey benim, ama bugün son kullanma tarihine ulaşmış gibiydi.”

“Sana neden söyleyeyim?”

“Nerede saklıyorsun?” Yanıma gelip kollarımı tuttu. Sert değildi ama her dokunuşu bende zihinsel olarak tehlikeye eş anlam getirdiğinden engel çıkardım.

“Bunu da söylemeyeceğim.”

“Neşe, senin sağlığın açısından o videoyu almam gerekiyor. En azından nerede olduğunu söyle, kendim alırım.”

Başımı iki yana salladım. Bana sırtını dönerek biraz uzaklaştı. Ne yapacağını bilmiyor gibiydi. İşin kötü tarafı ben de bilmiyordum. Artık her şey açığa çıktığına göre ondan ayrılmam en doğrusu olacaktı.

“Boşanma işlemlerini ne zaman başlatırsın?”

Birden arkasını döndü. Yeşillikleri beni olduğum yerde eritecek yanardağ kadar şefkatliydi.

“Boşanmayacağız!”

“Sahte bir evliliği uzatmanın anlamı yok. Artık kocam değilsin ve o küçük aptal belleği alabilmek için bana işkence etmeniz gerekecek.”

“Evet, haklısın!”

Ne için?

“Babaannemi durdurmak artık daha da zorlaştı. Sana işkence yapmasını engellemek için sebebim kalmadı. Bu arzuna kavuşmanı seni ona götürerek gerçekleştirebilirim. Çünkü gerçekten işkence yapar!” Sözleri ruhani bir örtü şeklinde üzerime serpildi. O kadar soğuktu ki kendimi tekrar koltuğa bırakırken, ağzımdan çıkanlara artık dikkat etmem gerektiğini düşündüm.

“Neşe anlamıyorsun.” Dizlerimin dibine çökerek ellerimi tuttu. “Bu evlilik seni korumam için bir zorunluluktur. Boşandığımız an seni koruyamam.”

“Bu evliliği sen mi istedin yani?”

“Evet.”

“Sebep?”

Yüzüme baktı. Duygusal bir açıklama ile aşkını dile getirmesini bekleyen saflıkta bir numara kalbim, beklentilerini karşılayacak o yanıtı almaktan çok uzak bir konuma yerleştiğinden umutları boşa çıktı.

“Ben hain değilim. Nazif Baba, Cengiz ve seni tehlikeye atamam. Sizi tanıdığımdan itibaren sevdim.”

“Beni, Mir?”

İsim dudaklarımdan çıkarken küçük bir esinti bizi sarstı. Kulağa tanıdık gelmeyen o histen kurtulmamız kısa sürünce tekrar konuya döndük.

“Duygulardan konuşmanın sırası değil, Neşe. Şu an bu evliliğin devamı için ikna olman gerekiyor.”

“Beni ikna et o zaman. Çünkü ben hâlâ neden boşanmamamız gerektiğine ikna edilmiş değilim. Karı koca ol-

mayacağımıza göre, aynı evde yaşayamam seninle. Ahlakıma ters.” Ellerimi hızla çekip dizimde duran ellerini aşağı ittim.

“Sen hâlâ benim karımsın. Neden bahsediyorsun? Ahlak mı? Kocanın yanındaiken kendini ahlaksız bir kadın gibi mi hissediyorsun?”

“Sahte kocam! Beni fiziksel anlamda aldatmadıysan bile kafam şu an ona odaklı durumda...” Aklıma *Esmer Dal Parçası* geldi. “Bir dakika ya, senin sevgilin var zaten. Beni iki şekilde de aldattın sen, Mir!” Oturduğum yerden sıçrayarak yanından geçtim. Mir çoktan ayağa kalkmıştı, benim odadan çıkmamı engellemek için kapıya gidip önümü kapattı.

“Kimseyle aldatmadım seni.”

“Dün akşam sevgiline, *ben de seni seviyorum*, diye karşılık verdin sen!” Parmaklarımı ortaya çıkardım. Tırnaklarım birazdan Mir’in o yakışıklı yüzüne şeritler açacaktı. Kalbim gümbürdüyordu. Bu kadarı da fazlaydı. Aptallığım gerçekleri görmemle son bulurken, bunca şeyi sineye çekecek bir karakterim yoktu.

“Ne?” diye tipik erkek şaşkınlığına bürününce sinirim katrilyon ile çarpıldı. Karnına yumruk attım, boş bulunduğu için hafifçe öne büküldü. Kapıdan kaçabilmek için gözle görülür bir çabaya başladım. Engellerine karşı koydum. Elini ısırđım, kollarında kıvrandım. Sonra kendimi koltukta yatıyor vaziyette buldum. Bacaklarımı kıstırmış, kollarımı morartacak şekilde sıkılmıştı.

“Mir kalk üzerimden, çok sinirliyim.”

“Ağlaman gerekiyor.”

“Senin söylediğın hiçbir şeyi yapmayacağım.” Onu üzerimden itebilmek için tüm gücümle ıkındım ama yok adam betonarme gibiydi. Son enerji kırımımı da bitirdikten sonra nefes nefese kafamı geri yasladım. Başımı yana çevirdim. LED televizyonun yansımasında kendimizi görüyordum.

Önceleri bu koltukta geçirdiğimiz tutkulu dakikaların farklı bir versiyonuyla aynı şekildeydik. O bana bakıyor ben de televizyondaki yansımamızdan birkaç gün kadar eski olan anılarımızı düşünüyordum. Bundan sonra benim kocam olmayacaktı. Benimle sadece koruma arzusuna yenildiği için evlenmeyi istemişti ve bana âşık olduğu sadece bir hikâyeydi. İnce ince yazılmış, planına sadık kalınarak uygulanan bir trajedi. Hayatımı mahvetmeyip kurtardığını söylüyordu ama kalbim acıdan kavruluyordu. Babamlara ihanet etmediğini, hain olmadığını söylerken de onları koruyordu. Yine de bunlar içime su serpmek yerine, benzin döküyordu. Ciğerlerimi yakıyordu. Onu aşkla severken o *sevgilim* diyen kadına gidecek olma ihtimali beynimi kemiriyordu.

“Aferin sana.”

Yüzümü ona çevirdim. “Ne?”

“Söz dinliyorsun, benim küçük kelebeğim.” Bir kolumu bıraktığında eğitilmiş fil gibi kolumu kaldırmadım. Uzanıp yanaklarımı gıdıklayınca onu itip kaşımaya başladım ama gözyaşlarımın ıslaklığı elime bulaştı. Mir’in söylediğini farkında olmadan gerçekleştirdiğim için kızdım.

Güçsüz itirazımla fısıldadım.

“Kalk üzerimden.”

“Gitmeyeceksin, Neşe. Şimdi kapıyı kilitlemek için kalkıyorum. Mutfakta yemek ne var bir bakacağım. Hazırladıklarımı yedikten sonra biraz uyumalısın. Dertlerinin üzerine uyuyup kalktığın zaman daha mantıklı muhakeme ediyorsun.”

Beni bu kadar iyi tanıdığı için altın plaket vermeyi düşündüm. Hakkımda her şeyi bilip ona göre şekil alarak huyuma gitmesi o kadar da zor olmamışa benziyordu. Beni etkilemek nereden aklına gelmişti, çok merak ediyordum. Yattığım yerden doğruldum.

Onu çantamı karıştırırken yakaladım.

“Ne yapıyorsun?” Aradığı şeyi bulup havada salladığı anahtarımı arka cebine atarak mutfığa gitti. Dolaba şöyle bir baktı. Bir gece önce yemediğimiz yemekler duruyordu ama kolaylık bakımından tost gözüne kestirdi. Sözsüz emredilene yerine getiren bir robot gibi gidip masaya oturdum. Hızla iki tane tost ekmeğini önüme koyduğunda neden bir şey söylemeden onu izlediğim hakkında düşünüyordum.

“Evlenmek büyük bir karar. Nasıl kalkıştın?”

Cevap vermedi. Bana dönüp bakmadı bile. Muhatabı olmadığı bu kadar güzel ifade edemezdi. Bana hazırlarken kendisi için de bir tane tost yapmış, yanıma oturmuştu. Bir ısırik aldı. Çiğnerken gözleri üzerimdeydi.

“Yemeğini ye.”

“Sen benim sorularıma cevap mı veriyorsun da ben senin dediklerini yerine getireceğim?”

“Seninle evlenmek benim için en ağrısız yoldu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Elimi kirlletmeden, can yakmadan, yıkıp dökmeden dümdüz yürüyebileceğim bir yoldu, demek istiyorum. Şimdi yemeğini ye Neşe daha fazla konuşacak zamanımız olacak.”

Tosttan bir ısırik aldım ama midem çiğneme işlemi sırasında burulmaya başladı. Sabahtan beri aç olduğum için küsmüş olmalıydı. Fazla ağzımda dolaştırmadan yuttum. İkinci ısırikten sonra hatamın farkına vardım. Midem hiçbir şey kabul etmiyordu. Neden etsin ki? Sinirden ıslak toz bezi gibi sıkılıp bükülmüştü. Şimdi *yemeğin sırası mı* diyerek bana karşı koyuyordu. Tabığa geri bıraktığım ekmeğe şöyle bir bakıp midemin bana verdiği emre itaat koşarak kusmaya gittim.

Yaşadıklarımı bedenim bile kaldıramazken ruhumun üzerindeki yükü ölçecek kantar yoktu. Teklifsizce banyoya dalıp beni klozetin dibinden kaldıran adam, tüm bunlara sebep olmamış gibi merhametiyle kucaklıyordu. Elim yü-

zümü yıkamasına izin verdim. Aynanın yansımısından bana bakıyordu. Gözlerimiz kesişti.

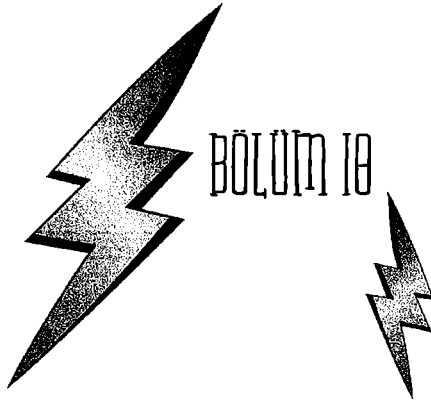
“Sabah bir şeyler atıştırdın mı?”

“Sana yetişmem gerekiyordu.” Adım atacak halim yoktu. Mir fark edip kucağına aldığı anda keyifle mırıldandım.

Yatağın yanına kadar uzanan kapıdan geçip beni yavaşça bıraktı. Geri geldiğinde öylece beni izliyordu.

“Yarıdan itibaren bugün gittiğin evde yaşayacağız. Orası benim gerçek evim. Kendini ona göre ayarla, tüm eşyalarını yanına al.”

O kadar perişandım ki karşı çıkacağım durumlara rıza gösteriyordum. Üzerimi değiştirmeden örtünün altına girip boynuma kadar çektim. Gerçekten iyi bir uykunun çözeme-yeceği hiçbir şey yoktu.

Kocamın geçmişini öğrenmek için getirildiğim bu İngiliz malikânesi artık benim cehennemimdi. Kapıdan içeri girene kadar korumaların gözleri bir dakika olsun üzerimden çekilmedi. Mir'in uyarılarını artık kulak arkası etmemeye çalışacaktım. Duymazdan gelerek onu takmadığımı göstermem yeterliydi, verdiği bilgiler gerçekten de yararına görünüyordu.

En önemli maddesi, kaçmayacaktım!

Ta ki içeri girip Esmer Dalı görene kadar.

“Onun burada ne işi var?”

“Bizimle beraber kalıyor.”

Boynumu hızlı çevirince boyun kıkırdaklarım arasındaki jöle bingıldadı. Kaşlarımı çatıp alayla “Bana söylemen gereken asıl meseleyi nasıl da unuttun? Hay Allah ya!” diye iğneledim. Şişleşem yeri ydi.

“İkna edilmen gerektiğini söylemiştin.”

Bir gün önce söylediğim şeyin bununla hiçbir ilgisi yoktu.

“Evlilik ile buraya gelmemi birbirine karıştırma. En kısa zamanda senden boşanacağım. Hale bak, adam beni sevgilisinin bulunduğu eve getiriyor.” Kısa bir an ona baktım. “Şillik.”

“Ağzından çıkanlara dikkat et!”

Sevgilisini koruduğunu gördüm ya, biri üstüme toprak atsin.

Kırgın bakışlarımı hemen ondan kaçırdım.

“Mir, aşkım sonunda buradasın. Hoş geldin.” Adını hatırlamadığım sevgili(!) koşarak kocama sarıldı. Benden uzun boyuyla Mir’e rahatlıkla sarılıp yanağına öpücük kondurabilişti. Ben her zaman onu aşağı çekerek öpüyordum. Kısaydım ben, hem çirkin, hem kısa. Kendimi atacak en yakın yüksekliğe bakınırken gözümün kıyısında salon olduğunu düşündüğüm kapıyı gördüm. Kot pantolon ve tişörtlü benim minyatürümde bir kız duruyordu. Onu görünce depresyondaki halimi kenara fırlattım. Mir’in aşkıyla cilveleşmesini görmeyecekti gözlerim, nokta!

“Sen kimsin?” diye sordu.

“Ne kibar bir karşılama. İlk gördüğünüz kişiye siz demen daha uygun olur sanki.”

“Sende kendimi görüyorum, bir an şaşkınlıkla ağzımdan kaçtı. Saygısızlık etmek istemem, ben Mihri.”

İnanmayacaktı ama bir an ben de kendimi onda gördüm. Benim ela gözlü versiyonum gibiydi. Zamanla kanımızın kaynayacağını umarak rahatladım. Tabii arkamdaki konuşmalara dikkatimi vermediğim sürece.

“Benim adımda Neşe.”

“Gerçek adı Nevin, Mihri.”

Mir’in sesi bir adım arkamdan gelince irkilerek yan döndüm.

“Takma ad niye kullanıyor ki?”

“Kendisi hacker, canım. Ama sen duymamış gibi yap, ya kalanırsa çok üzülürüz.” Esmer Şeker, sevimli olduğunu falan düşünüyor olmalıydı, işime karışarak kimliğimi herkesin içinde bağırması ancak Şili biberi kadar tatlıydı.

İp bacaklarını birbirine düğümlemeyi düşünürken gözüm Mihri’nin yüzüne kayınca tüm ilgim ona döndü.

“Hayırdır? Rengin soldu.” En doğru terim, gözlerinden kalp fişkırıyor olurdu ama ben daha fikir yürütemeden üzerime atladığı gibi kene oldu. Yanaklarıma öpücükler konduruyor, engellemelerimi karşılıksız bırakıyordu. Öp öp doyamayan bu sevgide boğulurken Mir kızı belinden kavrayıp vazoyu gibi kenara bıraktı.

“Ne yapıyorsun Mihri?”

“Yaaaaa abiiiiii! Neden daha önce söylemedin?”

“Abi mi?” Kalbim, son zamanlarda gong olmuş tokmakla efekt giriyordu.

“Mihri benim kız kardeşim Neşe.” Kaşlarımı kaldırdım. Bu çıtı pıtı kız benim görümcem mi oluyordu? Gelin görümce iyi geçinemezler derlerdi ama ilk görüşte bu kadar sevimli bulduğum başka insan var mıydı bilmiyordum. Bunda beni öpmesi de etkiliydi tabii. Şımarasım geldi. Hemcins kıtlığı çektiğim şu dönemlerde samimi bir kız arkadaş iyi gelebilirdi. Şili biberini toz biberi yapmak için kocama döndüm. Gözleri üzerimdeydi. Her fırsatta dibinde biten, kolundaki kadını silkesini işaret etmeden önce dişlerimi çıkardım.

“Acıdan hoşlanıyorsun, değil mi? Böyle bol bol...”

“Doğru, Mir çok sever, değil mi aşkım?” Burnumun üstünden bakmak isterdim ama başımı kaldırıncaya kadar ona bakıyor gibi görünüyordum. Kendimi yetersiz hissettiğim her an problemdi.

En yakın psikolog için arama sonuçları...

“Sizinle doğru dürüst tanışamadık. Beni itip kakmakla o kadar yoğundunuz ki isminizi ‘O... kadın’ diye telaffuz ediyoruz.” *Küfür mü? Kim? Ben mi?*

“Adım Yasmin.”

“Yasemin yani.”

“Hayır, Yasmin.”

“Hmm... Aileniz Türk değil, anladım.”

“Yo, ailem de Türk.”

Kollarımı kavuşturdum. Konu fiş fiş kayıkçı, kayıkçının küreği, diyerek uyutmaya doğru götürüyordu. Sırtımı dikleştirip yüzüme yerleştirdiğim doğallığımdan gelen ukala bakışımla “Türk aile, yaşanılan yer Türkiye ama isminiz Yasmin, öyle mi?” diye sordum. Adı Ayşe olsa kesin ona da bir kulp bulurdum. Bizde kapı bol.

“Mir bu kız aptal mı? İngilizce ismim olduğunu anlamıyor mu?”

Kadınları birbirine düşürüp sonra da kaçmayı amaçlayan her erkek gibi soruları yanıtsız bıraktı. Kardeşinin yanına gitti, elini omzuna yerleştirip onunla beraber salona girdi.

“Seni yosma Yasmin, seni.”

Üzerime doğru bir adım attı.

“Sen bana hakaret mi ettin?”

Hıh sesi çıkarıp “Beyin hücrelerin İngilizce kodlamaya sahip olmalı. TDK sözlüğü ile cahilliğine anti virüs sıkmalısın canım.” diyerek hemen uzaklaştım. Biraz daha kalırsam o esmer at yelesi saçlarını parmaklarımın arasında toz bezi yapardım.

Mihri ile Mir camın önünde bir şeyler konuşuyordu.

“Bana neden bir kardeşin olduğunu söylemedin?”

“Aslında iki kardeşi var,” diyerek araya girdi Mihri. “Mir ağabeyim en büyüğümüz, sonra Miraç ağabeyim geliyor. En küçük benim.”

Mir, Miraç, Mihri... Uyaklarını sevdiğim. Gülümsedim. Mihri'nin güler yüzü kalbinin bir yansıması, ay parçasıydı. Bazı insanların doğuştan gelen bir özelliği olur ve yüzlerine bakıp gülümsemeleri karşısında tav olurdunuz. Şu an bunu yaşıyordum.

"Abimin karısı olduğuna göre, sana yenge demeliyim."

Akraba hitaplarına girecek miydik? Bir an itiraz edecek gibi burun kıvırdım ama Mir kaşını kaldırıncı pes ettim. Topuklarını tıngırdatarak gelen teneke Yasmin de bu kararında etkiliydi. Benden başkasına yenge diyeni falakaya yatırırdım.

"Tabii ki tatlım, diyebilirsin. Yengenim, sevgili büyük ağabeyinin karısıym."

Oltama sazan bir Yasmin takıldı. "Geçici süreliğine."

Sırtımı dönmedim. Cevap vermesi için Mir'e 'Öyle mi?' bakışı atmakla meşguldüm.

"Mir!" İşte o zaman arkamı döndüm. Haşmetli, ailenin yapı taşı, demir başı, gök taşı Yıldız'ımız kapıda belirdi. Yıldız Toydemir, namıdiğer babaanne, salonun kapısında elindeki altın kaplama bastonuyla dikiliyordu.

"Seninle konuşmam gerekiyor. Çabuk çalışma odama!" Gitti.

Bu kadının amacı kesinlikle emir vermektir. Eh Mir'in de takma ad olarak Emir'i seçmesinin en makul açıklamasıydı. Hayatının ilkesi haline gelen emret maddesi psikolojisini bozmuştu. *Zavallı kocam!*

"Mihri, Neşe'ye odamı göster."

"Orayı boş ver Mihri, benim odamı göster."

Mir yarı yolda durdu. Bana bakarken kaşlarını çatıyordu.

"Benim odam senin odan oluyor." Parmağını doğrulttu.

"Sakin, o çenenin açma."

Yasmin kanatlarını havalandıran bir hindi gibi silkelendi.

“Ona bir oda hazırlattım. Geç kalıyorsun Mir, babaannen bekletilmekten nefret eder.”

Bekletilmeyi seven bir Allah’ın kulunu göstere bana!

Mir kavgayı sürdürmek için öfkeyle soluk aldı. Ama bir şey söylemeden Yasmin ile beraber salonu terk etti. Kocam ile Yasmin arasındaki elektriği hissetmediğim için kendimi yataklara atarak kıskançlık krizlerine girmeyecektim.

“Ağabeyin ile Yasmin, önceden sevgililer miydi?”

“Seninle evlendiğini dün söyledi. Henüz hazmediyorum bunu da not düşeyim ama önceden değildi.” Ona baktım. “Hâlâ sevgililer. Yani uzun zamandır birlikteler. Herkes onların evleneceğini söylüyordu.”

Tamam, şimdi almıştım mazotumu. Karnımın içinde oluşan kıskançlık tohumları serada hızla büyüyorlardı. Mihri’nin koluna girdim. Sallanarak yürürken merak ettiğim tüm bilgileri ondan alabileceğimi biliyordum.

“Söyle bakalım, aileniz nerede?”

“Fazla açık sözlüsün.”

“Dolandırılan laflardan nefret ederim. Buraya getirilmek kendi isteğimle gerçekleşmedi. Ağabeyinin beni sevdiğini sanıyordum ama evliliğimiz büyük bir oyunmuş. Neyse ben hikâyemizi daha sonra anlatırım sana. Şimdi merak ettiklerimi söyle.”

“Tamam söylerim ama sen de bana hacker olmayı öğreteceksin.” Durunca çift yürüyüşümüz de durdu.

“Seni küçük Çömez Hacker seni...” Bana sırtarak karşılık verdi. “Yeniyim bu işlerde, öğrenmem gerekiyor.”

“Öyle senin hevesinle olacak iş değil.”

“Sen nasıl oldun?” Yürümeye devam ettik. “Ben Bilgisayar Mühendisiyim. Bir şeylerin nasıl yapıldığını bilersen, nasıl söküleceğini de bilirsin. Anlamadığım şey niye benden istiyorsun? Mir de mühendis.” Bu sefer yürüyüşümüzü durduran Mihri’nin şaşkınlığıydı.

“Kim, ağabeyim mi? Yoo, Mir ağabeyim İşletme mezunu. Hiçbir zaman Bilgisayar bölümü okumadı. Düşünüyorum, hmm... evet aynen öyle.”

Mihri'nin kolundan çıktım. Mir'e gidip *'Bu da mı gol değil be?'* isyanımı yüzüne haykırmak istiyordum. Teknogaraj'da yaşarken mesleğinin bu olduğunu söyleyip bilgisayarlardan etkilendiğini itiraf etmişti. Bana söylediği her şeyin gerçeklik payını araştırmalıyım. Artık doğru yanlış birbirine karıştığı için kafam patlayacaktı. “Ben karıştırdım sanırım.” diyerek yürümemize devam ettim.

Mihri ile konuşmak iyi geldi. Kafamı dağıtan bir yapısı vardı ve oldukça komikti. Mihri ve görmediğim diğer ağabeyi Miraç, Mir'in üvey kardeşleriydi. Anneleri ayrı babaları bir-di. 10 yaşından itibaren burada Mir ağabeyi ile yaşamaya başlamıştı. Miraç hakkında birkaç soru soracaktım ama ilk gün için bu kadar gevezelik yeter diyerek onu odamdan kovdum. Sessizliğe ihtiyacım vardı. Mir'in çoktan getirttiği valizlerimi oda değişikliği yaparak açtım, üstümü değiştirdim. Odayı turlayıp karıştırdıktan sonra manzarayı izledim. Camdan dışarı bakarken öğlen güneşinin yeşil bahçe üzerindeki aydınlığına hayran kaldım. Her zaman geniş bahçeli bir evim olsun istemişim. Adadaki balayı evi gibi, sıcak ve samimi... Kocamla beraber yaşayabilmek içindi ama şimdi ne bir kocam vardı, ne de o masum hayallerim. Yarın başıma ne geleceğini bile bilmiyordum. Kafa karışıklığının arasında kapı kırılacak bir gürültüyle açıldı.

“Topla eşyalarını odama geliyorsun.”

“Mir zarafet kursuna gitmelisin. Bak sevgili Yasminciğin nasıl da rahatsız edici kibarlık gösteriyor.”

Mir beni dinlemiyordu. Dolaptan çantamı indirdi. Özenerek astığım tişörtlerimi yatağa fırlattı.

“Beni çileden çıkan bir adama çevirme. Sonunda mutsuz olan yine sen olursun.”

Onu engelledim.

“Şu an mutluluktan ayaklarım havada. Bak...” Bir ayağımı yukarı kaldırdım. “...yerden kesildiler!”

Üstün espri yeteneğime “Karımın yeri yatağımdır!” sloganıyla son verdi.

“Tamam, git Yasmin’i al. Çünkü ben artık senin eş kategorisinde yer almıyorum. Maşallah, senin kontenjan da hiç boş kalmayacak talebe maruz.”

Çantama tıklararak konulduğu için kırışan kıyafetlerimi çıkardım. Sakinliğimin içsel bir nedeni vardı. Bunun sebebini bilemiyordum. Karşı koyuşlarımın, ona olan öfkemin zorunluluğa teşviki yoktu. Çok öfkeli değildim. Yasmin ile arasındaki yakınlaşmaya bile aşırı karşı çıkmadım. Hayattan Osmanlı tokadını yiyince üzerime sükûnet çökmüş olmalıydı.

Mir elimden çantayı çekip fırlattı.

“Benim kim olduğumu artık biliyorsun. Bu eve adım attığından itibaren sözlerimi yerine getireceksin, Neşe. O eski, âşık olduğun Emir sadece bir yanılsamaydı, gerçek Mir’in yapamayacağı şeyler var.”

Vay canına, horozum kendi çöplüğüne gelince ötmeye başlayarak gerçek yüzünü gösteriyordu.

“Ben de senin dünkü yumuşak tavırlarının bir illüzyon olduğunu düşünüyordum. Şaşırmadım.”

“Burada mı kalacaksın? Sen bilirsin, olaklardan sorumlu değilim.”

Daha ne yapacaksın, sorusu dilime geldi, geri gitti. Hayatımı USB yüzünden mahvedebilecek kadar gözü dönmüşken bana ilgi göstermesi en son istediğim şeydi. Kapıyı arkasından kırarcasına kapattığında kalbime hüznün yağmuru başladı.

Mir’i yani Emir’i geri istiyordum. O âşık, sevgi dolu bir adamdı. Gözlerime bakarken rüzgâr esse de dökülmeyecek bir gelincik kadar narin davranıyordu. Bu kadar kötü olmasını istemiyordum.

Bilgisayarımı çantasından aldım. Kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı. Şu an çevreyi tanımak için gezip dolaşacak halde

değildim. Ne Yıldız cadısını ne de Yasmin süpürgesini görmek istiyordum. Bir dokunsalar ağlayacak modumu ancak internete girmek geçirirdi. Mihri gitmeden öğrendiğim wi-fi şifresini girdim. Siteler arası dalgalarda sörf yaparken düşünmemeye çalışıyordum. Yine de arama sonuçları olarak karşımda Yıldız Toydemir haberlerine bakarken ancak bu kadar dağıtabileceğimi düşündüm. Sonra Mir Toydemir, diye arattım. Sevgili kocamın Yasmin ile boy boy fotoğrafları vardı. Bir iki davette çekilmiş, çok şık ve asla benim antrenör kocam olmayan o adama bakarken hayal kırıklığı ile yüreğim küçüldü. Mir ile Emir ne kadar farklıydı. Hayır kurumları için girdiği bir projenin üzerine röportaj vermişti. Onları okurken kelimelerin sert üslubu canımı sıktı. Mir benim düşündüğüm o adam değil miydi?

GEÇEN BİR HAFTADA TUTTUĞUM NOTLAR:

- ☒ Malikâne gerçekten olağanüstüydü! Bahçe mimarisinin sonunda çiftlik başlıyordu.
- ☒ Mir ile Yasmin her sabah işe birlikte gitmek üzere kahvaltı masasından kalkıyorlardı.
- ☒ Yasmin gözümün önünde kocamla aşk yaşıyordu.
- ☒ Mihri çatladığın tekiydi.

Diğerleri için şimdilik yapacağım bir şey yoktu. Mihri ise ümitsiz vakaydı. Hint dizi kolığı, âşık, meftun artık hangi kelimenin karşılığı ise o yolda dörtnala tur bindiriyordu. Bana dizi bölümlerini indirebilmek için Hindistan'ı hacklemeyi teklif edince kendimi odadan zor attım.

“Ne olur yengecim, bölümleri indiremiyoruz. Bizim ülkeye kapatmışlar siteyi.”

“Niye kapattılar acaba? Senin gibi korsan altyazı çevirmenleri yoluna taş koyduğu için olabilir mi?”

“Abla biz halk için çalışan, gönüllü çevirmenleriz. Dizileri indirmeden yapamıyoruz. Malum artık görsel olarak full hd çekimlere ihtiyacımız var. O kadar video hazırlıyoruz. Ayrıca o hakaretini cahilliğine verip göz ardı ediyorum. Yengemsin kötü olmayalım şimdi. Ekiplerimiz emek harcıyor! Senin de hacker olarak çok da masum işler yapmadığını söylemek isterim.”

Başım döndü. Yaptıklarını bir bir anlatmaya başlayınca ‘112’yi arayın ne olur,’ diye bağırmaya başladım. En sonunda pes etti. Boynu bükük, velisini ikna edemeyen bir ana okullu gibi odasına doğru gitti. Gülümsedim. Dizilerin sitesini hackleyemezdim ama belki Mihri için yapacağım bir iki iyiliğim ona dokunabilirdi.

Salonda tek başıma gün geçiremedim. Kendi evimdeyken işsizlikten isyan derecesinde sıkılmışken tekrar yalnız kalmaya niyetim yoktu. Direkt mutfığa gittim.

Orta yaşlarda adı gibi güler yüzlü ay parçası Gülay isminde bir abla vardı. Evin kâhyası sayılabilecek bilgi haznesine sahip, bilmediği hiçbir şey yoktu. Daha önce evlenmediği için bir çocuğa sahip değildi ama Mihri ile araları çok iyiydi. Birbirlerinde gördüğüm bağ ancak anne kız kadar güçlü olabilirdi.

İlk günden itibaren Mihri bir, Gülay abla ikiydi. Evde olmamdan dolayı mutluluk duyduğunu onunla konuştuğunda

anladım. En azından kalbi USB diye atmayan iki insan bula-bilmiştım. Kendime yavaştan yaşam alanı kuruyordum.

Tabii bu sadece geçici bir süre içindi. Durumu kavraya-bilmek adına hareketlerim uysal, ajan tadında sinsice dola-şıp durmuştım. Ne var ki haklarında lehime olan bir durum yoktu.

Gülay abla ve çalışan iki yardımcı da kafamı dağıtamayınca kendimi mutfak kapısından dışarı attım. Havuza doğru giden patika yolun yarısında durdum. Gördüklerim beni buna zor-ladı desek daha doğrudu.

“Mir, yapma. Yönetim Kurulu sadece senin için oy vere-mez. Murat Bey’in gücü onların üzerinde etkiliyken Yıldız Hanım’ın dediğini yapmamız dışında hiçbir avantajımız yok.”

“Sus Yasmin!”

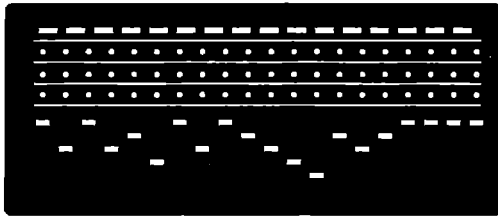
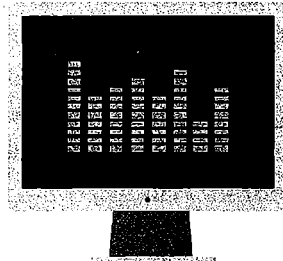
“Aşkım bana kızma...” Yasmin ellerini uzatıp sakallarının üzerinden yanaklarını kavradı. Yüzündeki hülya kalbimi iş-kenceyle sıkıyordu. Yasmin Mir’i gerçekten seviyordu.

Peki Mir?

“Bağırdığım için affedersin ama durumları biliyorsun. Alamıyorum o USB’yi. Neşe’nin boğazına yapışıp ver di-yemem.”

Yasmin biraz daha yakınlaştı. Ve ‘Öleydim de bunları görme-yeydim’ dediğim şeyi yaparak onu öptü. En kötüsü de Mir ona karşı koymadı.

BÖLÜM 19

Mir'in ona kollarını sararak kendine çekme anı hafızamdan silinmeyecekti. Gördüklerimi kaldıracak mideye sahip değildim. Kusacaktım. Öğürerek eve doğru koştum ve girdiğim kapıdan kendimi zorla odaya attım. Endişelenen Gülay ablaya daha sonra iyi bir açıklama uydururdum.

Banyoda tüm duygularımı kusarken gözlerimden dökülen yaşlar, küçükken evden atıldığım zaman duyduğum acı kadar şiddetliydi. Kustukça daha çok ağlıyordum.

Omuzlarımı saran ellerin kime ait olduğunu bildiğim halde omzumdan itekledim.

"Gel şuraya."

“Dokunma bana!”

“Yardım etmeme izin ver.”

Bir bulantıya daha teslim olurken bedenim yine güçsüz düştü. Halsizce yere yığılmamı Mir kolları arasında engelledi. Elimini yüzümü yıkadı. Biraz toparlanınca onu kendimden itip temiz hava alma ihtiyacıyla pencereye yürüdüm. Dengesizliğimin farkında değildim. Sola doğru yalpalayınca

Mir tekrar tuttu. Eline sertçe vurdum. Şılap sesi odada yankılandığında kaşlarımı çatarak ona baktım.

“Neşe yapma!”

“Dokunma! Beni sokaklardan toplayan, tanımadığım adamların yanında hayatımı idame ettirirken bile bu kadar alçalmamıştım. Senden nefret ediyorum anlıyor musun? Güvenimin, sevgimin bu kadar ihanete uğrayacağını bilseydim...” Boğazım düğümlendi. Karşısında ağlamamak için kendimi âdeta zincirlere vurmam gerekiyordu ama yapabildiğim tek şey ona her birinde nefret taşıyan acı dolu göz damlalarıyla bakmak oldu. “Kalbimi asla sana kaptırmazdım.”

“Acı çekiyorum Neşe. Sana yaptıklarım için çok acı çekiyorum. Seni görüp dokunamamak öyle bir acı ki hiçbir zaman bu kadar ağır bir durumla karşılaşmamıştım. Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilmiyorum.”

“Hayır biliyordun! Beni sevdiğini söylediğin o zamanlarda ne yapacağını gayet iyi biliyordun. Tüm bunlar plan dâhilinde olduğu halde beni kendine âşık ettin. Şefkatinle, sevginle daha önce tatmadığım duyguları tatmama sebep oldun. Şimdi beni binanın tepesinden aşağı itiyorsun.” Kırıntı gururumla başımı kaldırdım. “Bana değen dudakların bir başkasıyla kirlendi. Sana bakmak kusma isteğimi kamçılıyor.”

İtiraz derecesinde hızla başını salladı ama ona merhamet edecek yüreğim şu an bir damarı kırık pipet gibi azar azar kan pompalıyordu. Durursa hiç şaşırmazdım.

“Sana söylediğim bir söz vardı. Unutma dediğim halde unuttuğun o söz.”

Alayla sıırıttım ama daha çok dudaklarımın dışçide aralanması kadar istekliydi.

“Sevgilinle gözümün önünde öpüşürken, hiçbir sözünü hafızamda kaydedemem. Sana olan itibar yerle bir artık. Kalbimden silineceğin günü büyük bir sabırsızlıkla bekliyorum.”

Mir kollarımı iki yanımdan sıkarak kendine çekti. Burunlarımız birbirine değdiği için başımı geri çekmeye çalışıyordum ama beni kendine bastırınca mesafe açamadım.

“Sen benim karımsın. Bunu hiçbir şey değiştiremez.”

Gözlerindeki yeşil... âşık Emir’ime ne çok benziyordu. Kalbim içten içe onu affedecek yüce gönüllülüğü göstermek üzereyken bağırdım.

“Yeter artık, ne istiyorsun benden! Rahat bırak beni. Dayanamıyorum.” İtirazlarım buraya kadardı. Ağlama kriziyle kendimi ona bıraktığımda beni göğsüne yasladı. Sözle, bedenimle nefretimi kusmuştum ama ruhum için yaşlarımı da akıtmam gerekiyordu. Direncim sifıra indi. Onun kokusunu içime çekerek, az önce bir başkasını öptüğünü hatırlayarak kahroluyordum. Sanki programın içinde yaşam savaşı veriyordum, sürekli o görüntü spam gibi karşımdaydı. Çık dedikçe daha çok sayfada kalmamı istiyor gibi inatçıydı.

Mir’in hem canımı bu kadar yakıp hem de sevgi göstermesinden nefret ediyordum.

“Benden kurtulmak istiyorsan,” diye fısıldadı. “Videonun bulunduğu USB’yi bana ver.”

Aşağıda Yasmin ile konuşmalarını hatırlayınca beynim fırtına sonrası o sakinliğe erişti. Ferah bir sessizliğin içinde artık ufku görebiliyordum. Beni oyuna getirdiklerini söyleyen o his baş gösterdi. Belki de gördüklerim sadece bir oyundu. Başımı omzundan kaldırdım. Yüzüne bakmadan yatağa gidip yatarken “Düşüneceğim,” diye bir yorumda bulundum. Bu ona yeterli gelmişti. Başka bir şey demeden beni yalnız bırakıp gitti.

Birkaç gün sonra Cen’den istediğim kargo elime ulaştı. Korumalar bana paket geldiği için birbirlerine şüpheyle bakıp kutuyu kontrol etmek istediklerinde âdeta evini yıkmalarına

izin vermeyen, buldozere karşı çıkan ev sahibi sarıldım. Mihri'den yardım isteyerek korumaları uzak tutmasını rica edip hemen odama çıktım.

Cen ve Nazif Baba, Mir'in kim olduğunu öğrenmişlerdi. Mir bu malikâneye taşındıktan kısa süre sonra onlara gidip kim olduğunu ve ne yapmaya çalıştığını anlatarak durumu aydınlatmıştı. Mir gidince de hemen beni aramışlar ve doğruluğunu teyit ettirip beni boşanmaya ikna etmeye çalışmışlardı. Onları rahatlatıp zaman istedim ve akşam eve geldiğinde Mir'in suratında morluk aradım. Cen onu iyi bir patakla öyle rahatlayacaktım ki...

O günden sonra Mir ile yakınlaşacağım bir durum olmadı. Aksine benden uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Odama gelmiyordu. Akşam yemekleri haricinde artık kahvaltıda da göremez olmuştum. Yasmin de doğal olarak ortalıkta değildi.

Düşüncelerden sıyrılarak hemen kutuyu açtım. Birkaç ses dinleme cihazı ve lazım olacağını düşündüğüm mini kameralı teçhizatımı yatağın üzerine döktüm. Kurulumlarını takip ettikten sonra Gülay ablalar haricinde evde kimsenin olmadığı zaman babaannenin çalışma odasına, yatak odasına, Mir ve Yasmin'in yatak odasına ses cihazlarını yerleştirdim. Kameralar konusunda emin olamadığımdan bir süreliğine saklayarak uygun bir zaman kolladım.

Akşamın olmasını heyecan içinde beklerken midem bulandı. Son zamanlarda organlarımın iflas bayrağını çekmeyeceğini umut ederek beklemeye koyuldum. Sinir stres en çok mideme işkence ediyordu.

Akşam yemek vakti herkes yerine geçti. Uzun masanın en başı doğal olarak kraliçe hazretlerine tahsis edilmiş, kılıçtan tahttı. Üzerine giydiği beyaz ceketinin altın işlemeli yakasıyla avize gibi ışıltıyordu. Tabii ekürisi Yasmin de buram buram kokusuyla masanın tütsüsü konumunda Mir'in yanına konumlanmıştı. Babaannenin sağında Mihri, solunda

Mir yer alınca oturma düzeni Yasmin ile karşılıklı oturmama neden oluyordu. Her akşam yemek faslı bir eziyetti. Hâlbuki garaj ortamım ne kadar da rahattı.

Nazif Babamın ve Cen'in ne yaptığını merak ederken buldum kendimi. Onları çok özlemiştim. En son balayından geldikten sonra bilgisayarımı ve birkaç parça kalan eşyalarımı almak için garaja gitmiştim. Telde konuşmak iletişimimiz arasında sıcaklık sağlamıyordu. Sarılamadığın her zaman sevgiye muhtaç kalıyordun.

Aklıma Mir'in dokunma isteği geldi. Sürekli dokunmak istediğini itiraf etmiş, günler sonra gerçek kimliği ortaya çıkınca benden veto yediği için bir daha sarılamamıştı. Kim bilir şimdi ne kadar istek duyuyordu. Tabii eğer sarılma isteğini Yasmin'le gidermiyorsa...

Gözlerimi ona kaldırdığımda bana bakarken yakaladım.

“Sorun mu var?”

“Sağlığınıza duacıyız, Prens Hazretleri.” Mihri gırtlaktan ses çıkarınca gülmemesi için dirseğimle dürttüm.

“Günün nasıl geçti?”

“Mihri'cim sürahi senin tarafında uzatır mısın?”

Herkesin içinde, umurunda olmayan karısının serzenişlerini gerçekten duymak istiyor oluşuna anlam veremiyordum.

“Mir hayatım, hayır projemiz için vereceğimizin davet bu hafta sonu, sana hatırlatmamı istemiştin.” Yasmin yeşil bakışlarını kirpiklerinin arasında ok misali bana gönderirken sadece ona bakmakla yetindim. Beni ezik görüyor olmasından zerre rahatsız değildim. Akıllı insanlar nerede aptal olup nerede akıllı olacağını bilen kişiler olduğu için Yasmin karşısında hep bir mazlumdum. Adaletimin tecelli edeceği o an... işte o an...

“Parti mi var? Nerede yapılacak?” diye araya bayrak çeken Mihri babaannesine döndü.

“Bu evde yapılacak.”

“Yaşasın, ben de katılacağım demek ki.”

Ne kadar garipti. Ultra milyarder bir ailenin en küçük ferdi partilere katılmıyor muydu?

“Senin yaşın mı tutmuyormuş, neden katılamıyorsun?”

“Genelde yaptıkları partiler hep iş alanında, çok resmi oluyor. Benim henüz bir kimliğim olmadığı için katılmama izin yok.”

“Eh sen de yüksek rütbelerin kurumsal kimliğini kullan canım. ToyD Holdingin eminim açık bir...” Mir’e bakarken hangi açıktan bahsettiğimi iyi anlamış olduğunu görüp Mihri’ye döndüm. “... pozisyonları bulunur. Sonuçta sen de şey okuyordun. Şey...” Bu kız ne okuyordu?

“Turizm ile inşaat alanı arasındaki bağı anlamadım ben yenge.” Mihri’nin saf yorumu yanaklarıma utanç dalgası gönderdi. Hemen konuyu çevirdim.

“Aman canım, yapılacak otele turist çekmek senin işin olacak sonuçta.”

Mir konuyu devam ettirirken gözlerinden ne kadar keyif aldığını anladım.

“Biz rezidans yapıyoruz.”

Hayır, kesinlikle kızaramazdım. Bir insan bu kadar hızlı iniş yapmamalıydı, hayır!

“Ya sen ne kadar aptalsın! Kocam diye hitap ettiğin adamın tam olarak ne yaptığını bile bilmiyorsun.”

Yasmin bir hayvan olsa kirpi derdim. Dikenlerini çıkarıp etrafındakilere batırma konusunda dâhiyane bir yeteneğe sahipti. Ayaklarımı kıpırdatma ihtiyacıyla bacak bacak üstüne atarken bir yere tekme gönderdim. Yasmin acıyla geri çekilirken Mir bana doğru gözlerini kıstı.

“Ah affedersin ya! Masa bu kadar dar mıymış?”

“Nevin?”

Gerçek adımı duymak bende bir arıtma görevi görüyordu. İstemsizce ciddileşen ruh haline geçiş yapıyordum.

Babaanneye baktım. Yüzündeki kırışıklıklar Türkiye fiziki haritasının bir dökümü gibiydi. Çatık kaşlarının arasından bana odaklandı.

“Bu davete sen de geleceksin.”

Ben ağzımı açtım, ses Yasmin’den geldi.

“Hangi sıfatla?”

“Mir’in eşi olarak.”

Alayla Yasmin’e baktım. Onu kudurtan fikirlerle dolu olan kafasında daha söyleyecek sözü olduğunu düşündüğüm sırada Yıldız Hanım devam etti.

“Şu an Mir, Nevin ile evli. Bu haber nasıl yayıldı bilmiyorum ama holdingde Mir’in evliliği konuşuluyor.”

“Tamam, eşi olarak ben gelirim, Yıldız Hanım.”

Mihri itiraz etmem için tişörtümü alttan çekiştiriyor, Mir keskin bakan gözlerini üzerime yoğunlaştırıyor, babaanne benim itiraz etmemi bekliyor ve Yasmin sessizliğim üzerine zaferini kutluyordu.

“Tamam,” dedim.

Tüm herkes şok oldu.

“Yenge ciddi misin? Ağabeyimi böyle bırakma...”

“Tatlım, önemli değil. Zaten davetler bana göre sıkıcı olacaktır. Hem üstüme giyebileceğim doğru dürüst kıyafetim de yok. Gereksiz. Bilgisayarım ile oynarım, odamda.” Son cümlem Mir’i oturduğu yerde resmen çıldırttı. Yüz rengi kırmızının yükselişiyle değişirken, hiddetle yerinden fırlayarak gitti.

Yasmin bana nefretin zıt kategorilerinde bakamayacağına göre saf ayağına yatan ifademle omuz silktim. Babaanne ise kartal bakışlı gözlerini kısmış, yapacaklarımın ne olacağı üzerine stratejik bir karşılık düşünüyor olmalıydı.

Yemekten sonra ailenin sessiz kahve içme seremonisi son zamanlarda dayanamadığım tek ritüeldi. Günün stresli ve gü-

rütlülü koşturmasına yemek arkası kahve içerek meditasyon şeklinde rahatlama yöntemi bulmuşlardı. Tabii ki bu benim enerjik kodlamama aykırı bir yapıdaydı. Her kaçacağım aralık oksijen tüpümdü.

Mihri'nin ödevleri olduğundan onlarla oturmayıp odama gitmek kolaydı. Ses dinleme gibi büyük bir casusluğun peşinde olduğum için çıkınımı doldurmam gerekiyordu. Gece boyunca yiyebileceğim meyve ve özellikle üzüm salkımlarını koca bir leğene koymuş mutfaktan çıkarken Mir'e yakalandım.

Kaşlarını çatarak üzerime doğru yürüdü.

“Karım olduğumu alnına mı çaksam acaba? Son zamanlarda sıkça unuttur oldun. Tüm medya o davette olacak, kocanı gerçekten başka kadının kolunda görmek hiç rahatsızlık vermeyecek mi? Bunu kaldırabilecek misin?

“Aman Mir... Kışkandığımı söyleyip egonu pışpışlamak istemiyorum. Çünkü umurumda değilsin.” Allah'tan burnum uzamıyordu.

“Bunları nereye götürüyorsun?”

“Anime izleyeceğim.” Bir şey izlerken yanında mutlaka atıştırarak yiyecekler olması gerektiğini daha önce tecrübe ettiği için fazla sorguya çekilmeyeceğimi düşünerek yanından geçtim. Kolumu tutup beni kendine çevirdi.

“Daha erken, biraz daha otur.”

Gözlerimi devirdim.

“Allah aşkına, çarpılacaksanız. Hiç konuşmadan, sessizce içilen kahve ayininiz bana uymuyor.”

“Bunun dini bir tarafı yok. Babaannem sadece başını dinlemek istiyor.”

“Çıksın odasına. Ev ahalisini neden hizaya diziyor ki?”

“Senin gibi kuş beyinli biri için anlaşılacak şeyler değil. Dünya rahatlama yöntemleri üzerine eğitim alanını geliştirirken sen ancak demode fikirlerinle ayak uydurmaya çabalarsın.”

Mir ile ne zaman baş başa konuşsam kötü kadın bir odadan baş gösterip yılan gibi kıvrılıyordu. Arkamı dönüp ona cevap vermek gibi bir niyetim yoktu.

Seviye meselesi şekerim, inemem aşâğılara.

Mir'i uyaran bir bakış attım.

"Kıskaçlarını kolumdan alırsan, odama çıkmak istiyorum. En azından animelerim onun hakkında bilgi sahibi olmayan insanlara karşı aptallık ruh hali enjekte etmiyor."

"Çocuk beyinlisin işte. Hâlâ çizgi film izliyorsun."

Alayla güldüm. "Mir git şuna Hentai izlet ufku açılsın."

Göz kontağı ile çivileme teknolojisine çok şükür ulaşamadık. Aksi takdirde Mir'in yeşil lazer ışınları ile olduğum yerde cıva gibi olacaktım. Cıva gibi derken, sıvı halinden bahsediyordum.

Parmaklarını sıktağında kemiğime yapılan baskı vücuduma 'acı acı acı' alarmı verdiğinden ona doğru bir adım atıp kolumu kurtarma çabasına girdim.

"Terbiyesizleşme Neşe!"

"Neden? Sevgilini seksüel çekicilikte görüyorsun, eh anime de çocuk çizgi filmleri olmadığı için geleceğinize yol çizer. Önerime kulak ver."

Gözlerine odaklanmadan kaçtığım her dakika onun gözlerinin içine füze dalışı yaptığımdan aramızdaki elektrik ke-silmedi. O burnundan soluyor, ben de neye hiddetlendiğimi bilmeden yükseliyordum. Aramızdaki sıcaklık farkını soğuk, ruhu çıkmış bir el söndürdü.

"Mir, bırak şu kızı." Yasmin ince manikürlü tırnaklarını tenime geçirdiğinde Mir'den nasıl kurtulduğumu bilmeden Esmer'e döndüm. Topuklarını düşünmedim. Yaratanın verdiği gücü tek koluma alıp onu itince kalçasının üstüne düştü. Sonrası gelsin kavga kıyamet...

“Neşe ne yapıyorsun?”

“Dişlerini çıkaran köpeği kışladım. Ne olmuş ki?”

“Bu kadar yabani olmak zorunda değilsin.”

“Kocamla yanımda fingirdemesine ses çıkarmıyorum, yine yabani benim değil mi? Sizin medeniyet anlayışınız da kefir ile süt ayrımı gibi. Canınız ne isterse...”

Mir’in sevgilisi için endişelendiği o bakış var ya... Kalbime iki hançer darbesi vurmuş gibi kendime getirdi. Bir adım geri attığımın farkında bile değildim. Hâlâ canı pahasına tutmakta olduğum üzüm kâsemle orada dikilirken Emir görünümlü o adamın aşkıyla bana baktığı günleri hatırladım. Şizofrene bağlıyordum. Emir ile Mir aynı kişiydi ama farklı iki karakterlerde olunca bunun benim zihinsel bir oyunum olmadığını söylemeliydim. Tüm bunları yaşadığım her saniye midem yükseliyordu. Bir şeylere karar verip yürüyordum ama gittiğim yoldan da emin değildim.

Kahvaltıya indiğimde kimseler yoktu. Tabagiına bir şeyler alırken Mihri gelip yanıma oturdu.

“Neşe abla...”

“Yengeyi kışı çıkarmak üzere derin dondurucuya mı kaldırdın? Hayırdır...” Gülümseyince yaptığı hatadan dolayı mahcup ifadeyle o da gülümsedi.

“Affedersin.”

“Kafana göre takıl, nasılsa yakında yengen daha uzun ve daha güzel bir kadın olacak.” İçimde sessizce ağlayan Neşe başını kaldırdı, bana düşman bakışlarını yolladıktan sonra tekrar sessizce ağlamaya devam etti.

Mihri’nin o bakışı içimi dağladı. Konuyu buraya getirenin kendisi olma pişmanlığının yanında gideceğimden korkan bir hüzne de sahipti.

“Hadi asma suratını, kahvaltını yap. Benim karnım çok acıktı, gece de o kadar üzüm yedim hâlbuki.”

“Karnın ağrı mıyor mu?”

“Yo, neden ağrısın ki?”

“Aşırı üzüm tüketiyorsun, bunun zararları olmalı.”

Güldüm. “Bunu iyi bir şey mi yoksa moral bozmak için mi söylediğin konusunda kararsızım.”

“Tabii ki iyiliğine *yengecim*.”

Gözlerimiz kesişti. Görümceme bayılıyordum.

“Bugün seninle alışverişe çıkalım mı?”

Üzümden sonra bayılarak yediğim taneli meyve zeytindi. Çekirdeksiz iki tanesini ağzıma atıp yanıma döndüm. Dilim döndüğünce “Niye?” diye sordum.

“Hafta sonu yapılacak davet için. Kendimize giyecek bir şeyler alır hem de gezerdik. Okuldan eve gidip gelmekten usandım.”

Zeytinleri çiğneyip yuttum.

“İyi de benim param yok.” Gerçek bir kez daha yüzüme çarptı. Evlendiğimizden itibaren Nazif Baba, Cen ve benim kullandığımız ortak hesabımızdan para çekmiyordum. Giderlerimiz çok uçuk olmadığı sürece aynı hesap üzerinden kullandığımız için her zaman param olurdu. Mir ile evlenmek artık kocamın eline bakacağım anlamına geliyordu. Eğer Emir olsaydı, bildiği ihtiyaçlarımı kendisi karşılıyordu, ayrıca sürekli bana para bırakıyordu. Tabii bu gerçek kimliği ortaya çıkmadan önceydi. Mir olarak ondan tek bir kuruş almamıştım. Evden çıkmadığım için harcayacağım bir durumla da karşılaşmamıştım.

Tüm açlık hissim yok oldu. Amaçsızca tabağa bakarken suratım düştü.

“Abim sana para vermiyor mu?” Şok şok şok! Multi milyarderin karısı beş parasız...

Türk kadınının her cefasını bolluk içerisinde yaşıyordum. Huzur olmadıktan sonra altın kafeste zar zor nefes alıyordum. Garajdaki o makarna yediğim günleri hatırlamak burnumun direğini sızlattı.

“Günaydın Mihri,” diyerek masaya oturan Yasmin beni görmezden geldi. Son yaptığımız kavgadan dolayı bana bulasma iyi olurdu. Diğer yandan saldırıya bile şu an kendimi savunacak bir ruh hali içerisinde değildim.

Mir’den para istemek gururuma dokunurdu. En iyisi alış-verişe çıkmamaktı. Yalnız kalıp düşününce bir yol bulurdum.

Yıldız Hanım da kahvaltıya inmişti. Ben hâlâ tabağımdaki zeytinle maç oynarken Mir’in telefonla konuşma sesini duyup arkama döndüm.

Daha önce şahit olduğum ama dikkatimi çekmediğinden çok takılmadığım Mir’e bakarken bocaladım. O kadar yakışıklı görünüyordu ki bu adamla evli olduğumu düşünen aklım çılgın atarak sevinçle gerçekliği sorguluyordu. Onuöpme isteğiyle baş etmek zorundaydım. Heyecanla zıplayıpöp diye beni çileden çıkaran hormonlarımı kürekle kovalayıp, şişlerimi çıkardım. Takım elbisesini üzerine kuşandığını görünce alayla dudaklarımı kıvırdım.

“Vay canına, Discovery Channel’ı arayın! Boz aylarda takım elbise giyebiliyormuş. Bu anı kaçırmayınlar.”

Masadakilerin yüzleri normal ten renginin katman açılımlarıyla beyazlarken umursamaz ifademle önüme dönüp bir anda gelen iştahımla kahvaltıma devam ettim. Arkamda bıraktığım sözde kocamın ne halde olduğunu umursayacak bir vicdanım yoktu. Hele dünkü bakışlarını hatırlayınca...

Yasmin gözleriyle bana nefret oklarını yollarken geniş zırlımla ona dil çıkarttım. Kibirle kaldırdığı burnunu başka yerinde de uygulayarak ayağa kalktı. Hemen Mir’in kollarına atıldığına emindim.

“Aşkım! Çok yakışıklı görünüyorsun.”

Midem isyan etti. Herhangi bir falso vermemek adına ben de yerimden kalkınca onların sarmaş dolaş hallerini gördüm.

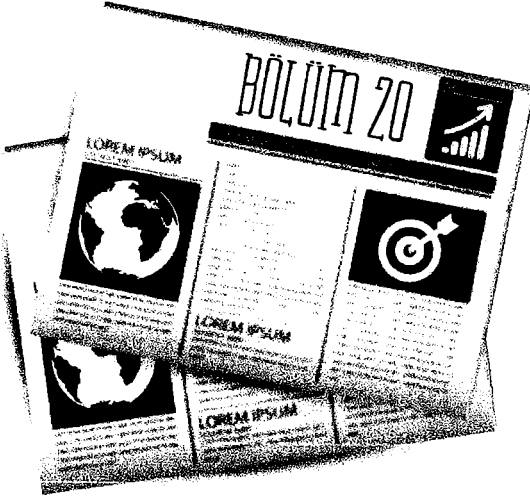
Gözlerimin önünde sevgilisiyle kırıstırıyordu. Kendimi töre yüzünden ikinci karısıyla evlenen kocanın ilk karısı gibi hissediyordum. Üzerimdeki anlamsız ağıt yakma isteği kendimi doğu dizisindeki bir sahneyi anımsattı. İçim boş, hislerim yakıcıydı. Mir'e bakmaya da onunla muhatap olmaya da mecalim yoktu. Terki diyar eylemek istediğim bu evden kaçmanın yollarını arayacaktım. Sahte bir kocaya ihtiyaç duymuyordum. Onun getirilerine de. Arkamı dönüp gitmeye kalktığımda keskin bir sesle irkildim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Kocamın ahlaksızlığına şahit olmamak için uzaklaşıyorum. Yoksa köstebek gibi yanındakinin yüzünü eşleyeceğim."

"Ne dedi o?"

Yasmin her zaman mide bulandıran bir sinek kadar azimli davranıyordu. Onu tebrik etmekten çok teşvik edebilirdim. Benimle Mir'in yanında dalaştığı her saniye aleyhine işleyeceğini öğrenene kadar...

“Yapma Mihri, seninle fiziğimiz birbirine uyuyor olabilir ama senin elbiselerini giymem.”

“Tamam, o zaman seninkilerden bir şey uydurabiliriz.”

Beklenen davet, hayırlı iş için Yıldız Hanımın konuşma yapmasıyla çoktan başlamış, malikânenin bahçesinden spot aydınlatmalarla tüm ev renkleri bahçesine dönmüştü.

Camdan kısa bir süre izleyerek kocamın yanındaki esmer güzelinden gözlerimi kaçırmamaya çalıştığım her an kadınlık gururuma bir çelme takılıyordu. O yakışıklı yeşil gözlünün yanında ben olmalıydım. Bunu kendi ayağımla ittiğimi düşündükçe tansiyonum çıkıyordu.

“Bu da ne?”

Mihri’nin şaşkın sesiyle arkamı döndüm. Başını dolaba gömmüktü.

“Ne oldu?”

“Sorunumuz çözüldü. Bak!”

Geri çıktığında elinde kutu vardı. Yatağın üzerine koyarak geri çekildi. Hemen kapağını kaldırdım. Beyaz bir elbise duruyordu.

“Sanırım birileri sesimizi işitmiş.”

Öfkeli bakışlarımı ona doğrulttum.

“Abine sen mi söyledin Mihri?”

Şaşkınca itiraz belirten ellerini hemen kaldırdı.

“Hayır, yemin ederim konuşmadım. Kendi düşünerek almış olmalı. Baksana orada not var.”

İki parçadan oluşan kıyafeti kaldırdım. Not kâğıdında tanıdık olduğum el yazısı vardı.

*Giyecek bir şeyin olmaması artık bir bahane değil.
Seni biraz sonra aşağıda yanımda istiyorum.
Geç kalma karıcığım.*

“Abim çok romantik değil mi?”

Gözlerimi devirdim.

“Romantiklik bir elbise alıp not kâğıdıyla emretmek değil.”

Yaşına uygun pembe çiçekli bir elbise giyen Mihri lüleleri iki yanından sarkarken çok güzel görünüyordu. Bir ona bir de kendime baktım.

İçimde en büyük düşmanı taşıırken sırtım her zaman yere gelirdi. *Ondan neyim eksik?* triplerine hiçbir zaman giremediğimi düşünerek üzüldüm.

“Hadi kalk! Bu kıyafet çok güzel. Bembeyaz kuğu gibi olacaksın.”

Üst kısmı büstiyer gibi dar, göğüs altından beline kadar dökümlü, alt eteği balık etek gibi tam oturan cinstendi. Fazla kilo sahibi olmayan ölçülerime uyacağını tahmin ediyordum. Ama içimdeki ses, -kim olduğunu siz de biliyorsunuz- oraya

gitmemem gerektiğini söylüyordu. Kuğu olayım derken çirkin ördek görünümümle ortalığı yıkabilirdim.

O an, dondurmayı hızla ağzına alınca yaşanan beyin donması sakinliğinde hissizlik yaşadım. Tüm aşağılayıcı fikirlerim son buldu. Beynim kendi işlevine dönerken artık özgüveni tavan yapan bir Neşe vardı.

“Tamam sen aşağı in, ben birazdan geliyorum,” diyerek apar topar odadan kovdum.

Aynaya dönüp kendi görüntüme gülerken aşağıdakilerin yaşayacağı şokla kendimi eğlendirirken alacağım keyfi düşünüp heyecanlandım.

Her şey hazır!d!

Merdivenlerden inerken kendimi Sindirella gibi hissediyordum. Beğenilen gözlerin sahip olma duygusuyla beraber hayranlıklarını seyrederken...

Tek farkla, tüm gözler bana döndüğünde müziği durduracak kadar korkunç bir görünüme sahip olduğumu o bakışlardan anladım. Onlar kraliyet prensesine değil, bir kurbağa prensesine bakıyorlardı. Yüzümdeki gülümsemem kırılmak yerine daha da genişledi. Özgüven insana verilmiş en büyük nimetlerden biriydi. Kendini sevmek, kendine güvenmek her şeyin başı buydu. Kendine güvenin yoksa bir kafede çay bile alamazdın. Bugün, yediğim yüreklerin hesabını Toydemir ailesinden soracaktım.

Ben merdivenlerden aşağı inerken birçok fısıltı ortamı sessizlikten kurtarıyordu. Müzik tekrar başlamadan önce orkestra şefi Yıldız Hanım’a döndü. O an Yıldız’ın gözleri meteorit olmasaydı zavallı adam bir yanıt alabileceksen karar kendisine kaldı ve eğlenceli bir şey çalmaya başladı. O Yıldız meteor oldu, bana çarpmak için akıp geldi.

“Sen bu kıyafetle davete gelerek ne yapmaya çalışıyorsun?”

İngilizler kraliçenin önünde nasıl davranıyordu? Önbellek araştırmamdan sonra sayfa açıldı. Hatırlayarak reverans yaptım ve sevgili babaanneme gülümsedim.

“Babaanneciğim, saygılarımla. Torununuzu yalnız bırakamayacağıma karar verdim. Bugün bizim için çok önemli bir gün. Ev sahibi olarak eşimi nasıl yalnız bırakabilirdim ki?”

“Haddini aşırıyorsun.”

“Ah neden öyle dediniz, babaanneciğim?”

Yıldız Hanım’ın belirginleşen damarlarında kan birazdan dışarı fışkıracaktı. Rengi soluk yanaklarına bastığı allığın altından morardığını belli ediyordu. Herkesin gözü üzerimizde olunca gülümsememi düşürmeden ona bakmaya devam ettim. Yasmin araya girdi. Mir beni diğer yana çektiştirirken, Yıldız Hanımla ilgilenme görevi müstakbel geline kaldı.

“Neşe bu kıyafet ne!”

“Teşekkür ederim hayatım, senin sayende katılabiliyorum.”

Üzerime doğru eğilirken sözleri ölümcül soğuklukta çıkıyordu. Yıldım mı? Kim? Ben? Pıfff...

“Bu kıyafetin altında etek var. Kot pantolonu değil!”

Mir birazdan isyan diye bağıracaktı. Beni saran gülme krizini bastırmak için kıvranıp duruyordum.

Ünlü olduğunu düşündüğüm bir modacının elinden çıkma, beyaz kumaş üzerine mavi, ince çizgilerinin geçtiği büstiyeri giyerken alt eteği yerine çok sevdiğim kot pantolonumu giymiştim. Altına beyaz babetlerimle kendimce bir kombin yaparak, altı kaval üstü şeshane deyimini layıkıyla üzerimde taşıyordum.

“Mir herkes bize bakıyor, istersen karına bir öpücük kondur.”

“Geç kaldın. Evliliğin söylenti, Yasmin ile nişanlı olduğumu biliyorlar. Seninle şu an dedikodulara yer açıyorum.” Hayal kırıklığımı bir saniye gözlerime yansıtmış olabılırdım. Afallayan ifademi hızla hizaya sokup tatlı bir gülümsemeyle ona baktım.

“Boşanmak istiyorum.”

“Evet, bunu yapacağız. Bana USB’yi verdikten sonra...”

Duygusuzluğu safra gibi yukarı çıkıyordu. Hayır, burada ağlayamazdım. O aşkla baktığım Usui gözleri bana bu kadar soğuk olamazdı. Her şeyin bir oyun olduğunu düşünürken neyin kafasını yaşıyordum ki? Besbelli ortadaydı, tüm bunlar gerçektir ve ben cehennemi dünya üzerinde yaşıyordum. Âşık olduğum adamı kaybetmişim.

“Elini verir misin?”

“Neden?”

“Kendin de yaparsın. Aç elini, avucunu kendine çevir ve ağzının tam önüne yakın şekilde yanaştır. Sonra dilini değdir. Ancak o zaman USB’yi görebilirsin, kocacığım.”

Beni engelleyip daha fazla çileden çıkarmadan tiksiniyerek bakan bakışlara doğru gittim. Resmen mermiye kafa atan bir yapım vardı. Timsahların ağzına doğru gidip, köpekbalıklarının kanıma doğru çekiyordum.

“Merhaba, hoş geldiniz.”

“Siz de kimsiniz? Böyle vasat bir kıyafetle buraya nasıl girdiniz?” Her şeyi mükemmel görünen bu sosyete canavarına tavus kuşu tüyünü niye dikmediğini sormak için ağzımı açacakken hemen konum değiştirdim.

“Benim adım Nevin, bu ailenin geliniyim.”

Birbirinden şık akbaların etrafımı sardığı şu davetin şüphesiz en ilgi çekici detayıydım. Eh reklamın iyisi kötüsü olmazdı. Yarın birçok magazinde ve sosyal medyada fotoğrafımı göreceğime emin olarak en güzel gülümsememle onlara baktım.

“Gelin mi? Mir ile olamaz o nişanlı... Miraç mı?”

Sahte bir şaşkınlık verdiğim ifademle “Aa, neden Mir olamıyor? Ben Mir’in karısıyım, Yasmin eski nişanlısı olduğu için ailem bazı yıkıcı yorumları almak istemedi. Eh ben de onları zor durumda bırakmak istemedim ama bugün bir şey oldu, çok özel bir şey...” Tüm gözler şok ol-

muş vaziyette beni dinlerken fazla kurcalamamaya karar verdim. Sustum, güldüm, geçtim. Yanımdan biri çekişti-rince ona döndüm.

“Şekerim resmen moda katilisin.”

“Desenize çok cinayet işleyeceğim.”

Kadınların bazısı içini çekti, bazısı küstahlığımla duvardan duvara vurdu, kimisi de gülerek fısıldaşıyordu. O gülenlerin içinden bir hinlik çıkacaktı, göz hapsine alıp almamayı düşünürken arkamdan biri beni kendine çekti.

“Seninle konuşmamız gerekiyor.”

“Ah çok affedersiniz, kocam bu kıyafetime hayran kaldı. Eminim şu an çok romanti...” Sözümlü tamamlamadan merdivenlerden yukarı doğru sürüklendim.

“Mir ne yapıyorsun?”

“Yürü! Yarın senin yüzünden medyanın göz bebeği olacağız.”

Canımı acıtarak tutmasına rağmen güldüm.

“Aşkım...” dedim, Yasmin’i taklit ederek. “Ne güzel işte, bağış fonunuz yarın patlama yapacak.”

“Senin yüzünden iflas edecek. Şimdi kes sesini!”

Son cümlesine kadar gülüyordum ama yukarı odama çıkarken boğazlayacağına emin olduğum o cümleyle yutkundum. Parti buraya kadardı. Artık gerçekleri görecektim.

Yatak odamın kapısını açıp içeri girdikten sonra kırarcasına kapattırırken korkmamaya çalışıyordum.

“Seninle gerçekten severek evlendiğimi falan mı sanıyordun? Şu haline bak! Sefil bir kız çocuğundan farkın yok. Ben olmasaydım, spor ayakkabı, kot pantolon ve tişört ile evlenecektin. Şimdi üzerinde taşıdığın bu kostüm kadar rezil bir haldesin. Kadınsal hiçbir estetiğin yok. Üçüncü sınıf mahalle kızları gibi olmak için sınırlarını zorlamışsın ve şimdi o cinsiyeti garip kişiliğini yerine oturtamıyorsun. Senin hemcinsle-rinle yakından uzaktan alakan yok.”

Buz kestim. Boğazımdaki düğüm söylenmesi gereken tüm o kelimeleri yutuyordu. Gözlerim öfke ve acıdan yaşlarını kuruttu. Kalbim pompalanan kan yüzünden sol yanıma zorlarken yok olan gururumla, ayakta nasıl durabildiğimi düşünüyordum. Âşık olarak evlendiğim adam, beni kendi bençillikleri için kullanmıştı. Şimdi yaptıklarının cezasını bana kesiyordu. Öte yandan söylediklerini hak edip etmediğimi düşünüyordum.

Sessizliğim onu daha fazla hakaret etmeye zorluyordu.

“Baştan çıkararak ağzındaki bilgileri alabileceğimi düşündüğüm için hayatınıza girdim. Nerden bileyim senin evlenmeden olmaz diyen kızlardan olacağını. Hormonlarını hareket ettirirsem bana karşı yumuşayacağını ve kendin geleceğini düşünmüştüm. Bunda çok yanıldım. Sen sadece kuru bir ot gibisin. Kimseye faydan yok. Eş modelini oynamak sadece yemekler yapıp evi temizlemekle olmuyor.”

“Bu yüzden mi geceleri bedenini benimle rahatlattın?”

Mir onca sözüne karşılık bir cevap almıştı, ama bunu beklememiş olacak ki bir şey söylemek için açılan ağzı tekrar kapandı.

“Eş modeli sadece bu saydıkların olmuyorsa, geceleri verdiğim hizmet ne olacak? Bana sakın keyif almadığını, sokaktaki herhangi bir kadınla olduğundan daha az keyif aldığını söyleyerek canımı yakmaya çalışma, yemem! Kelimelerinin canımı yakmak için kendini âdeta zorluyorsun. Beni kendinden nefret ettirip başından atmak için uğraşacaksın, değil mi? Ama unutma, aradığın şey bende! Boşanmak artık umurumda değil. Ya sen benim için sevgi dolu bir koca olmaya çalışırsın ya da ben USB’yi bulmaman için imha ederim. İnan geleceğim umurumda değil. Anne ve babam beni başlarından def ederken, sırtımdan bıçaklayan âşık olduğum adamken ve gözümün önünde sevgilisiyle fingirdeşirken bundan sonrası bana koymaz.”

Tek nefeste harcayabileceğim kadar kelime kotasını zorlayıp kendimi savunduktan sonra burnumdan gelen yaşlarla birlikte oradan uzaklaştım.

Mir tek kelime daha etmedi. Kapıyı çarparak def olup gitti.

Kendimi yatağa attım. Bu yediğim kaçınıcı tekmeydi, hesabını artık karıştırdım ama en büyüğünün bugünkü olduğunu biliyordum. Bugün o ettiği hakaretlerin hesabını soracaktım.

Sabah gözlerimi mide bulantısıyla açtım. Bir soğuk algınlığım eksikti. Ateşim de hafif yüksek olunca en iyi ilacın bitkisel çaylardan geçtiğini düşünerek mutfağa gittim. Gülay ablanın benim için yaptığı nane limondan bir yudum almaya çalışırken yemek masasına doğru gidiyordum. Dilim coş diye yandı. Bardağı hızla çektiğim için yere birkaç damla döküldü. Ayakkabımla üstünü silmeye çalıştım ve geçip her zamanki yerime oturdum.

“Yenge şuna bak!”

Halsizce kahvaltımı yaparken bulanık midemi bastırmak için gözle görülür bir çaba sarf ediyordum.

“Ne var yine?”

“Ülke seni konuşuyor.”

“Tabii canım, 79 milyon insanın işi gücü yok zaten.”

“Bak şuna,” diyerek elindeki tableti bana uzattı. Magazin sitelerinden biriydi. Başlık hayret vericiydi.

TOYDEMİR'LERİN GELİNİ MODACILARDAN TAM NOT ALDI.

Ben daha konuşmadan Mihri başka siteye atladı.

Saklı Gelin!

TOYDEMİR'LERİN GELİNİ, YENİ BİR AKIM BAŞLATTI.

Ne olursan ol, kendin ol: Nevin Toydemir.

NEVİN TOYDEMİR FEMİNENLİĞİN
ŞAHI!

“Şu an çok harika bir cümle kuracağım. Yok artık! Benim o rezalet kıyafetim beğenilmiş mi?”

“Her yerde adın var. Haberlerde senin kendine has, asil duruşunla çekilmiş görüntüler yer alıyor. İnsanlar kötü giyinsen de bunu taşıyabilmeni konuşuyor.”

“Millet çıldırmış!”

Mihri kıkırdayarak bir şeyler çiğniyordu. Benim şaşkınlığımın onda iştah yaptığı belliydi. Tabletteki habere döndüm. Resmen ters köşeye fırlatıldım. Milletin rezil halime söveceğini düşünürken, soyadıma gelecek her türlü rezaleti beklerken bununla karşılaşmak en son isteyeceğim şeydi.

Evin görülmeyen taraflarında bir çığlık duyduk. Şaşkın gözlerimiz kesişti, gidip bakmak arasında bocalarken Yasmin o merakımıza son verdi.

“Pasaklı halini beğenmişler, bu nasıl bir zevk anlamıyorum. Ne yaptın? Siteleri bir bir hackleyip kendi hakkında iyi yorumlar mı yazdın?”

Kahkaha attım.

“Mihri kahvaltıda önce bu hanıma hangi ilacını verdiniz?”

Yasmin ani hareketine bağlı atkuyruğu saçını tepesinde salladıktan sonra karşıma geçip oturdu.

“Senin ne tür canlı olduğunu iyi biliyorum. Çok ayırız.”

“Canım, seninle aynı cins ve türüm. Ama bir şekilde seninle ayrılıyorum, haklısın. Bende olup sende olmayan bir şey var.”

Yeşillerin kenarına iki eyeliner şeridi çekmiş duble yol gözlerini kıstı.

“Neymiş?”

“Beyin! Kullanınca çok işe yarıyor. Bir ara denemelisin. Tabii önce nörolog kontrolünden geç. Allah muhafaza, belki hasarlıdır. Boşuna zorlamamış olursun.”

Mihri kıkırtılarını saklamak için elini ağzına kapadı.

“Sen kendini çok akıllı sanıyorsun değil mi?”

Sürekli bir şeye benzediğini düşünürken bu sefer kedi olduğuna emin olduğum gözlerini sinsice açtı.

“Akıllılık ile delilik arasındaki o ince çizginin tek yönüne bakıyorum. Hangisine dâhil olduğumu görmek senin davranışlarına bağlı. İstersen hakaretlerinde bir adım daha git, deliliğim muhteşemdir. Öteki zaten senin harcm değil, anlamazsın.”

Sözlerimi kavrayabilmek için geçen süre, onun kavrama tekniğinin ne kadar zayıf olduğunu anlamama yetti. Mihri ne demek istediğimi anladığından sesli güldü. Bana benzediğini söylemiş miydim?

“Mihri, hayatım istersen şu yanındakiyle fazla iletişime girme. Kendini akıllı sanan herkesin sahip olduğu bir cahillikten mustarip.”

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım.

“Görüyor musun Mihri, beynini kullanınca Türkçeyi sakıyor.”

Yasmin havalıydı. Güzel ve çekiciydi. Sadece kendini beğenmişliğin yanında beni kıskanan yapısına karşılık laf yetiştiremiyordu. Birkaç kelimeden sonra susuyor ve sadece nefretini haykıran o bakışlarını yöneltiyordu. Çok da tın...

Yıldız Hanım masaya gelmeden önce bastonunun yere vuran sesi geldi. Bugün yine günah keçisi olacağımı düşünerek başımı çevirdim. Kötü bakışlarına her zamanki gibi hedefken bir anda gözden kayboldu. Yerimden fırladım.

Fonda iç çekme sesleri eşliğinde sırt üstü yere düştü.

“Vay canına yıldız kaydı,” diye safça bir yorumda bulundum. Mihri babaanesi için endişeyle yanına giderken kahkaha atıyordu. Ağlanacak hale güldürme diye buna denirdi. Ama yaşlı kadın için ben de endişelenmişim.

“Kemikleri un ufak olmamıştır inşallah ya, nasıl düştü öyle?”

“Babaaanne! Ne oldu ona Mihri?” Mir merdivenleri koşarak indi. Yanımıza geldiğinde yaşlı üstadımız gözlerini aralıyordu. Tüm kollar onu yerden kaldırma işine giriştiği için kadın sakız gibi sündü.

“Babaaanne iyi misin?”

“Ne oldu?”

“Düştün babaaanne, topuklu ayakkabıların kaydı galiba,” diye açıklamaya başladı Mihri. Çanakkale savaşını görmüş yaşıyla topuklu mu giyilirdi?

“Yıldız Hanım iyi misiniz?”

“Yerleri kim sildi?” Daha yerden kalkmamışken hemen bir hesap sormaya başladı. Burnumdan garip bir ses çıkardım. Gözlerim Mir’e kaydı. Sherlock moduna uyarlı,

babaannesini oturtup geri geldiğinde yerdeki ıslaklığı fark etti. Bir koku almıştı ve sebebini öğrenmeye çalıştığından elini yere sürüp burnuna götürdü.

“Nane gibi kokuyor.”

Rengim attı. Nane limon çayını döktüğüm aklıma geldi. Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Evdeki durumum pamuk ipliğine bağlı, hassas; titanyum bağlarla sağlam anormal bir tezatlık oluşturuyordu. Sınırlarımı daha fazla zorlama konusunda endişeliydim.

“Hay Allah ya, şansa bak. Neyse, Allah korudu. Doktora gidelim mi? Belki L1 çatlağınız vardır. Bacaklarınızı oynatın bakayım.” Elimi ayağına koyarken toparlanıp geri çekti.

“İyiym ben. Gülay’ı çağırın bana.” Kulağıma *Mazlum’u çağırın bana*, diye ulaşan sözleri ürpertti.

Zavallı kadının başını yakacaktım hemen ortaya atladım.

“Aa görülmez kaza canım. Bakın yerler kurudu bile, hiç şimdi ortamı tatsızlaştırmayalım,” diye başladığım arabuluculuğum, Yasmin’in boşboğazlığı ile aile trajedisine döndü.

“Mir, bu sefil nane limon çayı içiyor. Bak bardağında...”

Mir ile göz göze gelmeden önce Yıldız Babaanne canıma okuyacaktı.

“Hmm... Omuriliğini bilmem ama benim bardağım çatlak galiba babaanneciğim.”

Mihri daha fazla kendisini tutamadı arka arkaya kahkaha attı.

“Yenge sakın abime bakma.” fısıltısını duyduktan sonra daha da kimseyle göz göze gelmedim. Kısa bir özür geveleyip odama kaçtım.

Günlerdir konuşmalarını dinliyordum ama kayda degecek konulardan bahsetmiyorlardı. İşler hakkında birkaç sorunu

görmeleri haricinde odaların hiçbirinde lehime çevireceğim bir mevzu yoktu.

Yine bir akşam yemeğinden sonra odama gittim. Bilgisayarımı açtım. Kulaklığı kulağıma takarak arkama yaslandım.

Odadaki her cihazı ayrı ayrı tararken Mir'in sesini işitince kalbim tekledi. Oturduğum yerde toparlandım.

"Olmuyor," dedi, acınası bir sesle. "Olmuyor, babaanne."

Yıldız Hanım'ın çalışma odasında konuşuyorlardı. Duyacaklarıma kendimi daha fazla odakladım.

"Olacak! İki aydır evlisin. Artık buna bir son vermen gerekiyor. Ailemize uygun olmayan suçlu birini gelin diye getirdin."

"Bana uygun!" Kısa bir sessizliğin ardından Mir devam etti. "Benden boşanmak istiyor ama beklediğimiz gibi videoyu vermeyecek."

"O zaman kendinden soğutabilmek için her yolu dene. Öyle bir noktaya gelsin ki gözü görmeyecek kadar iğrendir kendinden. En çok sinir olduğu şeyi yap, kısılandır! Yasmin ile beraber ol."

"Bu kadarını yapamam. Onu sevmediğimi biliyorsun."

"O zaman yönetim kurulu başkanı koltuğundan feragat edeceksin. Başka şansın kalmıyor."

"Babaanne bana bunu yapma. İsteddiğin her şeyi yaptım."

"Ben videoyu istedim ve sen hâlâ onu getirmedi. Evlenmen şart mıydı? Bir gece yatağına girebilseydin onu çoktan kendine âşık eder, istediğini alırdın."

"Neşe bana âşık. Ama kırık kalbi yüzünden benimle arasında olabilecek her türlü yakınlığa karşı uzak duracaktır. Yasmin ile beraber olmamı isteme. O kızı başıma sen buluşturdun."

“Yasmin’in gücünü küçümsüyor musun?”

“Yapma babaanne. Onu kullanarak beni sınıyorsun. Bunu görmüyor değilim.”

“Holdingin bağlarını ancak o kızla birlikte kendine bağlarsın ama sen o korsana gidip âşık oldun. Beceriksizin tekisin. Tıpkı babana benziyorsun. O da senin gibi, kendi bildiğini okurken hiçbir işte başarı sağlayamıyordu.”

“Babam hakkımda konuşmak istemiyorum, babaanne. Lütfen bana zaman ver.”

“Artık kredin doldu, küçük bey. Birlikte odaya girdiğini göster ona, ister Yasmin ile yatarsın istemezsen yatmazsın ama Neşe’yi hayatından bezdirerek bu evden gitmesini sağlayacaksın, kendinden nefret ettireceksin o kadar.”

“Merak etme babaanne, nefret ettirmek için davet gecesi sonuna kadar gittim. Şu an beni öldürmek isteyecek kadar öfkeliyim. Hâlâ benim evimde ve kaçmak gibi bir duruma girmedi. Bu USB konusunda daha fazla onun canını yakmayacağım.”

“Yakacaksın! Bana o videoyu getireceksin Mir! Yoksa Neşe’nin canını yakarken tek bir merhamet kırıntısı göstermem. Ne sana ne de ona.”

“Sırf onu sevdiğim için bu kadar canımı yakıyorsun.”

“Yoluma çıkan tozları silkeliyorum. Buna o da dâhil.”

“Neşe’nin suçu yok.”

“Videoyu izlemiş mi?”

“Bilmiyorum.”

“Hakkında hiç konuşmadınız mı?”

“Hayır, bu eve geldiğimizden beri onunla aynı yatakta yatamadım. Hangi arada konuşacaktık? Yasmin’i bu eve getirdiğin gün bizim işlerimiz sarpa sardı. Bana yıldıttığı her saniye kendimden nefret ediyorum. Neşe’nin gözle-

rinin içine bakarken bunu yapıyor olmaktan iki kat nefret ediyorum.”

“Yasmin seni seviyor.”

“Ben ise başkasını seviyorum.”

“Tamam yeter! Her ne yapıyorsan yap ve o videoyu bana getir. Sana son bir hafta, Mir. Eğer bunu da başaramazsan artık gözüme görünme. Kendi bildiğini okuyacağım.”

“Evet, bunu en son söylediğinde trafik kazası geçirdim.”

“Senin bir şey yapacağın yoktu. Biraz yardıma ihtiyacın vardı, ben de onu sağladım.”

“Bu yüzden Neşe gerçek kimliğimi gördü. Tahmin ettiğin gibi değil mi?”

“Eğer USB’yi evde bir yere saklamış olsaydı tüm bunlara ihtiyaç kalmayacaktı.”

“O hırsız Neşe ile karşılaşsaydı o zaman ne olacaktı?”

“İzleniyordu, dışarı çıktığı için adamımız eve girdi. Şimdi, bana yaptıklarım için hesap soracağına git de Neşe’yi nasıl ikna edeceğini bul. Küçük Hanım güzelliikle anlamıyorsa zorla anlatmak dışında seçeneğimiz kalmıyor. Hadi şimdi git, başım ağrıyor.”

Buzdolabının kapağını açınca yüze vuran soğuk bir benzeri havayla bedenim titredi. Örtüye sarınma ihtiyacı hissettim. Devekuşu gibi bir yerlere gömülerek hayatımı orada idame ettirmek istiyordum.

Mir hâlâ bana oyun oynuyordu. Yasmin’i sevmediği halde seviyor gibi davranması bir oyundu, gücü için onu kullanıyor, beni de videoyu vermek için bezdirmek istiyordu.

Kendi evimizdeyken girdiğini düşündüğüm hırsız da kurmaca bir oyundu. Sadece USB için torununun arabasına

çarpıp kaza geçirmesini sağlayacak kadar psikopat bir kadındı
Yıldız Toydemir.

Ellerim titredi.

Mir beni seviyordu!

Ve söylediklerinin hepsi yalandı!

Hayatımın en entrikalı dönemlerinin içinde, pembe dizi tadında bir aksiyona maruz bırakıldığım için hikâyenin en saf kızı başrolünü sol göğsümde taşıyordum.

Sözde kocamın rahatsız eden sözleri yüzünden yatakta rulo pasta gibi dönüp durdum. Gizli kalan hiçbir şey yoktu. Sular tamamen berraktı. Mir istediğim o âşık adamdı. Bu konuda umuda kapılmak beni yeniden yere çakabilirdi, bu yüzden olduğum yerde kalp atışımın verdiği yetkiyle bekleyecektim. Onlarla savaşırsam kazananın ben olacağımı biliyordum. Eğer biraz daha dayanırsam geleceğimizi kurtarabilirdim. Emir'im Mir olur, eski günlerdeki aşkımızı yaşayabilirdik. Aksi takdirde çok yorgun düşerdim.

“Yatak bile iki kişilik. Bu evliliği tek kişi yaşamayacağım.”

Gecenin üçünde biri kalkıp bana cevap verse korkudan mumya kesilirdim. “Mir! Alçak Mir. Hayatıma neden girdin Usui Yeşili?” Kaç tur attığımı bilmeden uçtan uça topaç gibi döndükten sonra sırt üstü uzandım. Loş tavanda gözlerim dolaşıyordu.

Aniden ruhumu saran duygusallıkla boğuştum. Yaşlarım yanağımda akacak yol arıyor, kenarda kuruyordu. Ağlamak istemiyordum. Küçükken döktüğüm yaşlar büyüdüğümde akıtma kotamı çoktan indirmişti. Bir erkek yüzünden ağlamayacaktım, sürekli ağlatıyor olsa bile...

Hızla doğruldum. Geceleri yatağıma uğrayan bir kocam olmadığı için pijama takımımınla gayet edeptiydim. Odamdan çıktım. Koridorda ses dinlerken birilerinin ayakta olup olmadığını anlamak için dikkat kesildim. Terliklerimi giymediğimi ayağımdaki çorabın altından buz gibi gelen mermer yüzey sayesinde fark ettim. Geri dönmeye istekli değildim. Mutfaktan bir bardak su alıp tekrar yatağıma girmeyi arzuluyordum. Loş aydınlatmaların arasından mutfığa indim. Sürahiden bardağı su dolduruyordum ki mutfak kapısından bahçedeki hareketlenmeyi fark ettim.

Gözüne far tutulmuş tavşan gibi kalakaldım. Gecenin bir vakti eve hırsız girmişti. Koskoca koruma ordusunun içinde kimse fark etmeden nasıl başardığını merak ettim ve ne yapacağımı düşündüm.

Sürahiye bıraktım, sonra tekrar elime aldım. Kafasına içi dolu su sürahisiyle vurabilirdim. Burun kıvırdım, muhteşem bir seçenek olmadığı için hemen kenara koydum. Sessizce en yakın dolabı açtım. Şansıma tava çıktı. Yüzyılın en etkili silahı! Düşünceme gülümsedim. Hemen toparlanıp hareketliliğe tekrar baktım. Tam olarak ne yaptığını anlayamıyordum ama havuzun az ilerisindeki koltuklara oturacak gibi duruyordu. Eve girmek yerine orada vakit geçirmesi çok ilginçti. Bahçeye açılan mutfak kapısını sessizce araladım. Dışarıya çıkarken ayak parmaklarım donduğunu ilan ederek buz kütlesi şeklinde bütün hareket ediyordu.

Havuz ile mutfağın arası en az on metre kadar vardı. Benim dışarı çıktığımı fark etmesi için ilk önce bakması, ardından dikkat etmesi gerekiyordu. Her yer karanlıktı. Üzerimdeki bordo pijama da siyah renge döndüğü için çakma

karanlıklar prensesi olarak ortalıkta geziyordum. Vakit kaybetmeden eğildim ve bahçe mimarisine katkısı büyük olan süs ağacının arkasına saklandım. Onu toprak rengi devasa saksı takip etti, ta ki koltuklara yaklaşıp kadar.

Hırsız, ben yaklaştığım sırada ayağa kalktı. Başında şapkası vardı. Yüzünü bu kadar az ışıpta seçmem mümkün değildi ama vücut ölçüleri daha önce görmediğim bir erkek olduğunu söyleyecek kadar tanımama müsaade ediyordu. Mir kadar uzun boylu ama onun yarısına gelecek kadar zayıftı. Ceket üzerine yapıştığı için geniş kol kaslarından vücudunu üçgen cetvel olarak tarif edebilirdim. Ya da ceketini küçük geldiğinden sıkıştı. Saçma fikirler edindiğim için yanaklarımı ısırp kendime ceza verdim.

Mir'in Emir olduğu zamanları düşünüp dövüş tekniklerinden bazılarını hatırlamaya çalıştım. Uzman değildim. Eğitimim desen yarım yamalak. Amacı sadece beni etkilemek olduğu için bay mükemmel DSTE (Dövüş ve Savunma Teknikleri Eğitmenimiz) öğrencisini yoldan çıkartmak haricinde pek bir hareket göstermemişti.

Hırsız eve doğru yürümeye başladı. Cebinden bir şey çıkardığını gördüm. Nefesim sıkıştı. Mir'i uyandırmak için üst kata çıkamadığım için burada hırsıza kurban olacaktım. Çünkü diğerleri için kendini cesurca feda eden bir yüreğe sahiptim. Bir dua dile getirdim ve saklandığım yerden çıkarak elimdeki sapına can simidi gibi sarıldığım tavayı havaya kaldırdım. Adımlarımı hızlandırdım. Tavayı vurmakla eş saniye içerisinde ses tellerimin bana verdiği yetkiye dayanarak bağırdım.

"Hırsıuuuuuuuu!" *Dan* diye bir ses geldi. Sonrası ağzıma giren suların beni nefessiz bırakmasıyla ölme hissi...

Havuza düşmüştüm!

"İm... gulu gulu... daaaat!" Hırsız önce sesimden mi yoksa tavadan mı etkilendi bilmiyordum ama ani refleksle dönüp

pijamamdan çekerek kendisiyle havuza düşmeme sebep olduğu için ellerinde boğularak ölecektim.

“Miiirr... gulu gulu...”

Hırsız omuzlarımdan beni bastırıyor, elinden kurtulmak için çırpınıyordum. *Yavuz hırsız ev sahibini bastırır*, atasözünü bu durumda kullanabilirdim.

“Dur, yapma!”

Hırsız bana karşı koyarken göğüslerime dokundu. Çığlık atıp kendimi su üstüne attım. Göz ucuyla tüm evin ışıklarını açık gördüm ve hırsıza döndüm.

“Sapık! İmdaatt!”

“Ne sapığı... Dur manyak kadın! Ah.” Burnuna gelişigüzel yumruk atınca acıyla beni tekrar suyun altına çekti. Kesinlikle ölecektim. Belki vurgun yemeden Mir beni kurtarırdı.

Hayaller...

Sanırım ölüyordum, çünkü gözlerim havuzun kenarında Mir’in suretini gördü. Can havliyle tekrar suyun üstüne çıktım. Ciğerlerim yanıyordu.

“Mir! Hırsız! Kurta...” dememe kalmadan tekrar suya battım ama hırsız beni ensemden tutarak su üstüne çıkardı.

“Yeter be bir dur!” Kedi silkeler gibi kendinden uzak bir noktaya itti. Çok yorgundum. Kollarımın artık dermanı kalmadığı için tekrar suya battım ama ayaklarımın yere bastığını hissedince son bir umuda tutunup kendimi su üstünde sabitledim.

“Aaa, ne oluyor?” Cadı babaanne üstüne aldığı şalıyla asso-list olarak evden çıktı. Yardımcısından korumasına kadar herkes havuzun kenarına toplandı. Başımı çevirdiğimde hırsızın havuzun kenarında oturduğunu gördüm.

İşaret parmağımı ona doğrulttum. “Hırsız! Eve... gizlice giriyordu.” Kesik soluklarım ve yuttuğum su yüzünden hem ciğerlerim hem de midem yanıyordu. Klor zehirlenmesi yaşamayacağımı umuyordum. Biri koltuk altımdan yakalayıp

sudan çıkardığı için minnet duydum. Teşekkür için arkamı döndüğümde Mir'i gördüm.

“İyi misin?” diye sordu. Naz mı yapmalıydım yoksa geçiştirmeli miydim? İşte tüm mesele buydu. Hayır, hırsızdı. Başımı çevirdim.

“Korumalar yakalayın şu adamı. Ayrıca sapığın teki! Göğsümü mincıkladı.” Başını kaldırdı. O an şok ile kalbim tekledi. Hayatımda bu kadar güzel bir yüz gördüğümü hatırlamıyordum. Her yer aydınlandığı için suretini hafızaya yer edecek kadar net seçebiliyordum. O kadar duru ve bir erkeğe göre masum bir suratı vardı ki kaşlarını çatıyor olmasa âdetâ mitolojik bir eserle eş derdim.

“Kim bu manyak ya?”

Sanırım beni soruyordu. Tüm hayranlığım çatırdayarak yere yığıldı.

“Sensin manyak. Doğru konuş.”

“Kafamı patlatamayınca, boğarak öldürmeyi düşündüğün için madalya da takayım istersen.”

“Kafan yerine omurilik soğanın üzerinde çalışmayı akıl etseydim en azından kuru kıyafetlerim olurdu.”

“Susturun şu katili!”

“Yeter!” Babaanne olaya el atınca ikimiz de sadece ölüm-cül bakışlar atarak sessizce kavga ettik. “Bu kız, ağabeyinin karısı Nevin.”

“Neşe, efendim. Neşe!” Gözlüklerinin ardından susmamı sağlayan o zehirli okları alınca hemen sustum. Üşüyor muydum? Omuzlarımdaki eller beni kendine çekerek sarılınca sıcaklığa sığındım. Mir kulağıma doğru bir kez daha “İyi misin?” diye sordu. Başımı salladım.

“Mir evlendi mi? Niye kimse bana haber vermedi?”

“Beni tanıttığınıza göre şu hırsızın kim olduğunu biri bana açıklayabilir mi?” diye sorunca tekrar nefretle baktı.

Mihri hemen söze atladı. Gülay abla bir bana bir de hırsızla havlu verdi. Mir benden önce alıp omuzlarıma sararak sıkıca kollarını doladı. Aman Yasmin görmesin!

“Yenge, hırsız diye hitap ettiğin kişi benim ağabeyim.”

Kafam karıştı.

“Senin ağabeyin arkamda duruyor.”

“Kocan olan ağabeyim büyük olan, bu hırsız, şey, yani bu ağabeyimin adı Miraç. Küçük olan. Hani bir keresinde bahsetmiştim.”

O an düşünüp daha sonra umursamadığım ve görebileceğimden emin olmadığım kişiydi. Bu kadar yakışıklı ve kafadan problemlili olduğunu söyleseydi kesinlikle hafızamda tutardım. Miraç bana, ben Miraç’a birbirimizin plakasını alıp el ayak çekilince hesaplaşacak azılı düşmanlar gibi bakıyorduk.

“Ağabeyinin geceleri eve hırsız gibi girme fantezisi olduğunu bilseydim, tavayla kendimi hiç yormazdım.”

“Mir, hangi tımarhane odasından kaçırdın bunu? 46 raporu kesin vardır.”

“Sicilinde sapık ibaresinin olduğuna adım gibi eminim.”

“Kızım bak git! Elimden kaza çıkaracaksın, şuursuz.”

“Gelsene he gelsene!”

Mir beni omuzlarımdan âdeta olduğum yere çiviledi. O kadar sinir olmuşum ki Cen üzerinde denediğim, işkence repertuarımdan seçeceğim nadide işkencelerimi onun üzerinde denemek istiyordum.

“Sakin ol, güzelim.” Uzun zaman sonra ilk defa Mir, ses tonunu yumuşatarak kullanıyordu, hem de benim için. Şaşkınlıkla düşen çenemi yavaşça okşayarak kapadı ve ayağa kalkmasına yardım eden kişilerle bir şeyler fısıldaşan Miraç efendiye döndü.

“Gecenin bu vakti eve gelirken sessiz kalmalıydın.”

Miraç alayla güldü. Bu hareket aynı Mir'e benziyordu. Kardeş olduklarını kanıtlayan bir özellik cepte!

"Karının aklı bulaşıcı değildir umarım. Ben sessizdim. Bahçeye girip bir süre kafamı dinledikten sonra içeri girecektim." Beni gösterirken tiksindir gibi elini kaldırdı. "Bu çatlak nereden çıktı geldi anlamadım bile. Kafama tavayı geçirdi." İlk önce havuza daha sonra çimenliğin üzerine bakarken deli gibi tavayı arıyordu. "Bak işte orada. Hem de en büyük boyunu almış. 46!"

"Bir daha bana 46 dersen..."

"Miraç, kes artık! O benim karım ve seçeceğin kelimelerin arkasından göstereceğim tepkiden hoşlanmayabilirsin. Şimdi odana git. Yarın seninle konuşacağız."

"Evin bensiz bu kadar şenlik dolu olduğunu bilseydim, kendimi gelmeye zorlamazdım. Babaanne gelinin için tebrik ederim."

"Mir haklı evlat. Şimdi odana git, yarın sağlam kafayla konuşuruz. Herkes odalarına! Gece gece bu kadar zırvalık yeter."

Gözümde resmen yasak bahçeye giren tavukları kışkırtan teyze portresiydi. Teker teker eve doğru yürürken bilerek ayaklarımı sürüdüm. Miraç havluyu omzuna attı, gözleri benim üzerimde sular damlatarak geçip gitti.

"Kardeşin bu zamana kadar neredeydi?"

Mir ellerini bir dakika olsun çekmeden birlikte içeri girdik.

"O genelde bizimle yaşamıyor. Son birkaç aydır görmedim."

"Senin hakkında başka neler öğreneceğim acaba..."

Dün gece konuştuklarını bildiğim halde 'artık tüm maskelelerini tanıyorum' dememek için kendimi zor tuttum. Bana kötü davranacaktı ama bu gerçekten istediği bir şey değildi. Mir'i farkında olmadan kendime ait yapacaktım. İstemiyorsa daha fazla yapışarak ondan ayrılmayacağımı gösterecektim.

Yatak odasına geldiğimizde benimle birlikte içeri girmedi. Dönüp bir kaşımı kaldırdım.

“Gelmiyor musun?”

Afalladı. Canına okuyan, yerden yere vuran hakaretleri sıralamış bir adamı hâlâ kabul eden benim bu davranışlarıma şaşırdığı belliydi. Gülümsedim.

“Gel içeri.”

“Emin misin?”

“Neden olmayayım? Kocam değil misin?”

Koridorda Yasmin’i gördüm.

“Mir!” diye çığlık attı. “Odamıza gelmiyor musun?”

Mir’in beni sevdiğini itiraf ederken çıkan o acı dolu sesi duyduktan sonra Yasmin’i mi takardım? Gözlerinin içine baka baka onu içeri çektim. Yasmin sap gibi koridorda süs çiçeği gibi kalırken Mir kapattığım kapıya bakıyordu.

“Eğer sevgiline koşacaksan git.”

Hızla, “Hayır.” dedi. “Bana kızgın olduğunu düşündüğüm için bu davranışını ilginç buldum. Seninle yatmama izin veriyorsun.”

“Evet, nedense canım yalnız uyumak istemiyor. Sanırım havuza düşmemle ilgili. Üşüdüm. Bir duş aldıktan sonra beni ısıtmanı isteyeceğim.”

Hayatımda söylediğim en saçma nedendi. Eminim her erkek kendini elektrikli soba olarak gören biriyle uyumak isterdi. Kendime kahkaha atıp ortamın ciddiyetini bozmadan banyoya gittim. Ilık duş alıp hemen odaya geldiğimde yatağa çoktan giren adonis kralıma baktım. Bir eli başının altında beni izliyordu. Bornozumunu düşürmeden çarçabuk üstüme bir şeyler giyerek yatağa girdim.

Düşüncem kedi gibi ona sarılıp teşvik etmek üzerine olduğu sırada o teklif derdine düşmeden kollarını doladı. Kendi üzerime yorgan gibi kapayıp duyduğum soğukluğu gidermeyi amaçladı. Ama üşüyen artık bedenim değil, ruhumdu.

Bir aya yakındır onun kokusunu almadan aynı evde yaşamıştık, özlemim kırmızı alarm verircesine yükselirken derin derin soluklar aldım. Tertemiz kokusuna, kendi kokusu da eklenince iç çekmem kaçınılmaz oldu.

“Birileri çok özledi.” diye fısıldadı. O biri kimdi? Kendi mi ben mi? Cevap aramak konusunda düşünmedim. Özlem duyan ellerim dokunmaya, öpmeye hasret dudaklarım onu hedef aldığı anda artık tüm düşüncelerimin tek odağı o oldu. Kokusunu çeke çeke öptüm. Aceleci davrandığı her saniye onu durdurarak sadece benim verdiğim izinle ona sahip olduğumu gösterdim. Çekingenliğinin sebebini yarın bana göstereceği ters tutuma bağlı olarak kararsız olsa da benim onun üzerinde görmek istediğim tutkuya teslim oldu.

Yasmin’in değil, benim erkeğimdi. Bir kadının sahibi olmaktan çok bir kadına itaat etmeyi öğrenmeliydi. Beni kendi oyunlarına malzeme yaparken vicdan azabından değil, gerçek sevgisi altında eziliyordu. Ondan ayrılmamak için deli cesaretimle savaşıyordum.

İhtiras ateşine odun atarken onu babaannesiyle gireceği büyük savaşın içine ittiğimden habersizdim.

Kahvaltı masasında daha önce bu kadar öfkeli olduğumu hatırlamıyordum. Sağ çaprazımda oturan kirli sakallı, esmer surat hangi malzemeden imal edildiğini anlamaya çalışır gibi pay biçen gözlerle bakıyordu.

“Hayırdır arkadaşım? Sorununu dile getir de bir görüşelim. Öyle bakışmakla olmuyor.”

“Seninle konuşma seviyemi ayarlamaya çalışıyorum.”

“Sen bir yerden başla. Belki düz gider.”

“Bu kadar deli olacağını tahmin etmemiştim.”

Mihri yanıma otururken gülüyordu.

“Bana benziyor biraz, değil mi abi?”

Miraç dudağının kenarını kıvırdı.

“Sende az da olsa zekâ var.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Bendekini görmek istemezsin.”

Yüzü alaycı bir gülümsemeyle değişirken “Barış imzalayalım mı?” diye bir teklifte bulundu. Aramızdaki yıkık harabenin kentsel dönüşümüne izin verme konusunda kararsızdım. Henüz hamurunun iyilik mi yoksa kötülük mü olduğunu anlamadığım şekilde bana bakıyordu. Gözlerinin mavi olduğunu fark ettim. Mir; yeşil, Mihri; ela ve Miraç da maviydi. Anne ve babalarının ne tür bir karışım olduğunu çok merak ettim. Farklı annelerden güzel genler kapmışa benziyorlardı.

“Şimdi sen yapıyorsun.”

“Neyi?” diye sordum.

“Araştırmacı gazeteciler gibi ölçüp biçiyorsun.”

“Eh aynı çaydan içiyoruz.” İnce belli bardağımı kaldırdım. Miraç bir saniye ciddi kaldıktan sonra gülerek ellerini kaldırdı.

“Barışa var mısınız?”

“Ateşkese evet diyorum!”

“Ben de sizi destekliyorum. Yaşasın, çok eğleneceğiz.”

İkimiz de Mihri’nin bu çocuksu çıkışına baktık.

“Lunapark kuruyoruz demedik, aramızdaki sorunu yumuşattık.”

“Bu daha iyi. Yenge göreceksin, her şey çok güzel olacak.”

Kızın sözü daha oksijene karışmadan Mir’in kükremesiyle tüm salon inledi.

“Neşe!”

İki kardeş bana bakıyordu. Omuz silktim. Çayımın kayıtsızca bir yudum aldığım sırada Mir içeri girdi. Geceyi birlikte geçirmemizin hiçbir anlamı yoktu, çünkü beni hayatımdan bezdirebilmek için torun-babanne çalışacaklardı. Hazırlıklıydım, hele ki dün gece yaşanan o akışkan kıvamdaki aşkımızı hatırlayınca...

“Sana sesleniyorum!”

“Kibar bir şekilde seslenseydin sana cevap verirdim.”

Mir kravatını bir elinde yumruk yaparken öteki elini havaya kaldırdı. Çok öfkeli görünüyordu. Bir saat içerisinde ne yapmış olacağını düşünürken küçük bir aleti parmaklarının arasında herkese ilan etti.

“Bu ne?”

Şok! Dinleme cihazını nasıl bulmuştu? Sıfır noktasında duvara dayalı komodinin arkasına takmıştı. Bir şey düşürmeden veya temizlik yapmadan oraya eğilmesi mümkün değildi.

“Gözlerim miyop galiba ya, göremiyorum, ne ki?” Gözlerimi kıstım ama ilk anda verdiğim fire iki adamın da yakalayacağı bir ipucuydu. Miraç pis pis güldü. Mir ise burnundan soluyordu.

“O ne cidden abi?” Mihri de anlamadığı için salondan kaçmayı düşünerek yerimden kalktım.

Mir “Hiçbir yere gitmiyorsun,” dediğinde ayaklarım zaten hareket etmenin ne demek olduğunu unuttu. Bayrak direği gibi sallanıyordum.

“Ne kadarını duydun?”

“Ben bir şey duymadım.”

“Kaç gündür bu orada, Neşe?”

Yasmin ve Yıldız Hanım gelmeden önce durumu kapatmalıydım yoksa konuşmalarını öğrendiğimi bilirlerse taktik değiştirebilirlerdi.

“Bir hafta...” diye yalan söyledim.

“Ne duydun?” Şüpheyle gözlerini kıstı.

“Bir şey duymadım. Sanırım Yasmin ile onun odasında birlikte oluyorsun. Aşk fısıldaşmanızı duymadım çünkü.”

Dilimin kemiğinin olmadığını söylemiş miydim? Hele ki evlenmemiş bir kızın yanında açıkça bağırarak söylerken.

Mihri renk attı, Miraç sesli güldü.

Mir'in bakışları değişti ama yine öfkesini koruyordu.

"Bundan başka bir yerde var mı?"

Çarçabuk "Hayır," dedim. Durduk yere neden koyduğum yerleri itiraf edeyim ki?

"Hadi Mir, geç otur şuraya. Görüyorsun, kocasını kıskanan bir kadının yapacağı en iyi şeyi yapmış." Miraç bana döndü. "Karısını aldatan o şirket sahibi için ne yaptınız? Boşadı mı kadın?"

Buz kestim. "Anlamadım?"

"Birkaç ay önce çalınan haricinin içindeki dosyaları diyorum. Ama adamı tebrik etmek lazım, uzman bir erotik film yönetmeninden daha iyi çekim yapmış."

Gözlerim Tarsier maymunu kadar açılırken hızla Miraç'ın yanına gittim. Hesap soracak gibi boğazına yapışarak tişörtünü aşağı çektim.

Boynunda yarım ay ve hilal dövmeleri vardı.

"O sensin!"

Haykırışlarım içeri giren Yıldız Hanım'ın ilgisini çekti.

"Ne oluyor burada? Bu kız torunumun boynunu mu sıkıyor?"

Miraç koyu mavi gözlerini üzerime dikti. Benim ne yapacağıma karar vermeme bekleyen bir sakinliği vardı.

"Hayır, babaanne. Sadece bir gerçek ortaya çıktı."

"Ne o?"

"Miraç abim ne yaptı ki?" Aramızdaki en saf varlık şüphesiz Mihri'ydi. En kötü, hakkında bir tartışma platformu kurabilirdik.

Miraç aylar önce bana yankesicilik yapan adamlardan biriydi. O zaman üzerinde ona bol gelen gömlek, kayan omuzlarında sadece boynunu görebilmeme olanak sağlamıştı. Oradaki

dövme ters sıra dizilimiyle Mir'in yüzük parmağında yer alıyordu. Ama şaşkınlığım nedense o hırsızın tam karşımda olmasından kaynaklıydı. Ne demem gerekiyordu?

Mir benim hayretle bakan donukluğumu tutup kendine çevirdi. Ellerimi Miraç'tan alırken nazik değildi.

"Neşe, seninle konuşmam gerekiyor."

"Hayır," dedim. Ne için dediğim hakkında en ufak fikrim yoktu. "Beni Cen ve Nazif Baba'ya götür." Son zamanlarda yaşadıklarım artık fazla geliyordu. Tanıdık yüzlere, beni rahatlatacak kişilere ihtiyacım vardı.

"Olmaz." Başımı kaldırdım. "Onları buraya davet et."

"Mir!"

"Hayır, dedim." Öfkelenmiştim. Elimini ondan kurtarıırken babaannesinin önünde kavga edeceğimiz için kendimi tutmak zorunda kalmadım. Nasılsa bu sahneyi görebilmek için plan yapmışlardı.

"Senin kölen değilim."

"Evli olduğun sürece benim söylediklerimi yapmak zorundasın."

"Neden bu şekilde davrandığını iyi biliyorum ama unutmam aradığın şey bende ve bu daha çok karşı çıkacağım anlamına geliyor. Şimdi beni babamlara götür."

"O senin gerçek baban değil."

"Seninle soy ağacımı tartışmayacağım, Mir."

Mir sustu. Seslerimiz yükseldikçe kavgamız da şiddetleniyordu. Birkaç sert soluk arasından sonra "Kapıdaki şoföre haber veriyorum. Gidip aileni buraya getirecekler. Aksini yapmaya çalışırsan gerisine karışmam." diyerek ultimatoma verdi.

"Son sözü söyleyerek..."

"E, şey, Neşe, bence konuyu burada keselim." Miraç ayağa kalkıp ayırma maksadıyla aramıza girerek kendisine bakmamı sağladı. "Durman gerekiyor," dedi, alçak bir sesle. Gözleri

bunu yapmak zorunda olduğumu ifade ediyordu. Dudaklarımı sıktım.

“Peki tamam,” diyerek salondan koşar adım çıktım. Kendimi odaya atınca başım döndü. Yere yığılmadan hemen duvardan destek aldım. Stresten artık kendimi yiyordum.

Cen ile Nazif Baba’ya hazır olmalarını söyledikten sonra Miraç’ın odasını buldum. Onun biraz sonra buraya geleceğini düşündüm. Yanılmamıştım, masadan kalktıktan sonra direkt odasına çıktı.

“Senin burada ne işin var?”

Perdeleri çekili pencereye yaslandım.

“Tanışmaya geldim. Söyle bakalım, sen kimsin?”

Alayla gülümseyip arkasından kapıyı kapattı. Lavaboya gitti, geldi, ben orada yokmuşum gibi rahatça dolaştı.

“Görünmezlik battaniyesine sahip değilim. Benimle ne zaman konuşmayı düşünüyorsun?”

Dolabın kapağını açtı. Sürekli kalmasa da onun eşyaları belli bir düzen ile yerleştirilerek raflarda duruyordu.

“Duş alıp çıkacağım. Cevabı alana kadar burada bekleyeceksen akşam görüşürüz.”

“Beni delirtme.”

“Sesini yükseltme. Bunca sorunun üzerine bir de millete neden odamda olduğunu açıklayacak halim yok. Dün geceyi hatırlatayım mı? Birbirimizi boğazlıyorduk hani...”

Yaşanılan şeylerden sonra en masum olay havuz olmuştu.

“Neden bana saldırdınız?”

Elindeki kıyafetleri yatağın üzerine bıraktı. Eli belinde dönerken üzerindeki uzun kollu tişört için havanın ne kadar sıcak olduğunu düşünürken buldum kendimi.

“Saldırmadık. Belki videoyu yanında taşıyorsundur diyerek bir kontrol ettik.” Dudağı kıvrıldı. “Daha beterini bulduk. Bir an o filmdeki kadının sen olduğunu bile düşündük.”

Taş yok muydu? Etrafımda ona fırlatacağım bir nesne ararken gülerek banyo kapısına gitti.

“Bellek sana geri geldi. Sen de şu an buradasın. İnanmayacak sın ama Mir’in seninle evlendiğini dün öğrendim. Uzun bir süredir buralarda değildim. Daha fazla merak ettiğin şeyler için aşağı inmemi bekle. Şimdi git Neşe.”

Kapıyı kapattı. Üzüm sapı gibi kaldım.

İki saat sonra, üç aylık maaşı ilk ayında bitirip kalan iki ay ne yapacağım diye düşünen bir emekli gibi derinlere daldığım o sudan dışarı çıktım. Nazif Baba’nın tonton gülümsemesi sanki yıllar geçmiş gibi özlem duymama neden oldu. Koşup sıkıca sarıldım. Cen’e döndüğümde elinde koca bir kasa taşıyordu.

“Bu da ne?” diye gülümserken kasayı kurdele ile bağladıklarını görünce kahkaha attım.

“Elimiz boş gelmeyelim dedik. Sana üzüm aldık.”

“Çok kibarsınız ama poşetle getirebilirdiniz, bağı satın almaya lüzum yoktu canım.”

Gülây abla ve yanındaki yardımcı kız kasayı görünce şaşkınlıktan birbirlerine baktılar. Gülümseyerek içeri taşırlarken Cen’in sıkı sevgisine maruz kaldım. Nefessiz kalacağım kadar kolunun arasında kıstırdı. Diğer yandan evi inceliyordu.

“Vay vay vay, baba görüyor musun bizim ufaklık saray gülü olmuş. Sultanım...” diyerek beni hızla bırakıp elimi öpmeye uzandı. Tabii ki ona elimi vermedim. Gülerek omzuna vurdum.

“Hayatım buraya gelince dolu dolu geçti.”

Hava harikaydı. Onları salondan dışarı çıkararak havuzun kenarındaki koltuklara yönlendirirken yaptığım ironi üzerinde çok durmadılar.

“Biliyoruz canım, tüm siteler Moda İkonu Nevin’e övgüler diyor. Bizi özlemediğin gün gibi ortada.” İki kişilik koltuğa yayılarak otururken etrafı iyice taradı.

“Bize oda çıkar mı buradan?”

“Çok iyi fikir, yanıma taşınısanıza.”

Nazif Baba oğluna kızgın bakışlar yollarken beni ayaklandırdığı için esefle burun çevirdi.

“Ee burada rahat mısın? Seni biraz zayıflamış gördüm.”

Bir buçuk aya yakındır görüşmemiştik. Sahi kilo mu vermiştim? Elim yanaklarıma giderken kızardım.

“Yok canım, aynı ben.”

Hoş beşin kisası makbuldü, çünkü o beklediğim konuyu açması için Nazif Baba’nın gözüne bakıyordum.

“Mir’in kötü niyeti olduğunu düşünmedim.”

“Nasıl ona inanıp bana yanaşmasına izin verirsin baba? Hakkında araştırma yaptın mı?”

Cen dudaklarıyla anormal bir ses çıkarınca ona döndüm.

“Sen babamı tanımıyor musun? Hakkında bir şey bilmediği bir adamı evimize getirir mi? Sicilini bile araştırdı. İlk geldiği zaman bir at hırsızına benzetmiştim ama...”

“Hadi be! Onu görünce ağzının suları aktı.”

“Tövbe de, ben kızlardan hoşlanıyorum.” demesine kalmadan Mihri tüm gençliği ve güzelliğiyle gülerek yanıma geldi.

“Yenge, babanlar gelmiş sonunda, çok mutlu olmalısın.” Elini uzattı. “Merhaba Nazif Amca ben Mihri, damadınızın kız kardeşi oluyorum.” Cen’e döndüğünde yüzündeki gülümseme donup kaldı. Elini uzatmadan Cen istekle atladı.

“Merhaba, ben de Cengizhan. Neşe’nin ağabeyi oluyorum.”

“Senin de mi ağabeyin var yenge?”

“Doğrusu parazit oluyor. Bir parazit sahibiyim.”

Cen koltuğun küçük minderini bana doğru fırlattı.

“Sen ona bakma, Mihri. Neşe’nin çene vidalarındaki gevşekliği hiçbir tornavida sıkamıyor. Gel yanıma otur.”

Cen'e yan yan baktım. Hareketlerindeki esneklik, çapkın bakışlara sahip o gözler hayırlı bir iş için başlangıç olmalıydı.

"Nazif Baba," Yana eğildim. "gelin kontenjanında sıkıntı yok değil mi?"

Sakallarını sıvazladı. Gözleri kısılmıştı.

"Öyle mi diyorsun? Daha dakika bir."

"Az bekle gün sonunda gol atacak oğlun."

Sözlerimin akşamında kavgaya tutuştular.

Cen'in hayatının eğlencesini bulduğunu düşündüren hareketleri vardı. Bizimle hiçbir muhabbete girmede, tüm gün boyunca Mihri ile bir konu üzerinde heyecanla istişare ederken gözlerim Mihri'nin üzerindeydi. Şimdi gelin tarafı da damat tarafı da bendim ama kızlar birliğinin öncülüğüne inanarak Mihri'nin sağlığından endişe ediyordum.

Gün boyunca Nazif Baba ile sorunlarım üzerinde konuştuk. Mir kimliğini onlara söylemeden Nazif Baba zaten her şeyi biliyordu. Bunca süre içerisinde beni kendince gözetleyerek koruduğunu söylediğinde ne düşüneceğimi bilemedim.

Her şeyi anlatmasam da benden o videoyu istediklerini söyledim. Dikkat etmeleri konusunda uyarılarımı çoğu kez tekrar ederken Nazif Baba kendi yerine beni öne sürdü.

"Biz başımızın çaresine bakabiliriz. Seni düşünüyorum."

"Beni düşüneceğin bir durum yok. Kendimi korumayı biliyorum, en azından o videoyu bulmadan öldürmezler."

Nedense bu yanıtıma gülmedi. Kendince düşünceli hali beni şüphelendiriyordu.

Akşam yemeğine kalmaları için ısrar ettim. Kabul etmeden geldikleri gibi gittiler. Yalnızlık korkutucuydu. Sevdiklerini kaybeden insanların ne tür bir bunalım geçirdiğini düşünmek dahi istemiyordum.

Mihri üniversite arkadaşlarıyla buluşacağını söyleyerek gitti.

Mir ve Yasmin ortalıkta yoktu.

Tek başıma yemeği yerken Miraç paylaşım yapacağım tek insan oldu. Sallanarak salondan içeri girdi. Sarhoşluğu konusunda alkolmetreye üflemeden emin olamadığım bir sarsaklıktan mustaripti.

“Sen neden öyle civciv gibi bakıyorsun?”

“Ooo, beyim hoş geldiniz.” Bir an onu görmezden gelmeyi düşünerek vazgeçtim. “Sen iyi misin?”

“Çok iyiyim!”

Yanıma oturdu. Gözlerimin içine bakabilmek için yüzünü eğdikçe eğdi. Birazdan tabağa gireceğini söylemek için ona baktım. Gözleri kıpkırmızıydı. Bakışlarında sanki ruh yokmuş gibi bir boşluk vardı.

“Miraç gerçekten iyi misin?”

“İyi olmamak için sebebim mi var? Güzel yengem yanımda.”

Gülümseyerek bakarken ne kadar küçük görüldüğünün farkında değildi. Elimi tuttu. Üzerini öptü. Üzgün gibi görünürken kendinde olduğunu gösteren bazı hareketleri oluyordu. Bir süre elimin üzerini okşadı, geri çekmek için kotam yükseliyordu. Ama sonra masaya dayalı avucuna koyduğu elimin üstüne başını koyunca bu durumdan vazgeçtim. Gözlerini yumdu.

Miraç anlamadığım bir sebepten çok acı çekiyordu.

“Miraç...”

“Şşşttt... Sus. Bir süre böyle duralım lütfen.”

“Alkol mü kullanıyorsun?” Bizde kimse içki içmezdi. Kötü kokacağını düşünerek yüzüne eğildim ama o an gözlerini açınca ürkererek geri çekildim.

Miraç'ın kişiliğini henüz tanıımıyordum. Bana kötülüğü olabilir ya da olmayabilirdi. Bunu anlamak için zamana ihtiyacım vardı.

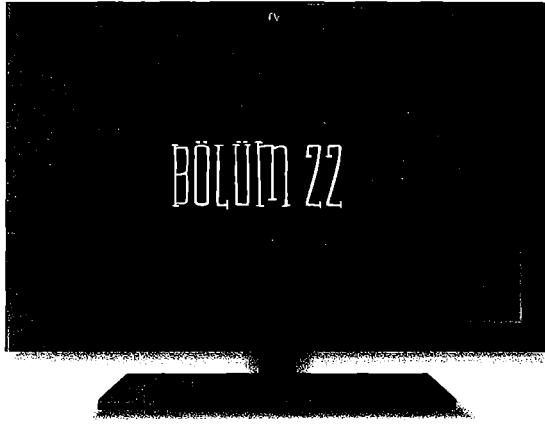
Sonra bir şey oldu.

Bir hatıra bu sahnenin farklı versiyonu gibiydi.

O mavi gözlerle bana daha önce bakılmıştı.

Derin bir nefes alırken kötü koku gelmediğini fark ettim. İçki içmemişti. O zaman bu halsizliğin sebebi neydi? Gözlerine odaklanmamı arttırdım. Biraz daha yakınlaştım ve o an daha önce gördüğüm bir rüyanın daha gerçekliğine şahit oldum.

Korkarak elimi göğsüme yasladım. Miraç'ı da rüyamda görmüştüm. Mavi gözlü bir erkek çok yakınımından bana bakmıştı. Tüm dertlerimi unutturacak samimiyetiyle yardım ettiğini düşündüğüm o adam Miraç mıydı?

Büyük bir gürültüyle uyandım. İletişimsizliğin en büyük kanıtıydı bağırımlar. Sesleri yüksek çıkan iki erkeğin kavgaları tüm evi yıkmayı amaçlayan gücüyle sağır sultanın işitmesine neden oluyordu.

Saçlarımı toparlamaya vakit bulamadan terliklerimi giydiğim gibi merdivenlerden aşağı indim. Evdeki herkes salona dolmuştu. Kırılmadık vazo, devrilmeyen tek bir sandalye yoktu.

Kavga eden o iki erkek ise Mir ve Miraç'tan başkası değildi.

Gözlerimi ovuştururken gördüklerimin doğruluğunu sorguluyordum. Mir'in gömleği pantolonundan çıkmış, birkaç düğmesi kopmuştu. Miraç ise perişan haldeydi. Dudağına aldığı darbeden dolayı kan sızıyordu. Tişörtünün bazı yerleri yırtılmış, çekiştirilmekten dolayı kumaşı sünmüştü.

"Kullanmayacaksın, o kadar! Biz burada it beslemiyoruz."

"Sana sormayacağım lan! Kendini ne sanıyorsun?"

"Ben senin ağabeyimim! Bu evi düzgünce ayakta tutmaya çalışırken senin pisliklerinle kirlenmesine izin vermeyeceğim."

Sahne genel izleyici kitlesine hitap etmediği için başımı çevirdim. Mihri, Gülay ablanın kollarında kedi yavrusu gibi sığınmış ağlıyordu. Yasmin endişeden tırnaklarını yiyor, Yıldız Kraliçesi de kenarda dimdik durmuş, büyük torununun küçük torununu öldürmesini izliyordu. Ne biçim bir aileye düşmüş-tüm? Biri ayırmak için araya girse olay bu kadar büyümezdi.

Mihri'nin yanına gittim.

"Neden kavga ediyorlar?"

"Miraç uyuşturucu kullanıyormuş." Gülay abla gözlerindeki yaşları düşürdü. Yaşların hızına çarpı iki hızla kavgaya döndüm. Mir kardeşinin saçlarına geçirdiği parmaklarıyla başını geri çekti.

"Sana söylediğimi yapacaksın, Miraç. O adamla bir daha görüştüğünü duyarsam, seni polise götürürüm."

Miraç güldü ama dudaklarındaki hareket gözlerine ulaşamayacak bir duyusuzlukla kaplıydı.

"Benden bu kadar mı nefret ediyorsun? Polise götürürsen benden sonsuza kadar kurtulursun. Bu mu kararın?"

Mir kafasını şiddetle salladı. Pencerenin kenarına giderken yüzünü sıvazlıyordu.

"Seni kliniğe yatırırım."

"Hiçbir şey yapamazsın. Tercihlerimin bekçiliğini üstlenecek adam değilsin sen." Miraç yerinden kalkarken titrek ceylan yavrusu gibi sallanıyordu.

Dün akşamki halini hatırladım. Davranışlarındaki tutarsızlığın sebebini sarhoşluk sanmıştım. Gözlerindeki kırmızılık uyuşturucuya bağlı belirtiydi. Kim bilir ne zamandır bu pisliğin batağında sürünüyordu. Bu aileyle birlikte yaşamamasının nedenlerinden biri de bu olmalıydı.

"Miraç, o kafanı kopartırım."

Ağzında bir küfür gevelemesi Mir'in öfkeden dönen gözleriyle üzerine yürümesine sebep oldu. Bir yumruk ka-

çınılmazdı. Nasıl koştuğumu bilmiyordum ama kendimi ikisinin arasında buldum. Mir'i durdurmak için Miraç'ı arkama aldım.

"Yapma Mir!"

"Sen karışma, çık aradan Neşe."

"Kardeşin o senin."

"Benim öyle kardeşim yok. Şunun haline bak. Ayakta durmakta zorlanıyor. Zıkkım iç, it herif."

Mir çok kuvvetliydi. Kardeşini öldürmesi işten bile değildi. Miraç bayılacak gibi durmasaydı belki kavgalarına karışmazdım ama onun o perişan gözlerini hatırladıkça bir tekme daha yemesine izin veremezdim.

"Bunu güzellikle söylemelisin, Mir. Düşeni düşürürsen nasıl ayağa kalkmasını beklersin? Geri dur."

"Neşe!" dişlerinin arasından tısladı. Yeşillikleri alev saçıyordu. Yılmazdım. Şu an sevdiğim adamı karşıma alacak kadar kendime duyduğum gücü Miraç için kullanacaktım. Arkamı döndüm. Kollarına girdiğim gibi hemen odasına çıkardım. Bana itiraz gösterisinde bulunacak kadar umurunda değildi.

Yatağına yatırmadan ceketini ve ayakkabılarını çıkarmasını bekledim.

"Miraç, canım ben hemen geleceğim." Yataktan kalkma izin vermedi. Elimi tutup geri oturturken yan döndü.

"Gitme Neşe. Uyumak istiyorum, yanımda kal."

"Tamam kalırım ama kanaman var. Onu temizleyelim."

Tekrar kalkmaya yeltenince bileğime yapışarak tekrar oturmamı sağladı.

"Tamam, o halde öğrenmek istediğim bazı şeyler var."

Gözleri kapalı gülümsedi. "Olmasa şaşardım."

Miraç çok yakışıklıydı. Masumlüğünün altında şeytan yattığını düşünen tarafımı ikna etmek için uğraşmayacaktım.

Her iki kişiliği tek bir bünyede topluyordu. Mir gibi değildi, bu konuda ciddi ayrılıklar vardı.

“Ne zamandır kullanıyorsun?”

“Fazla olmadı. Çevremde Mir’inki gibi ensesi kalınlar do-laşmıyor. Sokağın derinliklerine inmez o marka ayakkabıları.”

Kocam hakkında olumsuz konuştuğu halde ona karşı çıkmadım. Mir’in burnu havada yapısı yoktu, orta halli garajımızda bizimle yaşarken uyum sağlama konusunda sıkıntısını belli etmemişti. Bunun da bir yanılısama olduğunu düşündüğüm için Miraç’a söyleyemedim.

“Miraç bir sıkıntın mı var?”

“Senin kadar yok.” Elimi çenesinin altına kadar çekince iki büklüm durdum. Rahatsızlığımı belli ederken kıvranıp duruyordum. Yatağın ortasına doğru kaydı. Bana yer açılınca biraz daha yukarı çıktım.

Biraz sonra sığ soluklar almaya başladı. Sabahın 09.00’unda bir adamın yatağında yatıyordum. Mir’in gelip gelmeyeceğini merak ederken ailelerin bu kadar kopuk olmasını üveylik ilişkisine bağladım. Kan bağı bazı durumlarda önemli bir sınavın sorumluluğunu yükleniyordu. Dışarı çıkması yasak ve bitişine mecbur bırakılan bir sınav. Kendi ailemin de beni sokağa atarak sınava son verdiklerini hatırlayınca gözümün kıyısında bir yaş sıkıştı. Ne akabiliyor, ne de kuruyordu.

Dakikalar ilerledikçe mayıştım. Uyuyan insanın yanındayken senin de uykun gelirdi. Başım yastığa gömüldü. Çok geçmeden ılık bir uykuya doğru daldım.

Ellerim acıyordu.

Rüyada mıydım yoksa gerçekte mi anlamıyordum. Parmak kemiklerim birbirine geçecek gibi olurken gözlerimi araladım. Tanımadığım bir odada yatıyordum. Sol elim daha çok acısını artırmaya başlarken zihnim uykunun sisinden koptu.

Başımı çevirdim.

Miraç ile yan yana yatıyordum. Elimi tutan ellerini sıkıkça parmaklarım acısını arttırıyordu. Miraç'ın yüzüne baktım. Alındaki damarlar şişmişti. Kendini uyurken sıkıyordu ve ter içerisinde parılıyordu.

"Miraç?" Paslı sesimi düzeltmek için boğazımı kazıdım. "Miraç? Uyan." Elimi çekmeye çalıştım. "Miraç?"

Korkarak fırladı. Gözleri delirmiş gibi idrak etmeye çalışırken kocaman açılmıştı.

"Miraç benim, Neşe. İyi misin? Bir kâbus görüyordun."

"Sen..." Yutkundü. "...buradaydın."

Elimi çekmek istediğimde kendi eline baktı. "Özür dileirim, ben... Farkında değildim."

"Hiç önemli değil." Kan gitmediği için parmak uçlarım bembeyazdı. Hemen kucağıma sakladım.

"Kâbus mu gördün?"

"Rüya mı gördün diye sorman gerekiyordu."

"Şey, yüz ifadenden mutlu görünmediğin için bunun bir rüya olduğunu sanmıyorum."

"Kâbus... Her zaman görüyorum."

Gözaltlarındaki kırmızılık sadece uyuşturucudan kaynaklı değildi demek. Analizci gözlerim onun davranışlarını izliyordu.

"Ben de görüyorum." diye itiraf ettim. Ağırdan aldığı başını çevirip bana baktı. Çekingen bir tutukluğu vardı. "Hatta ileri derecede kâbus görüyorum. Günler sonra karşıma çıkıyor. Mesela seni de gördüm." Yüzünü tamamen döndü. "Korkunç bir yerdeydim. Canım yanacak kadar ağrım vardı. Gözlerimi yumarak geçmesini bekledim ama şiddeti unutulacak gibi değildi; gözlerimi açtığımda seni görünce hiç var olmamış gibi geçti. Sen benim dertlerimi unutturdun. Sadece mavi gözlerini gördüm. Cinsiyetinin erkek olduğunu anlayacak kadar belirtiler vardı. Sonra uyandım. Hayatımdaki tek mavi gözlü erkek sensin."

Genzinden garip bir ses çıktı. “Senin adına sevinemedim. Benden daha iyi insanları hak ediyorsun.”

“Ben hayatımın ilk zamanlarında bile iyi insanları bulamadım. O yüzden kim hayatıma girirse girsin, anne ve babam kadar kötü olamazlar.”

Analiz raporu bitmeden bir şeyler söylemek için acele etmeyen yan bakışları üzerimde tutarken yataktan kalktım.

“Bu kadar bakıcılık yeter. Oh saate bak öğlen olmuş! Kimse bizi bulmaya gelmedi mi?”

“Biri gelmişe benziyor.” Az önce fark etmediğim üzerimize bırakılan örtüyü kaldırdı. “Yatarken bunu örtmedik. Eğer sen örtmediysen...”

Aksi anlamda başımı salladım. Kim yapmıştı ki?

Odadan çıkmak için dönerken başım döndü. Dengemi kaybedip yere oturduğumda Miraç iç çekerek bana eğildi.

“Neşe, sen iyi misin?”

“Başım dönüyor. Kahvaltı yapmadığımdan sanırım.”

“Uykudan yeni kalktın. Bünyen bu kısa sürede aç kalamayacak kadar hassas mı? Bir rahatsızlığın olabilir belki.”

“Sen benim uyuduğumu nereden biliyorsun?”

“Bir ara gözlerimi açtığımda uyuyordun.” Sırıttı. “Ve az önce kimse bizi bulmaya gelmedi mi diye sordun, uyumasaydın görürdün. Neyse, konu o değil.”

Uzun zamandır baş gösteren mide bulantılarım ve baş dönmelerim artık canımı sıkıyordu. Miraç’ın yardımıyla yatağa otururken “Benimle bir yere gelmen gerekiyor. Hiç kimseye açıklama yapmayacağız, tamam mı?” dedim. Kabul etti. Miraç, ‘*hadi şunu yapalım adamım,*’ deyince sorgusuzca kabul eden tiplere benziyordu.

Üstümüzü değiştirdik. Kapıdan çıkarken korumalar itiraz edecek gibi olduğunda Miraç karşılarında durdu. Bir arabayı kendi hizmetimiz için kullanmaya alırken beni en yakın

hastaneye götürdü. Testler yapıldı. Sonuçların çıkmasını beklerken sabırsızdım. Bacağım artçıları kenara bırakıp sürekli bir sarsıntı içerisinde kıpırdamakla meşguldü. Kafamı başka konulara çekmeye çalıştıkça içimdeki kurdun kemirgen yapısıyla uğraşıyordum.

“Bu neyin testi idi?”

“Vitamin canım.”

“Bana öyle gelmiyor.”

“Sonuçlar gelsin bir, ona göre öğreneceğiz.”

“Şu bacağını durdurur musun? Dikiş makinası gibi çalışıyor.”

Ters ters ona bakarken kulaklarım duymak istemediği o ismi duydu.

“Nevin Şeker, tahlil sonuçlarınız çıktı.” Oturduğum yerden iki adım uzağımdaki kadının elindeki zarfı çekip aldım.

“Evet, daha yüksek bağırmanız için eminim hastanenin ses sistemi işe yarayacaktır. Otoparka da bağlandık mı... oh!”

Asistan söylediklerimi kavrama amacıyla duruşunu değiştirirken, fevri çıkışım üzerinde derin bir araştırmaya girmeden önce Miraç yanımdan dürtükledi. Dirseğimden kavrayarak koridora yönlendirdi.

“Niye kızdın şimdi?”

“Kadının dibindeyim. Neden adımı bu kadar yüksek söyleme gereği hissediyor?”

Pufladı. “Senin bu adınla olan problemi kalıcı olarak çözmemiz gerekiyor.”

“Adımla problemim yok, soyadıyla var.”

Miraç güldü. “Bence çok şeker.”

“Güldürmüyorsun Miraç!”

“O kadar sorun yaşıyorsan, sen de kocanın her kapıyı açan soyadını kullanabilirsin. Osmanlı hanesine mensup koskoca Toy...”

Dirseğimi böğrüne ok misali saplarken iki büklüm oldu.

“Ne geldiyse başıma onlar yüzünden geldi.”

Omuz silkti. Yarı ciddileştiği için konuşmaları şakadan uzaktı.

“Gücünü inkâr edemezsin.”

Yan yan baktım.

“Sen de güçlüsün, Miraç.”

Mavi gözleri kararsızdı.

“Ben bu aileye hiçbir zaman dâhil olamadım.”

“Babaannen seni çok seviyor.” Mihri’nin bazı konuşmaları bana bu tezin doğruluğunu ispatlıyordu. Tam olarak derin mevzuların içine girmediği halde babaannesinin büyük torunundan daha çok küçük erkek torunu üzerinde sevgisi vardı. Bunu sebebini kimse bilmiyordu.

Hastanenin otoparkındaki arabaya bindik. Miraç hareket etmeden önce koltukta yan dönerek bana bakıyordu.

“Ne var?”

“Sonuçları doktora göstermedin. Aç içine bakalım.”

Oturduğum yerde kıpırdandım.

“Gerek yok, ben daha sonra bakarım.”

“Aç şunu, Neşe.”

Sesi sertleşen insanlara karşı neden hemen teslim bayrağını çekiyorduk ki? İçerleyen bakışlarımı ondan ayırmadan çantama tıktığım zarfı açtım. Gözlerimin direkt aşağılara kaymasına engel olamadım. Çünkü sonuç düşünmek istemediğim acı gerçeklerin bir fermanıydı.

Konuşmak için zorlamama gerek kalmadan Miraç yırtarcasına elimden aldı. Yarıya kadar dolu titrek bakışlarım ona döndü. Çatık kaşlarıyla baştan sonra yazıları tararken sonucu öğrenince arkasına yaslandı.

“Yani sen... şimdi... bunca olayın üzerine...”

“Ah Miraç kes sesini.” Elimi yüzüme kapattım. Gerçekten bunca olayın üzerine olacak iş değildi.

“Ben amca mı oluyorum?”

Koltuktan uzanarak gözlerine odaklandım.

“Sakın Miraç, sakın bunu kimselere söyleme. Biri öğrenirse bunu senden bilirim.”

“Saklama gerekliliğini çok iyi anlıyorum, merak etme.”

Kemerini bağlamak için diğer tarafa döndü. Gözlerini ileriye hedef aldığı halde düşünceli yapısı benim kendimi huzursuz hissetmem için duble bir darbeydi.

“Çok zamansız...”

“Seni bir arkadaşımın gittiği kliniğine götüreceğim. Orada durumunu kontrol edelim.”

Hemen karşı çıktım.

“Hayır, olmaz.”

Bana döndüğünde gözlerindeki kırmızılığa kızgın mavi eklentisiyle bakarken yutkundum. Ağlamak istediğim halde bu sefer de gözyaşlarımı aradığım yerde bulamıyordum. İçten içe şüphelendiğim ama asla kondurmadığım için üzerinde durmadığım mevzuydu; bir bebek. Hislerim karmaşık yapısıyla dengesizliğini vurgularken kendi hayatımın bir bebek ile ne kadar değişeceği üzerine düşünmeye teşvik ediyordu.

Sessizce ona uyudum.

İki saat sonra 7 haftalık hamile olduğumu, o küçük varlığın tüm o zor günlerimde benimle olduğunu duyduğumdan itibaren ağlamaya başladığım için Miraç artık delirme noktasına gelmişti. Sürekli çenesini sıkıyordu.

“Yemek yemediğin için oluyor tüm bunlar. Hemen gidip karnına doğru dürüst bir şeyler yollayacaksın. Resmen delirmiş gibisin. Gülerken ağlamak nedir ya?”

“Yalnızım sanıyordum.” Burnumu çektim. “Değilim, Miraç. Bebeğim hep benimlemiş.”

Alayla güldü ama daha çok sinir krizi geçiren bir deli gibi korkutucuydu. “Birkaç saat önce bir bebeğinin olduğunu bilmiyordun bile. Hemen anneliğe terfi ettin bakıyorum.”

“Kadınsal kodlamamız böyle. Anneyim ben, sen anlamazsın.”

“Allah korusun da anlamayayım zaten.” Yan yan bana bakarken konuşmak konusunda kararsızdı. “Mir’e ne zaman söyleyeceksin? Baba olacağını duyunca benim üzerimden pençesini çeker artık.”

“Kardeşler arası itilafınıza bebeğimi malzeme etmem. Kimseye söylemeyeceğine söz ver Miraç.”

“O testin sonucunu öğrendiğinden beri başıma kaktın, tamam söylemeyeceğim.”

“Söz namustur unutma.”

“Klişe sultanısın biliyorsun değil mi?”

“Hayır, bebeğimin annesiyim.”

Miraç direksiyona vurarak ofladı, yolu açık gördüğü gibi gaza yüklenince çılgınlık ve tokadım ile tekrar at arabası hızına döndü.

Öğlen yemeği ruh halime iyi gelmişti. Kan şekerim normal seviyesine ulaştığı, aldığım iyi haberin ruhumu tamir ettiği ve kendimi artık çok güçlü hissettiğim anda Miraç’tan beni holdinge bırakmasını rica ettim. Ana girişin orada indirdi. Evden çıkarken lazım olacağını düşündüğüm arka koltuktaki bilgisayar çantamı alırken bana gözlerini kısmış bakıyordu.

“Yine hackerlığımı konuşturacağım diyorsun, yani? Nerede kaldı senin analığın? Artık tehlikeden uzak durmalısın.” Eliyle karnımı gösterirken suratını buruşturdu. “Şu Sirke’yi zor durumda bırakma.”

“Sirke mi? Sen çocuğuma ne dedin?”

“Üzüme olan saplantını biliyorum, kelime oyunu yapıyorum dedim. Doğruluğum konusunda inkâr edemeyeceğin bir

gerçek var ki o da şu an sallantılı evliliğin üzerine konan sirke kadar tat veriyor. Çocuğun zamanı değildi. Bana öyle kaşlarını çatma. Amcası olarak içimde hoş duygular olmadı değil. Çok şükür bir bebeğe verebilecek kadar sevgiye sahibim.”

Miraç'ın gözleri irileşti.

“Sakin tekrar ağlayayım deme. Kaç saattir senin sümüklü suratını çekiyorum. Çekil, kapıyı kapat.”

“Ah Miraç...” Başını çevirdi.

“Bu arada, Neşe?”

Kapatmak üzere olduğum kapıya tekrar eğildim.

“Efendim?”

Dümdüz önüne bakıyordu ve sesi az önceki tatlı taze amca sevgisinden uzaktı. “Ağlayan kadınlardan nefret ederim. Sakın bir daha yanımda ağlama.”

Söyleyecek bir şeyler düşündüm ama ona ağlamayacağıma dair en sahte yalanı söylemek istemiyordum. Geri çekilip kapıyı kapattım. Tekerlekleri cayırtı kopartarak holding sınırlarından çıktı.

Elimdeki çantayla öyle kalakaldım. Çantamı sıkıca kucaklayarak döner kapıdan içeri girerken güvenliğin gözleri üzerimdeydi. Bunun rutin bir dikkat mi yoksa bana özel bakış mı olduğunu kestiremeden hemen güvenlik bankosuna yanaş-tım. Misafir kartı almaktı amacım ama ismimi öğrendikten sonra bir kırmızı halı sermediklerini görünce burun kıvrarak asansörlere yöneldim.

Yukarı çıkarken değişen numaralara bakıyordum. Aylar önce kelle koltukta tırsarak girdiğim ve paçayı yakalatmadan çıkmayı amaçladığım bu şirketin yönetim katına çıkarken, aşağıda bıraktığım gerçek hayatı düşünüyordum. Zaman ne çabuk geçiyordu böyle? Başımıza gelmeyeceğini düşündüğümüz her ne varsa sanki aklımızdan geçmenin kefareтини ödetmek amacıyla gerçekleşiyordu. Kaderimiz ipeksi bir kumaşa benziyordu. Pürüzsüz olduğunu düşünürken bir yerlerinde

aşınma belirtileri gösteriyordu. O yüzden hiçbir hayatın mükemmeli yoktu. Yaşanılmayacak hiçbir şey yoktu.

Aklıma bu holdingin sahibiyle evlenme fikri geldiğinde duyduğum hayrete hayret ettim. Asansörün kapısı açıldığında beyin olarak da açılma yaşadım. Kendimi hızla bir toparlama içerisinde alıp saçımı başımı asansör yansımasında kontrol ettim.

Mir'in sekreterine doğru giderken yüzümdeki sakın gülümsememi yerleşik hayata geçirdim.

"Hoş geldiniz, Nevin Hanım!"

Onun da beni gülerek karşılamasına şaşırdım.

"Beni tanıyor musunuz?"

"Tüm gazetelerde resimleriniz var. Mir Bey'in eşi olduğunuzu tüm dünya biliyor." *Aşağıdaki güvenlik bilmiyor*, demedim.

Ne kadarda ilginçti. Son yaşananlardan sonra kendimi internette soyutlamam iyi bir seçimdi. Bana yazılan övgü sözlerini hak etmeden üzerime alacak değildim. Çok şükür magazinciler de henüz telefonuma ulaşmadığı için başımı dinleyebiliyordum.

"Sizin isminiz nedir?"

"Sevim."

"Memnun oldum. Mir müsait mi?"

"Evet, haber vereyim mi?"

"Gerek yok. Şey," Elimdeki bilgisayar çantasını havaya kaldırdım. "bunu şuraya koyabilir miyim? Çıkarken alacağım."

"Tabii ki!" Çantamı masanın boş kısmına yerleştirip bana gülümsedi. Hoş bir bayandı. Mir'in etrafında gördüğüm kadınlardan çok daha hoş.

Kapıyı çalıp başımı uzattım. Mir ceketini asmış, kâğıtlara gömülmüştü. Onun çok çalışkan olduğunu anlamamak imkânsızdı, bu holdingi istiyordu ve başkan koltuğuna oturmayı hak eden tek insan oydu. Mıraç'ın işleri devralmak gibi

bir arzusu bulunmadığından Mir iyi bir lider olacaktı. Allah aşkına beni bu yüzden karısı yapmamış mıydı? Babaanneye videoyu getir ve başkanlık koltuğuna otur! Resmen beş yıllık kalkınma planındaki en dikey çizgiydim.

“Kolay gelsin.”

Başını kaldırdı. Gözleri uzun süre yakına baktığından, uzağa alışması için kısarak kırıştırdı.

“Neşe? Senin burada ne işin var?”

“Kocamı görmeye geldim.”

Oturduğu yerden kalktı. Bu sırada odayı inceledim. Tipik bir iş yeriydi. Odanın sonuna doğru köşelere yerleştirilen bitkiler haricinde resmi bir bakan odasına benziyordu. Mir’in bu hayatı cazip bulması benim anlamayacağım kodlar içeriyordu. Çözmeye çalışmayacaktım.

“Gel otur, bir şey içer misin?”

“Hayır, seni görmeye geldim.”

Masasının tam karşı duvarında birçok LCD TV asılıydı. Farklı kanallardaki haber ve borsa akışını gösterirken bir tanesinde kendi inşaatlarının tanıtım fragmanı dönüyordu.

100 wattlık ampul içimdeki tilkileri ormana saldı. Haince gülümsedim. Mir karşıma otururken bir kaşını kaldırarak bana bakıyordu.

“Niye gülüyorsun?”

“Kocasının iş yerini gören bir eşim. Gurur duydum.”

“Yüz kaslarının bir dili var. Sana özel çalışıyor. Ne zaman hin planların peşinde olsan bu şekle bürünüyorsun. Şimdi bana buraya neden geldiğini söyle.”

Geliş nedenimin muhteşem bir habere tekabül ettiğini söylemek için doğru zaman değildi. Bunun için özel bir prodüksiyon hazırlayacaktım. Onun yerine Mir’in görmek isteyeceği çok harika bir planı devreye sokmaya karar verdim.

“Bir şeyler düşünmüyorum. Sadece bugün kardeşini dövdüğün için vicdan azabı duyuyor musun diye merak ettim.”

Mir karşımdaki koltukta arkasına yaslandı.

“Vicdan azabı duymamı gerektiren bir durum yok. Kardeşim batağın içine saplı. Yıllardır onu kurtarmanın peşinde gidiyorum.”

“Gördüğüm kadarıyla başarılı olamadın. Kendi öfkeni de onu döverecek çıkartmanın peşindesin.”

Ortamdaki hava gözle görülür derecede soğudu. Konuyu bu kadar irdelemeyi amaçlamamıştım. Mir’in davranışlarını doğru bulmuyordum. Kötülüğe kötülükle karşılık verildiğinde sonuç yine kötü oluyordu. Dünyada iyiler ve kötüler denge kuruyorsa, kötülüğün karşılığı da iyilik olmalıydı.

“Akıllanması için kaba kuvvet bir şifadır.”

“Hasta birini daha çok hasta etmeye çalışmak gibi bu durum. Şifa yerine onun sonunu belirlersin.”

Mir kızdığını saklama gereği görmedi. Bir kaşını kaldırırken bana tiksindircesine bakıyordu.

“Miraç ile kurduğun empatinin sebebini anlamaya zorluyorum kendimi, sonucu konusunda çelişkiliyim.”

“Sanırım birbirimize benziyoruz.”

“Hangi konuda? Çünkü ikinize şöyle bir bakıyorum da, benzer olduğunu düşündüğün hiçbir ortak noktamız yok.”

“Yalnızlık!” Oturduğum yerden kalktım. “Bence bu yeterince benzer.” Keyfim toz bulutu arasında yok oldu. O sırada kapı çalınca oraya döndüm.

“Mir Bey, özür dilerim. Biraz bakar mısınız?”

Konudan kaçmanın iyi bir fırsatını bulan Mir yerinden kalktı. “Birazdan gelirim, bekle beni.” dedikten sonra odadan çıktı.

Gözlerim hızla etrafı taradı. En iyi ihtimal masaya yakın olan bitkinin yaprakları arasındaydı. Kapıyı açarken dikkatliy-

dim. Sekreterin masasından çantamı aldım. Mir, Sevim Hanım'la koridorun sonundaki odaya doğru yürüyordu. Kendi bilgisayar çantamın içinden kamerayı aldım. Yanımda getirmeyi akıl eden beynimi öpecektim. Az önce hissettiğim tatsızlık Mir'in şaşkınlığı ile yok olacaktı. Bunun heyecanıyla telaşa kapıldım. Mir gelmeden önce kamerayı yerine yerleştirdim. Bilgisayar bağlantısını kontrol ettim. Her şey hazır olunca tekrar çantayı sekreterin masasına bırakarak odaya girdim. Beş dakika sonra Mir geldi. Bana doğru yürürken gözlerindeki o ışıltı burada olmamdan dolayı mutlu olduğunu ifade ediyordu. Beni öpeceğini düşündüğümünden hemen geri kaçtım.

“Bir şey içmek istemediğine emin misin?”

“Evet, ben de gidiyordum. Seni işlerinin arasında meşgul etmeyeyim. Çok yoğunsun.”

“Biraz öyle. Bazı sorunlarla savaşıyorum.”

Vedalaşma öpücüğünü almak için belime sarıldı. Başımın üzerine küçük bir buse kondurarak geri çekildi.

“Kolay gelsin.”

“Aşağıya in, şoför seni eve bıraksın.” Bana bakarken yüzü yumuşamış, gözleri keyifle kısılmıştı. “Kapalı garajı tarif etmeme gerek yok sanırım. Nasılsa yolu biliyorsun.”

Aylar önce işimi bitirip garajdan kaçtığımı ima ederken hiç de merhametli görünmüyordu. Ona dil çıkarma isteğimi zorlukla bastırarak odadan çıktım. Çantamı aldım. Sekretere gülümsedim ve asansöre doğru gittim. Şansıma bulunduğum kattaydı. İçine binerken olasılıkları düşünüyordum. Kendimi herhangi bir departmanda buldum. Öğle vaktini geçtiği için herkes bilgisayarların başındaydı. Oradan yangın merdivenlerine geçtim. Birilerinin olup olmadığını kontrol ettim. Sonra ara katların birinde oturup muhteşem bilgisayarımınla çalışmalara başladım.

Hack işlemi tahminimden de zor olmuştu ama sonunda sistemlerine girebilmişim. Mir'in odasındaki son teknolojik bilgisayarlı TV'lerin ayarlarıyla oynamak sandığım gibi değildi. Parmaklarımı esnettim. İşim bittiğinde hemen Mir'in odasındaki kamerama yöneldim.

Televizyonların hepsinde aynı şey görünüyordu.

İşe konsantre olan Mir'in ilgisini çekmeleri yarım dakikayı buldu. Değişimi fark eden gözleri kocaman açıldı. Ellerini destek almak için masaya yerleştirdi. O bakmaya devam ederken sıradaki yazı ekranda belirdi.

Bir başka televizyon da

'2 tane al' yazdı.

Mir'in yüzündeki şaşkın ifadeyi hatırladıkça bir ömür gülerdim artık. Karnımın çatlama derecesine gelmesi, sesimi kimse duymaması için elimi ağzıma bastırmamla daha da zorlayıcı oldu. Elimini hemen karnıma koydum. Gülmekten ağlıyordum ama mekten bebek düşüren ilk kadın olarak literatüre geçmek istemiyordum. Kulaklıktan Mir'in sesini duydum. Adımı iki üç kere bağırarak söyledi. Bir şey olduğunu düşünen Sevim telaşla içeri girdiğinde yazıları hemen kapattım.

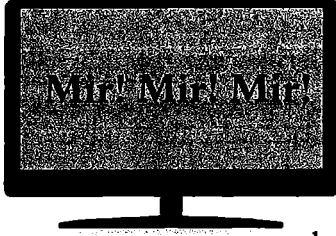
"Neşe nereye gitti?"

"Bi... bilmiyorum. Asansöre bindi."

Mir dişlerinin arasından nefes aldı. "Tamam çık," dedikten sonra diğer hamleme geçtim.

Masanın üzerinde düşünceli düşünceli gezen bakışları tekrar ekrana yöneldi. Resmen adamın sabrıyla dans ediyordum.

Kaşlarını çattı. Artık oyunun sonuna gelirken başarılı olacağımı düşünüp *game over* yazısıyla karşılaşmak istemiyordum.

“Kameralara el sallama aşkım!”

Mir deli gibi odanın köşelerine bakıyordu. Zeki kocam sonunda izlendiğini anlayabilmişti. Hızla eşyalarımı topladım. Birkaç kat sonra kapalı garajdaydım. Şoförüne görünmeden çıkıştan kaçarak bir taksiye atladığım gibi eve gittim. Yol boyunca attığım kahkahalar taksicinin bu trafikteki sabır testi oldu.

BÖLÜM 23

Akşam yemeğinde kocaman bir masa hazırlandı. Ağır protokolün olduğu masanın üstü çeşitli yemeğe ev sahibiydi. Gülay abla hünerlerini sanki bugüne saklamış gibi daha önce görmediğim yemekleri hazırlamıştı. Son tabakları getirirken muhteşem gülüşünü bahsetti.

“Hayırdır ablam? Bu kadar şık masanın misafirleri kim olacak? Başbakan falan mı geliyor?”

“Yok kızım, bugünün öneminden haberin yok mu?” Gülmemesi kademeye düşerek azaldı. Merakımla ona yanaşım.

“Yoo...” Masanın ışıltılı bardaklarına baktım. “Ne var ki?”

“Bugün Yıldız Hanımın ölen oğlunun doğum günü.”

Dudaklarımdan garip ses çıktı.

“Ölen oğlunun doğum günü şerefine yemek daveti mi veriyor?”

“Oğlunu çok severdi. Adının Bereket olmasıyla her doğum gününde böyle bereketli bir sofraya... Neşe sen iyi misin? Yüzün beyazladı.”

Sanırım ciğerlerimle olan bağlantım kopmuştu. Bedenimi saran rahatsız edici bir sıcaklık vardı. Gülay abla koluma grip beni en yakındaki koltuğa doğru götürdü.

“Ab...abla...”

“Söyle canım, ne oldu birdenbire? Ay terliyorsun da... Mir’i hemen çağırayım, doktora götürsün seni.” Kalkmaya yeltenince eline yapıştım. “Abla dur, ben iyiyim. Sadece..!” Endişeli yüzüne baktım. “Mir, Miraç ve Mihri’nin babasının adı, Bereket mi?”

Sen de babana benziyorsun, Bereket. Hayal kırıklığımsın...

Kulaklarıma gelen o sesleri duymak istemiyordum. Başımı sallarken gözlerimi yumdum.

“Neşe sen gerçekten iyi değilsin kızım. Evet Bereket adı, neden bu kadar kötü oldun? Bereket Bey’i tanıyor muydun?”

Allah’ım nasıl bir şeydi bu?

Gözlerime dolan yaşları durdurmaya yetecek gücü kendimde bulamadığımdan akmasına izin verdim. Gülay abla dehşete kapıldı.

“Daha fazla engelleyemezsin beni. Arayıp Mir’e anlatacağım.”

“Mir’e ne anlatacaksın Gülay abla?”

Miraç’ın sesini duyunca daha beter oldum. Ağlayan kadınlardan nefret ettiğini söylerken gayet ciddiye. Beni bu halde görmesini istemiyordum. Yerimden aniden fırlayınca arkamda bıraktığım Gülay ablanın engellemesine zaman tanımadan salondan bahçeye çıktım. Havuzun yanındaki koltuklara gittim. İçimden geldiğince kendimi sıkarak ağladım. Birine yakalanabilirdim ve ne kadar çabuk içimi kurutursam o kadar faydalıydı. Bu olamazdı. Bereket’e bereketsizlik getiren bir anne vardı. Bütün bunların bir kâbus olması gerekiyordu. Derin soluklarla başımı arkaya attım.

Birkaç dakika geçmişti ki bir erkek sesiyle başımı kaldırdım.

“Natsukashii seni!”

Mir yine Japoncanın nadide kelimelerinden birini benim üzerimden kullanıma geçti. İçinde bulunduğum ruh hali onunla laf dalaşına giremeyecek kadar kapsama alanı dışındaydı. Sevimliliği görüş açımın dışında kalıyordu.

“Ne?”

“Yani, iyi anıları mutlulukla hatırlayan, güzel anları geçmişte bırakmış olmanın hüznüyle dolup taşarken, o günlere büyük bir özlem duyan şu halinden bahsediyorum.”

Ben kederden kendimi dağlara vurmuştum adam beni hâlâ balayını düşünen o yeni gelin sanıyordu. Sahi ya birkaç hafta önce ben yeni gelindim. Günler ne çabuk geçiyordu. Hey gidi... Gençimden garip bir ses çıkarırken yayıldığım yerden toparlandım. Şu an tam da Mir'in dediği kişi olmayı başarmıştım.

“Haha ah şu Japonlar... Beni izliyorlar sanki.”

“Bu model çok bulunuyor.” Mir yanıma oturacakken ben ayağa kalktım. “Gülay abla harika yemekler hazırlamış, karnım çok acıktı. Hadi içeri girelim.”

“Dur biraz.” Gitmemem için engelledi. Beni kendine çevirdi ve beraber onunla oturmam için nazikçe çekti. Karşı koyamayacak kadar halsiz, ne diyeceğini bekleyecek kadar meraklıydım.

“Birkaç gündür düşünüyorum.”

“Neyi?”

“Neşe...” Avucunu yanağıma yasladı. Sıcaklığını hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Onca badirenin ardından adamı ilk kez yatağıma aldığımın sonrası bebeğimiz olacağını öğrenmiştim ama hâlâ aramızdaki şu sınırlar Fırat gibi ikiye ayırıyordu bizi. İki kıyı şeridinden birbirimize bakmayı sürdürüyorduk.

“Üzerinde düşünüp duruyorum.”

“Hangi konu hakkında?”

“Beni affetmen konusunda.”

Ups... Tehlikeli sularda yüzüyordu. Teknik olarak onu affetmiş değildim. Odalarına yerleştirdiğim böcekler sayesinde gerçekleri biliyordum ama onlar benim bildiğimi bilmiyordu. Bunun üzerine havuza düştükten sonra sorgusuzca yatağıma alacak kadar dengesiz bir harekette bulunmuştum. Mir’in kafasını karıştırmak için bolca malzemem vardı.

“Söylediklerin hâlâ kulaklarımda çınlıyor Mir.” Yüzümü diğer tarafa çevirmek temas sınırlarından çıkmak demekti. Sanırım kalbim geri çekilmem yüzünden gümbürdeyerek bana küfrediyordu, dokunuşlarına bu kadar muhtaçken Mir’in o derinden gelen sesi ve kararan akşamın ılık esintisi varken benim yaptığım tek şey beynimin emirlerine uymaktı. Teknik olarak doğru bir şey yapıyordum. Hakaret edip canıma okuyan adamı hemen affetmemeliydim. Ama kalbim ona ölüyordu!

Her şeyi çabuk unutan kalbim çok yara almıştı ama hâlâ onu istiyordu. Hele Mir’in söyledikleri bir anlamda gerçektir. Ben kot pantolon ve tişörtten oluşan, incelikten anlamayan kaba biri olabiliyordum. Yine de bunu sevdiğim adamdan o kadar sert bir üslupla işitmiş olmak oldukça yaralayıcıydı.

“Özür dilemenin faydasız olduğunu biliyorum.”

“Zamanın yok edemeyeceği hiçbir şey yoktur. En iyisi üzerine gitmemek. Bir gün her şey yoluna girecek umuduyla yaşamak hepimiz için iyi olacaktır. Şimdi yemeğe gidelim mi?”

“Oraya gitmek istemiyorum.” Başıyla evi işaret etti. “Bu akşamki o muhteşem masanın neden kurulduğunu biliyor musun?”

Başımı salladım. Bana bakarken yorgun görünüyordu. Hızla uzanıp yüzünü boynuma gömdü. Derin soluklar alırken ürperdim.

Birkaç gün önce kamera şakası yaptığım o olayı unutmuştu. Yoğun iş temposunda eve bitkin geldiğinden be-

nimle uğraşmaya zaman bulamamıştı. Şimdi yine iş çıkışı geliyor ve ondan beklenmeyecek tükenmişliği gösteriyordu. Kollarımı ona sarmak için birkaç saniye daha geçmesini beklerken Mihri'nin sesini duydum.

“Şey... yemek hazır. Babaannem geldi.”

Vücudum gerildi. Mir de bunu fark etmişti.

“Ne oldu?”

“Bi... bir şey yok.”

“Yenge gerçekten iyi misin? Gülay abla senin rahatsızlandığını söyledi.” Hızla yerimden kalktım.

“Hayır, tabii ki de iyiyim. O zaman küçük bir halsizlik yaşadım hepsi o. Hadi yemeğe gidelim.” Onları soru işaretleriyle arkamda bıraktığım gibi koşarcasına eve girdim ama *girmese miydim*, diye de düşündüm. Babaannenin suratına nasıl bakacaktım? Ondan öğrendiğimi kendi içimde saklayacak kadar *poker face* değildim.

Titrek adımlarımla kraliyet sofrasına yerleştim. Miraç mahkeme duvarı diye tabir edilen Türkçemizin değerli vecizelerinden birini yüz kaslarına bir maske edasıyla giydiği için sadece bakmakla yetindim.

Herkes masadaki yerini aldığı anda gözlerim insanların giydikleri kıyafetler üzerinde gezdi. Simsiyah giyinmişlerdi! Bu bir doğum günü ritüeliydi ama matem havasında siyahı bir tutum sergiliyorlardı. Sola döndüm. Mihri de siyaha kaçan koyu gri bir elbise giymişti. Ortamın allı pullu gösterişli kıyafeti yine benim sarı tişörtümdü. Yasmin ile karşılıklı oturduğum için önüme dönmem ona bakmak demekti. Her zamanki biblo güzelliği ile Mir'in yanında yer alıyordu. Ona baktığımı anlamış gibi kedi gözlerini bana kaldırdığında kaşlarını çattı. Sırtındaki okları bana atamazdı, bu yemek çok kutsal bir...

“Bu akşam, geçen bir senenin bize verdiklerini düşünerek şükredeceğimiz ve bereketimizin bol olması için dua

edeceğimiz bir gece. Kötülüklerin, ailemizin başına gelen olumsuzlukların geçeceğini biliyoruz. Sorumluluk bilincimizi korumalı, aile bağlarının bize verdikleri için dua etmeliyiz.”

Bunlar hangi dine mensuptu, diye düşünürken masadakilerin dudaklarına baktım. Dua mı ediyorlardı? Gözlerimi kapattım. Ellerimi semaya açtım.

Allah'ım verdiğin tüm nimetlere şükürler olsun, eğer şu an gerçek bir ayın ortasıdaysam ne olur affet, bu kâfir katillerin masasında olmaktan. Amin!’

Gözümü açtığımda Mir bana bakarak gülümsemesini saklamak için elini ağzına kapatmaya çalışıyor, Miraç çarpık ifadesiyle bir kaşını kaldırarak ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu. Kaşlarımı çattım. Dua etmişim ne vardı bunda?

Yasmin’in sağ yanından Mir, sol yanından Miraç’ın göz hapsindeyken resmen çapraz ateşe tutulmuştum. Dudaklarımı büzdüm. Bir gün bir şeyi doğru yapsaydım şaşardım.

“Buyurun başlayın.”

Babaanne yemek yeme start tabancasını patlatınca çatal kaşıkların tabaklara vurma sesi geldi. Hemen yana eğildim.

“Mihri, az önce dua ettik değil mi?”

“Yok ya, babama olan hislerimizi kendi içimizde dile getirdik.” Yüzümü ona çevirdim. Sesimi diğerleri tarafından anlaşılmayacak kadar alçak tutmaya özen göstererek “Kızım sizin aile hangi dine mensup?” diye sordum.

“Din mi?” Mihri’nin suratı değişti. Gözleri direkt karşındaki ağabeyine döndüğünde hızla oraya baktım. Mir işaret parmağını dudağının kenarına getirerek gizlice gülmeye devam ediyordu. Ben bakınca parmağını çekti.

“Kendinize has dini vecibeleriniz var. Ya kahve içiyorsunuz ya da böyle ölmüş adamın doğum gününe yemek hazırlayıp hislerinizi söylüyorsunuz. Allah çarpar he. Arkasından iki Kulhuvallah oku.”

“Sessizce yemeğinizi yiyin!” Babaanne ağzının kenarına kadar götürdüğü çorba kaşığının arkasından baktı. Hemen önüme döndüm. Gestapo babaannenin menziline girmek şu an istediğim en son şeydi. Kâsedeki çorbaya bakarken birkaç ay önce izlediğim video görüntüleri oynuyordu. Nazilerden kopup gelen bu yaşlı cadıyla uğraşıp buradan nasıl kurtulacağımı düşündüm. Elimi karnıma indirdim. Bütün bunların içinde bebeğimi nasıl koruyacaktım?

Yemekten sonra babaanne odasına çıktı. Kahve ritüelini gerçekleştirmedeğimiz için derin bir keder içerisindeyken Mihri beni çeğiştirerek verandaya çıkardı. Sandalyelere yerleştik. Yaz akşamlarını çok seviyordum. İnsana tazelik hissi katıyordu ama bunca karışıklığının içinde tazelenmeye fırsatım olmuyordu.

“Kahve içelim mi?”

“Evet! Yüce Yıldızlara selam olsun, kahvemizi içelim,” deyince Mihri tüm evin dikkatini çekecek o kahkahayı attı.

“Bu evin komiği genelde ben olurdum ama üstat sensin.”

“Ben komik değilim. Sizsiniz! Hâlâ yemeğin amacına takıldım ben.”

Mihri omuz silkti. “Babaannemin kendine has bir yaşantısı vardır. Biz de öyle arada nemalanıyoruz.”

“Yazık size ya...”

Mihri yardımcı kızlardan birine iki kahve siparişi verdikten sonra geri dönerken Miraç onun boynuna kollarını doladı ve kurbanlık koyun gibi masanın üzerine getirdi.

“Aynımızı kan akıtarak tamamlamalıyız. Bu kan özel Toydemir hanedanlığına mensup mavi kandan olmalı. Son dileğini söyle, kurban!”

“Yaaa abiiiiii bırak başımı!”

“Evet, bu yeterince mantıklıydı.” Miraç onu serbest bırakınca koşarak yanımdaki eski yerine oturdu. Onları izlemek aklıma Cen ile beni getirmişti. Öz ağabeyim değildi ama

oyunlarımız en az onlarınki kadar eğlenceli oluyordu. Tabii bu o an en sinir bozucu an olsa da...

Miraç verandanın ahşap korkuluklarına yaslandı.

“Hâlâ söylememişsin.”

Gözlerim büyüdü. Mihri’nin anlamamasını umarak kaşlarımı çattım. “Neyi Miraç?” diye sordum dişlerimin arasında gizli bir uyarı göndererek.

Miraç bir süre ifadesiz durduktan sonra omuz silkti.

“Bugün neden ağladın?”

Bu adamın sorduğu her soru başka bir yerimi kaşındırıyordu. Ağlamamdan nefret ettiğini söylemişti şimdi kalkıp ona sebepleri sıralayamazdım. Biliyordum, anlatırsam kesin ağlardım. İçinden çıkamadığım her soruna ağlayan yapım vardı. Ne yapabilirdim ki?

“Tozlar ya... Gülay abla da bugün yerleri silmediğini söyleyince...”

Gözlerim Miraç’ın hemen yanından arka taraflara kaydı. Evin bahçe yolundan Mir ile Yasmin yürüyerek geliyordu. Yasmin her zaman olduğu gibi Mir’in koluna girmişti, iki âşık bu mis gibi havada salınarak aşk yürüyüşünü yerine getirirken karnımda ikamet eden Kıskaç Neşe hemen başını kaldırdı.

Miraç ile Mihri dikkatimi neyin çekmiş olduğuna bakmak için o yana döndüler.

Mir bizden yana bakıyordu ama aniden durdu. Onu Yasmin’in durdurmuş olduğunu düşünüyordum. Mir’in kendi rızasıyla buna gönüllülük esasını göstermesi sabrımı köreltebilirdi.

Mihri sol yanımdan bir şeyler söylüyorsa bile ilgimi çekmiyordu. Gözlerim âdeta onlara kilitliydi. Pin girmeden de oradan kopacağını sanmıyordum.

Derken Mir, Yasmin’in beline yerleştirdiği eliyle onu kendine çekti. Tüm kardeşlerinin gözü önünde, en önemlisi bir

saat önce boynumu koklayarak rahatlayan adam sevgilisi diye işaret ettiği kadını benim önümde öptü.

Tüm bunların bir yanılsama olduğunu biliyordum. Henüz babaannenin çalışma odasındaki böcek bulunmadığı için konuşmalarının gerçek olduğunu biliyordum. Ama bu kıskançlıktan kendimi yememe, sinir katsayımın yüzbinlerle çarpılmasına engel değildi. Gözlerimi kaçırdım. Yanımda birileri varken ağlamak istemiyordum. Zaten sinirin vurduğu midem burulurken gözlerime ancak öfke yaşları dolardı.

“Abim neden böyle yapıyor, bir türlü anlamıyorum.”

Miraç manzarayı umursamadığı için önüne döndü.

“Her şeyin sahibi olmak istiyor. Tüm servet onun elinde, tüm güç onun himayesinde, tüm kadınlar ona ait.” Son cümleyi söylerken gözlerini bana dikti.

“Benim üzerimdeki oyunu biliyor musun, Miraç?”

“Neden bahsediyorsun?”

“Benimle neden evlendiğini gerçekten bilmiyor musun?”

“Sana çarptığımız o günden sonra bir daha Mir’i veya babaannemi görmedim. Evlilik planı yaptığandan, seni buraya getirdiğinden haberim yoktu.” Miraç’ın bana yalan söylemeyeceğini kalben hissediyordum. O bana oyun oynamazdı. Bunun garantisini veren geçirdiğimiz birkaç gün değil, daha derinden hislerdi.

“Neden seninle evlendi yenge?” Mihri başını eğdi.

“Bilmiyor musun Mihri?”

“Bir video lafını işittim. İçeriğini bilmiyorum. Ne var o videoda? Sen neden onu vermiyorsun?”

Önüme döndüm. Gözlerim gayri ihtiyari hâlâ öpüşen çiftte kaydı. Birazdan üzerlerine kaynar su döküp ayrılmalarını sağlayacaktım. Öfkeyle soluk alıp başımı eğdim. Kararsızlık içerisinde kaldığım her andan nefret ediyordum.

“Babaanneniz yasal olmayan işlerin içerisinde.”

“Bunu hepimiz biliyoruz.”

Ona baktım. Bu kadar duyarsız olması ilgimi çekti. Kan bağına sahip ailelerin bu denli his kaybına uğradığını bilmek acınası bir durumdu. Nadiren hatırladığım hiç olmayan aileme duyduğum özlem hakkında tekrar düşünmeliydim.

“Öyle bakma yenge. Aile büyüğümüz oyken ne yapmamızı bekliyorsun ki? Hepimizi bir arada tutmayı başaran kişi o. Bazen anne ve babamızın olmadığına üzülüyorum ama...”

Zihnimden bazı görüntüler geçti. Video ile alakalı bazı görüntüler... Başımı salladım.

“Bir tuhaf görünüyorsun. İstersen gidip Mir’in ağzını burnunu kırabilirim.” Miraç’ın bu anormal teklifine karşı güldüm.

“Daha birkaç gün önce seni döven adama karşı durmamışken, şimdi gidip izbandut bedenini yere sereceğini mi iddia ediyorsun? N’apalım Mihri, bahse girelim mi?”

Miraç tipik erkek gururuyla kasıldı.

“Ben o gün onu dövemedim değil, dövmek istemedim.”

“Tabii canım, tüm erkeklerin sorundan kaçış yolu değil mi, istemedim demek?”

Masaya doğru yavaşça eğilirken mavi gözleri loş aydınlatmanın altında kapkara mavi gözlü bir kedinin tehditkârlığını gösteriyordu. Arkama yaslanarak yutkundum.

“İzin verdim.” Bana biraz daha yaklaştı. “O bana vururken, zafer elde edemeyecek kadar sevgi dolu bir kalbi olduğunu biliyorum. Her şiddetinde kendinden iğreniyor. Her bana vurduğunda kendinden nefret etmek için bir sebep daha buluyor. O an ne hissediyorum biliyor musun? Acı değil, keyif! Gözlerindeki o tiksinti bana yetiyor.”

Bunları söylerken gülümseseydi, tamamen psikopat olduğunu düşünürdüm.

“Ağabeyine acı çektirmek senin zaferin ve bunu kendini dövdürerek yapıyorsun öyle mi?”

“Aile ilişkimiz karşısında şok oldun değil mi yenge? Her zaman böyleler. Aslında birbirlerini çok seviyorlar.”

Miraç kardeşine bir yılan başı gibi hızla dönünce irkildim.

“Olmak istediğin dünyada yaşıyorsun. Benim senden başka kardeşim yok.”

“Seni sevmediğini düşündüren nedir?”

Doğruldu. İçeri girmek için hareket ederken “Aile sadece kan bağıyla olmuyor, Neşe. Bunu benden daha iyi bilmen lazım.” dedi.

Mihri’ye baktığımda güzel gözleri kederle doluydu.

“Onların birbirlerine karşı kötü hisler beslediğini görmek istemiyorum. Düşman değiller ama öyle gibi davranıyorlar. Hâlbuki Mir abim onu çok seviyor.”

Elimi yanağına koydum. “Seni de çok seviyor.”

Gülümsemesi hüznünlüydü.

“Mir ağabeyim her zaman bizi sevdi. Onu üvey olarak görmemem için elinden geleni yaptı. İkisinden hangisini daha çok seviyorsun diye sor, ikisini de seviyorum, ayırım yapmam. Mir ağabeyimle Miraç ağabeyimden daha fazla yaşadım.”

“Nasıl yani?”

“Babaannem beni küçük yaşlarımda annemden aldı. Bu evde Mir ağabeyim ile birlikte büyüdük. Miraç ağabeyim annemle yaşıyordu.”

“Neden?”

“Babaannemin söylediğine göre, annem bana bakacak durumda değilmiş. Aralarında geçen husumetten dolayı ondan gelecek yardımı da kabul etmemiş. Babaannem de yanına gelmiyorsa en azından çocuklarının iyi birer hayat yaşamaları için teklif sunmuş. Miraç abim annemle kalırken

beni almış. Birkaç ayda bir görüyordum onu ama durumu pek iyi değildi. O zamanlar pek farkında değildim ama annem ruhsal olarak hasarlıydı. Akli dengesi konusunda birtakım şeyler söyleniyordu. Ben onu bir iki saat anca gördüğümünden farklılığını anlamıyordum. Sonra da işte... vefat ettiğini duydum.”

“Çok üzgünüm Mihri. Anneyi kaybetme acısı nasıl olur hiç bilmiyorum. Ben hayatımda benden büyük bir kadının sevgisini hissetmediğim için seni yatıştıracak sözler söyleyemiyorum.”

“Annen yok mu?” Ağlamadığı için bir nebze sevinç duydum.

“Vardı... bir zamanlar. Beni sokağa attı. Babamla arasındakiki şehvetin kara lekesi gibiydim.”

“Bir daha hiç görüşmediniz mi?”

“Hayır ama öldüğünü biliyorum.”

“Baban?”

“O ölmedi galiba ama nerede hiç bilmiyorum.”

“Bir gün karşına çıkarsa ne yapacaksın?”

Başımı diğer tarafa çevirdim. Mir ve Yasmin sonunda artı on sekizlik kitlesine uyumlu romantizmlerine son vererek havuz başındaki koltuklarda yan yana oturuyorlardı. Yasmin belli bir konu üzerinde hararetle konuştuğunu belli eden jest ile ellerini oynatıyordu. Mir’in gözleri üzerimizden bir dakika olsun çekilmediği için tekrar Mihri’ye döndüm.

“Bilmiyorum. O gün gelince görürüz.”

Yerimden kalktım. Kıyafetlerim sanki son ütüye sahipmiş gibi elimle düzelttikten sonra “Tatsız konuları tatlandırarak kalorili bir şeye ihtiyacımız var. Mutfağa gidip bize dondurma, çikolata artık Allah ne veriyse alıp gelsene.” dedim. “Bu arada bizim kahveler Yemen ile Etiyopya arasında gidip geliyor herhalde.”

Mihri güldü. “Ben gidip bakayım. Sonra diğerlerini getiririm.”

O içeri geçince ben de diğerlerinin yanına gittim. Artık içimdeki Kıskaç Neşe’yi durduramazdım, zira dakikalardır yok gibi görünse de karnımdan bebeğime kadar ulaşacak bir güce sahipti.

Bastığım yeri inleyen ayaklarıma bakan Mir tehlikeyi önceden sezmiş gibi tedbir için yerinden doğruldu.

“Ya sen ne ahlaksız bir kadınsın böyle! Kocamı yedin bitirdin, bunun hesabını sormayacağımı mı düşündün?” Mir ile olan hesabımı daha sonra işleme koyacaktım.

“Ne diyorsun sen be?” Yasmin yerinden kalkınca bina direği topukluları ile çarpık bir adım attı. Birazdan o topuklara balyoz geçirecektim. Mir içime kaçan mahalle kadını profili mi nutku tutularak izliyordu. Aramıza girmek için o kadar da istek duymadığı belli sakinliğiyle köşede bekliyordu.

“Sen diyorum, var anlamak? Kocam, o, benim!”

“Geri zekân her zaman senden hızlı gidiyor. Mir hiçbir zaman senin olmadı. O her zaman benimdi, senden önce de senden sonra da. Şu an evli olduğunuz için hayallere kapılma, birkaç gün içerisinde boşanacaksınız zaten.”

“Biz karı kocayız. Aramızdakini daha mı iyi bileceksin?”

“Bence bu anlamsız diyalogu hemen burada kesin. Kavgaya tutuşursanız sizi ayırmaya çalışan adam olarak aranızda girmeyeceğim, hanımlar.”

Güldüm. “Kocacım, erkekliğinden asla taviz vermiyorsun. Merak etme, eğer ortamınızda bir şey belirirse bu bil ki şiddet olacak ve Miss Yasmin için pek de hayır teşkil etmeyecek.”

O sırada Mihri’nin sesi duyuldu.

“Ağabey! Babaannem rahatsızlandı, hemen gelmelisin.”

Mir endişeyle koşarken yanımdan geçmeyi düşünen Yasmin’e çelme takınca mini eteği tepesine geçti. Hemcinsime

bu kadar kötü davranmak istemezdim. Fakat kalp kötü olunca cinsiyet fark etmiyordu.

Başımı Mir'e çevirdim. Babaannesine olan telaşından bizi unutmuş, eve girmişti bile. Hızla Yasmin'e eğildim. Yerden kalkmaya çalışırken uzun siyah saçlarına parmağımı dolayıp canını acıtırcasına çektim. Yüzünü de çimen zemine yapıştırdım. Eğer bağırmaya kalkarsa toprağını ona yedirecektim.

"Bana bak, Esmer Bomba! Pimini çekerim, patlarsın. Mir ile olan ilişkinizin kurmaca olduğunu biliyorum. O yüzden karşımda daha fazla rol yapmana müsaade edemem."

"Bırak beni!"

"Mir seni sevmiyor. Her şeyin göstermelik olduğunu, videoyu almak için beni hayatımdan bezdirmeye çalıştığınızı biliyorum."

"Hayır. Hiçbir şey bilmiyorsun. Mir asıl seni sevmiyor. Eğer sevseydi, boşanma kâğıtlarını hazırlatmazdı."

"İnanmıyorum sana."

"Kanıtım var. Gördükten sonra bir kez daha düşün istersen." İçimdeki adalete yenildiğimden mübaşir kafasında 'Şahitleri çağırın' dememek için kendimi tuttum. Ellerimi hızla geri çektim. Yerden kalkarken onun diğer yanağındaki tozları silkelediğini gördüm.

"Hadi göster."

"Telefonumu ver."

Koltuğun önündeki sehpayı gösterdi. *Az ye de uşak tut*, diyemeden telefonu alıp ona uzattım. Fotoğraflara girdi.

"Al bak. Bana inanmayacağın için Mir'den gizli bunu çektim. Alttaki kendi imzası." Güldü. "Kocan hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ama belki imza ikna eder. İstiyorsan git boş bir yere imza atır, aynısı çıkacaktır."

O kadar da değildi, imzada sahtecilik yapacağını düşünmüyordum. Yoksa düşünüyor muydum? Kalbimden vurul-

manın eklentisiyle dopdoluydum. Yasmin haklıydı. Mir gerçekten boşanma evraklarını hazır edip kendi de imzalamıştı. Bana ne zaman haber vereceğini merak ederken Yasmin aklımı okudu.

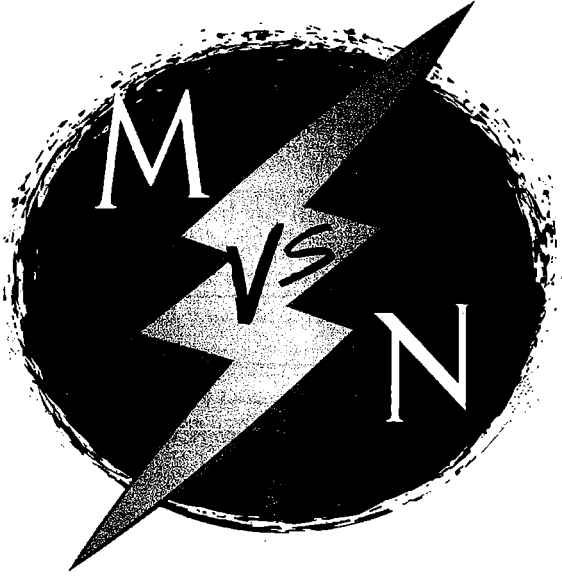
“Yarın söyleyecekti.”

“Neden yarın?”

“Çünkü bu akşam yapılan bir baskınla çok sevgili hacker çeten tutuklanacak! Şu sıralar operasyon yapılıyor olmalı. Onların kurtulması senin ellerinde. Hâlâ USB’yi vermeyecek misin?”

Nazif Baba... Cen...

BÖLÜM 24

Ağlamayacaktım.

Hayır, artık tek damla gözyaşımın onlar yüzünden akmasına müsaade etmeyecektim. Öz babam yerine koyup sevgimi sonsuz kıldığım adam ve öz kardeşim dediğim ağabeyim şu an benim yüzümden tutuklanacaktı. İçimdeki korkunun, ümitsizliğin ve duanın sonu yoktu. Odama nasıl çıktığımı, arabalardan birini alıp yola nasıl koyulduğumu hatırlamıyordum. Aklım âdeta mühürlüydü. Sadece teknogaraja olan odağım ve sevdiklerimin nasıl bir halde olduğuna dair kurduğum teorilerle beynim patlayacaktı.

Dakikalar içinde trafik canavarı olarak yolları birbirine katarak uzun zaman bana yuva olmuş garaj mevkiine vardım.

Ne kadar akmasına engel olmaya çalışsam da boştu. Bir damla firari bir mahkûm gibi gözümden kaçtı. Garajın önü birçok polis arabasıyla doluydu. Küçük bir grup insan topluluğu kenarda durmuş, sanki aksiyon filmi çekiyorlarmış gibi merakla olacakları bekliyordu. Arabadan

inmeye gücüm yoktu. Bu benim de suç ortağı olduğum ve yakalanacağım için değil, bacaklarımın üzüntü ve şoktan tutmayacağı içindi.

Cen ve Nazif Baba'nın nerede olduğunu göremiyordum. Polis otosunun içinde olduklarını düşünüp gözlerimi dikkat etmek için kıstım. İki de yoktu. Aklıma telefon etmek geldi. Sonra kafamı direksiyona vurdum.

Telefonumu evde unutmuştum. Dahası eğer akıl edebilseydim en azından arayarak onları uyarabilirdim. Telaş yaptığım için mantığımı kaybettiğim hiç olmamıştı. Dikkatsizlik tehlikenin baş düşmanıydı.

Gidip polisler durumunu sormayı düşündüm. Sonra korkarak geri çekildim. Tekrar niyet ettim, yine korktum. Bu ikilem arasında gidip geliyordum.

Polisler ellerinde bazı bilgisayar kasalarıyla dışarı çıktığında radarlarım açıldı. Eşyalarımızı çıkarıyorlardı. Endişem çarpılarak katlarına çıktı. Sonra aniden yan koltuğun kapısı açıldı. Çığlıkla geri sıçradım.

Mir beni boğazlayacağını bu kadar belli ediyorsa benim onu parçalamam gerekirdi.

"Arabayı çalıştır, farlarını yakma." Sesi kurdun sakinliği gibiydi ama dış görünüşüyle arasında koca bir tezatlık vardı. İlk emrini makul bulduğum için sorgusuzca yerine getirdim. Daha rahat bir ortamda kocamın protein tozu serpilmiş kaslarına dişlerimi geçirebilirdim.

Sahil yoluna çıktım. Çok umursamıyordu ama saatin dokuz olduğunu gördüm. Arabayı park alanına çekerek indim.

"Bana sormadan nasıl oraya gidersin sen."

Hiddetle üzerime yürüdü. *Geri kalırsam çiğneyin beni!*

"Senden nefret ediyorum! Senden yüzbinlerce kere nefret ediyorum. Bana yaptıkların yetmedi şimdi aileme mi el uzattın? Senin katil ruhlu babaannene bile saygı gösteriyorum, senin vefan bu kadar mıydı?"

“Kes sesini Neşe, bağırma bana! Benimle konuşmak yerine bildiğini okuyan sensin. Oraya gitmeye nasıl cesaret edersin? Garaja girseydin, polis seni yakalardı.”

Burnumun direği sızladı. Birazdan ağlama emaresi gösterecektim. “Sen babamla ağabeyimi yakalattın. Beni düşünüyor muş gibi davranma. Sen alçağın tekisin. Nefret ediyorum. Bundan sonra kork benden. Hayatını zindan edeceğim.”

“Yine dümdüz yürüyüp gidiyorsun, neyin doğru neyin yanlış olduğunu bile bilmiyorsun. Nazif abi ile Cengiz yakalanmadı. Duydun mu beni? Şimdi öğrendi mi o kör nefretin doğruyu?”

Akmayan yaşlar yine burnumdan gelince sesli çektim.

“Ne diyorsun sen?”

Mir dizinin en önemli yerinde reklam verdi. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi bana arkasını dönerek birkaç adım uzaklaştı. Koşup sırtından ittirdim. Bunu beklemediği için öne doğru hızlı adımlar atıp bana döndü. Bileğimi yakaladı. Akşam yürüyüşü yapan insanların önünde bana kaba kuvvet uygularsa yanına bırakmazdım. Niye her düşüncemin şiddet yanlısı olduğunu bilmiyordum. Sanırım psikolojim bunun üzerine bilinçleniyor, altını bununla dolduruyordu.

Mir beni bedenine yapıştırdı.

“Sana zarar vereceğimi nasıl düşünürsün? Sana kaç kere seni koruyacağımı söyledim, hâlâ şüphelisin, hâlâ kulak arkası ediyorsun.”

“Sana güvenmiyorum, Mir. Bir kere güvendim, sözlerine inandım, benim için dramatik bir sona imza attın.”

Yüzlerimizin birbirine yakınlığı, sözcüklerin yakıcılığı ile dudaklarımız arasında sıkışıp kaldı. Hararetin fokurtusu ikimizi de yakıyordu. Mir’in yanakları dalgalandı. Sinirli halini sadece o değil gözleri de yeterince belli ediyordu. Bana dış bilemediği her halinden belliydi. Sokak lambalarının az gelen ışıyla yeşil gözleri siyahlığa bürünüyordu.

“Bizim bir sonumuz yok.”

“Evet, ayrı ayrı sonlara sahibiz. Bırak şimdi beni.” Tutuşundan kurtulmak için kıvrandım durdum. Mengeneye sahip güçlü parmakları dişli gibi tenime geçtiği için kıpırdamam sınırlıydı.

“Yine hayal kuruyorsun. Sen benden ayrılamazsın.”

“O yüzden mi boşanma evraklarına imza attın?”

Bunu duymayı beklemediğinden beni aniden bırakınca iki ayağımın üzerindeki dengeyi zar zor sağladım. Bir anda unuttuğum bebeğimi hatırladım. Bunca olayın içinde savrulmuştu. Elimi koruma içgüdüsüyle karnıma koydum. Mir bunu fark etmedi bile. O anca beni nasıl oyuna getireceğini düşünürdü.

“O evrakların bir önemi yok.”

Sinirimden ya aklımı kaybedecektim ya da...

Kahkahalarla güldüm. Bana kaşlarını çatmış bakıyordu.

“Adama bak ya, boşanma evraklarını hazırlamış, üstüne imzasını yerleştirmiş ve bana kalkıp önemi yok diyor. Haklısın beyim, şu an bir önemi yok. Bekle ben de imza atayım ondan sonra değer kazanacak.”

“Neşe saçmalama. O evraklar senin...”

“Benim neyim? Söylesene, neyim?”

“Sana o videoyu vermeni söylemiştim.” Tehditkâr adımlarıyla tam önümde durdu. Dokunmadığı için şanslıydım. Tenini tenimde hissetmek istemiyordum. Allah aşkına, hamileydim ben! Bebeğimi babasına söyleyememişken küt diye boşanma evraklarıyla karşılaşmıştım.

“Lanet olsun o videoya! Nereden sipariş edildi bilmiyorum ki. Hayatıma kâbus oldunuz.” Ağlama isteği baş gösterdi, üzerine bastım. “Ne yaparsan yap, o videoyu kimseye vermeyeceğim. Çünkü attım, yok oldu, yok ettim. Anlıyor musun? Beni rahat bırak artık Mir! İstemiyorum, ne seni ne

de senden gelecek koruma kalkanını. Onu bile beceremiyorsun. Anca Yasmin ile gözümün önünde zina yap.”

Sözlerimin ona yumruk etkisi gösterdiğini fark edince yılmadım, devam ettim. Gerekirse havan topu bile fırlatırdım.

“Hiçbir şeyden haberin yok.” Sesi cansız çıktı. Böceklerle onu dinlediğimi bilmediği için cahil sanıyordu. Bu sefer her şeyin farkındaydım. O ilk evlendiği masum Usui Yeşiline âşık kız değildim.

“Taht kavganı biliyorum.”

“Ne?”

“Yönetim koltuğuna âşık olduğunu, güç sevdan hakkında her şeyi biliyorum. Ama unutma, tarihte hiç kimse oturduğu koltuktan mutlu ayrılmadı. Senin arzunun sonu da kirli.”

“Anlamadığın şeyler hakkında konuşma. O koltuk dedemden babama kadar ailemize aitti, yine bize ait olmalı.”

“Hep hırs... Tanıyorum bunu, çok dizi film de gördüm, Mir. Bu hırsın seni yiyecek, hatta senden sevdiklerine sıçrayacak. Çok şükür ki artık çevrende olmayacağım. Boşanma evraklarını imzalayıp bu saçma ilişkinin final kuşağını göğüsleyeceğim.” Bebeğimi korumanın en kolay yolu buydu. Babasından bile...

Mir gözlerini benden ayırmadan bir adım geri gitti.

“Boşanırsan beni tamamen kaybedersin.” dedi yavaşça.

Gözlerimin oyunu muydu, yoksa karşımda duran kişi âşık olduğum adam Emir miydi? Bana o masum çehresiyle bakan bir tek o vardı. Mir her zaman öfkeli görünürdü, güldüğünde sadece âşık olduğum o tasasız adam oluyordu. Şimdi suratını sallandırırken öpücüklerle avutmak istediğim o adamdı. Kalbimdeki öfkeli tempo yavaş bir ritme girdi. Epik müzikten slow tarza geçmiş gibiydik. Başımı salladım. Beynim yine oyun oynuyordu.

“Senden boşanmak, Yasmin ile evleneceğimi garantiler.”

Adam resmen Yunan mitolojisinden fırladı. Siren gibi, olmayan Achelous'un oğlu biçiminde şekil değiştirdi.

"Git evlen! Ben zaten sevdiğim adamı aylar önce kaybettim."

Ben daha farkına varamadan belimden ona montajlandım. Samimiyetin şu an yeri değildi.

"O yüzden mi hâlâ dokunuşlarıma karşılık veriyorsun?"

"Hormonlarımı kaybettim demedim."

Elini boynumun kavisine yerleştirdi. Baş parmağıyla hafifçe okşarken tutuşundan kurtulmak için kıvranıyordum. Öfkenin arkasından gelen romantizme oldum olası aşkıttım ama sokak ortasında bunca insan izlerken çocuklara da kötü örnek olduğumuzu düşünecek kadar gerçekçiydim.

Boynum okşanan kedi gibi geri bükülürken yutkundum.

"Benden boşanmayacaksın Neşe."

"Sen babamla Cen'i hapse gönderme planları kurdun." Boynumdaki elini çekti. Başımı kaldırırken dakikalardır mayışmış halde okşandığım için kemiklerim ağrıyordu.

Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı.

"Alo, Nazif Abi, şu kıza iyi olduğunuzu söylemene."

Telefonu kendi kulağından benimkine yerleştirdi.

"Neşe?"

"Baba?" Telefonu kendim tuttum. "Babacım nasılsınız? Cen... O iyi mi?"

"İyiiz biz."

"Nasıl iyisiniz? Biraz önce garajın önündeydim. Polisler basmış, kasaları arabaya taşıdılar."

"Biz orada değildik, Neşe. Mir günler öncesinde bize bir ev ayarladı. Gerekli eşyalarımızla oraya taşındık. Üzülerek söylüyorum ama artık garajımız yok."

"Neden böyle bir şey oldu?" Beni hâlâ kendine yaslı tutan Mir'in bacağına uyarı tekmesi attım. Bırakmak yerine daha sıkı sardı.

“Mir’le konuşmadın mı?”

“Hayır, konuşmuyorum.” Mir belimdeki eliyle minicik bir çimdik attığında sırtım yay gibi gerildi. Kaşlarımı çattım. Meydan okudu.

“Yıldız Toydemir adresimizi biliyormuş. Şikâyet etme planları döndüğünü düşünen Mir de bizi onlardan korudu. Hayatımızı kurtardı yani. Çocuğa kızıp durma.”

“Ben ona her zaman kızgın duygular besleyeceğim babacım. Hayat ilkemiz haline geldi. Aramızdaki en sahici, kirsiz his.”

Mir elini karnıma getirdiğinde nefesimi tuttum. İlk defa bebeğine bu kadar yakın oluyordu. Heyecandan ne yapacağımı bilemedim. Vücudum titrerken durumun garipliğini başını eğerek anlamaya çalıştı. Bakışlarımı kaçırdım.

“Biz iyiyiz. Mir seni yanımıza getirdiğinde evi kendi gözlerinle görürsün. Garaj kadar geniş olmasa da eşyalarımızı alacak kadar büyük.”

“Ta... Tamam babacım, iyi geceler.” Telefonu kapattım.

“Niye titriyorsun?”

“Üşüdüm.”

“Hava 35 derece.”

“Üşüttüysem...”

“Ondan şüphem yok zaten.” Başımı kaldırdım. Elini karnımdan çekmesi benim tekrar frekansıma yerleşmem demekti. Telefonu ona uzattım. Elime bakarken ayaklarımın yere değmesine izin verecek kadar tutuşunu gevşetti. Artık ona itiraz etmememi kabul saydığından bu düşüncesine bir barikat çektim. Boşluğundan yararlandığım gibi beni tutan elini sırtına doğru kıvırdım. Dişlerinin arasından kısık bir nefes aldı. Bir devin bile zaafı olabiliirdi.

Tüm gücümle dirseğine ağrıyı yüklerken, o da savunmayı hak görüp beni sineğe vuran şaplak gibi yere yapıştırdı. Yü-

zümdeki acıyı umursayacak halde değildim; bedenem toprak zeminde yatıyordum ama inişim sert olmuştu. Hemen ters döndüm. Elimi karnıma yerleştirdim. Bebeğime bir zarar gelip gelmediğini anlamaya çalıştım. Karnıma darbe almamıştım ama yüz üstü düşmek onun için sorun teşkil eder mi hiçbir bilgim yoktu. Oturur pozisyona geçtim. Kollarımı karnıma doladım. Nasıl anne olacaktım ben? Cahildim, ben daha kendim bebektim. Dikkatsizdim. O bebek bir insandı. İyi insan olmasını sağlayabilecek kapasitem yoktu. Ben uçarı akıllı, onu korumaktan aciz, akli sadece bilgisayar kodları üzerine çalışan aptalın tekiydim.

“Ne oldu? Düşerken karnını mı acıttın?” Mir tepemde analiz raporu çıkarıyordu. “Canın mı acıyor?” Yere çömeldi Emir Prensi.

Ona baktım, baktım. Sonra hıçkırarak ağladım. Düşüş acısını hissetmediğim bedenime ağladım. Sonu belli olmayan hayatıma ağladım. Beni koruyacak bir anne babam olmadığı için ağladım. Sevdığım adamın sürekli sevgilisiyle öpüştüğünü gördüğüm için ağladım. Nazif Baba’nın *‘izleme, çok tehlikeli’* dediği videoyu izlediğim ve başıma tüm bunlar geldiği için ağladım. En çok ağlama sebebim de bebeğime karşı cehalet dolu biri olduğumdu.

“Neşe niye ağlıyorsun?”

Zaferi boğazına takıldı. Yüzündeki dağılma ifadesini görmek aslında gülmek için bir neden veriyordu ama şu an gülme kabiliyetine ulaşamıyordum. Boşalan sinirlerimin eseriyle sesli sesli ağladım.

Mir beni göğsüne yaslariken ağlamam son sürat devam ediyordu. Ta ki arkadan bir çiftin sesini duyana kadar.

Kendi aralarında konuşuyorlardı, konu bizdik.

“Ben polisi arıyorum ya, şu hale bak kıza yazık. Ağlamaktan helak oldu zavallım.”

“Dur bir arama.”

“Nasıl arama? Kaç dakikadır kavga ediyorlar. Bağırma-
nı sen de duymadın mı?”

“Sevgili onlar, barışırlar. Bak oğlan nasıl sarılıyor kıza.”

“Az önce yere çarptı, görmedin herhalde.”

“Dövüş şeyi değil mi o? Sen televizyonda izliyorsun ya...”

“Ne anlarsın kadın...”

“Öyle tabii. İlk kız onun kolunu geri büktü. Oğlan da üs-
tünden atlatıp yere attı. Tuş muydu Necmi o?”

“Kadın sen tuşu nereden biliyorsun?”

“Aman bey, açılıyorsun ya boks moks... Orada adamlardan
duydum. Böyle yere atmaya diyorlardı.”

“Bu kız yüz üstü düştü. Tuş sırt üstü oluyor.”

“Hee... Aman neyse arama. Onlar barışır, biz kötü oluruz.
Dövmedi ya... O zaman arardık.”

“Aynen, hadi gidelim. Ah ah zamanında seninle az kavga
etmiyorduk. Aşkın yanında kavgayı kurdele ile veriyorlar.”

“Öyledir, gönlümü almak için az kurdeleli hediyeler ge-
tirmiyordun.” Sesleri giderek daha az duyulur oldu, sonrası
yoktu.

Gözyaşları içinde gülmeye başladım. Yaşlı çiftin konuşma-
sını Mir de duyabilirdi ama geri çekilip neden güldüğümü
anlamadığı için anormal baktığını görünce dinlemediğini an-
ladım.

“Bir gülüp bir ağlıyorsun. Sorunun ne anlamıyorum.”

Akan burnumu çekerek bir güzel koluma sildim. Yüzümü
kuruladım. Görüş açımı düzeltmek için birkaç kere göz kırp-
tım. Sonra kendi aldığım destekle yerden kalktım.

“Senden daha muhteşem bir onlar, Mir.” Arkamı dön-
düm. Arabaya doğru giderken “Yarın o evrakları imzalayaca-
ğım,” dedim ve arabaya bindim. İsterse gelir, istemezse orada
yalı kazığı gibi durmak onun tercihi olurdu.

“Vay damat bey iyi bir seçim yapmış.”

Asla inkâr edemeyeceğim bir şey varsa o da Mir’in tarzını beğeniyor olduğumdu. Birilerinin kullanımına vereceği her ne ise mutlaka en iyisini alırdı. Nazif baba ve Cen için seçtiği evin genişliğine bakarken bunu düşünüyordum.

“Beğendin mi yeni kablolu üssümüzü?”

Onuncu katta bir rezidans dairesiydi. Geniş ve oldukça muhteşem bir manzarası vardı. Mir’e ait olduğunu sormayacaktım çünkü onların imzasını taşıyan bir yerden başkası paklamazdı.

“Tapuyu üzerinize yaptı mı?”

Cen kahkahalarla güldü. “Hee parayı da peşin aldı. Kızım kocana âşık değil misin sen?”

Tıpkı teknogarajdaki gibi koca salonun bir tarafını masalarla bilgisayar bölümü kaplamıştı, orta kısımda karşılıklı koltuklar ve diğer tarafta bir masa duruyordu. Bizim zavallı orta masa artık yemek masası olarak evin kenarında yer alacaktı. Üzerinde üzüm kâsesi aradım, yoktu. Sanki yemişim gibi tadı dilimin üzerinde belirince yalandım.

“O koca çok değişti. Üzüm yok mu?”

“Dolapta git kendin al.”

Nazif Baba odasından çıktı. Beni görünce kocaman gülmüsedti. Özlemlerle koşup sarıldım.

“Nazif Baba, neden özleme çare yok?”

“Çaresi olsa sevmenin, sabretmenin, hayatındaki değerini sorgulamanın ne önemi kalırdı?” Onun kolları arasındayken sokağa atıldığım günleri hatırlıyordum. O akşam korkudan gelip ona nasıl sarıldığımı, koruyucu sıcaklığını hissettiğimde nasıl güven duyduğumu...

“Baba beni Neşe’yle mi aldatıyorsun? Evladının üstüne gül mü kokluyorsun? Vah nerelere gidem...” Cen uzun süredir ikamet ettiği bilgisayar koltuğundan kalkmış, bizim sarıldığımızı hissetmiş gibi koridora çıkmıştı. Geri çekildim. Dil çıkardım ve Nazif Baba’nın koluna girip nispetimle beraber önünden geçtim.

“Şaka bir yana, sizinle bir konu hakkında konuşmak istiyorum.”

“Ne oldu?”

Koltuklara oturduk. İkisi arasında gidip gelen gözlerim sonunda evin büyüğü olarak babamda durdu.

“Benim bir bebeğim olacak.”

BÖLÜM 25

Beklenmeyen haberin ortama bomba gibi düşmesi tam olarak buydu. Nefesler tutuldu; duyulanların idrak penceresinden girerek duygu dağılımına ayrılma sürecini beklemek kaldı.

Nazif Baba'nın bembeyaz kaşları pamuk gibi yukarı kalktı. Çekingen bakışlarım Cen'e kaydı. Erkeklerin bu tür konularda nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Hemcinslerim gibi mutlulukla havaya sıçrayacak değillerdi elbette ama ister istemez bir tepki almayı umuyordum.

"Ney ney? Sen hamile misin?" Cen koltukta öne kaydı. Gözleri karnıma indi. Sanki kurt yavrusu doğuracağını söylemişim gibi yan yana buruşuk suratla bakıyordu.

"Cen yaratık değil, insan doğuracağım. Şu bakışını keser misin?"

"Anlamakta zorlanıyorum. Şimdi sen..." İşaret parmağını büyük günah işlemişim ve cehennemde yanacağımı haykıracak gibi bana dikti. "Anne mi olacaksın?"

Adam haklıydı. Benden ancak manga anası olurdu, o da daha fazla otaku yetiştirmek için.

“Valla ilk anda insan bir garipsiyor tabii. Ben bile anne oluyorsam...”

“Neşe...” Başımı çevirip Nazif Baba’nın az sonra ağlayacakmış gibi duran suratına baktım. Grimsi sakallarının altında dudağı büzüşen bir çocuk bile bulabilirdim. Kollarını açtı.

“Gel sarılayım sana bir. Ah benim güzel yavrum.”

Sonunda beklediğim tepki göstermişti. Hızla yanına kayıp tekrar kolları arasına girdim. Kocaman bir kucaklamayı hak ediyordum. Başarılı olmak için çalıştığım bir mesele değildi ama yeni bir insanın bana bahşedilmiş olması büyük bir hediyeydi. Gözümden mutluluk damlası düşerken dilimle bir dua yolladım.

“Minik Neşe’miz mi geliyor şimdi?”

“Kızım olursa adı Mutlu olacak. Hayatı boyunca hep mutlu olsun.”

“Bence Neşe koy, iki neşe yan yana olur, keyfimiz yerine gelir.” Cevap vermek için Cen’e baktığımda çoktan ayağa kalkmış beni bekliyordu. Hızla kollarına atıldım. Belimden kavrayıp ayaklarımı yerden kesince kendimi uçuyor gibi hissettiren eksenî etrafındaki tururumu dönüşünü gerçekleştirdi ama bu beklenmedikti. Ögürdüm. Sırtına pat pat vurdum.

“Cen dur, midem bulanıyor.” Beni değerli vazo gibi dikkatlice koltuğa yerleştirdi.

“Aman şimdi hassassındır. Eskisi gibi dokunamayız da.”

Sakinleşen midemle gülecek kadar rahatladım.

“Artık bir hareket yaparken on kere... yok sen bir kere adam gibi düşünsen yeter. Fazla düşününce devrelerin mavi ekran veriyor.”

Ne yapacağını bilmediği için öylece amaçsız ayakta kalan Cen, yüzünün icadını bulmuş gibi sevindi.

“Az önce canın üzüm çekti değil mi? Hemen geliyorum.”
Arkasından gülümsedim.

“Cen nasıl sevineceğini bilemedi.”

“Duygularını her zaman gösteren biri, neden bu kadar afalladı anlamadım baba.” Yaşlı dostum elimi tutup sıktı.

“Sen bizim her zaman küçük kızımız oldun. Büyüdüğünü hiç düşünmedik ki anne olacağını kabul edelim.”

Gülümsemem yavaşça azaldı.

“Zor zamanlar geçiriyorum. Bu bebek... Nasıl söylesem... şey... beklenmedikti. Çok istiyor muydum? İnan bu ihtimali hiç aklıma getirmemiştim. Malum bir video sebebiyle evliyim. Kocamın sevgisinden emin olmadan onunla ortak bir çocuğumuzun olacağını öğrendiğimde hem sevindim hem de çok üzüldüm.”

“Kafanın böyle karışık olmasının sebebi, kendi içinde yatıyor aslında.”

“Bazen aklıma geliyor. Hatta son zamanlarda içimde gelişen, rahatsız eden bir özlem var.”

“Neşe, biliyorsun değil mi? Eğer istersen, babanla...”

Normalde olsa zinhar olmaz diye bağıırırdım ama bu sefer ılımlı bir yaklaşımla kendimi bile şaşırttım. Hemen itiraz etmedim. Karşı koymadım. Nazif Babanın yüzüne bakarken sessizliğimi koruyordum.

“Bunu bir düşün istersen.”

“Benime görüşmek istiyor mu?”

“Asıl sorulması gereken soru, sen istiyor musun?”

Elinde üzüm tabağı ile gelen Cen de bu konuda oldukça ciddiye. “Bilmiyorum,” diyebildim. Şu an hiçbir şeyden emin olmadığım gibi neyin benim yararına olacağını da kestiremiyordum.

Tabağı Cen’in elinden aldım. Teker teker ağzıma atarken kafamı dağıtmak için sebep arıyordum.

“Polisler o parçalanmış harddiskleri tekrar hayata döndüremez değil mi?”

“Döndürseler de ellerine bir şey geçmez. Eski, kullanılmayan ne varsa kırdık döktük. Bizimle ilgili bir dosya bulmaları imkânsız.”

“Ama var ya...” Cen uzanıp tabağımdan bir salkımı kendine aldı. Eline vurdum. Tabağın yarısını götürmüştü. “Spor aletlerimi alıp buraya getiremediğim için çok üzgünüm. Bir sürü boş oda var.”

“Mir sana salonu kullanıma açtı, hâlâ mı söylüyorsun Cengo?”

“Bir dakika,” diyerek üzüm yememe son verdim. “Mir salonu derken?”

“Mir’in gerçekten dövüş sanatları salon ortaklığı varmış. Bir gün beraber gittik. Ortamı gösterdi, arkadaş çevresiyle tanıştırdı. Bundan sonra beni bilgisayarımın başında veya TV karşısında bulamazsan bil ki oradayım.”

Ben artık buz kovanın veya kaynar kazanın içinde yaşamalıydım. Bu kaçınıcı kandırılışım, bu kaçınıcı *hiçbir şeyden haberi yok*, durumuydu?

“Ne zaman götürdü seni? Balayından gelince mi?”

“Hayır,” Tabaktan aşırıldığı salkımın son tanesini de mideye yolcu etti. “Seninle neden evlendiğini açıkladıktan günler sonra.”

“Rüşvet yedin yani?”

“Ne rüşveti ya? Erkek erkeğe konuştuk.”

Cen’e iplerle baktım. Ben malikâne görünümlü hapishanemde yaşam mücadelesi verirken, birileri gözlerini pembe boyalarla boyuyordu. Mir akıllı bir adamdı ama beni sevdiği için bu kadar uğraşa girmediği konusunda emin değildim. Çıkarıcıysa Cen’den nasıl bir yardım alabilirdi ki?

“Ne konuştunuz? Karşılığında ne istedi?”

“Kocanı iyice bencil, pazarlıkçı biri haline getirdin. Mir tüm bu yardımları seni sevdiği için yapıyor. Garaja ilk geldiği günden beri senin etrafında uçuşup duran bir kuş gibi. Sen taş atıyorsan, adam gül atıyor, hem sana hem bize.”

“O gülün dikeniyile yaşıyorum ben.”

“O zaman az yukarı çık da gülü kokla. Bu kadar öfkeli olma.”

Yaşadıklarımın yüzde birini bile yaşamayan biri için ne kadar kolay cümlelerdi.

“Ben Mir’den boşanıyorum.”

Magazin programlarındaki *dan* diye giren efekt gibi iki adamı tekrar şaşkına çevirdim.

“Baba az önce bu çocuğu olacağını söylemedi mi?”

“Şimdi de boşanacağını söylüyor. Sanırım torunum yanımda büyüyecek.”

“Babasız bir çocuk mu büyütecek?”

“Kız olursa sakallarına toka bile takmaya razıyım ben.”

Nazif Baba’nın heyecanlı kıkırtısına hayretle baktım.

“Pardon ama burada ben de varım. Hakkımda konuşurken bari bana bakmayın. Konu mankeni gibi hissediyorum.”

“Öylesin zaten.” Cen’e baktım. “Kızım babası bebeği bırakır mı? Hele ki Mir...”

“Bebegi bilmeyen adam, neyin peşine düşecek?”

Sanırım bu da üçüncü *dan* efektiydi. Tansiyonları çıkıyormuş gibi koltuğa yığıldılar, üzerlerindeki heyecanın ruhu şad olsun...

“O çocuk bunu bilmeli.”

“Baba olamayacak kadar koltuk sevdalısı. Yanında olsa bile çocuğuna sevgi vermez. Aklı, fikri, zikri sadece yönetime sahip olmak. O holding onun en değerli varlığı ve onu kaybetmemek için canı pahasına savaşıyor.”

Cen ile Nazif Baba erkeksi bakışmalarla birbirleri arasında sessiz bir diyalog geçiriyorlardı. Benim anlamadığım dilleri arasında bir şeyler yakalamaya çalışıyordum.

“Sana sadece şunu söyleyeceğim Neşe.” Nazif Baba uzun zamandır görmediğim kadar ciddi idi. “Mir gerçekten bunları hak etmiyor olabilir.”

“Ne demek bu baba?”

“Daha fazlasını söylemek bana düşmez. Mir ile aranızdaki problemleri ikiniz halletmelisiniz, bizim karışmamız uygun olmaz. Boşanıyoruz desen de karı kocanız ve yakında bebeğiniz doğacak. En iyisi mantıkla, yalnızken bu konuları konuşmanızdır.”

“Harbiden söylesene, bu çocuk ne zaman doğacak?” Cen’in ortamdaki hava değişikliği koku giderici gibi hemen etkisini gösteriyordu. Gülümsedim.

“Hesaplamalara göre Şubat görünüyor.”

“Kış bebesi.”

Bildiğim bir şey var, o da bebeğim asla sevgisiz bir ortamda büyümeyecekti. Belki babası olmazdı. Belki iki ebeveyne sahip o şanslı ailede büyümeydi, ama onu çok sevecek bir dayıyla mükemmel bir dedesi olacaktı. Tabii amcası ve halasını unutamazdım. Mir olayını geçiştirebilirim, en yakın zamanda Mihri ile bu konuyu konuşmayı planlıyordum.

Aklımdan geçen isim Cen’e tevafuk olmuştu. Bana Mihri hakkında öğrenebileceği, işine yarayabilecek bir takım sorular sordu. Öküz altında buzağının olmadığını düşünerek hiç orali olmadım. İsteddiği cevapları eksiksiz yerine getirdim.

Biraz daha vakit geçirdim. Sabah erkenden onlara geldiğim için artık eve gitmem gerekiyordu. Yasmin Hanımla o olaydan sonra hiç karşılaşmadan direkt buraya gelmişim. Saate baktım. Holding civarlarında olması gerekiyordu. Bu yüzden evde bir süre daha rahat edebilecektim.

Eve vardığımda korumaların gözleri benim üzerimdeydi. Bir sorun olup olmadığını merak ediyordum. Bir gece önce sevgili büyük kayınvalidem rahatsızlandığı için doktor gelmek zorunda kalmıştı. Sonra Yasmin'in operasyon haberiyle beynim savaş sirenlerine gark olduğundan durumunu ancak gece eve geldiğimizde öğrenmiştim. Küçük bir tansiyon rahatsızlığıydı. Eğer şimdi ölmediyse ki kötüler ölmezdi, bu bakışların hayra alamet olmadığını anlıyordum.

Eve girer girmez soğuk bir duvar beni karşıladı. Yıldız Hanım, hâlâ kan giden beyaz suratıyla bana bakıyordu.

“Odama gel, seninle konuşacağız.”

Başımı eğdim. “Hay hay... Önden buyurun.”

Dışarıdan soğukkanlı görünüyorsam bile yalandı. İçimde artçıları bünyesinde biriktirmiş, şiddetine şiddet katan depresyon gibi sarsılıyordum. Kalbim *tehlike tehlike* diye çarpıyor, eceli ensemde hissediyordum. Çalışma odasına girerken gözlerim, beni öldürmek için kullanabileceği silahlar üzerinde derin bir gezintiye çıktı. Beylik tabancası yoktu, Osmanlı kılıcı asılı değildi. Tipik bir kütüphane, masa ve sandalyelerden oluşan... Ha bir de cam kenarında orta boy saksıda yapraklı bir bitki vardı. Azcık rahatlardım, çok çok az.

“Sizi dinliyorum.”

Ayakta kalkmakta zorlanan yaşlıları gibi geçip koltuğuna oturdu. Önündeki kâğıdı vurgulamak ister gibi havaya kaldırdı.

“Bunu imzala.”

“Nedir o?”

“Boşanma evrakı.”

Mir ile akşamki kavgadan sonra bir daha görüşmediğimiz için babaannesiyile bu konuyu konuşup konuşmadığını bilmiyordum. Bilgisayarım kapalıydı. *Belki konuşmalarını otomatik kayıt yapardı,* diye geçirdim içimden.

“İmzalamazsam ne olacak?”

“Bu sefer gerçekten o yaşlı adamla, sırık oğlunu hapse yollarım.” Damarlarımdan geçen tüm kan dondu. Elim ayağım kestiği buz kadar tenimi yakıyordu.

“Dünkünün bir uyarı olduğunu anlamışsındır umarım.”

“Maalesef, ne dediğinizi anlamakta zorluk çekiyorum.”

“Aslında sen çok akıllı bir kızsın ama görmüyorsun veya görmek istemiyorsun. Yasmin sana polislerin baskınını söyledi, değil mi? Sen de saf gibi hemen inanıp oraya gittin.”

“Bunun neresi uyarı?”

“Hâlâ kafanı çalıştırmıyorsun. Benim rahatsızlanıp Mir’i yanıma çağırma istemem, Yasmin’in sana boşanma evraklarını göstermesi, sizinkileri şikâyet etmemiz... Tüm bunların bir oyun olduğunu söylüyorum.” Nefes almak hiç bu kadar zor olmamıştı. “Mir planlarımızı hızlandırma konusunda çok başarılı. Ev adresini sana verecek kadar da sevdalı. Peşindeki adamları fark etmedin mi? Onlar sayesinde artık babanların nerede yaşadığını biliyoruz. Şimdi şu kâğıdı imzala ve Mir’in korumasından çık. Sonra seninle hesabımızı göreceğiz.”

Birazdan panik atak geçirecekmişim gibi göğsüm sıkıştıyordu. Gözlerim karşımdaki cisimlerin dans ettiğini gösterircesine dönüyordu. Kendi ayağımla babamların adresine düşmanımızı götürmüştüm. Mir gerçekten onları korurken ben hayatlarını tehlikeye atmıştım.

Ama asıl tehlikede olan bendim. Mir’den boşanırsam, karısı olarak beni koruyamayacak ve artık bu evde yaşamamın bir anlamı kalmayacaktı. Ben gittiğimde de video için ensemeye bineceklerdi. Elim karnıma gitti. *Bebeğim...*

Telaşla “Hayır,” dedim.

“Yani Nazif ile Cengizhan’ı yakalatacaksın öyle mi?”

Kıvrılarak yerinden kalktı. Sanki kuru iskelet üzerime yürüyordu. İteklesem yere düşüreceğim kadar küçük bed-

ni kalbimi korkutmayı başaracak bir güce sahipti. Kenardaki bastonu eline aldı. Destek alarak ağır ağır yaklaşıyordu.

“Ha... hayır onların da yakalanmaması için her şeyi yapacağım.”

“Nasıl olacak o? Neyine güveniyorsun sen?”

Güveneceğim kimim vardı, Mir’den başka...

“Mir asla beni yalnız bırakmaz.”

“Ona da fazla güvenme.”

Sırtım pencerenin duvarına yaslandığında köşeye sıkıştığımı anladım. Panikle kadına döndüm. Aramızda üç adım kalacak şekilde durdu. Buzulların vurduğu gözlerini gözlerimin tam içine dikti. Acıyla yutkundum. Üzerimde hareket kabiliyetimi engelleyen görünmez bir ağ vardı.

“Bana diyorsunuz ama sizi günahlarınızdan kim kurtaracak?”

“Ne?”

“O videoda öldürdüğünüz insanları gördüm.” Can havliyle dilime gelen cümle, gırtlığıma dolanan ipin sandalyesini itti.

Miraç’a benzeyen mavi gözleri bir anda şeytani bir hale büründü. Sırf onlara bakmak bile olduğum yere sinmeme neden oldu. Gözleri bir kadına ait olamayacak kadar korkutucu görünüyordu, bunu destekleyen kırışık çehresi ve pigmentlerini yitirmiş beyaz saçları da eklenince korku filminde fırlama oldu.

“Sen beni neyle suçluyorsun?” Hiç beklemediğim bir şeyi yaparak bastonu vurmak üzere bana doğru kaldırdı. Türk filmindeki kaza sahneleri gibi ağzım bir karış açılırken, odanın kapısı sertçe açıldı, içeri biri daldı. Gözlerim çivi çakan keser gibi tepeme inecek olan bastondaydı.

“Babaanne sen ne yapıyorsun? Neşe hamile!”

“Ne?”

“Torununu taşıyor diyorum. İndir şunu.”

Miraç, göbek adı cankurtaran olarak odaya dalmasıyla bastonu bana vurmadan yakalaması arasında geçen salisenin matematiksel bir hesabı yoktu. Âdeta ışınlandı.

Yaşlı kadını kavrayıp benden uzaklaştırırken gözleri hâlâ koyun gibi bekleyen bana kaydı. Çok öfkeli görünüyordu.

“Sonunda hamile mi kalmış?”

“Ona şiddet gösteremezsin artık.”

“Aldıracak o çocuğu!”

“Hayır, babaanne.”

“Mir biliyor mu?”

“Henüz haberi yok.” Yıldız Toydemir’i koltuğuna oturtuktan sonra Miraç benim yanıma geldi. Yüzümü avuçlayıp ona bakmam için kaldırdı.

“Sen iyi misin?”

“Ruhsal olarak mı, fiziksel olarak mı?”

Dudağının kenarı kıvrıldı. Şu an espri kaldıramayacağım için verdiği bu tepki az da olsa rahatlamama yol açtı.

“Biz fiziki olanı alalım.”

“İyiyim. Beynimin pekmezi akmadan hayatımı kurtardın.”

“Gel benimle...”

Kollarının arasında odadan çıkarken gözlerim yaşlı teröriste kaydı. Bebeğime zarar verirse ona da morgdan bir köşe ayarlardım.

Sonunda kabul ettiğim bir şey vardı ki o da Mir’in gerçekten bu evliliği beni korumak için sağladığıydı. Aynı evdeyken zarar veremeyeceğini kesinleştirdiği için beni babaannesiyile yaşamaya zorlamıştı. *Dostuna yakın ol, düşmanına daha da yakın ol* sözünün ispatını yaşıyordum. Yıldız Toydemir beni bu dünyadan postalamak isteyecek kadar nefret doluydu. O videoyu vermemek git gide zor bir hal almaya başlıyordu.

Miraç beni verandaya çıkartıp oturttu. Yardımcı kızlardan birine su getirmesini söyledi.

“Bir süre yalnız kalmamaya çalış. Babaannemle bir daha böyle karşılaşmanı istemiyorum. Eğer ben odaya girmeseydim ne olacaktı? Herkese kafa tutan şu cengâver ruhun kendini babaannem kadar zayıf bir kadından koruyamıyor mu?”

Az önceki şoku üzerimden atarken artık gerçek karakterime kavuşuyordum.

“Kendimi tabii ki de savunabilirim, Miraç. Ne sanıyorsun? Babaannenin beni dövebileceğini mi?”

“O zaman bastondan kendini korumak için neden bir hareket yapmadın?”

“Deli kadın bir anda havaya kaldırdı. Özür dilerim o senin babaannen ama yaşlı cadının teki. Miladı dolmuş, tedavülden kaldırılmış ama hâlâ hanım ağalık peşinde.”

“Mir bebeği öğrenecek.”

Omuzlarım düştü. Elbette öğrenecekti. Şu an nefes almadan telefona sarıldığına yine kendi arzuları için Mir’i bezdirdiğine emindim.

“O kâğıtları imzala.”

Başımı kaldırdım.

“Boşanırsam bana zarar verir.” Elim karnıma indi. “Bebeğimi korumak için her şeyi yaparım, Miraç ama bu şekilde onu koruyamam.”

“O videoyu neden vermek istemiyorsun?”

“Yapamam.”

“Sebep ne?”

Dirseklerimi masaya dayayıp yüzümü kapadım. “Miraç lütfen üzerime gelme, çok yorulduğum, çok hırpalandım. Kendi hayatımı nasıl yaşayacağımı bilmezken bir de bebeğim olacak. İlk önceliğim onu korumak.”

“Neşe bana bak.”

Söylediğini yerine getirmeyince başımı okşayıp kaldırdı. Az önceki ölümcül nefrete yatırılmış mavi gözlerden sonra Akdeniz suyu kadar sıcak mavilikler gevşememe neden oldu.

“Bana güveniyor musun?”

Sözünü tuttuğu, ağabeyine karşı benim yanımda durduğu günler olduğu halde güven konusu ciddi bir meseleydi. Hemen kabul etmeden önce bir süre düşündüm ama ağzımdan çıkan tek söz, “Evet,” oldu.

“Seni her şeyden, herkesten korurum, Neşe. Babaannem görüldüğünden daha fazla tehlikelidir. Bu yüzden yanımda olmalısın. O evrakları imzalayarak bu evden git. Seni kim-selerin bulamayacağı yere götürürüm. İstersen babanları da yanına alırsın, bebeğinle mutlu mesut yaşarsın.”

Çaresizlik, bir sandalyeye bağlanmak gibiydi. Yaşıyordun, soluk alıyordun ama kendinle ilgili yapabileceğin sadece buydu. Yürümek, koşmak, bulunduğu ortamı değiştirmek senin inisiyatifinde değildi, çünkü bunu elinden alan birileri vardı.

Ama daha iyisi seni iplerinden koparabilecek bir makasla gelen bir kurtarıcıydı.

Düşünmedim.

Yine aynı hataya düştüm. Ani kararlar başımı sallarken Miraç sadece dudaklarında gösterdiği küçük kıvrılmayla bana baktı.

“Sana o kâğıtları getireceğim. Sonra buradan gideceğiz.”

“Babaannen öyle kolayca gitmeme izin mi verecek?”

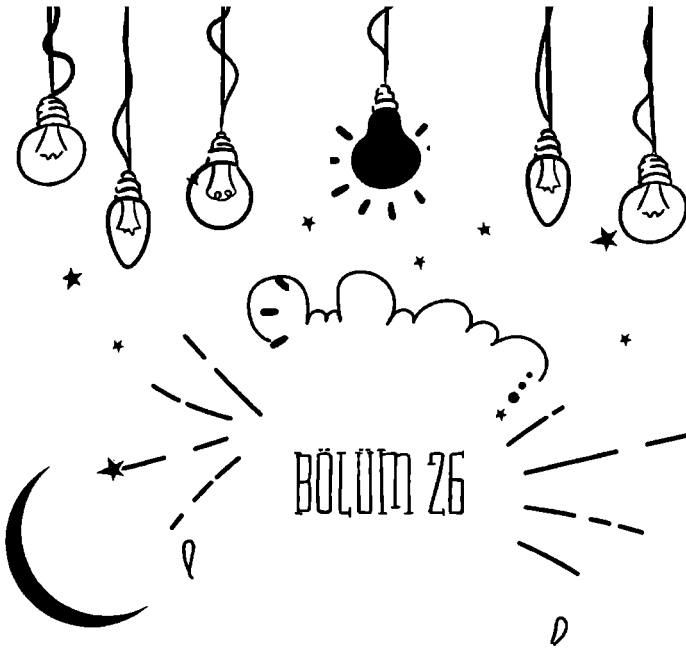
“Evet, vermek zorunda. O bir tek benim önümde duramaz, benim Mir olmadığımı iyi bilir.”

Endişeden titremeye başlayan elimi kolumu nereye koyacağımı bilemediğimden Miraç’ın ilgisini çektim. Gitmeden önce dizlerimin dibine çömeldi. Ellerimi sıcak avucuna aldığı anda parmaklarımın buza döndüğünü anladım.

“Korkma, bir şey olmayacak. Hemen odana çık ve eşyalarını toparla. On dakika içinde yanına geleceğim.”

Yine başımı salladım. Onunla birlikte içeri girerken hayatımın tekrar bir dönemecine adım atma kararı vermem gerekiyordu. Bumerang gibi fırlatılıp eski halime gelmek istemiyordum. Bu sefer her şeyin daha iyi olacağını düşünmek istiyordum.

Her şey daha iyi olacak!

Soğuk...

Hissiyatımın bana uygun gördüğü tek idrak meselem-di, üşümek!

Tırnaklarım kerpetenle çekilmiş gibi âdeta yanarak acıyla yukarı doğru çıkıyordu. Parmak kemiklerim, bu acının emri alan beyni olmalıydı. Peşi sıra güç dağılımı arasında bedenimin her bir köşesine dağılarak kıvrılmama neden oluyordu.

Bembeyaz bir gökyüzü...

Gökyüzü beyaz olur muydu?

Peki, neden bu kadar soğuktu?

Sırt üstü yatıyordum ama duymak zorunda olduğum hislerime dair hiçbir şey yoktu. Ağzımı oynatmaya çalışıyor ama tek kelime edemiyordum. Bana uygun görülen, gözlerimi kırpacak kadar kontrole sahip olmamdı. Görüş açımın sınırlarına kadar bir şey, anlamı olan herhangi bir şey görmek için kendimi zorladım.

Üşüdükçe ellerimin hissi hiç var olmamış gibiydi. Belden aşağım var mıydı onu bile bilmiyordum. Kötürüm olmam muhtemeldi. Donarak ölecek kadar...

Birileri konuşmaya başladı. İkidenden fazla insanın sesleri karışırken kulaklarıma anlamı olan bir kelime gelmiyordu. Yoğun kalabalığın bir uğultusu gibiydi. Herkes konuşuyordu ama kimse kimsenin dediğini duyamıyordu.

Gökyüzünde tek bir noktaya odaklandım. Grimsi beyaz bulut kümesinin silik silüetiydi. Gözlerimi kıstım. Çok uzakta olduğundan anlayamıyordum. Biraz sonra bir öneme sahip oldu. Yüz Mir'di ve bana o kadar kızgın bakıyordu ki...

“Mir!”

“Neşe? İyi misin sen? Uyan... Bana bak.”

“Mir?”

“Hayır, ben Miraç. Aç gözünü, bak bana.” Gözkapaklarım aniden açıldı. Odaanın ampulü gözlerimi yakıyordu. Tekrar yumarak derin soluklar almanın zorluğunu yaşıyordum.

“Kâbus mu gördün?”

“Mir... aradı mı Miraç?”

“Yediğim tehditleri söylesem isteğini karşılar mı?”

Ortama alıştım. Kırparak açtığım gözlerimi bana dikilen bir çift mavi göz ve bir kelime söylesem lamba cini gibi yeri-ne getirecek olan adama baktım.

“Burayı bilmiyor mu?”

“Tam olarak değil.”

“O ne demek?”

“Burası ailemize ait bir dağ evi. Teknik olarak biliyor ama buraya geldiğimizi tahmin edecek kadar kafasını çalıştırma kabiliyetine sahip mi bunu bilmiyorum.”

“Of... Ne diyorsun Miraç? Başım çatlıyor.”

“Hadi kalk. Öğlenden beri uyuyorsun. Bir şeyler ye, o bebeği de kendin gibi acıya mahkûm etme. Bunu hak etmiyor.”

Bebeğim... Her bakımdan yetersizdim. Bebeğimin yediklerimden beslendiğini unutacak kadar sorumsuzdum. Yine kalbime çöken kasvetin sebebi olmaktan dolayı mutsuzdum. Diğer yandan gördüğüm rüyanın etkisinde olmam buna sebebiydi. Uzun zamandır kâbus görmüyordum ve gördüğüm ilk rüyanın içinden Mir’in çıkması hayra alamet değildi. Çıldırma noktasına gelmeden çoktan odadan çıkan Miraç’ın arkasından gittim.

Metrekaresi küçük, ahşap şirin iki katıyla Bungalov tarzı bir evdi. Çok beğendiğimi kendime saklamak zorunda kaldım. İçinde Mir olan hayalini kurduğum evlerde uyuma hakkını kazanıyordum ama her seferinde birbirimizden ayrı yerlerde oluyorduk.

Dilek tohumu gibi kalbime ekdim. Mir’in yanıma gelmesini çok istiyordum.

Evin yüksek bir konumda olmasından dolayı telefonlarımız çektiği için Nazif Baba ve Cen’i arayıp bilgilendirebilmiştim. En azından aklım onlarda kalmayacaktı.

Mutfakta göremeyince Miraç’a bakmak üzere dışarı çıktım. Yaprakların içine iki sandalye ve mini bir taburenin üstüne tepsi yerleştirmişti. Kararan havayı aydınlatması için küçük, sarı lambalardan oluşan sıralı ışık gideceğimiz yeri görmemize yardımcı oluyordu. Eve girerken lambaların asılı olmadığını biliyordum. Miraç kendi isteğiyle büyük bir organizasyona girmiş olmalıydı.

“İçeride yedik, bu kadar hazırlık yapmana gerek yoktu.”

“Ev kuşu musun sen? Temiz hava al, beynine oksijen gitsin. Şu ufaklık da annesinin aldığı oda kokusuyla kafayı bulmasın.”

Hazır ettiği yarım ekmek arasını kucağıma koydu.

Normalde aylı bayıla yediğim ekmek şimdi koskoca bir eziyete dönüştü. Minik bir parçayı kıyısından ısırdım, çiğnedikçe büyüdüğünden yutamadım.

“Taze sıkılmış, mevsim meyvelerinden karışım hazırladım. Vitamin deposudur. Eğer ağzındakileri yutamıyorsan bununla gönder.” Bardağı uzattı. Tam rengini seçemiyordum ama suyu çıkan her meyveyi içine katmışa benziyordu. İtiraz etmeden bir yudum da ondan aldım.

Çok güzel çam kokuyordu. Bursa’nın bir yerlerindeydik ama tam olarak nerede olduğumuzu bilmiyordum. Yolun yarısını sessizce ağlayarak diğer yarısını da uyuyarak geçirdiğim için her şey silik, bölük pörçüktü.

“Ne istiyorsun Neşe?”

Altında bulunduğumuz çam ağaçlarını izlemeyi bırakıp Miraç’a döndüm.

“Anlamadım?”

“Tam olarak ne istiyorsun? Neden mutlu olmuyorsun?”

“Mutlu olacak ne var elimde?”

“Bebeğin!”

“Ona karşı suçluluk hissediyorum.”

“Neden?”

“Baksana bana, yetersiz biriyim. Ona bakacak gücüm yok. Kendimi koruyacak gücüm yok ki onu koruyabileyim.”

“Kendini göremiyor musun?”

“Mir hayatıma girmeden önce çok güçlüydim.” Elimdeki tabağı tepsiye bıraktım. Arkama yaslanırken gözlerim yine karanlık dallardaydı. “Korkum yoktu. En azından polis haricinde... Korsanlık yaptığım, şekil değiştirdiğim o zamanlar sanki yüzyıl öncesine ait gibi çok uzak görünüyor. Şimdi korkağın, aptalın teki oldum. İsteddiğim tek şey, ağlamak!” Sadece gözlerimi çevirdim. Miraç’ın dişlerini sıkıldığını görünce hemen lafı başka yöne ittim. “Bir de Mir! Mir’i istiyorum, Miraç.

Onu çok özledim. Sanki dün gece gördüğüm o adam değildi. Beni aşkla sarabilen, evlendiğimiz zaman gözümün içine bakan o sevgi dolu erkeği istiyorum. Emir olarak hayatımda o kadar yer kaplıyordu ki onu gerçek kimliğiyle tanıyınca sanki patlayan balonun boşluğu gibi bir anda yok oldu. Emir, Mir olduktan sonra kırık bir cam gibiydi. Elime geçen parçalarında kocamı görüyorum ama kırık dökük... Başka parçasını elime alınca kesiyor, tanımadığım bir Mir oluyor.” Miraç’ın görmesini umduğum bir damla gözümünden kaçtı. Yanağını kaşır gibi elimi kaldırdım ve güldüm. “Bahsettiğim adam artık kocam bile değil, orasını unuttum.”

Miraç hiçbir şey söylemeden dümdüz baktı.

“Ne düşünüyorsun?”

“Sende neyi çekici bulduğumu...”

İrkildim. Şu an *en son istediklerim* adlı listeye sondan dahi girmesini istemediğim tek konuydu: iki kardeşin aşk üçgeninde kalmak!

“Sakın bana âşık falan olma Miraç.”

Erkeksi bir kahkaha attı.

“Yok, o kadar aklımı kaybetmedim. Sadece sana karşı bir çekim hissediyorum. Tanıdıkça bu çekim kalıplaşan ve kalbimde yıllarca oradaymış hissi veren, yer kaplayan bir hal alıyor. Aşk olduğunu sanmıyorum. Daha çok yardımına muhtaç olmandan kaynaklı olabilir. En kötü ihtimal senin koruyucun olabilirim. Eh çalışan ile usta arasında bir bağ olmuştur.”

Yemeğe başlarken eğlenmeyi aklımın ucundan geçirmezken şimdi kıkırdatabiliyordum.

“En iyisi kardeşim ol. Benden iki yaş büyüksün, hatta Cen’den sonra seni yardımcı ağabeylik kadrosuna alabilirim. Bu arada siz Cen ile tanışmadınız değil mi?”

Miraç olumsuz anlamda başını salladı. “Adını duydum.” Düşünür gibi dudaklarını büzdü. “Sanırım Mihri’den...”

Kıkırtım kahkahaya döndü. “Mihri... Sevgili kız kardeşinin yakın arkadaşı olabilir tabii Cen.”

Ciddileşti. “Ne demek istiyorsun?”

“Cengizhan çok iyi bir çocuktur, diyorum. Mihri ile aralarında oluşan bir kimya var.”

Miraç kaşlarını çatı.

“Hangi burçsun Miraç?”

“Ben burçtan anlamam.”

“Doğum tarihin ne?”

Sırıttı. “Bu tür mevzulara girmek için kız arkadaş yokluğu çekiyor olabilir misin? Önce aşk, kız kardeşim, şimdi burçlar... Üzgünüm ama ilgimi çekmeyen bir sohbetin içiğindesin.”

Haklı olmasının bir anlamı yoktu. Omuz silktim.

“Sadece burcunu merak etmiştim.”

Başını oturduğu sandalyenin arkasına yasladı.

“Ekim 3.”

“Terazi! Düşünüyorum da... Gerçekten burcunun erkeğisin. Teraziler çok yakışıklı olur. Sevgi doludur.”

Bir kaşını kaldırdı. Şaşırmış görünüyordu.

“Beni etkilemeye mi çalışıyorsun?”

“Sen o kadar kolay etkilenecek bir tip değilsin.”

“Fazla zorlama, kalbim aşk kanadını takip sana uçarsa bu hepimizin sonu olur.”

Nedense son cümlesi soğuk bir ürpertiye sebebiyet verdi. Şakası bile kötüydü. Anormal hayatımın bir yasak aşka ihtiyacı vardı, o da olursa buyurun cenaze namazına...

Fazla konuşmaktan ötürü karnımın açlık hissi alarına dönüşmeden ekmeğimle meyve suyumı mideme doğru yolcu ettim.

“Sana bir teklifim var.” Dümdüz ona bakarken söyleyeceklerinin yine beni ne tür bir olayların içine çekeceğini düşünüyordum.

“Seninle yurtdışına gidelim. Kimsenin bizi bulamayacağı yere. Babaannem Türkiye dışına çıktıktan sonra artık senin peşine düşemez. Zaten o aptal video...”

“Teklifinden önce şunu söyle Miraç. O videoyu kim göndermişti?”

“Babaannemi tehdit eden birileri. Ama inanır mısın, sen o videoyu bizden çaldıktan sonra bir daha tehdit edilmedik.”

Sandalyesinde öne kaydı. Gözlerimin içine bakarken soğuktu.

“Bu işle bir alakan olabilir mi? Sonra da Mir’i evliliğe zorlaman...”

Dişlerimin arasından, “Miraç!” dedim. “Bir senin komplo teorilerin eksikti. Onu da söyle için rahatlasın. Sizin ailede birini suçlamak genetik mi?”

Omuz silkerek tekrar arkasına yaslandı. Bakışları az önce beni şakadan korkutmayı amaçladıysa başarmıştı. Kendimden şüphe edeceğim o ciddiyetten hoşlanmadım. Düşündükçe aleyhime işliyordu. O videodan nasıl kurtulacaktım? Katilin rahatça gitmesine izin mi verecektim?

Tekrar onun teklifine dönüp düşündüm. Sanırım burarlardan gitmek iyi bir fikirdi. Artık evli bir kadın olmadığımı göre bağlarımı arkamda bırakmam gerekirdi. Yeni bir hayat, hem de bebeğimle...

Havanın rahatlatıcı kokusuyla uykum ağırlaştığında tekrar yatağıma gittim.

Mırıldandım.

Rüyamda Mir gelmişti. Sıcacık ellerini tenimin üstünde gezdiriyor, beni yalvartacak derecede kıvrandırıyor. Üzerimdeki eşofmanın altından karnımı okşuyor sonra kemerimi aşırıp aşağılara iniyordu.

“Neşe...” fısıltısı ürpertti.

“Mir... çok özledim.”

“Sana çok kızgınım.”

Ona doğru kollarımı uzattım. Yanımda olmasını, daha yakınımda olmasını istiyordum. Kalbimin içinde yaşadığı gibi hep dokunabileceğim yerde olsun istiyordum. Kollarımı boynuna dolayarak kendime çektim.

“Bana nasıl söylemezsin?”

“Özür dilerim. Özür dilerim. Lütfen gitme, seni istiyorum.”

“Benden kaçtın. Yanımdan ayrılma dedikçe uzaklaştın.” Sözleri donuk olsa da dokunuşları yakıyordu. Kıvrınarak kı-yafetlerimi çıkarttım.

“Başka çarem yoktu. Mir... Sevgilim...”

Beni susturan dudaklara teslimiyetim anında gerçekleşti. Gücünü her bir noktamda hissediyor, üzerimdeki hâkimiye-tine bayılıyordum. Hayran olduğum ellerini bedenimin üye-rinde gezdirirken bitmemesi için yalvarıyordum.

Ne harika bir rüyaydı. Asla uyanmak istemiyordum. Ger-çekte yanımda olmayan adamı rüyalara gelecek kadar sevi-yordum. Kokusunu içime çektim. Mırıltılar eşliğinde ken-dimden geçtim.

Büyük bir gürültüyle gözlerimi açtım.

Sanırım tok bir çatırdama sesiydi. Ahşap evin çatısı mı çö-küyor diye hemen başımı yukarı kaldırdım.

“Hayvan herif o senin kullanacağını bir kurban değil.”

Güneş sabah olduğunu ilan edercesine ağaçların arasından direkt odama vuruyordu. Aşağıda neler olduğunu merak edip yataktan fırladım ama bir çığlıkla geri yatağa girdim. Çırılçıp-laktım!

“Sen onu kendine âşık ederek süründürürken, ben onun sessiz çılgınlıklarını duyduğum halde sakın kalmayacağım.”

“Ben onun kocasıyım!”

Mir!

Gece yaşanan şeyler bir rüya değildi! Temiz havanın rehavetiyle uykunun kollarına daldığımı düşünürken aslında kocamın kollarındaydım. Sevinçten gümbürdeyen kalbim coşkuluydu. Dileğim gerçek olmuştu. Elimi heyecanla ağzıma bastırdım. Tabii aşağıdaki sesleri duydukça heyecanım endişeye karıştı. Üzerimi giyindiğim gibi hemen indim.

Tekrar eden sahne performansıyla iki erkek kavga ediyordu.

“Mir!”

Kaskatı kesilen suratını bana çevirdi. Öfkeden kızardığını söyleyebilirdim ama yıkılmadan ayakta kalan Miraç’ı gördükten sonra cesaretle ona doğru yürüdüm.

“Sen, ne zaman geldin?”

Sorumu es geçti. Gözleri çarçabuk üzerimde dolaştı.

“Üzerine düzgün bir şeyler giy. Buradan gideceğiz.”

“Mir çok sinirlisin, biraz dinlenmelisin.” Gece geldiyse, bana ilgi gösterdiyse ve gözlerine bakılırsa uykusuzdu. “Belki biraz uyursan...”

Aniden dirseğimden kavradığında bir iki adım geri gittim.

“Bunu benden nasıl saklarsın?”

Ben uyurken Miraç’tan aldığı sinirle dolupızı taşıdığı için şu an bana da yansıyor. Gece birlikteliğimizden sonra biraz yumuşayacağını düşünerek yanıltmıştım.

“Davranışlarından emin olamadım.”

“Bu zamana kadar sana söylediklerimin hep tersini yaptın. Davranışlarında dengesiz olan ben değilim sensin.” Yüzüme doğru kükremesini beklemiyordum. Korkudan sıçradım. Miraç durumumdaki garipliği fark etti. Ters bir harekete karşı aramıza girdi.

“Mir kendinde değilsin. Kıza zarar veriyorsun.”

“Sen karışma!”

“Kızın kolunu bırak!”

Miraç Mir’in elinden kurtulmam için ona karşı dururken Mir, onu tek eliyle itti. Miraç altında kalmadı, Mir bana dönerken onun saldırısından geç haber alınca çarpmadan dolayı yere düştü, düşerken ben de sırtımı merdiven korkuluğuna vurdum.

Mir canımın acısıyla daha çok sinirlendi. Miraç’a yumruk atıp kendinden uzaklaştırdı, yanıma çömeldi. Ne söyleyeceğini bilmiyor gibi, tüm bunlardan sorumlu olduğu için kendinden iğreniyor gibi bana dokunma konusunda kararsızdı.

Ciddi bir şeyim olmadığını belli etmek için ayağa kalktım. Mir bir iki nefes süresi kadar benden uzaklaştı. Geri döndüğünde sinir krizi geçiriyor gibiydi.

“Miraç’la aranda ne var? Neden seni bu kadar çok koruyor?”

Mir’in gözleri dönmüştü. Söylediğim herhangi bir şeyin aleyhime olup olmayacağını bilmiyordum. Onu ikna etmek, sakinleştirmek için ne söylemeliydim?

“Ben...”

“Yoksa bu çocuk onun mu? O yüzden mi seni benden kaçırdı? O yüzden mi boşanma kâğıtlarını imzalayarak tek kelime etmeden benden gittin, Neşe?”

Nutkum tutuldu. Tıpkı rüyalarımındaki gibi ağzımı açsam bile konuşamıyordum. Tepeden tırnağa dondum.

“Öfkeden sonunda kafayı yedi.” Miraç patlayan dudağının kenarına elini bastırdı. Artık aramıza girmek gibi bir gayesi yoktu. Koskoca Çin Seddi’ni kalbimizin arasına Mir ördükten sonra...

“Susma! Sustuklarınla savaşmaktan yoruldum.” Sesi yalvaracak kadar aciz çıkıyordu.

Hissizliğim Mir'in dağılan ifadesine bakarken acıma olarak geri yansıdı. Acı çekiyordu. Tek bir şey söyledim.

"Senin çocuğun!"

Bakışları yumuşadı ama kendine gelmesi uzun sürecekti. Bunun değişmesi yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Başkasından hamile kalacağımı düşünecek kadar kafayı yemesinde tek suçlu ben değildim.

"Benimle gel," dedi. Aksi anlamda başımı salladım.

"O seninle gelirse ölür," dedi Miraç.

Kardeşini takmadan devam etti. "Ben sizi korurum."

"Babaannem onu dövecek kadar işi ilerletti."

Mir darbe almış gibi irkildi. Gözleri yaralarımın nerede olduğunu tahmin etmek ister gibi vücudumun üzerinde gezdi.

"Seni buraya göndermeden önce doldurmuşlar belli ki."

Miraç'ın tezleri doğruluğunu ispat edercesine Mir'in yüzüne yansıyor. Yasmin ile Yıldız Toydemir biz gidince arkamızdan kim bilir ne hikâye uydurmuşlardı. Akılları şeytanlığa çalışıyordu, ikisi de fitne fücürdü. Mir'le aramdaki en büyük engelin direklerini tutan ellerdi.

Aramızdaki set çatırdadı. Mir'in neden böyle aptalca fikirlerle kapıldığını anlayabiliyordum. Birkaç saat önce koklayarak beni öperken, en güzel anı doyasıya yaşarken gerçekten öyle düşünceler içinde değildi. Kalben hissetmedikten sonra dile getirmesine kızmamalıydım. Sadece gördükleri üzerinden fikirlere kapılıyordu. *Ah Mir'im...* Kalbim onu tekrar ve tekrar affetti.

"Babaannem... Sana vurdu mu?" Sesi ruh yoksunluğuna sahip soğuk bir sakinliğe erişti.

Başımı salladım. "Bastonunu kaldırdı ama vurmadan önce Miraç odaya girerek beni kurtardı." Miraç yine destek çıktı.

"Onlar artık aynı evde yaşayamazlar."

“Babaannen boşanmamız şartıyla Cen ve Nazif babamların yerini polise şikâyet etmeyeceğini söyledi. Yeni evlerini de biliyor.”

“Seni takip etmiş olmalılar. Adresi bilmiyorlardı.”

Mir artık ayakta durmakta zorlanıyordu. Kavgaya ederken kaldıramadıkları için kırılmayan iki kişilik ahşap koltuğa yığıldı. İçinden nasıl çıkacağını bilmediği bir oyundayken kuralları es geçmek can kaybetmek demekti. Mir’in kendi içindeki karışıklığa bir yardımım dokunmadığı için kahroluyordum. Kızgınlığım suya batırıldığında ilk çıkan cos dumanlarıyla yok olup sakinliğe ulaştı.

“Burada kalamazsın.”

“Sen bizi nasıl buldun?”

Gözleri Miraç’a çevrildi. Ben de ona baktığımda pervasızca omuz silkti.

“Aşkından ince hastalık falan geçirirsin, uğraşmayayım dedim.” Salondaki kırıkları gösterdi. “Ama adamın her gelişi bir kasırga gibi.” Alayla dudakları kıvrıldı. “Bir de bebeği benden sandı. Gülsem mi ağlasam mı?”

“Kes sesini Miraç.”

Mir başına masajlar yaparken yerdeki tek bacağı olmayan sandalyeyi kenara kaldırdım. Ayaklarımıza batacak büyük kırıkları elimle toparlayarak kapının yanında ayağıma bir şey giydiğim gibi dışarı çıktım. Evde durursam düşünemiyordum. İki kardeşin kavgaya sebebi olurken, artık evli olmadığım adamın gözlerine bakarken kalbim huzurun ışığını bile görmüyordu.

İçimdeki yangın koskoca bir cehenneme dönmüştü.

“Benimle gel, Neşe.”

“Hayır.” Mir arkamdan dolaşip önüme geçti.

“Benimle geleceksin, itiraz etmeden!”

“Biz boşandık. Hatırlatmama gerek var mı? Artık o eve bir sıfatla giremem.”

Mir’in sakinleşmeye yüz tuttuğu öfkeyi kafasında tekrar canlandıracak tepkiyi göstermişim. Sinirle yanımdaki ağaca yumruk atınca irkildim.

“Sana o evrakların önemli olmadığını söylemişim. İmzalamamalı, bana söylemeliydin. Neden her şeyi kendin yapıyorsun? Neden başkalarının aklıyla yaşıyorsun?”

“Her seferinde sen neden beni rencide ediyorsun, Mir?”

“Akıllıca davransan sana öyle bir tepki göstermem.”

“Az önce çocuğumuzu kardeşinden sanacak kadar mantığını kaybettin. Kim söyledi sana bu fikri? Yasmin mi?”

Yanakları dalgalandı. *Tabii ya... Çok sevgili kumam!*

“O zaman bana kalkıp başkalarının aklıyla yaşıyorsun demeden önce kendine bak. Şimdi git buradan! Hayatında olan kişiler yüzünden git, Mir.”

“Boşanarak beni Yasmin ile evliliğe iten sensin. Bu evlilik seni diğerlerinden korurken beni de Yasmin’le çıkar evliliğinden koruyordu. Bencilce, bir bebeğimin olmasını saklayarak bana en büyük kötülüğü yapan sensin. Gelmiyor musun? Tamam, sen bilirsin. Dün gece bana özlemle kucak açan o kadından çok farklısın. Bu seni tanımıyorum.” Koca ağaçlar beynime çakılsa ancak bu kadar sarsılırdım.

Aşkla yanan gözlerindeki varlığımın yavaşça öldüğünü görece kadar uzun ve düşmanca bakıyordu. Gerçekten bencilik yapıyordum. O meyilli yoldan aşağı inerken gitme diyemedim. Sözcükler yine boğazımda düğümlenen bir ağıdı. Kurtulmaya çalıştıkça bir yerine takılıyordu harflerim.

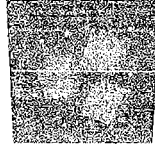
Mir’i kaybediyordum.

Gidişine dayanamayarak arkamı döndüm. Eve doğru yürürken dolan gözlerime beynimin içinde eşlik eden bir türkü vardı.

*'Gesi bağlarında dolanıyorum,
Yitirdim yârimi aman aranıyorum.'*

BÖLÜM 27

“Yavaş ye, boğulacaksın. O da ne? Kâğıdı da mı yedin?”

Gözleri yoldayken Miraç boşluk bulduğu her saniye bana bakıyordu. Mide bulantılarım açlıktandı. Bulduğumuz bir köfteciden yarım ekmek yaptırarak tekrar yola çıkmıştık.

“Çok açım, sus yoksa seni ekmeğini de yerim. Sinirden midem kazınıyor.”

“İyi, onu da ye o zaman. Bir doyuramadık seni.”

Çiğnedikçe öfkemi dolduruyordum. Mir’in son sözlerinden sonra dünya bana dar geliyordu. Onunla konuşmam gerekiyordu. Aramızdaki sorunları ancak sağlıklı bir iletişim kurunca gerçekleştirebilirdik. Ayrılığın her biçimi çiftlerin düşmanlığını körüklerdi. Hak etmediğim sözleri vardı ama ilk önce son söylediklerini ona yedirmeliydim.

Geç çıktığımız için hava kararıyordu. Saatler sonra holdingin önüne geldik. Tek kelime etmeden arabadan fırladığım gibi Mir’in odasına çıktım.

Sevim'in beni görmesiyle ayağa kalkması arasında "Mir müsait mi?" diye sordum.

"E... evet..." demesine kalmadan ben içerdeydim.

"Bana söylediklerini hazmedemiyorum!"

Mir başını kaldırdığında bir an bocaladı ama çabuk toparlandı. Çatık kaşlarının muhatabı olmak istemiyordum.

"Haklı olduğum için kabullenemiyorsundur." Tekrar önündeki kâğıtlara döndü.

"Haklısın ama senin de haksız olduğun konular var."

"Artık bunlarla ilgilenmiyorum."

Duvara çarpıp geri sektim. Mir beni gerçekten umursamıyordu.

"Bu kadar mı?"

"Yorulдум artık, çabalamaktan, seni kazanmaya çalışmaktan, aşkı korumaktan... Ben ne yaptıysam hepsi senin içindi."

"Sen o güç koltuğunu istiyordun, beni değil. O yüzden benimle evlendin. Senin babaannenle olan konuşmanı duydum. Böcek sadece senin odanda yoktu. Babaannenin çalışma odasındaiken kalkıp yönetimi ona vermesi için Yasmin ile nasıl yalan aşka imza attığını söyledin. Video karşılığı yönetim tahtı, çıkar anlaşması!"

Serinkanlı Mir koltuğundan kalktı.

"Sen bu zamana kadar her şeyi biliyordun ve duygusuzca sineye mi çektin? Benim numaradan yaptığım şeylerin zaten gerçek olmadığını biliyordun." Hayal kırıklığı dolan gözlerini bana dikti. Hâlâ kaşlarını çatıyordu.

"Evet," derken gururum kırık, gücüm azalmaya mahkûmdu.

"Bana karşı hiçbir zaman dürüst olmadın."

“Buraya gelmemizin tek suçlusu sensin.”

Ortama derin bir sessizlik çöktü. Mir kendini taşıyamayarak koltuğuna oturdu. Düşünceli gözleri masanın üzerinde geziyordu.

“Miraç bana bir fikir sundu. Babaannenin bizi bulamaya-
cağı bir ülkeye giderek orada sağlıklı bir doğum yapacağım.
Bende kabul ettim. Pasaport işlemlerinden sonra...”

“O çocuğu doğurduktan sonra istediğin yere gidebilirsin.”
Nefesim tıkanı.

“Doğurduktan sonra sana vereceğimi de nereden çıkarttın?”

“O çocuk benim!”

“Ve onu cici annesiyle mi büyötmeyi planlıyorsun?”

Mir masanın arkasından hışımla üzerime doğru yürürken
ondan korkup sinecek bir Neşe göstermemeye kararlıydım.
Evliliğim süresince her türlü ezilmeyi reva görmüşlerdi ama
artık o eski ben olmayacaktım.

“Yasmin benim eşim olacak!” Canımı yakmak için bastıra
bastıra vurguluyordu.

“Ve eski karının çocuğuna bakacağına mı inanıyorsun? Es-
tetik bombası, sıfır bedenin aynadan başka bir şeye bakmaya-
cağını bildiğin halde?”

Gökyüzünde güneş var, desem Mir şu an aksini iddia edecek
bir halde olduğu için onunla zıtlaşmamam gerektiğine karar
verdim.

“Midem bulanıyor. Lütfen, konuşmanın derecesini dü-
şürelim.” Sesimi alçaltarak onun da hiddetinde bir düşünüş
yaşamasını bekliyordum. Ne var ki sözlerim doğruydu.
Gerçekten midem bulanıyordu. Kendimi en yakın koltuk-
lardan birine bıraktım.

Mir odanın içerisinde bir iki adım atarken eliyle yüzünü
sıvazlıyordu. Gözle görülür bir sakinleşme içerisinde olduğu-
nu anlamam zor değildi. Elim midemin üzerine yerleştirdim.

Hafifçe ovuşturarak geçeceğini umuyordum. Ağzımın kuruluğunu gidermek için odadan çıkıp sekreterden su istemeye karar verdim. Yerimden kalkınca Mir gözlerini üzerime dikti. Sert bakışlarının altında “Nereye gidiyorsun?” diye sorarken gözleri inip çıktı.

“Susadım. Sekreterinden bir bardak soğuk su isteyecektim.”

Sesimin küçük kedi yavrusu gibi çıkması kesinlikle planladığım bir şey değildi. Gözlerini sıkıp baş ağrısını def etmeye çalışır gibi derin bir nefes alarak daha yumuşak bir ifadeyle bana baktı. Masanın üstündeki telefona uzandı.

“Sevim, bize bir bardak soğuk su getirir misin? Bir de...” Telefonu kapatmadan omzuna dayayarak bana baktı. “Aç mısın?”

“Ha...”

İki yarımından oluşan bir tam ekmeği gömdüğüm halde karnım yüksek sesle guruldayınca söyleyeceklerim ağzıma mühürlendi.

“Bir de hafif yiyecek bir şeyler söyle. Acele olsun.”

Sessizce yerime oturdum. Ona bakmamak için direten gözlerim, isteğim ile nakavt oldu. O benim âşık olduğum adamdı. Yerine geçip sandalyesinde başını geri yaslarken ne kadar da ilk haline benziyordu. Garaja ilk geldiği günü hatırlayarak hafifçe dudaklarımı kıvırdım. Yeşil gözlerini arsızca üzerime dikmişti, etrafta kimseler olmasa Jane’nini bulmuş Tarzan kadar arzuyla üstüme atlayacaktı. Her şey buraya kadar mıydı? Şu an bulunduğum yerden aşağılara baktığımda hayatımın kademelerinin hangi evresinin mutluluk olduğunu anlamaya çalışıyordum. Severek evlendiğim ve antrenör olduğumu düşündüğüm adam aslında koskoca bir şirketin Ceo’su rolünde ciddi bir kariyer adamıydı. Bense tişört, kot pantolon ile gıcır gıcır arabanın üzerine konan bir osuruk böceği kadar ilgi çekiciydim. O devasa yakışıklı haliyle kalenin veliaht prensi, bense külkedisi bile olamayacak bir kömür tanesiydim.

Ve hamileydim!

Aşkla kucakladığım kocamın gerçek yüzünü görmeden önce her türlü isteğine koşulsuz boyun eğen eştim. Şimdi ise nerede ne yapacağını bilmeyen, karnında çocuğu ile ortada kalan zavallı bir kızdım. 25 yaşında yaşadığım bu tecrübeleri karnımdaki çocuğunda yaşamasını istemiyordum. Benim yaşadıklarımı yaşamasını istemiyordum. Bu düşünceyle irkil-dim. Başımдан ayağa buz gibiydi bedenim.

Hem de gerçek anlamıyla...

“Yasmin sen ne yaptın?” diyerek kükreyen Mir hemen yerinden fırladı. Saçlarımdan aşağıya dökülen soğuk su bedenimi üşütürken afallayan ruh halimle kalakaldım. Korkutucu düşüncelerimin arasında hangisi beni şoka uğratmıştı emin değilim.

“Bu köy faresinin burada ne işi var?”

Sekreter Sevim elindeki tepsiyle odanın girişinde durmuş şokla bana bakıyordu. Gözlerimiz kesiştiğinde üzgün olduğuna dair bir ifade yüzüne yerleşti. Yerimden kalkıp benden 25 santim daha uzun olan topuk kraliçesine tokadı yapıştırmak ile asil ruhumu onun seviyesine düşürmemek için sakın kalmam gerektiği üzerine daldığım düşüncelerden Mir beni çıkardı.

“Yasmin, bu yaptığına inanamıyorum! Sen ne zaman insanlığını bir kenara bıraktın?”

Bu sorunun cevabını ben de merak ediyordum.

Yasmin bir süre olduğu yerde bocaladı. Mir’in ani çıkışına şaşkınlıkla sendelerken mimikten mimiğe geçiş yapıyordu.

“Mir farkında mısın? Onu koruyor, beni karşına alıyorsun.”

Mir bana doğru eğildi. Islak saçlarımı eliyle geriye itip yüzümü avucuyla ısıtmaya çalıştı. Gözleri öfkeden koyulaştığı halde dokunuşları canımı yakmaktan çok uzak, nazikçe tenime değiyordu.

“Buz gibi olmuşsun. Sevim, hemen bana havlu ve sıcak su getir.” Başını kaldırdı. Yasmin’e doğru dönerek “Çünkü kim aptallık ederse onu karşıma alırım! Böyle gereksiz bir harekette bulman için sana ne yaptı?” diye sordu. Tehditkâr adımları odada hissedilir derecedeydi. İçimden niyeysel gülme geldi. Parmağımı oynatmadan aleyhimden lehime dönen durumları seviyordum.

“Mi... Mir? Lütfen! Üzerime böyle gelmenden nefret ettiğimi biliyorsun.”

“Suçsuz bir insana zulmedilmesi benim de nefret ettiğim şeylerden sadece biri.”

Yasmin sinsi kedi gözlerini masum bir yavruya çevirdi. “Mir, hayatım... O tarla faresi, senin ucube eski karın. Bense sevdiğin, evleneceğin kadını...”

“Hareketlerin bana yerini sorgulattıyor. Çabuk özür dile.”

“Ne?”

NE?!

Kendi kalesine gol atan futbolcuyu izleyen karşı takımın sevinci yaşanıyordu kalbimin tribünlerinde. Yasmin durduk yere Mir’i karşısına almak için resmen arı kovanına çomak sokmuştu. Birazdan o çomak ona çok yakışacak bir yerlerinde olacaktı. İçimde anlam veremediğim coşku oluştu. Üzerimdeki ıslaklığı unuttum. Başımı çevirme gereğinde bile bulunmuyordum, zira arkamdaki karışıklığın arasında beni ilgilendiren bir durum yoktu. Kıvılcımı üzerime sıçratmak istemezdim. Sessizliğim asaletimden, nokta!

“Aşkım, ta... tamam! Bir anlık öfkeyle hareket et...”

“Yasemin!” Ve Yasmin Amerika’nın eyaletlerine bölündü.

“Yasemin mi?”

Mir’in içindeki öfke bedeninde fokurduyordu. Lavlara karışıp gitmemek için hareket edip etmemek arasında kaldım. Bu fön makinesinin özüne gerçekten ihtiyacım var mıydı, emin

değildim. Aklıma özürden daha dehşet verici bir şey yapmak geldi. Birazcık rol yapmak bana kazanç, Yasemin'e iflastı.

Yerimden kalkarken fark edilir derecede titredim. Koltuğun iki yanından destek alan kollarım resmen 7.6 şiddetinde sallanan bir bina kadar sarsıntılıydı. Saçlarımdan şıp şıp damlayan sular, kıyafetlerimde geniş ıslaklıklar bırakıyordu. Kendimi bir an için yağmurlu bir günde sokakta kalan köpek yavrusu gibi hissetsem de kendime acımam hemen yok oldu. Yüzüme neredeyse ağlamaklı bir ifade yerleşirken bir elimde karnımdaydı.

Yasemin'in korku dolu gözleri Mir'den bana kayınca anında nefretle değişti.

"Mi... Mir..." İsmi dudaklarımdan havada kaybolacak bir fısıltıyla çıktı.

Omzunun üzerinden bana baktı. Her an bayılacakmış gibi sallanan, yapraktan hallice bedenimi yakalamak üzere hızla döndü. Bir elini her zaman hoşlandığım şekilde arkadan karnıma dolayarak göğsüne yasladı.

"Sen iyi misin?" Çıldırmmamak elde değildi. Adamın evlilik sebebini unutup tekrar âşık antrenör olması için illa hamile mi kalmam gerekiyordu? Çocuğu bahane ederek sevdiği adamı geri getirmeye çalışan kadınlara hak veriyor, destekliyordum. İçimde aniden çıkan Kadın Kolları Başkanlığını bir kenara bıraktım. Belki de çok kısa sürecek olan şefkatli kolların arasına sığınarak yüzümü ceketinin yakasına sürdüm. Boştaki eliyle yüzümdeki ıslak saçları geri çekti.

"Kendimi hiç iyi hissetmiyorum."

"Tamam canım, tutuyorum seni." Gözleri yüzümde dolaşırken, sevdiği kadına kıyamayan bir erkeğin bakışları vardı. Kahretsin! Her zaman o kadına bakan bakışların bende olmasını isterdim! Rol icabı girdiğim yaralı, hamile ve aç karakterim gerçekten yaralı, hamile ve aç olarak hayalden çıkıp gerçekte buluştu. Gözlerime dolan yaşlar sahiciydi.

Başımı kaldırıp dümdüz ona bakarken beni sevmesi için dua ettim. Hiç suçum olmadığı halde, aptal bir video yüzünden hayatım tepetaklak olmuştu. Sevmem için uğraşan, daha sonra hepsinin rol olduğunu söyleyen adamı kaybediyor oluşum, başıma gelen en kötü şeydi. Gözlerimden izinsizce süzülen yaşlar benliğime karıştı.

“Şşşttt...” dedi Mir, parmağının ucuyla yaşı silerken. Vücudumu saran sıtma yüzünden titremeye başladım. Üşüyordum, bu üşüme kalbimden geliyordu ve ne kadar çabalasam da gözlerimden Mir’in Usui yeşili güzelim gözlerine aktaramıyordum. “... ağlama!” Bana böyle davranması haksızlıktı. Resmen acı çekmem için çanak tutuyordu.

“Mir Bey, havluyu getirdim.”

“Ver çabuk.”

Sevim’in elinden aldığı geniş havluyu bedenime sardı. Tepsideki sıcak suyu alırken diğer koluyla asla yıkılmama izin vermeyecekmiş gibi bedenimi sıkıca kavramıştı.

“Şu sudan yudumlar al. Yavaş ol, sıcak. Dilin yanmasın.” Söylediklerini yaparken bir damla kirpiklerimden suyun içine damladı. Burnumu çektim. Üfleyerek söylediği o yudumları dilimin ucunda kabul ettim.

“Ah! Mir, sana inanamıyorum!”

Yasemin konuşmaya başladığında yanık kokusu geldi. Bunaltıcı ruh halime iyi gelen şeyler de yaşanıyordu. Gülmemek için ifademi korurken ürkek bakışlarımı Mir’e kaydırdım. Hâlâ sudan yudumlar almamı bekleyerek elinin yanmasını umursamadan sıcak bardağı tutuyordu.

Allah’ım bu an bozulmasın!

“Git buradan!”

Evet! İşte benim kocam! Benim! Be... Benim, eski kocam...

“Mir öfkeli olduğun için bunları söylüyorsun. Saçmalıyorsun!”

“Buradaki tek saçmalık, senin hâlâ gitmemiş olman.” Mir bir kere bile ona bakma gereği duymadan Sevim’e döndü. “Yasemin Hanım’a asansöre kadar eşlik edin.”

“Gerek yok! Buna pişman olacaksın, Mir!”

Emir o an da başını kaldırdı. Duruşu sakın olabilirdi ama gözlerindeki anlam değdiği yeri eritecek kadar ölümcüldü. Samimiyetimizin altındaki güvene sığınarak çenesinin altından ona bakarken, karşısında olmadığım için mutluydum. *Eh artık gençler yakıcı kavgalarını ettiğine göre, bize de onları ayırmak düşer!*

Bayılarak izlediğim dizinin tüm sezon bölümlerini bilgisayara indirip elektrik gitse bile kesintisiz izleyen ruh halim kadar sevinçle doldum.

“Sakın!” dedi donuk bir sesle. “Sakın beni tehdit etme cüretini gösterme!”

O an başımı çevirdim ve sadece Yasemin’in göreceği şekilde göz kırptım. İtfaiye’nin numarası kaçtı?

Yasemin’in saç diplerinden tutuşuyor olduğunu bilmesem gözleriyle süzülüp zank gibi eriyecek derdim. Ayağını yere vurup şımarık bir çocuk gibi odadan dışarı çıktığında arkasından kapıyı vurmaya ihmal etmemişti. Öfke kontrolü için doktordan randevu alıp Yasemin’e postalama kararı aldım.

“Özür dilerim, Nevin Hanım.” Utanarak bir iki adım öne çıktı. “Elimdeki tepsiyi görünce nereye götürdüğümü sordu. Bende içeride sizin olduğunuzu söyleyince... Bir anda... Özür dilerim Mir Bey.”

“Sorun yok, çıkabilirsin, Sevim.”

Sorun yok? Evleneceği müstakbel sevgilisini, gelgit ilişkili eski karısı yüzünden odasından postalarken sorun yok muydu? Sezonları karıştırmış, açtığı ilk bölümden bir şey anlamayan dizikolik kadar kafam çorba oldu.

Mir, Sevim’e bakmadan yolcu ettikten sonra tekrar oda da yalnız kaldık. Hafifçe geriye yaslı durduğum için boyun

tutulmasından mustariptim. Başımı öne eğmem, Mir'in çenemden tutup tekrar başımı yukarı çevirmesine sebep oldu.

"Neşe, ne demem gerektiğini bilmiyorum."

Ne demişti? "Sorun yok!"

"Hayır, bu bir sorun. Biliyorum, geldiğinden beri rüzgârı bol bir konuşma oldu. Fakat Yasemin'in yaptığı affedilir bir şey değildi. Sana böyle davranmasını onaylayamam."

Gözlerine bakarken bana neden böyle baktığını direkt sormak istiyordum. Öfkesi sindirilmiş gözlerinin ılık, üzüm yeşili ışıldıyordu. Dudaklarım istemsizce kıvrıldı.

"Öyle deme. O senin evleneceğin kadın."

"Şu an evli olduğum tek kadın sensin!"

"Kâğıtları imzaladık. Boşanıyoruz..."

"Ben onları yırttım. Hâlâ benim karımsın."

Başımı diğer yana çevirdim. Gerek ensemdaki ağrının artması gerekse içine girdiğimiz bu karmaşık sıcaklık, düşünme yetimi kısırlaştırıyordu. Ondan uzaklaşmak için bir iki adım atmak istedim. Ama bu sefer bana arkadan sarılarak tüm bedenimin kaskatı kesilmesine sebep oldu.

"Ah Neşe..." diye soludu. Elleri karnımın üzerinde birleşirken gözlerime taze yaşlar doluyordu. "Ben bu bebeği istiyorum." Sırtımdan soğuk terler boşaldı. "Niye bilmiyorum ama... İstiyorum. Düşündükçe sevinçten zıplayacağım kadar mutlu ediyor."

"O bize ait." derken sesim tanımadığım bir kadından çıkmış gibi anormaldi. Ağlamaklı hallerimden nefret ediyordum. Bu kadar hararet yapmışken duygusallığa karışmamız gerekiyor muydu?

"Çok boktan bir hayatım var. Daha da karmaşık hale gelebilir. Niyeyse o bebeği öğrendiğimden beri içimdeki heyecanı bastıramıyorum."

“Bebeği öğrendiğim zaman, sana söyleyip söylememe konusunda tereddüt ettim. Korktum.” Son sözlerim fısıltıyla çıktı. Mir geri çekilirken beni de kendisine çevirdi. İki eliyle yüzümü kavradı.

“Seni çok mu korkutuyorum? Ne yaptığımı bile bilmiyorum.”

Gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. Acı çeken hali yüz kaslarına yerleşmişti. Tüm yaptıklarıyla kötülüğün kaynağı o iken neden zorla acı çekiyorduk?

“Boşanacağımız günler yaklaşıyordu. Eğer öğrenirsen onu benden ayırmadan korkuyordum. Ben... biliyorsun annesi babası evli olmayan, gayri meşru bir çocuğum. Biz boşandığımız zaman onun bir taraftan eksik büyümesini istemedim. Kalbim söylememi, mantığım gizli tutmamı, boşandıktan sonra bir daha görüşmeyeceğimiz için bebeği hiçbir zaman öğrenemeyeceğini söylüyordu.” Gözlerimi yere indirdim. Kapatınca ılık damlalar onun parmaklarıyla buluştu.

“Ağlama!” Tek söyleyeceği bu muydu?

“Yine korkuyorum.”

“Neden?”

“Cevap vermiyorsun.”

Bu sefer güldüğünde gözlerinde garip bir parıltı vardı.

“Aslına bakarsan, şu an seninle olmam dışında hiçbir şey düşünmüyorum. Kapıdan çıktığımda veya yarın olacaklar konusunda hiçbir şey hem de!”

“Gönlünü alman gereken bir sevgilin var.”

Mir’in parıldayan gözleri öfkeyle yanıp söndü. Ellerini yüzümden çekerken, homurdanmamak için kendimi zor tuttum. “Şu an Yasemin, konuşmak istediğim en son konu. Öncesinde bebeğimizi düşünmek zorundayız.”

Bebeğimiz diyen ağzını öpmek istediğim adam!

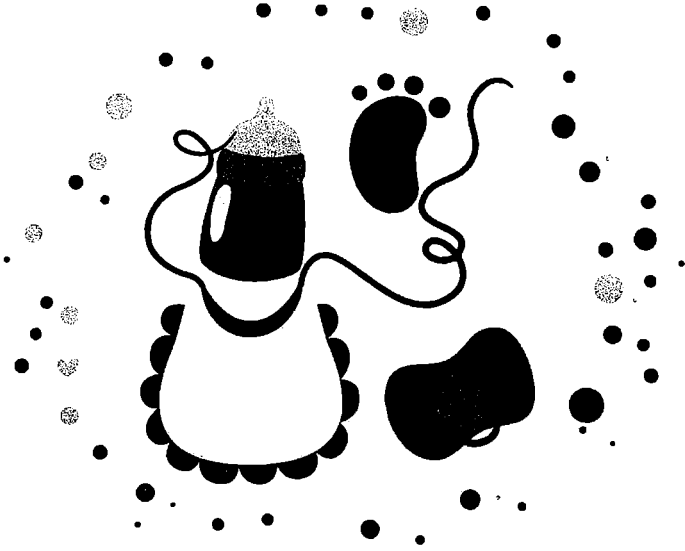
Beni kuru olan koltuklardan birine oturttu. “Bir telefon etmem gerekiyor. Sen burada otur, az sonra gideriz.”

Uysallıkla başımı salladım.

Mir... Kalbimin miri...

Hayatıma nasıl girmiş olursa olsun, ne yaşamış olursak olalım, acı çektikçe trajik bir sevdıyla ona daha çok bağlanıyordum. Bu bir hastalık mı yoksa aşkın olması gereken köleliği miydi bilmiyordum. Bildiğim şeyler arasındaki bağların beni boğmasına izin vermeden, sakinliğimle sadece aşkım ve bebeğim için yaşamak istiyordum. Birlikte buralardan gitmek istediğimi ona söylesem kabul eder miydi? Sadece sevgiyle büyüteceğimiz, tek bir kurşunumuz olmasa bile kontrolünü sağladığımız hayatlarımızla bebeğimize sahip olsak?

BÖLÜM 28

Aylar sonra...

“Ne yiyor bu?”

“Bilmiyorum ki...” Boynunu uzattı. Tabaktakiler üzerinde teker teker gözlerini dolaştırdı. “Şurada bir baklava görüyorum. Hemen çaprazındaki tabağın içerisinde salatalık ve biber turşusu var. Onun önünde yoğurt, solunda sütlaç diye tahmin ettiğim bir tatlı var. Zeytin ve reçelden sonra... Hmm... Şuradaki de mandalinaya batırılmış...” Suratını buruşturdu. “Sıvı şeyin ne olduğunu çıkaramadım.”

“Sirke!” dedim.

İki çift göz aynı anda olabildiği kadar irileşti. Ardından biri kusmaya döndü, diğeri de mecburen sağlığını konusunda tiksinti ve endişe arasında gelgit yaşadı.

“Hayatım, bu kadar orantısızlığı nasıl bir midede birleştirebildin? Aşerme aylarının miladı dolmuş olmalıydı.”

Salatalık turşusundan bir ısırık aldım.

“Ne yapayım, Mir? Karnım kazındı. Oğlunun canı bunları çektiyse, benim görevim de onun isteklerini yerine getirmek olmalı.”

“Mir ciddi diyorum, bu kız midesiz. Yedikleri direkt bağırsağa iniyor, vitamin protein hak getire. Resmen içerisinde kimyası biyolojisi birbirine karışmış bir savaş var.”

Cen görüntüye karşı elini kaldırdı. “Bakamayacağım, yav sirkeyle mandalina yiyormuş. Gurmeler duysa intihar eder.”

“Öff mideniz kaldırmıyorsa, gidin başımdan.”

“Gönlümün neşesi, hepsini bir an da yemek rahatsızlık verebilir. Bence biraz sonra ye.”

Mir’in cümleyi bitirmesine fırsat tanımadan baklavayla turşuyu katık yaptım. Tatlı ile tuzlu birbirini ne kadar güzel idare ediyordu böyle. Cen “İyyy...” dedi, Mir gözlerini kapattı.

“Ne yapıyorsunuz?”

Mihri elinde iki paket pamuk şekerle gelince hızla yerimden kalktım. Ama bu ani kalkış büyük bir derdin ilk adımıydı. Geri oturdum. Nefesimi tuttum.

“Şu kızın yediklerine bak, Mih!” Mih, Cen tarafından küçük kız kardeşimize uygun görülen bir kısaltma olarak isimlerimiz arasında yer edinmişti.

“Ne yiyor?” Gözleri masada gezdikten sonra gülmeye başladı.

“Zeytinle reçeli denemiştin, gerçekten leziz. Bir ara siz de denemelisiniz, ağabey. Ağabey? Sen iyi misin?”

Gözlerim ona kaydı.

Kaşları çatıktı. Bakışları üzerime kilitlenmiş yüzümdeki her bir değişimi cansız manken gibi seyrediyordu.

“Senin bir sorunun var.”

Ah aşkı...

Günler geçtikçe ilk tanıdığım Emir olarak aşkını göstermekten utanmayan bir adam olmuştu. Her türlü sorunumuzun üstünde geldiğimiz için artık tek bir sıkıntıya daha hayatımızda yer yoktu.

Babaanneden uzakta bir evimiz vardı. Bursa'da kimse-nin bizi bulamayacağı bir ev kiralayarak bebek doğana kadar mutlu bir şekilde yaşamaya karar vermiştik. Bunun yanında Mihri ile Cen beni yalnız bırakmamak üzere sırayla yanımda kalıyorlardı.

Mir holdingdeki işleri bırakmamıştı ama babaannesini durdurmak için sürekli kontrolü elinde tutan bir dikkate ihtiyacı olduğundan ancak hafta sonları yanıma gelebili-yordu.

Miraç ise hafta sonları hariç sürekli benimleydi. Gündüzleri dışardayken geceleri evde benimle kalma konusunda Mir ile anlaşmaya vardıklarında iki kardeşi ortak bir noktada buluşturmanın mutluluğu içindeydim. Henüz buzları kırma aşamasına geçmiştik, parçalanın her buz bir gün erimeye mahkûmdu nasılsa.

Yine bir hafta sonuydu ve o beklenen büyük an bugünü bulmuştu.

“Gençler... Sakin olun ama bir şey söyleyeceğim.”

Pür dikkat ağızından çıkacakları bekliyorlardı. Mir ise ku-lağını bana dikmişti ama bir ayağı kapıdaydı, çünkü ne söylersem söyleyeyim kalbine *doğan* gerçek oluyordu.

“Sanırım doğuruyorum!”

İnternette gezerken okuduğum, aklımdan asla çıkarmadığım bir cümle vardı: *Her karabulutun arkasından güneş çıkar.*

Başıma gelenleri kaldıramayacağımı düşündüğüm çok zaman yaşadım. Sanki hayatın tek yükü benim omuzlarımday-

dı, sanki tek ben aldatılmıştım, sanki tek kocasının yalanına maruz kalan kadın bendim.

Şu an hissettiklerimin yanında o duygular, aslında birer üzüm çekirdeği gibiydi. Yerken ağza gelen, boğaza takılan ve itmeye çalıştığımız sorunlardı. Hastaneye gelirken de çekirdeğin en büyüğü ağzımda tatsızca dolaşıyordu.

Doğumum sezaryenle oldu. Bebek ve benim sağlığımız arasındaki gelgitlerden sonra kara günlerimin bitime ulaşmıştık.

Kucağımdaki oğluma bakarken hayatın acı çekirdeğine rağmen bal tadını aldığım için halime binlerce kere şükrediyordum.

Minicik parmaklarıyla kendi parmağım kadar olan bileklerine, tüm acılarımı silip götüren oğluma bakıyordum. Buram buram cennet kokan yavrumu kucağıma almak... Hayatımın tepetaklak değişimi asıl şu andı. O minik bedenim bana verdiği farkındalık müthiş bir cesaret ve korku veriyordu.

Aşk gibiydi; zaten bebeğim de bir aşk meyvesi değil miydi? Onu korumak için dünyaya karşı yırtıcı ama ona bir şey olma endişesiyle aciz bir korkaktım. Gözlerimdeki yaşlara inat gülebiliyordum. Bedenim yeni doğum yapan bir anne kadar sızılar içerisinde olduğu halde ona bakarken sadece mutluluk hissediyordum.

Anelik bu muydu? Yaşamadan bilemeyeceğin bir duygu, derken aslında gerçekten söylediklerini kastediyorlardı. Bir insan sana aitti. Sıfırdan gelişen bu narin cildi, aylarca bedenimle koruduğum bir inci tanesiydi. Hele sevdiğin adamın izlerini taşıyorsa başlı başına bir hediye kutusuydu.

Mir elimi tuttu.

Gözlerindeki gururu ömrüm boyunca unutamazdım. Yemyeşil harelerini saran mutlulukla bana bakıyordu. Usui yeşillerine ömrümü feda ederdim.

“Seni seviyorum.”

Duygusallığım öncelerine nazaran arttı. Kollarımın arasında uyuyan erkek güzeli bu harika adamın bir kopyasıydı. Minik gözkapaklarını kaldırdı. Gülererek ağladım. Allah'ım bu nasıl mutluluktuk. Gözleri tıpkı babasıydı.

Mir uzanıp dudaklarıma gurur öpücüğünü mühürlerken boştaki elimi onu ensesinden kavradı. Sevdığım adam yanımda, oğlumuz sağlıklı kucacımda, ben iyiye bize hiçbir şey olmazdı.

“Seni seviyorum Usui Yeşilim.”

Gözlerindeki yaşlarla gülümsedi. “Oğlumuz Usui diyeceksin diye korkuyorum.”

Güldüm. Gözpınarlarımı kuruladım.

“Artık ona, ‘Bu, Şu, O’ dememek için bir isim bulmalıyız, sevgilim.”

“Evet,” Gözleri bakmaya doyamadığı oğluna indi. Minik mavi şapkasının üstünden başını okşarken dokunmaya doyamadığı belliydi. Henüz kucacına almayı başaramadığı için taze babalık heyecanına vermiştim ama yarın kesinlikle oğlunu kolları arasında koruyacaktı.

“Buldum,” derken kıkırtılarım yüzünden oğlumun uyanmaması için titrememeye çalışıyordum.

“Ne buldun?”

“Kızmak yok ve kesinlikle kabul edeceksin.”

“Usui mi?”

“Hayır, daha Türkçe bir isim.”

Gözlerini kıstı ama gülümsüyordu. Fikirlerimden korkması gerektiğini birlikte yaşadığımız dönemler içinde çok iyi anlamıştı.

“Zamir!”

Mir refleks icabı kakhaha attı. Minik oğlumuz sestem ürkerek kıpırdandı, sonra korktuğumuz o yaygarayı bastığında Mir mahcup bir edayla bakıyordu.

“Oğlumuzu uyandırdın, adı kesinlikle Zamir olacak!”

Mir sessizliğini büyük bir özenle koruyarak başını salladı. Artık oğluma bu, şu, o demelerine fırsat tanımadan Türkçe’mizi koruyan bir ismi olacaktı. Ayrıca aklıma gelen, babasının adına uyum sağlayan ilk isim buydu.

Hastane sürecimizde bizi yalnız bırakmayan kardeşlerimizin hepsi aynı anda gelmiş, Zamir elden ele gezmenin eğlencesiyle sessizce onlara sevimlilik göstermiş, gece canımıza okumuştı.

Uykusuzluktan artık kepenkleri açık tutamıyordum. Mir ise ‘uyumuyorum ki’ dediği her sözünün arkasından başı önüne düşüyordu. Daha önce sabahlara kadar uyku tutmadığı günler olmuş, ertesi günü rahatça hareket ederek bitirmiştim. Doğum yorgunluğu bu olsa gerekti. Uyku hayatımdaki en büyük ihtiyaç haline geldiğinde artık sabah oldu. Mir, gün aydınlığında benden çok kestirdiği için gerinerek kaslarını açtı. Bebeğin bakımını teslim ederken içerleyen bakışlarımı üzerine dikmiştim.

Yastığıma sarıldım ve çoktan karnını doyurduğum bebeğime bakarken uykuya doğru çekildim.

Yağmur yağıyordu.

Üzerimde içimi gösterecek kadar ince bir tişört vardı. Bağlı olmayan saçlarım yağmuru emiyordu. İki yanımdan süzülerek uçlarından küçük bir çeşme gibi sızıyordu.

Saat akşam vakitleriydi. Böyle güneş batmaya karar verdiği, sıcakımı geri çektiği ve ortalığı büyük bir karanlığa boğmaya başladığı yarı aydınlık yarı karanlık bir andı.

Kollarımı kendime doladığım, yürüdükçe titremelerimin bir hastalığa dönüştüğü o anda ağlıyordum. Yağmuru düşlerken gözlerimden düşen yaşların hesabını tutamayacak kadar kendimde değildim. Yürüdüğüm yere bakarken gözlerimi kal-

dırmayı hiç düşünmedim. Çünkü yalnızdım. Hayatım boyunca yalnızdım. Kimsem yoktu. Yoksunluğun canlı bir bedeni olsaydı, kendimi gösterirdim. Kendimle vardım ve kendimle yalnızdım, kendimde yoktum.

Ben hiçtim. Hiçliğin ortasında var olduğumu kanıtlayan hiçtim. Elimdeki tek şey ağlamaktı.

Ağlamak... Hayata... Kendime... Sevdiklerime...

Bir an yürümeyi kestim. Yağmur tepemden çivi çakar gibi dik açıyla düşerken kollarımı açtım. Kucakladığım bir ben olmamalıydım. Sahi ben... doğum yapmıştım.

Benim bir bebeğim vardı.

Ben bir anneydim.

“ZAMİR!”

Göğsüm yanıyordu. Elimini sineme bastırdım. Çığlık atarken gözlerim yatağın yanındaki pusete kaydı. Gözlerim yanlış görüyor olmalıydı, bebeğim yerinde yoktu.

“Zamir? Mir! Mir neredesin? Mir!”

Karnıma dikkat ederek doğruldum, bacaklarımı yere sarkıtırken bir anlık denge kaybı yaşayarak titrek bacaklarımla acımı unuttum. Daha büyük acı kalbime yerleşmişken fiziki acılarımı düşünemezdim. Kapıya yaklaşmadan açıldı.

İçeri giren beyaz saçlı kadın kâbus gibi önümde belirdi.

“Yıldız Hanım?”

“Babaanneciğim diyordun bana ne oldu?”

“Mir nerede?” Kaşlarımı çattım. Kötü şeyler olacaktı.

“Otur, ilk önce. Sezaryenle doğum yapan kadının bu şekilde ayakta olmaması gerekiyor.”

Yüzü daha önce görmediğim bir ciddiyetle kaplıydı.

“Size Mir nerede diye sordum?” Onun sözlerini yerine getirmek istemezdim ama bacaklarım ilk anda fırladığım için ayakta duramayacak kadar halsizdi.

“Buraya torunumun çocuğunu sevmek, bebeğe iyi dileklerini sunmak için gelmişim ki hiç duymak istemeyeceğim kötü haberler aldım.”

“Ne diyorsunuz? Açık konuşun.”

“Mir, oğluyla beraber şu an Amerika’ya giden uçağa yetişmek için İstanbul’a doğru yola çıkmış durumda.”

“Yalan söylüyorsunuz.”

“Sana böyle bir konuda neden yalan söyleyeyim?”

Şaka kaldıramayacak kadar hassas gözlerime dolan yaşlarla ayağa fırladım. Dikişleri yeni alınan karnımdaki sızıyı görmezden geldim.

“Mir ile konuşmak istiyorum. Telefonum...” Yatağın yanındaki komodinin çekmecesini açtım. Peçeteler haricinde bir şey yoktu. Telaşıma karşı gelen ayaklarımla yavaşça yürüyerek yatağın diğer tarafına geçtim. Oradaki çekmecedeki de yoktu. Dolaba giderken Yıldız Toydemir konuşmaya başladı.

“Ona ulaşma diye telefonunu da yok etmiş. Eğer iyiysen...”

“Zamir’i götürmüş olamaz. Yalan söylüyorsunuz bana. Mir bana bu kötülüğü asla yapmaz!”

“O zaman neredeler? Bak elimde çiçekle yeni geldim. Az önce kapıdayken haberini aldığımı söylüyorum sana. Neden inanmıyorsun?”

“Size inanmamam için çok geçerli sebeplerim var.” Dolabı açtım. Üstümü giymek için eşyalarımı hazırladım. Arkamda yaşlı cadının olduğunu umursamadan geceliğimi çıkarıp kıyafetlerimi giydim. Yaşlarımı kesemiyordum. Bir yanımdı... Hayır, yarımından çoğum Mir’in asla böyle bir şey yapmayacağını söylerken diğer küçük hain bana *doğru* diyordu. *Doğru...*

Mir bir haftadır benimle, bebeğinin mutluluğunu paylaşıırken asla onu benden ayırmazdı.

Doktorun çıkış iznini beklemeden Yıldız Toydemir'in arabasına yürüdüm. Ona güvenmek yapacağım son şeydi. Bu yüzden "Bana telefonunuzu verin. Mir ile konuşmadan şuradan şuraya gitmeyeceğim." dedim.

Emir Kraliçesi yüzüme uzun uzun baktıktan sonra korumalarında birine "Mir'i arayın," emrini verdi. Koruma telefonundan numarayı tuşladı. Çaldığına emin olunca bana verdi.

"Alo?"

"Mir?"

"Beni bir daha arama." Buz kestim.

"Mi... Mir... Neler diyorsun?"

"Oğlumla mutlu bir hayat yaşayacağım. Sevdiğim kadınla beraber buralardan çok uzaklara gideceğim. Sakın benim peşimden gelmeye kalkma. Senden nefret ediyorum. Bu zamana kadar hep nefret ettim."

"Hayır! Yalan, tüm bunların hepsi yalan!"

"Duydukların gerçek. Hepsi bir oyundu. Çıkarlarım için seninle birlikteydim. Sessizliğimin arkasından büyük bir tik-sinti yer alıyordu ama bitti. Senle ben diye bir şey yok artık. Oğlumla ve oğlumun annesiyle birlikte yeni bir hayat kura-acağım. Sen bu hayatın içinde yoksun. Senin gibi karaktersiz biri benim ancak oyuncağım olur. Tıpkı bu zamana kadar olduğu gibi. Defol hayatımdan, defol!"

Kapandı ve telefon ellerimin arasından kayıp düşerken, ben de en az onun kadar düşüyordum. Mutluluk bulutlarındaki yaşantım bir hafta sürdü ve yere çakılmam sadece bir dakikayı aldı.

Bir haftada... Aşkımı, en önemlisi kokusuna doyamadığım bebeğimi... kaybettim.

"Artık bana inanıyor musun?"

İnanmak mı? Kalbim katiyen inkâr ederken, kulaklarım işit-
tiklerinin gerçek olmaması için ağıtlar yakıyordu. Tüm organ-
larım birbirine girerken en büyük acı göğsümdeydi. Oğlum,
koklamaya doymadığım bir tanecik oğlum... Zamir'im...

“Kocam bunu yapamaz...”

“Siz evli değilsiniz ki.” Başımı kaldırırken halsizdim.

“Ne?”

“Birkaç ay önce boşandınız.”

“Mir bana kâğıtları yırttığını söyledi. Yalan söylemeyin!”

“Ah Mir... Az önce telefonda kendin konuştun. Sence
hâlâ seninle evli olan bir adamın bu kadar rahat olabileceği-
ni düşünebiliyor musun? Yasmin ile Amerika’da evlenecek-
ler. Yasmin Amerika’daki şirketin en önemli ayağıydı. Şimdi
istediklerini gerçekleştirecek. Sen videoyu bana vermediğin
için oğlunun doğmasını bekliyordu. Eh artık onu burada
tutan bir şey yok.” Beynim almıyordu. Böyle çok ağladıktan
sonra durulma evresi olurdu. Şu an o hissizliği yaşıyordum.
Mir ile Yasmin’in arasındaki ahlak dışı ilişkiyi anlamıyor-
dum. Sözler kulaklarıma ulaşsa bile ruhuma dokunamıyor-
du. Etkisi görünmez engelimin dışındaydı. Kalbimde tek
bir şey vardı, bir istek.

“Oğlumu istiyorum.”

“Bana yardım edersen sana oğlunun yerini söylerim.”

“Nerede olduklarını biliyor musunuz?” diye atladım.

“Yasmin bana nereye gideceklerini söylemişti. Seni ora-
ya götürmeleri için adamlarıma emredebilirim ama ilk önce
senden istediğim bir şey var.”

“Ne istiyorsunuz?” Gözlerimdeki yaşlar sel olmuşken
hâlâ pazarlık peşinde koşabiliyordu. Bacaklarım tutması için
yalvaracak kadar kendimi kaybetmiştim. Bebeğimi görmek
istiyordum. Lanet olasıca Mir istediği yere gidebilirdi ama
bebeğim olmadan ben nasıl yaşayacaktım?

“Bana videonun yerini söyle!”

“Bilmiyorum.”

Yıldız Toydemir tehditkâr bir adımla üzerime doğru yürüdü. Beynim çalışmıyordu ki o aptal videonun nerede olduğunu hatırlayayım. Yaşları silmek için elimi kaldırdım ama daha fazla ağlamaya başladım. Aklıma hep Zamir’in hareketleri geliyordu. Bir haftalık yavrum annesizdi.

“Neşe?”

Korkutucu çehresi düşüncelerimin arasında yine baş gösterdi. Telaşla kaldırdım.

“Tamam size yerini söyleyeceğim. Yalvarırım oğluma götürün beni.”

“Önce yerini söyle!”

BÖLÜM 29

Aylar önce lazım olacağını düşünerek pasaport başvurusunda bulunan Mir'in, şimdi peşinden gitmek için sahte yollardan vize almış, havaalanı güvenlik kontrolünden geçiyorduk.

Oğlum olmadan koskoca bir gün devirmiştim. Koskocaydı, çünkü bir yıl kadar uzun süren ve asla geçmeyen saatlerin elinde perişandım.

Yıldız Toydemir'e USB'nin yerini söyledikten sonra beni Amerika'ya götürmesi için görevli bir kadın ve bir koruma ayarladı. Koruma bizi uçağa bindirene kadar yanımızda gelecek, ceket ve etek kombinli Nemrut suratlı kadın da Amerika'ya kadar eşlik edecekti. Tüm bunlar sadece benim savrulmam için rüzgârdı. Nereye gittiğimi bilemeyecek kadar şuurumu yitirme aşamasındaydım. Bazen delirecek gibi kafayı sıyrmanın eşliğine geliyor, bazen de mantığıma can havli son demimle sarılıyordum. Beynim en büyük medcezirini yaşıyordu.

Nereye gidersem peşimde olan adamla kadına şöyle bir baktım. Hazırlıkları bitirdikten sonra içeri girerek uçağın saatini beklemek için bir kafeye oturduk. Dayanamıyordum, nefes alamıyordum.

“Necla ben tuvalete gidiyorum.”

“Peki Neşe Hanım, ben de sizinle geliyorum.”

“Tuvalete kadar eşlik etmene gerek yok. Bana yol gösteren yardımcı mı yoksa gardiyan mısınız anlamıyorum. Birazdan gelirim.” Aslında gardiyanımdı. USB henüz bulunamadığı için benim hareketlerimi kontrol eden bir kartal gözdü.

Hışımınla yerimden kalktım. Yavaş adımlarla tuvalet levhalarına doğru giderken omzumun üstünden arkaya baktım. Görevli kadın veya adam peşimden gelmiyordu.

Kalbimi derin bir sancı sardı. Öyle bir şeydi ki yapılan bazı şeylerin doğruluğunu sorgulatıyordu. Gitmek... doğru muydu?

Mir ile konuşmam gerekiyordu.

Gözlerim uygun olabileceğini düşünen birileri üzerinde gezdi. Banklarda oturan genç bir adama yanaştım.

“Affedersiniz. Telefonumu evde unuttum. Rica etsem birini arayabilir miyim?”

Gülümseyerek “Tabii buyurun,” dedi.

Hemen hafızamda silikleşen telefon numarasını tuşladım. Doğru olması için dua ediyorken telefon açıldı.

“Alo?”

“Mir!”

“Neşe? Sen misin? Neredesin? Lanet olasıca neredesin?” Bağırıyordu! Mir bana nerede olduğumu hesap soruyordu!

“Bana bunu da yaptın ya, senden ölesiye nefret ediyorum, Neşe. Hayatımdaki en büyük kazık buydu. Bebeğimi benden ayırırken ne düşünüyordun aptal kadın! Oğlumun hasretine dayanamayacağımı bilmiyor muydun? Tüm bunların oyun

olduğunu bildiğin için beni cezalandırmak mıydı niyetin? Aferin! Başardın. Her şeyimi senin yüzünden kaybettim. Oğlumu benden ayırdığın için senden ölesiye nefret ediyorum. Şu an karşımda olsaydı o küçük boynunu acımasızca kırardım. Nefret ediyorum senden, nefret! Kalbim oğlumun acısıyla yanıyor. Aklıma geldikçe dayanamıyorum! Bana bunları nasıl reva gördün. Bu kadar kalpsiz miydin? Seni tanıdığım güne lanet olsun!”

Neden her zaman bu şok halini yaşamak zorundaydım?

Telefonu kapattım. Mir’in daha fazla haykırışlarını dinleyebileceğimi sanmıyordum. “Teşekkür ederim,” diye bir şeyler geveleyip telefonu sahibine uzattıktan sonra ayaklarım dışarı çıkış tabelasına doğru yürümeye başladı.

Eğer Zamir, Mir’in yanında değilse... Neredeydi?

Bir sene önce gördüğüm bebek rüyasını hatırlamaya çalıştım. Başım şiddetle zonkluyordu. Elimi alnıma bastırdım. Düşünmeye zorladıkça hatıralar çalkalanıyordu.

Kalbimi yerinden çıkaracak kadar beni zorlayan ağrıyı hatırladım. Sonra gördüğüm rüya... O minik bebek, soğuktan donarak ağlıyordu!

Bir sene önce gördüğüm rüyamda hissettiğim, bedenimi kıvrandıran o ağrı tıpatıp kalbime yerleşti. Elimi üzerine koydum. Aynadaki yansımda gördüğüm bebek, Zamir’di.

“Neşe?”

Omzumun üstünde hissettiğim el, girdiğim anafor girdabından aniden çıkararak hatıralarımdaki soğuğu ısıtacak kadar etkileyiciydi. Sahibine bakmak için başımı kaldırdım.

“Miraç?” Yalnızlığımı paylaşacağım birini bulduğum için güvenle kollarına atıldım. Onu sıkıca kucaklarken, gece karanlığından korkan küçük çocuğun yorganın altında güven bulması gibi rahattım.

Miraç üzerindeki şaşkınlığı attıktan sonra kollarını belime doladı. Sanki gözyaşlarım bunu bekliyordu. Şiddetini arttırarak göz pınarlarımı çağlayarak akıttı.

“Mir...” Hıçkırdım. “Zamir’i götürmemiş. Hiçbir şeyden haberi yok, Miraç.”

Sesimi daha iyi duyabilmek amacıyla başını eğdiğinde geçi çekilip yüzüne baktım. Gözlerim puslu görüyordu, yine de onun durumunu kavramak için ciddiyetle bakan mavi gözlerini görebiliyordum.

“Az...” İç çektim. “Az önce Mir’e telefon ettim. Bir umut...” Kesik kesik konuşmam arasında nereden başlayıp anlatmam gerektiğini bilemiyordum. “Soğuk... Miraç, oğlum soğuktan donuyor.” Onun ağlamasını hissediyordum, hem de tam kalbimde. Muhtemelen Şubat ayazında donuyordu.

“Sakin ol! Dayanıklı olmak zorundasın. Unutma, onu sen kurtaracaksın. Annesi bu kadar perişan olursa, oğlu gerçekten ölür!” Sesi kalbimdeki soğukluğun milyon kat fazlasıydı, te-nime buz değdirmiş gibi üzerimden geçip gitti.

Tüm bu sözleri söylerken gözünü bile kırpmadı. Belki o zaman yumuşadığını düşünürdüm. “Kendini harcadığın yeter.” Kollarımı iki yanından kavradı ve neredeyse kendime gelmem için beni olduğum yerde sarstı. “Söylediklerimi duyuyor musun? Ağlama artık.” Durgunluğum karşısında daha fazla kızınca burnumu çektim. Gözlerimi ondan ayırarak parmaklarına baktım. Omuzlarımı morartacak kadar sıkıyordu.

“Tamam,” dedim. “Ben...” Ne söylemem gerektiğine emin değildim. Çocuğunun tehlikede olduğunu hisseden hangi anne sakın kalmayı başarabilirdi ki? Kollarımdaki acı, göğsümdeki acıyı bastırınca mantığımı devreye koyabileceğim kadar kendime getirmeye başardı.

“Omuzlarımı bırakabilirsin. Sanırım kendimdeyim.”

Ağlamanın durgunlaşma evresindeki o hıçkırık ağzımdan kaçmasaydı, Miraç tam olarak beni bırakacaktı ama tekrar ağlayacağımı düşünmüş olacak gibi elimi kavradığı gibi peşinden sürükleyerek havaalanı çıkışına doğru yürüdü.

“Miraç ne yapıyorsun?”

“Babaannemin aptal planına uymayacaksın! Çocuğun ülke içerisinde.”

Şaşkınlığım iç çekmeme karıştı.

“Ne biliyorsun? Zamir’in yerini öğrendin mi? Hem senin burada ne işin var? Miraç? Miraç!”

Bileğimden daha çok omzumun çıkacağından endişe duyarak sertçe elimi ondan kurtardım. Hiddetle bana döndü. Bavullarıyla yanımdan geçen insanların garip seyri altında uzun ince boyunu tam üzerime eğdi.

“Mir’e olan aşkımdan gözün görmüyor.”

Bu neyin açıklamasıydı?

“Zamir...” Diyecekken beni susturdu.

“Sana Zamir’i getireceğim. Sadece yanımda kal ve artık ağlama!” Sesi duyudan, şefkatten kilometrelerce uzaktı.

Şu an elimde ne vardı?

Aşkım... Sevgilisiyle beraber ülkeyi terk etmişti.

Oğlum... Babasıyla olduğunu zannederken, ölümün eşiğindeydi.

Cen ve Nazif Baba... Benim ne halde olduğumu bilmiyorlardı bile.

Evsiz, kimsesiz, tehlikeye açık korunaksız bir kuş gibi olduğum yerde titriyordum. Güç alacağım, kalbimden gelen duygu zerresi bile yoktu. Nefret, o hiç yoktu. Daha önce var olmuş muydu, haberim yoktu.

“Gözlerin doluyor, sakın... ağlama!”

Miraç... Şu an beni tutan bir tek o vardı. Tutmasa düşecek yaprak kadar sallantılı bedenim onun avuçları arasındaydı. Ağlamak istemediğim halde, gözümün kıyısından kaçan bir damla, Miraç'ın parmağına değdi. Beni hırlayarak geri ittiğinde gözleri normal bakmıyordu. Birilerini öldürebilecek kadar insan dışı görünüyordu.

“Nevin?”

Miraç'ın itmesiyle dengemi zar zor korurken kulağıma fısıltıyla ulaşan sese itibar etmedim.

“Nevin!”

Arkamı döndüm. Orta yaşlı bir adam bana bakıyordu. Arkasında iki tane, ondan daha genç adamlar vardı. Buğulu gözlerimin arasında yüzlerini seçemedim. Bir iki kırpıştırmadan sonra her şey netleşti.

“Siz... kimsiniz?”

“Kızım!”

Miraç arkamdan ruhumu emen bir sesle, “Arslan Şeker.” dedi.

Bedenimden aşağıya dökülen kaçınıcı buz kovası olduğunu hatırlayamayacak kadar kafam dolduğu için, farklı tepkiler vermeye başladım. Mide bulantım bunlardan biriydi.

Karşımdaki adam, beni yıllar önce sokağa terk eden *babam*dı.

Gözlerim birbirinin içine mi geçiyordu? Zemin üzerindeki nesnelerin yer değiştirme telaşı bakışlarımın arasında kayıyordu.

Sol yanımda hareketlenme fark ettiğimde oraya başımı çevirdim. Safra ağzıma doğru yükseliyordu. Gücümün son demlerinde olduğumu bildiğim için tutunma ihtiyacıyla elimi geri attım. Miraç'ın orada olduğunu biliyordum. Yanılmadı. Belime sarıldı; elimi tuttu. Kulağıma bir şeyler söylediği halde tam olarak işitemiyordum.

Yerin sallantısı geçince soldaki hareketliliği seçtim. Beni havaalanına getiren kadın ve bir koruma orada, öfkeyle karışık korkuyla bakıyordu.

Her şey buraya kadardı.

Her şey birbirine geçti.

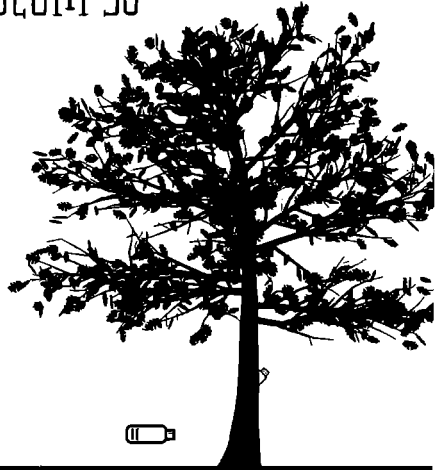
Hayatım yüz çevirdi.

Son demlerimin kıyısında hayallere daldım.

Mir'in gözleri, Zamir'in gülüşü, Cen ve Nazif Baba'nın ılık tebessümü...

Sonrası tamamen karanlık!

BÖLÜM 30

Bazı sesler işittim.

Gözlerimi yavaşça açar açmaz, çok parlak bir ışığın canımı yakmasıyla göz kapaklarımı yumdum. Projektörün bana dönük olması garipti. Kulaklarıma dolan sesler, beynimin kendine gelmesiyle daha da netleşti.

“Adam tüm süsü yuttu. Şeker hamuru o, seni cahil! Pastanın süsünü mideye gönderirken ne kadar itici olduğunun farkında mısın?”

“Pasta almış, getirmişsin. Ben yedim diye mi itici oluyorum?”

“Pasta daha kesilmedi bile, üstündeki süsü yutacak kadar mı baban seni doyurmadı?”

“Az önce yemekten kalktık. Tabagını önünden almadım, gördünüz.”

Elimi yavaşça kaldırdım. Gözlerimin önüne siper ederken yumuşayan göz kapaklarımin gerginliği azaldı. Saçma bir diyalog işitiyordum, yanılmıyorsam biri kesinlikle Cen’di.

Parmaklarımı araladım. Projektör sandığım şey aslında bir güneşti. Şubat ortasında parlak bir güneş...

“Susun!”

Kalın bir ses tüm saçma diyaloga son verdi

“Neşe?” Sırtımda sıcak bir el hissettim. “Sonunda uyandın.”

Sonunda derken?

Bana destek olduğu için oturmam kolaylaştı. Yattığım kol-tuğun hemen kenarındaki ayak uzatma pufuna oturdu.

“Miraç?” derken sesim birkaç ameliyat geçirmiş gibi cızırtılıydı. Birkaç kere boğazımı kazımak durumunda kaldım. Bir saniye sonra oradaki herkes başıma toplanmış, heyecan ve beklentiyle bana bakıyordu.

“Neşe, oh sonunda uyandın. Çok korktuk.” Cen hemen yanıma oturdu. Ellerimi eski samimiyetiyle sıkıca tutarken, diğer yandan Nazif Baba ellerini güven verircesine omuzlarımla üstüne yerleştirdi. Ona baktığımda gözlerinde akmayan yaşları fark ettim.

“Ne oldu bana?” diye sordum.

Miraç’ın yanından ince bir ses gelince hemen oraya döndüm.

“Günlerdir uyuyorsun.”

“Mihri?” Bana gülümseyerek el salladı. Bir eli de Miraç’ın omzundaydı. O da rahatsız olduğunu saklama gereği duymadan toz silker gibi omzunu silkti. Mihri ona hoşnutsuz bir bakış atıp tekrar bana gülümsedi.

“Biri bana neler olduğunu açıklayabilir mi?”

Hafızamı kaybetmiş gibi hissetmemin sebebini çok merak ediyordum.

“Nereden başlamamızı istersin? Hatırladığın en son şey ne?” Çok güzel soruydu. En son ne hatırlıyordum? Mir’in kollarındaydım, daha sonra Zamir’i emzirmiştim ve...

“Ah Zamir... Oğlum... Mir...” Heyecanla atıldığım sözü-mü yine bocalayan düşüncelerim kesti. Neden tam hatırlayamadığım acı hatırlar canımı yakıyordu? Gerçek ile hayaller birbirine karıştığı için sapla samanı ayırmam çok güçtü.

“O tatsız düşüncelerini şimdilik bir kenara bırak ve bana bak.”

Gözlerimi Miraç’a diktim. Mavi delici gözleri âdeta gözlerime kilitlendi.

“Tüm olumsuzluklar bir anda geldiği için küçük bir şok yaşadın. Bayıldın ve üzerinden iki gün geçtikten sonra yeni ayılıyorsun. Doktora götürdük. Fiziki hiçbir sorunun yok. Doktor biraz dinlenmeye ihtiyacın olduğunu ve bedeninin seni uyuttuğunu söyledi. Arada kendine gelir gibi olduysan bile uyumaya devam ettin. Şimdi tamamen ayık olduğuna emin olmalıyım.”

“Ne yapmamı istiyorsun?”

“İlk önce adını soyadını söyle, daha sonra Mir’in telefonda ne dediğini.”

Gözlerimi sıktım. “Nevin Şeker Toydemir. Mir ise... Ah!” Başıma saplanan koca ağrıya iki büküm oldum. Herkes adı-mı haykırıp bana yardım etmeye çalışsa da ağrı geçene kadar tepkisiz kalmayı tercih ettim. Biraz sonra başımı kaldırdım. Gözlerimden yaşlar dökülüyordu.

“Zamir...” Lafzı ağızımdan çıktı. Nazif Baba’ya döndüm. “Zamir donuyor, baba. Mir’in yanında değil.”

Bana kaşlarını çatı. “Ne demek değil?”

“Şimdi hatırlıyorum. Beni havaalanından zorla yurtdışına çıkaracaklardı. Mir, Zamir’i de alıp Amerika’ya gitti.”

“Sana haber vermeden mi?”

Başımı deli gibi sallayıp Cen’e döndüm. Onların bu konu hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Her şey iki gün içerisinde geliş-mişti ve ben onlara haber vermeden önüme sunulan teklifi kabul etmiştim.

“Hastaneden çıkacağımız günün sabahı uykudan uyandım ve bebek pusetinde Zamir yoktu. Mir’e bakmak için ayağa kalktığımda odaya Yıldız Toydemir girdi. Elinde tebrik çiçeği vardı. Söylediğine göre kapının önündeyken kötü haberi almıştı. Bana Mir’in Zamir’le Amerika’ya gitmek için yola çıktığını söyledi.” Sesli bir hıçkırık koy verince Miraç küfrederek benden uzak bir noktaya gitti. Onun yerine Nazif Baba oturdu. Can kulağıyla anlattıklarımı dinliyordu. “Ben ilk inanmadım. Bunu kabul edemezdim. Mir asla oğlumuzu benden koparmazdı. Telefonumu aradım ama hiçbir yerde bulamadım. Üstümü giydim, onunla beraber arabaya gittim. Söylediklerine güvenmiyordum, nasıl güvenebilirdim ki? Sonra adamlarına emretti. Mir’e telefon ettiler. Konuştum. Benden nefret ettiğini, oğlumuzu...” Hıçkırdım. “Zamir’i Yasmin’le büyütme için yeni bir hayat kuracağından falan bahsediyordu. O an ağlamaktan dolayı mantıklı düşünemiyordum. Bir yanım Mir’in bebeği benden uzaklaştırmasını saçma buluyor, öteki yanımsa neden olmasın diyerek bana ihanet ediyordu.” Burnumu hızla koluma sildim. Adab-ı muâşeretini düşünecek halim yoktu. Kalbim yine o gün havaalanında olduğu gibi ağrıyordu.

“Bebeği benden rahatça alabilmek için 9 ay boyunca sevgili rolü oynadığını, bebeği çok istediğini ve artık beni hayatından çıkartmak istediği için böyle bir şey yaptığını söyledi. Yıkıldım! Mir belki Emir olduğu zamanlar bana oyun oynamış olabilirdi ama asla bebeği annesinden ayıracak kadar kötü kalpli olamazdı. Benliğim hâlâ inkâr ediyordu ama Mir nefretini haykırıyordu.”

“Telefondaki Mir miydi?”

Gözyaşlarımı kuruladım. Miraç’a döndüm.

“Be... ben öyle sanıyordum. Ta ki... havaalanına kadar...”

“Sana ne teklif edildi?” Soru Mihri’den geldi.

“Sus bir Mihri, ilk önce Mir’in telefonda ne dediğini öğrenelim. Sonra oraya geleceğ zaten.” Cen yine Mihri’yi azar-

layınca ortada kızgın bakışmalar döndü. Cen ve Mihri birbirine, Nazif Baba Cen'e ve Miraç bana bakıyordu.

“Mir bana, seni bir daha görmek istemiyorum, sakın karşıma çıkma. Bu zamana kadar zor dayandım. Her şey seni aldatmak içindi. Oğlumdan da uzak dur, dedi ve kapattı. Kafamda soru işaretleri belirdi o an, çünkü Mir durduk yere asla bu kadar hiddetlenmezdi. O an şok olduğum için doğruyu yanlış ayırt etme gücüm çok zayıftı, söylediklerini kabullenmekte zorlanıyordum. Beni dinlemesi gerekiyordu. Hemen babaanneye döndüm ve beni oğluma götürmesini istedim. Mir ile durum ne olursa olsun oğlumdan asla ayrılamazdım. O da şart koştu. Mir'in nerede olduğunu söylemesini istiyorsam, ilk önce meşhur USB'nin nerede olduğunu ona söylemem gerekiyordu. Yine o aptal bellek içindi her şey. İlk önce oğlumun nerede olduğunu sordum. O öğle uçağıyla Amerika'ya uçmuşlardı ama hangi şehir olduğunu ben ona belleğin yerini söyleyince diyecekti.”

Bir süre durup soluklandım. Diğerlerine de söylediklerimi idrak süzgecinden geçirmesi için zaman verdim. Tüm gözler devam etmem için bana çevrilince başımı salladım.

“Ona yerini söyledim. O da hangi eyalet olduğunu söyledi. Oakland'daki evine gitmiş. Benim için de sahte vize işlemleri yaptırdı. Bu kadar kısa sürede nasıl hazır etti hiç anlamadım, sorgulamadım. Ertesi güne San Francisco'ya bilet almış, oradan Oakland'a geçiş yapıp Mir'in yanına gidebilecekmişim. Gözünün önünden ayrılmamı istemediği için yardımcısı sarı cadıyla beraber bir gece geçirip ertesi günü öğle uçağına binmek üzere havalimanına gittim.”

“Sonra nasıl kurtuldun ellerinden?”

Mir ile son konuşmamı ve başıma gelenleri hızlıca bir anlattıktan sonra Miraç'a baktım. “O anda karşımda Miraç'ı görünce dalgaların arasında boğuşurken tutunacak dal bulmuş gibi rahatladım. Mir'in telefondaki haykırıışları hâlâ kulağımdaydı. Zamir, Mir'in yanında değil baba.”

“Babaannemin tipik oyunları işte.” Arkası bize dönük olan Miraç elini konsola geçirdi. “Büyük ihtimal hastane çıkışında senin ağzından belleğin yerini öğrenebilmek için bir kumpas kurdu. Mir’in sesini kaydedecek ve kullandığı kelimeleri programla birleştirerek telesekreter gibi onları söyleyecekti. Sen de o anda o kadar üzgün ve perişan halde olacaktın ki kuş gibi ötmekte bir sakınca görmeyecektin. Belki de o konuşmalar Yasmin’e edilmişti, sana değil.” Bana doğru gelirken gözlerindeki o ışıktan korktum. “Zamir hâlâ Türkiye’de ve büyük ihtimal İstanbul içinde. Mir’i de aynı tezgâhla bir yerlere göndermiş belli ki.” Amerika’nın oyun olduğunu şimdi kavırıyordum. Kısa sürede sahtekârlıkla vize hazır edilmezdi. O an hiçbir şeyin farkında değildim ki.

Nutkum tutuldu. “Babaannen gerçekten...”

“Evet,” diyerek sertçe sözümü kesti. “Babaannem olacak o yaşlı cadı, her şeyi yapabilecek bir güçte ve sen ona oğluna karşılık aradığı en önemli şeyi verdin. Şimdi oğlunu kurtarmak için başka bir yol aramamız gerekiyor.”

“Vermedim.”

Ortamda derin bir sessizlik oldu. Herkes ne demek istediğimi anlamaya çalışıyordu. Öfkeyle volta atan Miraç bile durup bir iki saniye öylece baktı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Oğluma hasret olabilirim ama şuurumu kaybetmemiştim, çok şükür. Ona belleğin yerini söyledim ama doğru adres vermedim.”

Cen kolumdan hafifçe dürttü. Sabırsız davranıyordu.

“Puzzle gibi ayrı ayrı konuşma. Parçaları arka arkaya sırala.”

“Belleği bir ağaç altına sakladım. Hamileyken Mir’in ani çıkan bir iş toplantısı için Bodrum’a gitmesi gerekiyordu. Ben de ona eşlik ettim. Aynı gün gidip döndük ama hava değişikliği olduğu için mutlu olmuştum.”

“Eeee?” Bu seferki sabırsız kişi Mihri’ydi. Omuz silktim.

“Babaannene Bodrum’a gittiğimiz zaman onu şu ağaçların altına sakladım dedim.”

Kimseden ses çıkmadı. Yüzlerini teker teker gezerken “Ne var bunda?” diye bir yorum geldi Mihri’den.

“Gittiğimiz otel kent ormanına bağlanıyor. Ünlü V şeklindeki ağacın dibinde gizli bir kutunun içinde, dedim.” Yine kimseden ses gelmeyince, acınası hayatımın ortasına doğru kahkaha attım. *Gülerim ben ağlanacak halime*, şarkısı arka fonda gelse hiç şaşırtıcı olmazdı.

“Sarı çizmeli Mehmet ağa! Kent ormanında yüzden fazla ağaç var ve bazıları V şeklinde budanmış. Bak sen şu işe...”

Nazif Baba ilk jetonu düşen olarak altın madalyayı hak etti, onu Cen ve Mihri aynı anda takip ederken, Miraç başını eğdi. İçten içe onun da güldüğünü düşünerek keyiflendim. Tabii ki gülümsemem arkasından büyük bir ağlamayı beraberinde getirdi.

“Oğlum...” diye feryat ettim. Diğerleri bunu işiterek gülmelerine son verdiler. Ne yapacaklarını bilseler muhtemelen yerlerinde böyle oturmazlardı. Omuzlarımdan sertçe çekilince başımı kaldırdım.

“Sana kaç kere ağlamamanı söyledim ben!”

“Elimde değil! Oğluma doyamadım. Kokusunu çok özleyorum, Miraç. Zamir olmadan yaşamak ağır geliyor.”

Miraç hırlayarak odadan dışarı çıktı. Burnumu çektim. Böyle davranmasına sinir oluyordum. Beni anlayacak hisleri taşımasa bile bu kadar gaddar olması gerekmiyordu. Kalbim zaten acıyordu. Üstüne kötü davranılması hiç de tahammül edebileceğim şeyler değildi. Nazif Baba Cen’i nasıl kaldırdı bilinmez sol yanımdan sıkıca sarıldı.

“Üzülme, bulacağız onu.”

Mihri onu destekledi. “Tabii ki bulacağız. Bir tanecik yeğenimin başına kötü bir şey gelmez. Emin ol.” Burnumu çekip başımı kaldırdım.

“Babaannen ona zarar vermez, değil mi?”

“Vermez tabii.”

Güven verircesine bakan yeşil bal gözlerine aksini iddia edecek kararlılığı gösteremedim.

Nasıl derdim, babaannesinin aslında anne-babasının katili olduğunu ve oğlumu öldürebileceğini...

BÖLÜM 31

İyi bir düşün insanı kendine getirme özelliği müthişti. Kirinden ayırmak dışında doğru düşünme yetisine ulaşmada kolaylık sağlıyordu. Şimdi daha sağlıklı ve ağlatmayı amaçlayan her bir düşünceye karşı daha soğukkanlıydım. Saçlarımı küçük havluyla kurularak salona doğru yürüdüm. Bir yandan daha önce gelmediğim bu evi inceliyordum.

“Baba,” dedim, çay bardağını sehpaya bırakan Nazif Baba’ya dönerek. “Bu evi ne zaman aldınız?”

“Aslına bakarsan burası bizim evimiz değil.” Mihri kendi çayını kupaya doldurmuş, bana da aynısından getirmişti. Gülmseyerek elinden aldım.

“Kimin evi peki?” Gözlerim modern ve rahat koltuklarla döşenmiş alanda gezdikten sonra, klasik televizyon ünitesine dizilmiş film ve oyun DVD’lerine baktım. Uyandığım yere doğru döndüğümde çatı katında olduğumuzu fark ettim. Çünkü salonun yarısını aydınlatacak hafif eğimli ve gökyüzünü görebileceğimiz camekânlı bir bölme mevcut-

tu. Gözüme güneş ışığının vurma sebebini şimdi daha iyi anlıyordum.

“Ağabeyimin,” diye açıkladı Mihri. Ona döndüm. Hangi ağabeyi olduğunu sorma konusunda kararsızdım. Cen ve Miraç’ın ortalıkta görünmemesi üzerine devam etmesi için kaşımı kaldırdım.

“Miraç abimin.”

“Onun daha çok izbe, korkulukların olduğu bir yerde yaşadığını hayal ediyordum.” Mihri sırttı. Sırtını geriye yaslar-ken bana katıldığı her halinden belliydi.

“Miraç ağabeyimin aklından geçenler beni bile korkutur. Karanlık yanı varsa bile yumuşak kalbi onu gölgeliyor.”

“O yumuşak kalbinin bile dikenleri mevcut, bu yüzden dengesiz ruh hali karşısında sarsıntı geçiriyorum.” Tüm bu dengesizliğinin bir ucu o beyaz haplara dayanıyordu.

Nazif Baba homurdanınca ona döndüm.

“Bir zamanlar, bu tür anormal davranışları çok iyi tanıdığım biri yapıyordu, biliyor musun Mihri? Neşe ablan da abin için o tür hareketler sergilemekten çekinmiyordu. Bizi korkutan halleri vardı. Düşünsene melek gibi kız, abini görünce kötü cadıya dönüşüyor.” Mihri sırtımadı, utanmadan kahkaha attı. Kaşlarımı çattım. En çok hangisine sinirlendiğimi kestiremeden aklımı eski günler aldı. Nazif Baba’nın bahsettiği zaman nereden baksan bir seneyi buluyordu. O gecen bir senenin içinde ne çok şey yaşanmıştı.

Özellikle Mir hayatıma girdikten sonra...

Sıfırdan bir sevgi yeşermişti, dallanıp budaklanırken bir canı tarafından dalları kesilmişti; en büyük ihanet de oydu. Aklıma bir söz geldi: *Ağaca balta vurmuşlar, sapı benden demiş.* Kalbimde hissettiğim büyük aşk, aslında kendime ihanetti. Bir dalı kesik ağacımın aylar sonra meyve vereceğini hiç düşünmemiştim. Şimdiyse o balta meyvemi de benden koparıp almıştı.

Yine bin bir düşüncenin kafamı halsiz bırakması üzerine konuşan ikiliye döndüm.

“Cen’i yetiştirme konusunda fazla rahat davranmışsın Nazif Amca, 30 yaşını geçmiş koca bir bebek. Çok bildiğini sanan cahil bir bebek.”

“Cengo tek oğlumdu. Neşe ile birlikte kardeş gibi büyüdüler ama bilirsin, karakteri rahat...”

“BABAM!”

Haykırışım yüzleri bana çevirdi. Başıma saplanan ağrıya bir yenisi eklendi. Ruhumun çektiği sancıların bedenimdeki bağlantısıyla ne kadar yaşayabileceğimi bilmiyordum. Elleri mi kafamın iki yanına yerleştirdim.

“Neşe iyi misin?”

“Babam olacak o adam da havaalanındaydı. Karşıma çıkma cesaretini bulmuş sonunda.”

Nazif Baba yere çevirdi bakışlarını. Sıkıntılı durgunluğuna Mihri’nin üzüntülü ifadesi eşlik etti. Hayretler içerisinde arkama yaslandım.

“Siz biliyorsunuz!”

“Sen bayıldığında hemen hastaneye o götürmüş. Yanında bekledi, durumunla yakından ilgilendi.”

Bir müsibet bin nasihate bedeldi!

Babamla görüşebilmek için hayatımın en büyük kazığını yemem gerekiyordu ki hiç sekmeden yolunu bulmuştu. O beklenen günün kaçıışı yoktu.

“Onunla görüşmek istiyorum.”

“Bu akşam geleceğini haber vermişti. Senin uyandığını ona söyledim.”

“Nazif Baba...” Ne söyleyeceğimi önceden kestiren sakin ifadesinin tek bir açığı yoktu. “Sen onunla nereden tanışıyorsun?”

Kaşlarını havaya kaldırdı. Bir süre yarı dolu çay bardağına baktı. Düşüncelerini topladığının farkındaydım. İhtiyacı olan zamanı ona verirken söyleyeceklerini hazmetmek için kendi içimdeki özsaygıyı korumayı düşünüyordum. Ben de bir ebeveindim. Her ne kadar bir haftalık yavrumun annesi olmayı becermeye çalışsam da bazı konulara ılımlı yaklaşmam gerekiyordu.

“Baban benim arkadaşım!” diye yapılan bir girişim beklediğim şey değildi.

“Ne?” diye ciyakladım. “Bunca zaman sen babamla görüşüyor muydun?”

“Evet, senin her yaptığından haberi vardı.”

Elimdeki kupayı koyacak bir yer bulamayınca yere bıraktım ve öne doğru kaydım.

“Daha detaylı anlat, baba!”

Nazif Baba’nın gözleri Mihri’ye kayınca genç kız oturduğu yerde toparlanma girişimine kalktı.

“Ben çayımı tazeleyeceğim. Siz rahatça konuşun.”

“Hayır, kızım otur. Yanlış anladın, senden çekinecek değilim.”

Mihri ne yapması gerektiğine emin olamayınca karar vermem için bana baktı. Gözlerimi kırparak başımı salladım. Her ne kadar büyük ağabeyi oğlumuzu benden kaçırmış -ya da kaçırmamış- olsa da Mihri her zaman kardeşim olarak kalacaktı.

“Baban benim ilkokuldan beri dostluğunu kaybetmediğim çok yakın arkadaşım. Zamanında evli olduğu halde bir kadınla ilişki yaşadı. O zamanlar ailevi olarak çok sıkıntı yaşıyordu. Mutluluğu dışarıda aradı ama bu büyük bir pişmanlığı beraberinde getirdi. Annen sana hamile olduğu haberini verdi. O günden sonra annene çok iyi baktı ama onu tanıyamadı.” Konuşmasına ara verirken gözleri benim üzerimdeydi.

Buraya kadar durumu nasıl karşıladığımı görmek istiyormuş gibi cevapları yüzümden almaya çalıştı.

“Devam et, lütfen.”

“Annen hırs meraklısı bir kadındı. Babandan hep daha fazlasını bekledi. Hem maddi hem de manevi... Bu yüzden kaçamak başlayan ilişkiden hep nefret etti. Sonra bir gün senin dünyaya gelme haberini duyduk. Ani bir doğum olduğu için Arslan sizin yanınıza ancak sen doğduktan sonra gelebildi. O günden sonra da sık sık seninle ilgilendi, seni çok sevdi.”

Elimi kaldırdım.

“Affedersin ama hatıralarımda babamla olan tek bir anımın olmamasına ne diyeceksin? O överek anlattığın adamın beni sevmiş olabileceğine ihtimal vermiyorum.”

“Evet, bunu tahmin edebiliyorum. Doktorlar senin travma yaşadığın için geçmişteki bazı şeyleri hatırlamayacağını söylemişti. Zaten yaştın da küçüktü.”

“Yenge sen ne travması geçirdin?”

“Bekle, Nazif Amcan oraya doğru geliyor canım.” dedim Mihri’ye doğru.

“Sen 8 yaşına bastın. Baban o akşam yine size gelmiş. Annenle kavga etmişler, sen de uykudan uyandığında annen artık sana bakamayacağını, hayatının en büyük hatasını yaptığını söylemiş. Baban seni evli olduğu kadının yanına götüremezdi. Bu yüzden kalacak yere ihtiyacın vardı. Benden rica etti. Seni almamız için eve çağırdı. Birkaç gün yanımızda kalırken o da mantıklı bir karar vermeye çalışacaktı. Kabul ettim. Zaten Cengo’yla canımız sıkılıyordu. Sevimli bir kız çocuğu kadın olmayan ailemize bir neşe katar diye düşündük.” Bakışlarımız keşişti. “Hayatımızın en büyük neşesi oldun.” Ağlamayacaktım. Aidiyet hissettiğim koruyucu ailemi çok seviyordum.

“Biz seni almaya gelirken, annen babana çıldırmış gibi saldırmış ve seni kapı dışarı etmiş. Baban engel olmaya çalışmış ama...”

“Yapma baba ya,” diyerek ayağa fırladım. “Tamam, hafızamın 8 yaş öncesi yok belki ama o geceyi çok iyi hatırlıyorum. Ben yalvarırken o bana tepeden bakıyordu. Elini kaldırmadı, annemi durdurmadı. Beni sokağa attığında bir süre evi izledim. Dışarı çıkıp peşimden gelmedi bile!”

“Bu senin kafanda kurduğun bir dünya. Akşam öz babanla konuşurken bunun doğru olmadığını kendi gözlerinle göreceksin. Annen evet seni sokağa attı ama baban seni hep aradı. O akşam Cengo’yla seni almak için evin sokağına girdik ama köşede bir tinerci vardı. Elinde jilet gibi keskin bir oyuncak taşıyormuş. Seni savunmasız görünce, kaybettiği mantığıyla sana saldırmış. İki dakika önce gelseydik, o halde görmeyecektik. Çok korktum.” Gözlerinden korkuyu okuyabildiğim için ben de korktum. Hâlâ izleri olan koluma bakarken ürperdim.

“Hemen bir taksiyle hastaneye götürdüm. Sonrasını biliyorsun, hep bizimle birlikte yaşadın. Üniversiteye kadar seninle ilgili tüm giderleri baban karşıladı. Özel üniversitelerde, iyi bir kolejde okumanı istedi ama senin tercihlerin Cengo’yla eşit olmalı. Benden asla fazlasını istemedin, asla gözün yükseklerde olmadı. Bazen maddi durumum kötüye gidiyordu, emekli maaşımın yetmediği zamanlarda evde doğru dürüst yemek bulamıyorduk ama sen tek bir şikâyet etmeden bizimle o kuru makarnayı gülererek yiyecek kadar yetinmeyi bilen bir kız oldun.”

“Bir kez olsun yanınızda yaşarken pişmanlık hissetmedim. Hatta her Allah’ın gününde öz ailem olmanız için dua ettim. Soyadımın sizinkiyle aynı olmasını, gerçek babamın sen olmanı...”

Nazif Baba yerinden kalktı. Yanıma geldiğinde sıcacık kollarına sığındım. Ne kadar büyürsem büyüeyim asla içimdeki bu küçük kız büyümeyecekti. Tüm dertlerimden kurtulduğumu hissederken bebeğimin yokluğu ateş gibi bağırimi yakınca geri çekildim.

“Baba, bebeğim... Onu nasıl bulacağız? Sığamıyorum buraya, dayanamıyorum onsuz. Kokusunu çok özledim. Minicik bedeni şimdi kim bilir nerelerde yaşam savaşı veriyor. Baba o ölürse ben nasıl yaşarım?”

“Şşşt... Hep kötüsünü düşünüyorsun. Sana söylemeyecektim ama bu kadar acı çekerken daha fazla saklayamam, bilmen gerekiyor. Miraç babaannesiyile ilgili bir duyum aldı. Galiba bebeğin yerini biliyorlar. Cengo da onunla gitti.”

“Ne? Neredelermiş?”

“Bilmiyorum. Hâlâ aramadıklarına göre bulamadılar.”

“Baba biz de gidelim.” Ayağa fırladım. Elinden tutarak çektiştirken evin çelik kapısı açıldı.

Gördüklerim gerçek miydi?

Miraç’ın kollarında mavi ayıcıklı battaniyesine sarılı bir şey vardı. Kalbim hızla pompalanırken karnımda oluşan heyecan göğsüme doğru çıkıyordu.

“Mi... Miraç?”

Yüzü ciddi idi ama mavi gözlerinde keskin bir ışık parlar-ken bana doğru yürüyordu. Gözlerim arkadaki Cen’e kaydı. Hep gülen çehresi bu sefer somurtkandı. Kafam karıştı.

Bebeğim ölü müydü? Korku ve sevinç birlikte yaşayamı-yordum. Biri daha ağır basarken nefesimi tuttum.

“Sakin ağlayayım deme!”

Gözlerimden akmayan yaşları benden önce fark etti. Birkaç kere kırptırdım. Ellerimi uzattığımda kollarım titriyor-du. Hâlâ bana vermediğini görünce bakışlarımı kaldırdım.

“Güzel! Eğer bir daha ağlarsan kötü olur. Şimdi al bakalım, annesi.”

Oh çok şükür!

Kollarıma aldığıma inanmadığım oğlumun uyuyan yüzünü görünce sanırım bu mutluluk bana fazla geldi. En son gözlerimin karardığını hatırlıyordum.

“Siz erkeklerde annelik içgüdüsüne nazaran hiçbir hissi duygu yok. Bu yüzden kadınların koruma ve bakma yetenekleri sizden daha üstün.”

“Dedi, bayan çokbilmiş cadı.”

Gözlerimi açtım. Kendi yatağında yatıyordum ve açık odanın açık kapısından içerideki konuşmaları duyuyordum.

Rüyamda bebeğimi koklayabildiğim için çok mutluydum. Kollarımın arasından olmadığını görünce gözümden bir damla aktı. Zamir’i çok özlemiştim. Bu hasretle kavruluyordum. Oturur pozisyona geçerken dizlerimi kendime çekip başımı yasladım. Tam o sırada salondan bir ağlama sesi geldi. Hızla başımı kaldırdım.

“Al, bak! Gördünüz mü? Uyandı işte. Nazif Baba senin bu oğlun çok gürültücü.”

“İnsana takılan susturucu icat etmemişler kızım, yapabileceğim bir şey yok.”

Yataktan fırladım. Koşarak salonun kapısına vardığımda herkes kapıdaki patırtıya bakıyordu.

“Ah, gördüklerim... Rüya değil mi? Zamir! Oğlum burada...”

“Evet yenge,” dedi Mihri. Zamir’in kolunu kaldırdı. “Anneye merhaba de ufaklık.”

Koşarak onu halasının kollarından aldım.

“Aman sakın, tekrar bayılma.”

Oğlumu aldığım gibi hemen koltuğa oturdum. Mis kokusunu içime çektim. Nefes alıyordum! Bu ne büyük bir nimetti. Kalbimdeki tüm acılar yavaşça sönüp gitti. Benim bir tanecik yavrum, sonunda kollarımın arasındaydı. Öptüm, doyasıya öptüm. Kokusunu içime çektim.

“Dünyayla bağlantısını kesti.” Yanımda biri yorum yaptı. Kimliğine bakmak için sonunda gözlerimi oğlumdan ayırdım.

“Babacım, oğlum...” diyebildim. Gözümden damlalar fi-rar etti. Mutluluğum için hıçkırarak ağlamamamın bir nedeni vardı. Kendimi tutmamın tek sebebi Miraç’ın ağlama konu-sundaki sıkıntısıydı. Onu görmek için bakındım ama Mihri “Miraç Ağabeyim çıktı,” deyince omuzlarımı düşürdüm.

“Oğlum neredeymiş Cen? Onu nerede buldunuz?”

“Bilmiyorum ki.”

“Beraber değil miydiniz, Cengo?” diye sordu babası.

“Valla baba, buradan çıkarken birlikte gittik ama sonra te-lefon geldi. Miraç beni depo gibi bir yerin önünde indirdi. Bana orada beklememi, biri gelirse telefon edip ona haber vermemi istedi. Saatlerce bekledim kimseler uğramadı. Son-ra bir geldi ki arabanın arka koltuğunda bir bebek! Nereden buldu, getirdi haberim yok.”

Miraç yine benim hayatımı kurtardı. Bana yaptığın iyilik-lerin asla geri ödemesini yapamazdım.

Miniğim ellerimin arasında kıpırdanırken Mihri hemen biberonla geldi.

“Karnı acıktı, yenge. Sen uyurken altını değiştirdim, uyan-masını beklerken mamasını hazırlamıştım.” Minnetle gü-lümsedim. Henüz yeni yeni duygularımı kontrol altına alı-yordum. Zamanla oğlumun bakımını yine elime alacaktım.

Kıymetlimin kokusuna doyamadım. İçime çekmekten burun kanallarım koklama işlevini kaybetti. Mutluydum, çok şükür artık oğlum yanımdaydı. Geri kalan sorunların zamana ihtiyacı vardı.

BÖLÜM 32

Akşam yemeğinden sonra kapı çaldı. Nazif Baba bana bakıyordu. Gelenin kim olduğunu iyi bildiğim için meraklanmadan kapıyı açtım.

Karşımda 60'lı yaşların başında bir adam vardı. Siyah saçlarına yılların ağırlığını belli edercesine beyazlar serpilmişti. Biçimli burnunun hemen altında kalın bir bıyık vardı. Göz yapısı aynı benimkiler gibiydi. Üzerindeki kaliteli takım elbiseden çok zengin olduğunu anlayabiliyordum. Kötü düşüncelerimi dışarıda bırakmayı amaçladım.

“Hoş geldiniz, buyurun.”

Elinde çiçek olduğunu içeri girdiğinde fark ettim. Arkasında bir adam belirdi. Elinde birçok paket vardı.

“Bunları size getirdim.”

Hayatımda ilk defa böyle bir sahneyle karşılaşıyordum. Tanımadığım yabancılardan hediye kabul etmek gibi bir meziyetim olmamıştı. Ne diyeceğim konusunda kararsızdım. Sonunda “Şuraya bırakabilirsiniz,” diyerek kapı girişini işaret ettim. Şoför olduğunu düşündüğüm adam gülümseyerek söyleneni yaptıktan sonra geldiği gibi gitti.

Babam, Muhterem Arslan Şeker. İsmi bile marka olabilecek kalitedeki adamın oteller zinciri ile çok tanınan bir siması vardı. Tabii o gelmeden önce hatırlayabilmek için Google araştırmalarında buldum kendimi.

Önceden adını bile duymak istemiyordum. Bu yüzden bir kez olsun onu bulmak umuduyla adını araştırmadım. Zaten otelin adını kendi adıyla kullanmıyordu. Nazif Baba'dan duyduğum kadarıyla dedemin dedesinden kalan bir altyapıya sahipti kurumsal kimliği. Eklenerek değişen kuşak farkının son ucunda ben yer alıyordum, çünkü babamın benden başka çocuğu yoktu.

“Nevin... Sana sarılabilir miyim?”

“İçeriye buyurun, önce konuşalım.”

Hayal kırıklığıyla ışığı sönen gözleri gülümsedi. Sakince başını salladı. Nazif Baba ile karşılaştıklarında erkeklerin sevinç gösterilerini izlerken buldum kendimi. Kucaklaştıktan sonra yan yana oturup görüşmedikleri zamanın üzerinden geçtiler.

Ona yaklaşacak yollar arıyordum. Yıllarca bana yabancı olan bu adamı hemen babam diye kabul edebilecek samimiyet sınırını genişletmeye isteğim var mıydı bunu anlamaya çalıştım.

Çaylar içilirken kaçamak gözlerim hep üzerindeydi. Espri anlayışı bize uyuyordu. Eğlenceliydi de. Ciddi, kasıntı adamlardan oldum olası hoşlanmıyordum.

Cen ile aralarındaki yakınlık keyfimi kaçırabiliyordu. O babamı benden daha çok hatırlıyordu. Konuşmalarına bakılırsa benim arkamdan iş çevirip buluşuyor bile olabilirlerdi.

Zamir ağlayınca yerimden kalktım. Arkamdan sohbetin kesildiğini fark ettim.

Oğlumun bakımını tamamladıktan sonra mis kokusunu içime çektim. O sırada babamın elindeki küçük bir kutuyla içeri girdiğini gördüm.

“Gelebilir miyim?”

“Tabii buyurun.”

Hiçbir zaman resmiyeti sevmeyen benim, kurduğum en büyük engel bu olmalıydı.

“Bu senin için,” dedi, kutuyu uzatırken. Zamir’i yatağına yatırdım. Elindekini dikkatle alırken yüzüme bakıyordu. Kırmızı bir kutuydu. İçinde benim hiçbir zaman hatıralarımdan çıkarmadığım bileziğim vardı.

“Bu bileziği hatırladın mı?”

Bir bayram sabahı almıştım. Bakkala gelen renkli bileziklerden biriydi. Adi olduğu için sürekli eğilip bükülmesinden dolayı yamulmaları vardı. Takı takmak okulda yasak olduğu için eve geldiğim zaman mutlaka koluma takar öyle gezerdim. Bir zamanlar hayatımdaki en değerli şeydi. Silik anılarda babamın gülen yüzü geçti.

“Bunu nereden buldunuz?”

“O gün hastanede koluna pansuman yaparlarken çıkarmışlardı. Kaybolmasın diye aldım.”

Bir şey söylemedin. Yıllardır onu saklaması göğsüme sevgi damlatıyordu. Konuyu açan kendisi olduğu için yaptıklarından dolayı şu an ne hissettiğini anlamaya çalışıyordum. Üzgündü. Zamir’in yatağının yanında emzirirken oturduğum koltuğu gösterdim.

“Sanırım sizinle konuşmamız gerekiyor.”

“Siz demesen olur mu?”

“Bu konuşmadan sonra karar vereceğim.”

Ağırdan alarak başını salladı. Koltuğa oturduğunda ben odada yavaşça dolaşıyordum.

“O gün... Neden o kadının beni sokağa atmasına izin verdiniz?”

“Vermedim.” Hızlı cevabı şaşırttı. “Tam aksine sana asla kötü davranmamasını söyledim. Beni dinlemedi. Seni sokak

kapısına götürürken arkam dönüktü. Sen çığlık atarak yalvarırken çoktan dışarı çıkmıştın, o da kapıyı kapatmıştı. Bağır-dım, kızdım. Seni bulmak için peşinden koştum. Bulduğum-da Nazif taksiye biniyordu. Ona seslendim, bana hastaneye gelmemi söyledi. Çok korktum. Sana bir şey olacağını duy-mak, benim için hazmedilir değildi. Ne yazık ki evli olduğum süre boyunca eşim bir çocuk dünyaya getiremedi. Sen bana babalığı yaşatan tek evlattın ve ben onu bile koruyamadığım için hayatım boyunca acı çektim.”

Google’daki iş adamı fotoğraflarına bakarken ve otellerini zincir halatlarıyla gücüne güç katarken pek öyle durmuyordu.

“Her yaptığımdan haberin oluyor muydu?”

“Bu evlilik haricinde evet. Bilseydim izin vermezdim.”

Keskin bakışlarından huzursuz oldum. Babamın koruma güdüsüyle bu şekilde tepki göstermesi normal bir durumdu. Ancak benim burun çevirecek kadar hoşnutsuz bir tutuma girmem onun suçuydu.

“Mir ile evliliğimden pişman değilim.”

“Yaşadıklarını biliyorum, Nevin. Sakın bana onu savunma.”

“Hayır, *baba!*” Ah! Nazif Baba’dan alışık olduğum içim kelimenin ağzımdan kaçmasını engelleyemedim. Bir anlık refleks, boş bulunma artık her ne deniyorsa ona takıldım.

Fakat *babamın* yüzündeki değişim inanılmazdı. Sevincin-den her an ağlayabilirdi. Bir kelimenin verdiği bu mutluluk etkisi üzerine derin bir düşünceye daldım.

“Kızım... Bir daha söyle, yıllardır bu anı bekliyorum.”

Güçlü hissettiğim anla baş başayken, “Baba,” dedim. “Size, resmi olmadan ‘*baba*’ diyeceğim. Ancak bazı şartla-rım var. Takdir ederseniz ki kolay kolay kabul edemeyece-ğim bir konu.”

“Sen ne istersen.”

Koskoca otel kralını pabucumun altında ezecek kadar küçültebiliyordum. Belki de bu durum geçmişteki yalnız hissettiğim anların diyetiydi.

“Öncelikle, aramızdaki bu engellerin aşılması için zamana ihtiyacımız var. Yani benim koşup boynunuza sarılacak, öpecek kadar yakın olmam öyle kolay değil. Zamanla olacak. Bu yabancılığı giderip size alışmam gerekiyor.”

“Kabul ediyorum.”

Elimi kaldırdım. “Lütfen konuşmamın bitmesini bekleyin.” Odanın kapısından dışarıya başımı uzattım. Nazif Baba ve Cen kendi aralarında sohbet ediyordu. Kapıyı kapattım.

“Mir’in başı dertte olabilir. Dahası benim de başım dertte.”

Kahverengi gözleri kurdun dikkatiyle kısıldı. Hemen savunmaya geçerken söyleyeceklerimin fark etmeksizin yerine getirileceğini belli etti.

Ona meşhur USB’de izlediğim videodaki görüntüleri tek bir sahne atlamadan anlattım. Babam dinledikçe başını ağır ağır sallıyordu. Düşünceyle bıyıklarını sıvazlıyordu. Aklından geçenlerin ne olduğunu merak ediyordum.

“O videoyla Yıldız Toydemir’i hapse gönderirsek eğer Mir’e olacakları düşünüyorum. Holding hisseleri düşer, iflas boyutuna ulaşan büyük zararlarla savaşıyor. Bu kriz onların sonunu getirebilir. Bunun altından kalkabileceğine inanıyor musun?”

Oğlum artık bendeyken Mir’in masumluğuna inanıyordum ve ona asla zarar gelmesini istemiyordum. Bu yüzden babamın ne kadar gücü varsa kaybettiğimiz günlerin telafisinde kullanacaktım.

“Sanırım kalkamaz. Yani Mir çok zeki ve çalışkandır. Yıllardır dedesinden beri Toydemir ailesinin yönetiminde kalan koltuğunun savaşını verdi. Benimle hile yaparak evlenmiş olsa bile asla bana zarar verecek hareketi olmadı. Beni seviyor. Dahası Zamir’in babası... Onu tehlikeye atmak istemiyorum.

Lütfen, eğer benimle gerçek bir bağ kurmak istiyorsanız, ilk önce yardım edeceğinize inanmalıyım.”

“Tamam,” dedi. Ben burada sorunlar Tsunami olmuş hepimizi suyun altına çekeceğini söylemesini beklerken onun itiraz sesleri yerine cengâver duruşuna bakakaldım. Bana olan sevgisinin göstermelik olmadığına dair ilk sinyalleri uydumdan alıyordum.

“Bu kadar mı?”

“Evet!”

“Tam olarak ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Kısaca açıklamak gerekirse, bu olaylar patlak verip hisseler yerle bir olduğunda dışarıdan biri çıkıp tüm satıştaki hisseleri toparlayacak. Onları satın alırım. Holdingin durumu düzeldiğinde Mir koltuğun tek sahibi olur.”

Babamla daha önce karşılaşsaydım belki de Mir’i çoktan koltuk savaşından kurtarırdım. Tüm bu Yasmin ve Yıldız belasına bulaşmamış olurdu.

“Ne oldu? Başka sorunlar mı var? Neden hâlâ mutlu değilsin.”

“Şey, yaptıkların ve yapacakların için teşekkür ederim baba.”

Yüzü yumuşadı. İş adamı maskesi, mahzun baba olarak çarçabuk değişmişti. Kollarını açtı.

“Şimdi sana sarılabilir miyim?”

“Çok aklım ermez ama büyük paralar harcanacak diye düşünüyorum. Durumun müsait mi? Senin de zarar etmene...”

Kollarını kapattı. Eliyle geçiririr gibi havada salladı.

“Maddi gücüm her şeye yetti, bir tek kalbimdeki evlat sevgisini kapatmaya yetmedi. Dünyadaki hiçbir şey kızıma olan sevgimin üstüne çıkmadı. Senin istediğin buysa her şeyi yaparım.”

Alayla gülümsedim. “Bu biraz kızını satın alıyor gibi anlaşıldı. Hoş, isteklerim maddiyat karşılığında olduğu için asıl

ben yol açtım.” Kendi kendimi batırma konusunda çok yetenekli olduğumu söylemiş miydim?

“Hayır, asla! Benim tüm servetim zaten senin. Bu parayı kullanırken sıradan bir adamın değil, öz babanın parasını kullanıyorsun. Zamanında senin için bir şeyler yapmaya çalıştım ama Nazif engelledi. Senin para hırsıyla dolu bir kız olmadığını, ihtiyaç duymadığını söyledi. Şimdi bırak da yapmak isteyip yapamadığımı ne varsa senin için gerçekleştirebileyim.”

Artık onu engellemek istemiyordum. Bir an oğlumun ileride bana kötü davrandığını düşündüm. Fikri bile kötüyken aynısını da ben başkasına yapamazdım. Dizlerinin önünde çömeldim.

“Hâlâ sarılmak istiyor musun?”

Salaş tişört, kot pantolonun üstünde modayla alakalı olmayan eğreti bir duruşa sahipti. İçeri giren kişinin gözüne çarpan ilk detayı buydu. Bakışlarım dalgınca yukarı çıktı ve ben *onu* gördüm.

Uykusuzluktan çöken göz altlarıyla o âşık olduğum yeşillikler soluk soluk bakıyordu. Uzayan sakallar duyguların bir maskesi olarak yine suratının yarısını kapladığı için onu anlamak yine benim içgüdüme kalmıştı. Gözleri nerede olduğunu tanımaya çalışır gibi salonu amaçsızca dolaştı, sonra o da beni gördü.

Sanki yıllardır birbirimizi görmemiş gibi bakıyorduk.

İlk şaşkınlık... Sonra özlem dolu, aşk dolu, yaşanması mümkünken bizim yüzümüzden yarım kalan hayatlarımızı kaybetme suçluluğuyla...

Odadaki herkes sustu. Sanki bu anın tanığı olmak için sessizlik ile bize yalnız olduğumuzu hissettiren mahremiyeti sağlıyorlardı.

Bacaklarıma güvenmiyordum. Kalbim bile farkına varacağı kadar etkili vuruşunu sergilerken ona olan ihtiyacımı haykırıyordu. Mir'e sarılmayalı ne kadar olmuştu? Doğum yaptığımndan beri 20 gün geçmişti. Hâlâ lohusa dönemimdeyken bebeği kaybedecek duruma gelen, sevdiği adamın sevgisine muhtaç edilen zavallı bir kadındım. Ama oğluma kavuşarak bir eksikliğimi tamamlamıştım. Yarım kalan kalbim gibi... Ruhumun cansızlığı gibi...

Mir hiçbir şey söylemeden yanıma geldi. Daha doğrusu Miraç onu kolundan tuttu. Mihri de diğer yandan elini çekip bana doğru gelmesi için teşvik etti.

Yanımdaki koltuk boştu. Mir'i oraya oturtular. Yanıma geldiğinde onun ne kadar perişan olduğunu daha net görebildim. Bol tişörtü ona neredeyse üç beden büyük geliyordu. Zayıflamıştı. Kasları onun gözle görülecek kadar küçüldüğünü ilan ediyordu. İkimiz de birbirimize bakarken ilk kimin konuşacağını bekliyorduk. Ne ben ne de o buna istekliydi.

“Merhaba,” diyen yine ben oldum.

“Merhaba.”

En son konuşmamız benim bebeğimizi ondan kopardığım yönündeydi. Zamir'i benden ayırdığı için sinirle ettiğim telefonun karşılığında Mir'in suçlayan cümleleriyle karşılaşmıştım. Hak etmediğimi biliyordum, o konuşmadan sonra benim söyleyeceklerimi de o hak etmiyordu. Biz iki kurbandık. Bir araya gelirken zorlanmış, ayrılmayı beceremeyecek kadar birbirimizi sevmiştik. Engellere rağmen birlikte kalmaya söz verirken başkalarının oyunuyla ayrılan masumlardık. Kim suçluydu? Biz hariç herkeste.

Diğer odadan Zamir'in ağlayan sesi ortamdaki en etkili uyarıcıydı. Hemen bakışmamıza son verdim. Yerimden fırlamanın iki adım sonrasında arkamı döndüm.

“Benimle gelmek ister misin?”

Günlerce ağladığına emin olduğum o yeşillikler tüm ihtiyacıyla tekrar dolarken başını salladı. Öteki odaya giderken peşimden geldiğine emindim. Ben beşiğe doğru gittim, o da arkamızdan kapıyı kapattı.

Önceliğim Zamir'di. Her ebeveyn gibi ilk önce çocuğumu düşüneceğim için ağlamasını engellemek adına önce kucağıma aldım, sonra acıkan karnı için göğsüme yatırdım. Kenardaki tekli koltuğa geçerek emzireceğim rahatlığı kendime ayarlarken gözlerim Mir'e kaydı. Günler sonra hastane dışında, bu odada ilk defa bir aile olduğumuzu düşünerek gözlerim doldu.

Mir yanımıza yaklaştı. Koltuğun kenarına çömelerek aç oğlunun cokur cokur emme sesini dinledi. Alnı kırıştı. Gözlerinden akmayan yaşları görebiliyordum.

Paslı sesiyle "O..." dedi, boğazını kazıdı. "İyi mi?"

"Evet, çok iyi. Hiçbir problemi yok. Baksana, sanki bugün hiçbir şey yememiş gibi, aç."

"Buraya ne zaman geldi?"

Cevap vermedim. Gözleri hayranlıkla oğluna kilitliyen bu mahremiyeti bozup kötü şeylerden konuşmak istemiyordum. Başını kaldırarak cevabın gelmesini bekledi.

"Hastanede olanları biliyor musun?"

Ağırdan başını salladı. "Miraç bana her şeyi anlattı."

Zamir başını çevirince onu düzelterek tekrar emmesi için çevirdim ama karnının doyduğunu belli ederek huysuzlanınca göğsümü kapatıp omzuma yatırdım. Mir'e bebek yatağının yanındaki çekmeceyi işaret ettim.

"Üst çekmecedeki bebek mendillerinden var, getirebilir misin?"

Yerinden doğruldu. Birkaç saniye sonra geri gelip bana mendili verirken parmaklarımızın birbirine temasıyla irkilererek ona baktım.

İlk tanışmamızda birbirimizi etkileyen o elektriğin hâlâ var olması ilginçti. Aynı şeyleri o da hissetmiş olmalı ki bakışları değişti. Hemen başımı eğdim. Omzuma mendili oğlumu da oraya doğru yatırıp gazını çıkarmak için hafifçe masaj yaptım. Her şey normale döndüğünde, oğlumun kokusunu içime çekip dakikalardır içini kavuran hasretiyle bizi bekleyen adama uzattım.

“Oğlumuz babasını çok özledi.”

Sırtı dikleşti. Reddetmek için elleri havaya doğru kalkarken hemen ona engel oldum. Doğduğundan beri ilk defa kucağına alacağı oğlu için çekingen olması çok doğaldı. Bundan sonra birlikteliğimizi kimsenin bozmasına izin vermek istemiyordum. Gereksiz çekingenlikler de buna dâhildi.

“Göründüğü kadar narin değildir. Aslında bana çok iyi tanıdığım birini hatırlatıyor.” Gözlerindeki korkuyu bana çevirdiğinde gülesim geldi. Kim derdi ki o korkusuz adam böyle ufak çocuk gibi bana iri gözlerle bakacak?

“Oğlumuz tıpkı sana benziyor, biliyor musun? Gözleri yemyeşil. Babasının güneşinden faydalanan, küçük bir fidan gibi.” Gözlerini kırıştırdı. Aşkımдан düşüp ölecektim. Bütün kötü anılarımızı silip atacak bir mutluluk yükseliyordu kalbimden.

Onun kaçmasına fırsat tanımadan hemen koluna doğru yatırıp eliyle düzgün tutacağı pozisyonu ayarlayarak geri çekildim. Tek başına tutarken kolları kaskatıydı.

“Onu düşürmeyeceksin Mir, rahatla. İstersen gelip koltuğa otur.” Onu çekerken kıpırdamamak için direktmesi bebeği düşüreceği için bir karşı koyuştu. İtirazını es geçip oturmasına yardım ettim. Bir vakit sonra artık kaskatı kesilen kasları gevşemişti. Zamir sanki bu şefkati bekliyormuş gibi babasının koca elleri arasında kaybolan başını ona doğru çevirip derin bir uykuya daldı.

Büyülenmişim. Narin bir çiçeği tutar gibi kıymetle bakan o yeşil küreler bana çevrildiğinde gözümünden bir damla sü-

zöldü. Bebeği tek eliyle sıkıca tutabildiği için bir eli boştaydı. Yanağına doğru uzatıp ıslaklığı kuruladı.

Konuştığında sesi işkencelere maruz kalan biri kadar acı dolu bir inleyle çıkıyordu. “Söylemem gereken çok şeyim olduğu halde hiçbir şey diyemiyorum.”

Burnumu çekerek gülümsedim.

“Kelimeler kifayetsiz mi, Mir Bey.”

“Neşe...” İç çekti. “Seni çok özledim.”

Bu kadarı bile bana kâfiydi. Koltuğun kenarına tüneyerek onun sakallı yüzünü kavradım ve geçen günlerin acısını çıkarırcasına öptüm. Bir elinde bebek olduğu için beni ancak düşmeyeyim diye sırtımdan kavradı. Bu fırsatın bende olması tatlı işkenceydi. İkimizin de başının döneceği, soluksuz kalacağı kadar açlıkla öperken Zamir hiçbir şeyden habersiz bir elini babasının göbeğine doğru atarak uyumaya devam etti.

“Özür dilerim, sana söylediklerim için özür dilerim. Seni seviyorum, Neşe. İlk günden beri... Seni seviyorum, oğlumun güzel annesi.”

Daha önce liste yapacağım kadar çok sığa sahipken yeni ismime alışmam gerekiyordu. Sırtarak yanağının sakalsız kısmına küçük bir öpücük kondurdum.

“Seni seviyorum, Mirim...” Güzel gülüşüyle Emir’i hatırlatıyordu. Onu tekrar öptüm. Bir daha öptüm. Yeter diyecek kadar öptüm. “Seni seviyorum sevgilim, yakışıklı oğlumun babası, Usui gözlüm.”

BÖLÜM 33

Evin alışverişini yapmak erkeklere, yemeği hazır etmek bana kaldığı için görevimi yerine getirmek üzere mutfağa girdim. Zamir içeride uyurken bulduğum arada günlük yemek menüsünü düzenleyerek işe koyuldum.

Yardımcım olarak Mir iş başındaydı. Arada ensem ve boynuma bıraktığı öpücüklerle küçük aşk oyunlarımızı tekrar oynuyorduk. Henüz özlemi başka şekilde gideremediğimiz için ancak küçük dokunuşlarla geçiştiriyorduk ve bu aç bedenler için tehlikeliydi.

Hâlâ Miraç'ın evinde kalıyorduk. Mir de eşyalarını toparlayıp yanımızda kalmaya başladığından itibaren burası bizim evimiz olmuştu. Mir ile Miraç'ın bu konuda ciddi bir konuşmaya girdiklerini düşünüyordum, çünkü Miraç eskisi gibi her gün yanımızda kalmıyordu. Evini ağabeyine temelli bırakmış olmalıydı.

Mir ile aramızdaki tüm bilinmeyenleri sonuca ulaştırdık. Babaannesinin korumaya arattığı telefon konuşmasını Mir'e aktardığımda şaşıracağım bir şey söyledi. Tüm o cümleleri Yasmin için kullandığını, o konuşmanın aslin-

da Yasmin'le olan konuşmadan kaydedilmiş olabileceğini söyledi.

Süper Babaanne insanların hayatlarını mahveden kötü kalpli bir moruktu. Torununun çocuğunu kaçıran, torununa acı çektirmeyi bile isteye, yalan söylemeyi hak gören acımasız biriydi. Bana Mir'in bebeği kaçırdığını söylerken, Mir'e de benim bebeği ondan ayırdığını söylemişti. İkimizi birbirinden nefret ettirecek kadar gözü dönmüştü.

Girdiğim düşüncelerden hızla uzaklaştım.

Öğle yemeğini hazır edip salata gazisinin yanına gittim. Mir'in işkence ettiği yeşil malzemelere şöyle bir bakarken durumun içler acısı olduğunu görerek sevgiyle gülümsedim. Kocam çok becerikliydi; salata hariç.

“Benim işim bitti, sen de onu doğrayınca gelirsin.”

“Kurtarmak için bir el atmayacaksın yani?”

Elimi ağzıma kapatıp güldüm. “Ben yemeği yaptım, sen bir salatayla cebelleşiyorsun. Bu kadar zor olmamalıydı.”

Kaşlarını çatarak tahtaya döndü. “Eşit kesilmiyorlar.”

“Aşkım, salataların birim ölçülerine bakıp hipotenüsünü almayacağız. Alt tarafı söğüş salata yapacaksın.”

Mir ona bina dikmesini istemişim gibi kaşlarını kaldırdı. Ona kalsa akşam yemeğine ancak yetişeceğinden sonlarına doğru yardım ederek kalkması için vakit sağladım. Ellerini yıkayıp yanağıma öpücük kondurdu. Boynuma doğru inerken kıvrılarak salona koştum.

Ancak ikimiz de salonun kapısında donakaldık.

“Miraç?”

“Sen oğlumun bacağıyla ne yapıyorsun?”

Miraç, bir tanecik yeğeni Zamir'i alt değiştirme minderine yatırmış, kanalizasyon borusunu temizliyor gibi suratını buruşturmuştu.

“Öf be, odanın oksijenini emdin resmen. Iyy... lan o kadar küçük fiziğinle bu bezi nasıl doldurdun?”

Miraç işine o kadar odaklanmıştı ki bizi fark edemeyecek konsantrasyona sahipti ve pis bezi altından çekmeye çalışıyordu. Daha önce onu hiç bebekle bu kadar mahrem ortamda görmemiştim. Genelde aile üyeleri tüm pis işleri bana yaptırıp balını kendileri yiyerek bebekle vakit geçirdikleri için şüphe an oldukça şaşırmışım. Gülmemi sakladım. Yanına giderken Mir’in de kaşlarını çatmasını izledim.

Varlığımı belli ettim. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

Suratını sallandırdı Miraç. “Oğlunun keyfi yerinde merak etme.” Aksi aksi bana baktı.

“Yardıma ihtiyacı olanın sen olduğunu düşünerek sordum. Buradan bakınca senin daha az hoşnut olduğun görünüyor.”

Parkeye bıraktığı pis bezi işaret etti. “Oğlunun tezek kokulu bezini alırken gülücük emoji’leri atacak değildim, herhalde. Sen her gün buna nasıl katlanıyorsun ya?”

Onun hâlâ düzelmeyen ifadesine gülererek karşılık verdim. Fark ettiğim noktaysa Miraç’ın çok güzel bebek bezi değiştirdiği idi. Daha önce onu bu tür hareketlerin içinde görmediğimden şaşırmışım. İlk seferine göre gayet başarılıydı.

“Anneler, bebeklerinin kötü kokularını bir vakit sonra ayırt etmemeye başlıyor. Bu yüzden iğrenmiyorum sanırım.”

“İyi,” dedi tersleyerek. Mir’e döndü. “Bundan sonra babasını beklerim. Bugün işiniz var diye yardım edeyim demiştim. Bana göre değilmiş.” Zamir öyle demiyordu. Memnun ifadesi minik suratına yayılarak gülümsedi, ardından pırt sesi ona eşlik ettiğinde melodik bir kahkaha attım. “Sanırım, birileri senin aksine yaptığın işten fazlasıyla hoşnut. İkinci tur için doluma başladı.” Mir ağırlığını bozmuyordu ama onun da bu sahneye içten içe gülüyor olduğuna emindim. Bakışlarımız kesiştiğinde göz kırptı.

Zil çaldığında hepimiz kapıya döndük. Miraç'a baktım. Başıyla orayı işaret etti.

"Siz kapıya bakın, ben nasılsa elimi kirlettim." Ona minnetle gülümsedim. Ne kadar zorlansa da başından atmadığı için çok iyi bir amca olacağına emindim. Gidip kapıyı açtım. Cen, Nazif Baba ve Mihri sırayla içeri doluştular. Ardından salonda kahkahaların ardı arkası kesilmedi.

Mihri hayretler içindeydi. "Abime bakın!" Telefonunu çıkardı. "Bu görüntüyü internete koyup yılın yakışıklı amcası diyerek en az iki bin beğeni toplarım."

Miraç kararan bakışlarını kardeşine yöneltti.

"Onu herhangi bir hesabında paylaştığını görürsem, en utanç duyacağın şekilde intikamımı alacağımdan emin ol."

"Tamam paylaşmam, dursun. Arada açıp açıp gülerim." Telefonu Cen'e doğru tuttu. "İfadesine baksana."

Cen gülerek ona eşlik etti. Kendi telefonunu çıkartıp anı ölümsüzleştirirken "Benim utanç duyacağım bir durumum yok, paylaşabilirim." demesi üzerine Miraç, Zamir'in bezini havaya kaldırıp kaka efektiyle beraber açık olarak herkese gösterdi.

"Hele bir yükle, bunu yüzüne sıvarım."

Mihri'den "Öööğg..." sesi gelirken, Miraç'ı onaylayan Nazif Baba gür kahkahası ile destek verdi.

Cen telefonu kapatıp arka cebine koydu.

"Sanırım biraz daha düşüneceğim." diye mırıldandı.

Gülerek başımı salladım. "Miraç, sen de şunun altını çabuk kapat. Hobi olarak insanların üstüne yapma gibi bir huyu var."

Başını eğip işine devam edecekti ki yakışıklı oğlum onun beyaz tişörtünü baştan aşağı yıkaadığında salondaki herkes -Mir de dahil- kahkahalarla gülünce yüksek sestten ürken Zamir yaygarayı kopardı. Miraç kusacak gibi görünüyordu.

Artık eğlencenin sonuna geldiğimizden hemen müdahale ettim. O banyoya gitti, ben de Zamir'i temizleyip babasına bıraktıktan sonra kirlettiği yerleri temizledim.

Yemek sırasındaiken günün en can sıkıcı konuları açıldı.

“Neşe, artık bir şeylerin sonu geliyor. Kararını vermiş olmalısın.” Suratım kasıldı. Gözlerim kararsızlığın ürünü Nazif Baba'ya odaklıydı, oradan Mihri, Mir ve Miraç'a çevrildi.

“Başına gelenlerin tüm sorumlusu o videoyken artık sessiz kalamazsın. Bir şeyler yapmak zorundayız. Hele ki Yıldız Toydemir için.”

Gecelerim, kocamın ve kardeşlerinin canı yanacağı halde bunu nasıl sonlandıracağımı düşünerek geçmişti. Kimseye dokunmadan ok misali olayı çözmeyi çok istiyordum ama mümkün görünmüyordu.

İştahım kaçtığı için arkama yaslandım. Herkes ağzımdan çıkacak olan kelimeleri bekledi, kimsenin müdahale gibi bir durumu söz konusu değildi. Benim bocalamam Mir'in dikkatinden kaçmadı. Elimi tuttu.

“Neşe, bu videonun içeriğini hiçbir zaman açıklamadın. O görüntülerde ne var? Neden bu kadar etkilendin ve onu kimselere söyleme gereği bile duymadan yok ettin?”

“Yok etmedim.” diyerek karşı çıktım. “Sadece sakladım. Bir daha kimsenin eline geçmemesi için.” Hüzünle gülümsedim. “Ne ilginç değil mi? Oğlumun babası olacak kişi bile benimle o video için evlendi ve aslında hayatımı ben onu saklayarak mahvetmiş oldum.”

Mir sandalyede tamamen bana döndü.

“Geçmişe takılarak kendine eziyet etme. Benim sana gelmemi sağlayan şey, kabul, oydu ve aslında her gün şükrettiğim bir sebep oldu. Sahip olduklarımız pişmanlığımın yanından geçmiyor.”

Gözlerim doldu.

“Yine de bunun sonunda...” İçimde koskoca sıkıntı balonu şişti. Yerimden kalkıp koltuklara geçtim. Dizlerime dayalı dirseklerimden destek alarak yüzümü ellerimin arasına aldım.

“Bunları söyleyemem. Polise versek, yine sonunda her şey ortaya çıkacak.” Masadan kalkan herkes belli bir mesafede oturarak bana bakıyordu.

“O videoda ne var Neşe?” diye sordu Cen. Ona ısrar etmemesi için bakarken Cen kaşlarını çatı. “Söylemediğin her seferde biz daha çok meraklanıyoruz. Söyle ve kurtul. Ne kadar kötü olabilir ki? O yaşlı bunağın yaptığı bir şey sonuçta.”

“Öyle değil Cen...”

Miraç sol yanımdan dürttü. Kaşlarını çatınca korkutucu oluyordu.

“Anlat!”

Tekrar yüzümü sıvazladım. Sıkıntılı nefes verdim ve ilk izlediğimde gördüklerimin şokunu, ikinci izleyişte durumun anlamını kavradığım o videoyu anlattım.

“Telefondan çekilen bir video. En az on yıllık olduğunu düşünüyorum. Görüntü kalitesi arada piksel donukluğa geçiyordu. Her neyse, konuşmalar vardı. Yıldız Hanım, sandalyeye bağlı kadın ve erkeğin başında bir şeyler söylüyordu. Görüntü biraz uzaktan çekildiği için en az beş adamın olduğunu söyleyebilirim. Kişilerin yüzlerini görece kadar net değildi. Yani şu an o korumaların hâlâ etrafınızda olup olmadığını bilmiyorum.”

Ara verince Mir çatık kaşlarının altında “Kadınla adam kimdi? İsimlerini öğrendin mi?” diye sordu. Gözlerimin yumarak ağlamamaya çalıştım.

“Evet, isimlerini biliyorum.”

“Kimdi?” Mihri dizinin yavaş ilerlemesini bekleyemeyen biri gibi davranıyordu. O aramızdaki en genç insandı. Duygusal kırılganlığını giderebilmek için kelimeleri düzgün tutmaya çalışmaktan kalbim parçalanıyordu.

“Durumu anlatmak gerekirse...”

Kapı tekrar çalındı. Dizideki katilin kim olduğunu öğrenirken araya reklam girmiş gibi herkes homurdanarak isyan etti. Mihri koşup kapıyı açan kişi olarak hızla yerine geldi.

İki kişi içeri girdi. Babam ve yanındakinin avukat olduğunu düşünerek saygıyla yerimden kalktım.

Babam “Nevin,” diyerek elimi tutmak istedi. Hâlâ aramızda bir mesafe olduğu halde bu kadar samimi davranmasına alışkın olmadığım için biraz garipsedim. Karşılık verip başımla selamladım.

“Yıldız Toydemir, gözaltına alındı.”

Haber ortama buz kütlesi gibi düştü, parçalanarak aile üyelerine dağıldı.

“İddia ne?” Soru Mir’den geldi.

Babam damadıyla ilgili ciddi bir yorum yapmamıştı ama birkaç iş davetlerinde karşılaştıkları için dedikodulardan onun ahlaklı biri olduğunu işitmiş, tanımak için fırsat vereceğini söylemişti. Gerçi karşı çıkması bir anlam teşkil etmiyordu. Mir’i seviyordum ve onu engelleyecek bir insanoğlu yoktu.

“Yolsuzluk, kara para aklama, rüşvet... Birinin komplosuna maruz kalmış gibi görünüyor. Asıl sorunsa onun bunlardan sıyrılabilen biri olması.” Nazif Baba’yla, babam anlamadığım bir bakışla birbirlerine baktılar. Dikkatimi kocama çevirdim.

Mir başını salladı. Babaannesini herkesten daha fazla tanıyordu. “Güçlü arkadaşlar edindi. Her şeyi kılıfına uydurmayı becerebilen zeki biridir. Kurtulması için birkaç gün yeter.”

Babam başını salladı. Beni onunla oturmam için koltuğa çekti.

“Bana anlattıklarını polise de anlatman gerekiyor, Nevin.”

Aksi şekilde başımı salladım.

“Polislere elindeki videoyu vermen gerekiyor. Onun tutukluluk halini sürdürmemizin için en ihtiyacımız olan kanıt o.”

Mir hayretle kaşlarını kaldırdı.

“Siz videoda neler olduğunu biliyor musunuz?”

Babam başını sallarken gözleri benim üzerimdeydi.

“Onlara anlatmadın mı?” Yardım edeceğini umduğum için babamın her şeyi bilmesi gerektiğini düşünmüştüm. Şimdi böyle zor bir durumda bırakacağını bilemezdim. Gözlerimi sımsıkı yumdum.

Miraç bir şeyler homurdandı. “Söyleyin artık ne var o görüntülerde?”

“Saklaman onları iyiliğine değil, hele ki şu durumda.”

Gözlerim odadaki tüm gözlerde dolaştı. Hiç kimse çıkış yolu göstermiyordu. Daha fazla dayanamadım.

“O videoda aslında üç bağlı insan vardı. İki kadın bir adam.” Miraç’a baktım, bana şüpheyle kısık gözlerini dikmişti. “Adamın adı...” Mir’e baktım. Aylar önce babasının adını öğrendiğimde iki annenin de adını öğrenmişim. “...Bereket, yanındaki bağlı kadının adı, Leyla.”

Mir’in rengi attı. Ayakta durmakta zorlandığı için hemen kendini bir sandalyeye bıraktı. Onun için üzüldüğümü söylemek istiyordum ama henüz videonun finaline gelmemiştik.

“Diğer kadın kimdi?” Cen merak edince ona döndüm ve hemen Miraç’a baktım.

“Aycan.” Küfretti. Mihri ise içini çekerek ağlamaya başladı.

“Annem mi yani?”

Üç çocuğun annesi ve babası... Videonun sonunu nasıl anlatacaktım?

“Sonra ne oldu?” Nazif Baba bitirmemi isteyen o işareti verdi. Kaçarım kalmamıştı. Ne varsa geriye kalan her şeyi ortaya döktüm.

“Yıldız Toydemir, gelini ve oğlunun metresi gözü önünde kendi oğlunu... vurdu. Gerekçesi ise, kocasının onu aldattığını iddia ederek bir anlık öfkeyle tüm malvarlığını oğlunun ve gelininin üzerine geçirmesiydi. Mirastan hiçbir şey alamayacağını öğrendiğinde gözü dönmüş olmalı. Nefretinden o kadar iğrenç kelimeler kusuyordu ki dinlerken dayanamayacağımı düşündüm. Zaten kaçınılmaz son geldi. İlk önce oğlunu vurdu, çünkü o annesiyle mirasını paylaşmak istemiyordu. Babasının düşüncesine destek verdiğini dile getirdiği için kör bir öfkeye kurban gitti. Miras gelinine geçecekti. Ondan imza aldı. Kalabilecek tüm miras Mir’in vasisi Yıldız Toydemir’de olacaktı. 18 yaşına gelince...”

“Benden imza aldı.” Şok olan çehreler Mir’e çevrildi.

“Babaannem benden imza aldı. Şirket için önemli bir girişime izin vermem gerektiğini söylemişti. O zamanlar gençtim, uçarı aklımla işlerin nasıl yürüdüğünü düşünmeyen rahat yaşıyordum. Üniversite zamanımda hayatımı mahvetmeye başladı. Nasıl bir kadın bu?” Bir şeyler düşünerek başını eline yasladı. Eş olarak vazifemi yerine getirmek istiyordum ama buacıya ne teselli olurdu?

Haliya odaklanarak anlatmaya devam ettim.

“Gelinini öldürdükten sonra, Aycan dediği kadına döndü.” Kulağıma Mihri’nin sesli hıçkırıkları dolunca gözlerimi yumdum.

“Miraç ile Mihri’yi çok sevdiği için annelerini öldürmeyeceğini söyledi. Mihri daha genç olduğu için yanına alacaktı ama Aycan, bu gördüklerini birine anlatırsa Miraç’ı da ondan koparacaktı.”

Miraç öfkeyle elini duvara vurdu. Görmemiştım ama bir yerleri yumrukladığını anlayabilecek kadar tok bir ses işittim.

“O kadın ailemizi dağıtmak dışında hiçbir şey yapmadı. Beni çok mu seviyormuş? Hayatımdaki en gülünç fıkra.

Mir'e iyi bir eğitim verirken beni annemle sokaklara terk eden, Mihri'yi nadiren gösteren kim? Yıllar sonra karşıma geçip kimliğimi geri veren kim? Annem sefalet içerisinde delirerek öldü. Demek ki sevdiği adamın ölümünü izlemek onu bu kadar delirtmişti. Annem kollarımda öldü be, kollarımda!”

Gözlerimi açtım. Mir'e baktım, kendi acısını kenarda beklemeye alıp kardeşininkine daha mı çok üzülmüyordu anlayamadığım bir ifadeyle bakıyordu.

Mihri hastalık derecesinde ağlamaya devam ederken Cen'in ben haricinde bir kıza bu kadar şefkatle yaklaştığını ilk defa gördüm. Ona sarıldı ve göğsünde ağlamasına izin verdi. Yerimden kalkarken bacaklarım titriyordu. Mir'in yanına gitmek istiyordum ama gözlerim Miraç'a kayınca onun daha fazla teselliye ihtiyacı olduğunu düşündüm. Bir adım attım ama o koşarak diğer odaya gidip kapıyı çarptı. Mir parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Tekrar aynı hareketi yapacakken elleri saçlarında yumruk oldu. Hemen yanına gittim. Ellerini başından çektim. Gözlerini kaldırdığında akmayan yaşları parlıyordu.

“Miraç'a bakar mısın?”

Onun daha fazla ilgiye ihtiyacı olduğunu düşünerek hüznle gülümseyip başımı salladım.

Miraç'ın kapısını tıklattım. Açılmayınca teklifsizce içeri girdim. İlk anda onun nerede olduğunu göremedim. Dikkatle bakınca yatak ile duvar arasında yere oturarak elindeki cam kırığı ile bir şeyler yaptığını gördüm.

“Miraç sen ne yapıyorsun?” Kolunda kesikler oluyordu.

“Git buradan!” Burnundan soludu. Ağlayamıyordu. İçindekileri atamadığından büyük bir sıkıntısı vardı.

“Miraç bırak onu elinden. Canını yakmak sana hiçbir şey sağlamaz. Lütfen!”

“Git, Neşe...” Sesi fısıltı gibiydi. Bir anlık öfkeyle damarını kesmemesi için hızla yatağa atlayıp elinden kırık parçayı aldım ve odanın diğer köşesine fırlattım. Gözlerini sımsıkı yumdu. Kafasını duvara doğru defalarca vururken araya elimi koydum.

“Git, git, git...” kelimeleriyle başını duvara vururken sanki bana değil kendi düşüncelerine bağıyordu. Yataktan kayıp aradaki boşluğa indim. Miraç’ın yüzünü kavradım. Omzuma çekip acısını alacağımı düşünerek sarılmak istiyordum ama ani bir itişle beni kendinden uzaklaştırdı, sırt üstü başımı yere vururken buldum. Can acısıyla inledim. Miraç iç çekti. Hemen üzerime eğilip beni kolumdan çekerek çenemi kaldırdı.

“Özür dilerim, özür dilerim Neşe. Özür dilerim. Canını yakmak istememiştim, özür dilerim. Ağlama sakın.”

Mavi gözlerindeki koyuluğa bakarken canımın acısını unuttum. Orada ergenlik döneminin en deli olduğu zamanlarda aklını kaçıran annesini kolları arasında kaybeden bir çocuk vardı. Yapayalnız, kimsesiz... Akıl sağlığını korumaya çalışırken kendini kaybeden, içini tarumar eden acıları vardı.

“Ağlamıyorum, canım yanmadı.” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım ama beni duymuyor gibiydi. Ona sıkıca sarılırken dolan gözlerimi sessizce akıttım.

Miraç her zaman kapalı kutuydu. Bugün o kutunun kapağını kaldırıncı tüm kederini dökebilecek kıvama geldiği için kendimi suçlu hissettim. Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Sadece ağlayan kadınlara sinir olduğunu biliyordum, o kadar.

“Miraç, lütfen ağla. İçindekileri ancak bu şekilde boşaltabilirsin.”

Cevap vermedi. Beni belimden sıkıca sararak yüzünü boynuma gömdü. Derin derin soluyordu. Onu nasıl rahatlatacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

“Annem,” dedi çok uzun gelen sessizlikten sonra. “Annem çok ağlardı. Okul zamanı işe gidiyor olmamdan dolayı bana gülümseyerek destek çıktığı her gün evden gidince arkamdan ağlardı. Evde unuttuğum bir şey olduğunu hatırlayıp döndüğümde onu ağlarken buldum. Sonra bir gün evden yok oldu. Geri geldiğinde o gülen annem değildi. Değişmişti. Komşu teyzeler onun fiziki bir hasar alıp tecavüze uğradığını söylediğinde kan beynime sıçradı. Hastaneye götürdüm ama sorunu yoktu. Kimse ona dokunmamıştı. Birden böyle aklını kaybedecek kadar ne yaşadığını hiç öğrenemedim. Fahiş fiyatlı doktorlara götürecek paramız yoktu. Babaannem olacak o kadın...” Durdu. Küfredeceğini düşünürken belki ben varım diye vazgeçip konuşmasına devam etti. “Babam arada gelirdi, anneme para verirdi ama Mihri doğduktan sonra bir daha gelmedi. Evimiz orta halliydi, sonra gecekonduya düştük ve Mihri yanımızdan gitti. Annem de...” Derin derin soludu. Panik atak krizi olduğunu düşündüğüm bir titreme onu ele geçirdi. Fazla şiddetli olmadığı için sabırla bekledim, yavaş yavaş yatıştı. Bana canı pahasına tutunuyordu.

“Ağlanmasından nefret ediyorum. Ağlamakla hiçbir şey çözülüyor. Sen de ağlama.” Gözümden düşen yaşları görmemesi için hemen yanaklarımı kuruladım.

“Ağlamıyorum ki...”

“Yalan söyleme, iç çekince göğsün kıpırıyor.”

Başımı çevirip ensesinin yanına küçük bir öpücük bıraktım.

“Sen çok güçlüsün, Miraç. Çok iyi bir adamsın.”

“Başın acıyor mu?”

“Hayır.”

“Acısa da bana söylemezsin. Özür dilerim. Gözüm kararacağı için seni incitebileceğimin farkında değildim.” Derin bir soluk aldı. “Ben vahşi ormanda yetişmiş yırtıcının tekiyim.”

“Kolların Miraç...” Onu ilk gördüğümünden itibaren uzun kollu kıyafetler giyiyordu. Kollarını dirseğine kadar bile

görme imkânım olmadığı için yaraları olduğunun farkında değildim. “Ne zamandan beri kendine zarar veriyorsun?”

Cevap vermeyeceğini düşündüğüm ara çok uzundu. Soruyu değiştirecekken o yavaşça açıklamaya başladı.

“Gecekonduya yaşadığımız dönemler çok zordu. Fareler evcil hayvanlar gibi her yerde geziyordu. Kıyafetlerimizi kirlenip kemiriyorlar, yiyeceklerimizi alıyorlardı. Annem zorlanmadığını söylese de inanmıyordum. Bir şeyler almak için dışarı çıktığında duvardaki çerçeve yere düştü. Annem, babam, benim ve Mihri’nin olduğu bir fotoğraftı. Camı kırılarak her yere saçılmıştı. Bir süre o fotoğrafa baktım ve içimdeki acıyı atabilmek için rahatlatmak için ihtiyaç duydum. Bilmiyorum, sonra koluma faça attım sanırım. Vücut acımı rahatlatmak için.”

“Miraç... bu psikolojik bir rahatsızlık biliyorsun, değil mi?”

Geri çekilmek istedim ama beni bırakmadı. Sıcaklığım onun rahatlaması için bir yol olmuştu, çünkü nefesi düzenli, konuşmaları duygudan noksandı.

“Biliyorum.” dedi kısaca. Kapı açılınca gözlerimi kaldırdım. Mir orada öylece duruyordu. Bizi yerde sarılmış halde bulmayı beklemediği için şaşkındı.

Gözümü kırparak yanımıza gelmesini işaret ettim. Ya-tağın kenarında bize yakın bir mesafeye gelip oturduğunda bu samimiyetimizi bölmeyeceği açıktı. Elimi uzatıp tutmasını bekledim. Tuttu ama belki de ilk defa erkek kardeşine sarılmak için üzerimize eğildi. Üçlü kucaklaşmamıza bir burun çekme sesi eşlik etti. Mir hafif yana çekilince kapıdaki Mihri’yi gördük.

“Beni de alın,” dediğinde hüzünle gülümseyip diğer kolumu açtım.

Bir bebeğin annesiydim ama dünyadaki tüm annesizlere gösterilebilecek merhamete sahip büyük bir kalbim olduğunu o an anladım. Annesiz büyüyen ben, kendimi o kadar

güçlü hissediyordum ki oğlumun bana getirdikleri için Allah'a şükrettim.

Mihri, küçük ağabeyinden kalan bedenime sarılıp başını göğsüme yasarken, Miraç biraz daha kayıp kardeşine yer açtı. Mir kollarını ikisinin de üzerine atıp sarıldı. Benim başıma bir öpücük yerleştirip en çok Miraç'a sevgisini göstererek başını ona yasladı. Bu üç kardeşin kalplerindeki boşluğu doldurmak istediğimi o an fark ettim.

Evin annesi rolünü severek oynayacağıma, onların ihtiyacı olan ne varsa tarafımdan karşılanacağına söz verdim, kendi kendime. Çünkü hayattaki en büyük açlık sevgisizlikti.

Sevilmeyi istemek, zorla birinin kölesi olmaktı: Mir gibi.

Sevilmeyi istemek, acıyı kan akıtarak yok etmeye çalışmaktı: Miraç gibi.

Sevilmeyi istemek, nereye uçacağını bilmeyen bir kuş gibi savunmasız olmaktı: Mihri gibi.

Bugün de duygusallığın sonuna gelmiş bulunuyoruz, yayında ve yapımda emeği geçen herkese teşekkürler, anonsuna geçen ruhuma gülümsemeye başladım. Patlıcanın bile acısı çıkması için tuzlu suya koyarlardı, bunca acıdan sonra insanoğlunun tekrar keyfi yerine gelmeliydi.

"Mi ailem benim, sizleri çok seviyorum."

Kısa bir duraksamanın ardından kozamız gülüşmelerle açıldı. Gözyaşı ve sarılmadan gelen sıcaklıktan ayrılmak kısa süreli bir ürpermeye neden oldu.

Miraç geri çekildiğinde alaycıydı.

"Sahi lan, bizim ailenin kafadan problemi doğuştan herhalde. Niye hepimizin adında Mi var? Soyadında toplamışlar zaten."

"-mir eki erkeklere veriliyor. Bakınız; Mir, Miraç, Zahir. Bana vere vere Mihri vermişler. Mir abime de ekleyecek bir şey bulamamışlar." Sesli kıkırdadım. Mihri çok komik kızdı. Mir saçını karıştırınca itiraz ederek bana sığındı.

Miraç içerlemiş bakıyordu.

“Hadi bizimkiler sorunluydu, sen niye oğluna Zamir adını verdin?”

Elimi iki yana açtım.

“Aile geleneğini kuşaklarıma aktarıyorum. Kızım olursa ismi hazır.”

Çocuktan sorumlu aile bakanımız Mir, bir kaşını alayla kaldırdı.

“Neymiş?”

“Miray!”

Mihri geri çekildi, Miraç suratını eksitti, Mir ise saklayamadı.

Mi ahalisi aynı anda aynı notayla kahkaha atınca diğer salondakiler endişeyle odaya koştu. Cen babasını dürterek “Zavallıların yayı gevşedi ya...” yorumu daha çok gülmeme neden oldu. Mir’in elini tutup Miraç ve Mihri’yi kendime çekip itiraz sesleri yükselene kadar sıkarak sarıldım.

Her zaman dediği gibi, aile olmak için illaki kan bağımızın bulunması gerekmiyordu. Bir zamanlar beni sokaklardan toplayan Nazif Baba ve Cengizhan gibi temeli sevgiden oluşan koca bir garaj bile yuva olmak için yeterliydi. Eskiden kaybettiklerimi artık düşünmüyordum. Mir ile tanıştığımдан beri hayatım çeşitli dönüm noktasından geçmiş, Zamir ile tanışmıştı. Bundan sonra isteyeceğim tek şey sağlıktı.

Birbirini seven insanlar her zorluğa rağmen günün birinde bir araya gelir; hayatımızda olması gerekenler durur, çıkması gerekenler de çıkarlardı. Bizim tek yapacağımız kalbimizi darbelerden korumayı amaçlamak ve sadece kendimize bakmaktı, korumaktı. Zıyan olan bir benliğin kurtuluşu ancak kendimiz olabilirdik.

Gözlerim babama kaydığında, hüznü yüzünün pişman olduğu şeyleri hatırlayarak tekrar tekrar yaşadığını düşünüyordum. O an onu affettim. Annemin beni sokağa bırakmasına izin verirken engellemek için parmağını kaldırmaması,

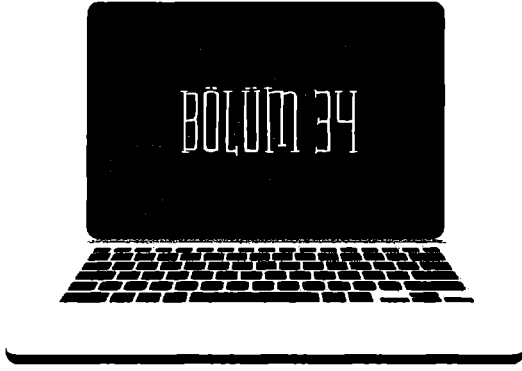
sokaklarda dolaşmam, bütün bunlar bugün hissettiğim gücün alt yapısıydı.

Her bir acım duygularımın harcıydı. Katlanarak aşkımdan ve oğlumdan aldığım güçle, aşağıda kalan babamı affedeceğim kadar yüksekte duruyordum. Kıbrım son buldu, nefretim miladını doldurdu. Ona kocaman gülümsememi gösterdiğimde bana başını sallayarak karşılık verdiği zaman birini daha mutlu edebilme düşüncesi içimdeki o buzu kırdı.

Hislerim, program yazılımı gibiydi.

Yaşadıklarımınla beraber yazılan o kodlar şu an bütün benliği hacklemişti, tüm kontrolü kendim sağlıyordum. Gözlerimi tavana diktirm. Çünkü bu sefer gerçekten ağlayacaktım ve kimsenin o yaşları görmesini istemiyordum.

Allah'a her bir nimet için şükran dolu dua gönderdim.

Çetin geçen kıştan sonra ılık baharı yaşamamın tadıyla yaza varmıştık. Güneş mevsimin normal seyrinden biraz fazla ısıyla görüldüğü andan itibaren yakmaya başlıyordu.

Başımdaki siyah şapkayı iyice yerleştirdim. Tişörtten açığa kalan kollarım en az tişörtüm kadar beyazdı. Tatile gitmeyen her insan gibi kendimi sağlıklı, beyaz bir et olarak muhafaza ve müdafaa ediyordum.

Henüz sabahın erken saatleriydi.

Evden çıkarken Mir'e haber vermedim. Giriştiğim işlerin yanında bir şahide ihtiyacım yoktu. Gideceğim yeri tek başıma araştırmak zorundaydım. Nasıl başladıysa öyle bitecektim.

ToyD Holding binasına uzaktan baktım. Koskoca imparatorluk birkaç haftaya yok olabilirdi. Kuşaklar arası iktidarın son ayağı sevgili kocamdı.

Yardım hakkında babamla konuştuklarımızı uygun bir zamanda Mir'e aktarmıştım. Holding konusunda kendine güveniyordu ama finansal sorunların büyük olacağını söylerken

oldukça sıkıntılıydı. Çok sevgili öz babam bu konuda elinden ne gelirse yapacağını söylemişti ve sözünün arkasında olduğunu her fırsatta göstermişti. Her şeyin doğru bir yol izleyeceğini bildikten sonra gerisi mühim değildi.

Ne var ki Yıldız Toydemir'i içeride tutmak için yeterli vaktimiz olmamıştı. Gözaltına alındığı günün akşamında salıverilmişti. Tüm aile onun saldırılarına odaklıyken kendimizi korumamız için babamın kurduğu savunma kalesinde yaşamaya başlamıştık.

Yeni bir ev, yeni bir hayatta oğlum ve kocamla mutlu bir aile kurabilmiştik. Bir tek Mihri dışarıda kalmıştı. Onu da Miraç'ın koruyacağından şüphemiz yoktu.

Arkamı döndüm. Bir buçuk yıl önce ToyD Holdingden o vahşet videosunu aldıktan sonra koşarak girdiğim sokağa doğru yürüdüm. Anılarımı taze tutmaya çalışıyordum. Can havliyle koşarken her yerde kar vardı, hislerime güvenerek dönemeçten bir sokağa saptım. Soluklandım. Gözlerim bir sene önce saklandığım o apartmana odaklandı. Giriş kapısına doğru adım atarken orada video izlediğimi hatırladım. Apartmanın kapısı açılınca direkt içeri girmiş, kendi bilgisayarım-dan videoyu izlemiştim. Sonra gördüklerimden korkarak dışarıyı kontrol etmiştim.

Birkaç adım attım. Derin derin soluklar alıyordum. Kendimi hatırlamaya zorladım. En mühim konuyu unuttuğuma inanamıyordum.

Ama elle tutulur bir bahanem vardı; kaza geçirmiştik!

O gün USB'yi araba çarpmadan önce saklamıştım ama kafama aldığım küçük darbeden ve çarpmanın şokundan dolayı unuttuğum için nerede olduğunu bilmiyordum.

Bu konudan hiç kimseye bahsetmedim.

Kaza küçük bir sıyrıkla atlatıldı ama USB'yi kaybettiğimi düşünüyorlardı. Bunca olaydan sonra Nazif Baba'nın hatırladığımı düşünmesine fırsat tanıdım, ama ona gerçeği

söyleyemedim. Şimdi balığın kuyruğuna ulaşıyorduk. Bu-
raya kadar gelinmişti, onlara unuttuğumu söyleyerek hayal
kırıklığı yaşatamazdım.

Sokakta yavaş adımlarla yürürken, bir parka geldim.

“Ağaçlar...”

Babaaanneye yalan atarken gerçekten ağaçları kastediyor-
dum. Hem kendime hayran kaldım, hem de hayret ettim.
Hızla yürüyüp koşarken farkında olmadan atladığım yola
baktım. Doğru iz üzerindeydim.

Ağaçların dibini teker teker kontrol ettim. O sırada salın-
cakta sallanan bir kız, bankta oturan iki kadın vardı. Kimseyi
şüphelendirmeden ağırdan alıyordum. Eğildiğim her ağaç
dibini köpek gibi eşeledim. Kontrol amacıyla arkamı döndü-
ğümde bir adamın bakmadığım ağaçların birine yakın durdu-
ğunu gördüm. Telefonla konuşurken gözleri bana kaydı. He-
men başımı çevirdim. Dikkat çekmek istemedikçe birilerini
şüphelendirebilirdim.

Neredeyse tüm ağaçların altına baktım. Elimi yüzüme ka-
pattım. Hafızamı, hatırlama kuvvetini kullanarak odakladım.
Yok, olmuyordu! Beyin damarlarım patlayacak kadar ağrır-
ken en önemli konuyu hatırlamıyordum.

Pes edersen doğabilecek sonuçlar üzerinde düşünme-
ye çalışırken gözlerimin önüne birkaç sahne geldi. Gözüme
kestirdiğim ağacın yanına gittim. Az önce telefonla konuşan
adamın yanındaki ağaçtı.

Tırnaklarımla eşeledim. Ağlayacaktım! Buradaydı.

“Sonunda seni buldum!”

“Katiyen olmaz!”

Akşam yemeğinde hep beraber otururken yine canımı sı-
kacak bir mevzu açmışlardı.

“Başka türlü o videoyu polise ulaştıramayız.”

Yan yana dizilmiş, denizdeki balonlara ateş etmek gibiydi engelleri aşmak. Birini vurunca diğerini patlatma gerekliliği söz konusuydu. USB sıkıntımın üzerine çizik attıktan sonra şimdi de hacker kimliğimi benden ayırmalarına karşı savaşıyordum. Yıllardır koruduğum NEŞE benimle oluşan bir markaydı, mottoymdu, sıfattı. Onu nasıl bir anda kaybederdim?

“Eğer gizli olmazsa yine kimliğini açığa çıkarmamız gerekecek.” Mir’e kaşlarımı çatıttım. Bir daha yapmamam için hackerliğime kesin çözüm bulduğundan nasıl da bastırıyordu!

Gün duygusallıkla akşama ulaşabilirdi ama ben karşı çıkacağım bir mevzu da tekrar kızabilirdim.

“Bu da bir anlamda beni açığa çıkarmak! Yıllardır ben o isimle yaşıyorum, şimdi kalkıp da video için yıllarımı satmam. Üzülürüm ya! O benim, ben de oyum, bütünüz bölünemeyiz. Neşe benimdir, öyle kalacak!”

Mihri bana bir bacağı kırık yürüyemeyen zavallı bir böcek gibi baktı.

“Yazık ya kişilik bölünmesi yaşıyor. Cengi...” Cen’e döndü.

Ağzım bir karış açıldı. “Cengi mi?” Mihri’nin ona hitabını ilk defa duyduğum için şaşkındım.

Sırıttı. “Sen Cen diyorsun, Mir abim Cengiz diyor, Nazif Amca Cengo diyor, eh ben de Cengi adını buldum. Ah, Miraç abim ne diyor onu biliyorum ama.”

Cen başını salladı. Babasına surat asıyordu.

“Kendi babam bile adımla doğru söylemezken el ne yapmasın...” Teyzeler gibi söylenmesi komiğime gitti, bu sinirli halim üstüne gülecekken kendimi tuttum. Gevşediğimi anlarsa ikna ettiklerini düşünürlerdi.

“Bugünlerde de herkesin bir isim şikâyeti var. Şunu kesin, konumuz dağıldı.” Mir son noktayı koydu ve tekrar bana döndü.

Kavga devam ediyor, action!

Yarım göz kapağıyla bakıyorsa başım belada demektir. Burunumu havaya kaldırdım. Triplerin en muhteşemini yan profilimden anlaması için model gibi kıpırtısız durdum.

“Beni ikna edeceğini falan düşünme Mir, çünkü katiyen kabul etmiyorum.”

Etti!

İki gün sonra gecenin üçünde, İstanbul’un terk edilmiş tarihi evlerinden birinde, gözümde titreyip akamayan gözyaşım- la ayakta dikiliyordum. Kenarda buldukları yarısı kırık tuğlayı oda diye bahsedilen ama odanın yanından geçmeyen, yarısı yıkılmış duvarlı yerin ortasına getirdiler. Üstüne yeni alınan sadece tek bir amaca hizmet eden laptopu yerleştirdiler.

“Tamam, her şey hazır! Tuşa basabilirsin, Neşe.”

Gözümün kıyısından dökülen yaşını Mir, Nazif Baba ve Cen takip ederken onlarla bir daha konuşmamak üzere küse- çeğime karar verdim.

Sevgili süper Chucky babaanneyi hapse gönderebilmek için videonun polise verilmesi gerekiyordu. Bunu herhan- gi birimizin yapması mümkün değildi, çünkü Mir’in aldığı istihbarata göre babaanne bundan sıyrılmayı bulacak kadar on yıllık kalkınma planını kurmuştu. Aile üyelerinden kimse bunu yapamazdı; diğer kişiler için de nereden bulunduğu dair sıkı bir araştırma yapılacaktı. Yıldız Toydemir’in son can çekişleri arasında paçamızı tutmaması için kenardan dikkatle yürümemiz gerekiyordu.

Yakalanma belasına hackerlık yaparak onlardan bilgi almak kolaydı ama bu bilgiyi polise ifşa etmek daha büyük olaydı. Siyah şapka bilgisayar korsanlığına bürünüp koskoca ülkenin güvenlik birimlerini karıştıramayacağımıza göre geriye tek bir çözüm yolu kalıyordu.

Nazif Baba sıfırdan yazdığı bir program için saatlerce çalıştı. İsmine çok sevgili mahlasım olan NE.ŞE. adını vererek, bu zamana kadar yapmış olduğum hack bilgilerini oraya kaydetti. Yine kimliğimiz bilinmiyordu; yazılımcısı elbet vardı ama anonim olarak yarı örtülüydük.

“Sen tuşa bastığında program otomatik çalışmaya başlayarak yerimizi belli edecek ve bilgisayar kendini kapatacak. Polisler gelip bilgisayarı açtıklarında program ayarladığımız şekilde hizmet edecek.”

Umurumda değil havalarında yarı aralık göz kapağımın arasından Cen’e baktım. “Yani?”

“Sonrası komedi...”

Eminim komediydi! Benim için dram 9.9 oylamasını alan bir yaptı. Bunca yıl o isimle korsanlığın kralını yazmıştım, tarihe altın harflerle kazmıştım. İsmimi bu şekilde kirleterek yakalanmasına müsaade etmek canımı yakıyordu. Üzgündüm. Tüm suçlusu ise Mir’di. Benden bir daha korsanlığın k’sine adım atmayacağımın sözünü alırken çok ikna edici bir yöntem kullanmıştı. Sözünü alınca da tüm vücudumu ateşiyile sarmıştı ama olsun! Suçluydu. Kendi ellerimle hiçbir şeyin ‘tekrar eskisi gibi olmayacak’ o anına gelmişti. Tercih yapacağım bir seçeneğim kalmamıştı. Bir yanımda o katil kadının yakalanmasını diğer yanımda can paresinden vazgeçmemeyi istiyordu.

Bilgisayarın yanına çömeldim. Parmak izi bırakmamak için peçete doladığım titreyen parmağımı klavyenin enter tuşuna yerleştirdim. Kulağımın arkasından Mir’in fısıltısı gelmeye geri çekilebilirdim.

“Hadi bas... Eğer basarsan daha sonra o parmaklarına özel ilgi göstereceğim, söz.” Burnumu çektim. Gözyaşları içinde gülererek “Şeytanın tekisin!” diye karşılık verdim.

Gülen çehresi özenerek yerleştirilmiş sözünün eri olduğunu hatırlatan o tutku yağmuruyla parıldayan yeşilliklerle göz kırptı.

Her şeyin sebebi şu Usui Yeşili değil miydi zaten?

Önüme döndüm. Tek bir saniye düşünmeden tuşa bas-
tım. Kodlar ardı sıra aşağıya akarken yarıda kesilerek bilgisayarı kapattı. Geri çekildim. İşlem tamamdı!

Cen eline giydiği eldivenle ufak poşetten çıkardığı kâğıdı ekrana yapıştırdı.

Gazete kâğıdından kesilmiş harflerle “Hoş geldiniz” yazıyordu.

Gülerek “Hadi çıkalım.” dedi.

Sokağın güvenlik kameralarına yakalanmadan babamın bizim için tahsis ettiği iki minibüsten birine bindik. Cen, geldiklerinde polisleri izlemek için harabenin kuytu ama izlerken her şeyi görebileceğimiz noktaya yerleştirdiği kamerayı aktif hale getirdi. Heyecanlı değildim, sadece kederliydim.

Elveda NEŞE'm ...

Merhaba ben NE.ŞE.

Bu zamana kadar yapmış olduğum gri şapkalı girişimlerle sizleri oyaladığım için çok üzgünüm.

Hack yapmak hastalık gibi,
benim kimliğim, yemeğim, suyum...
Tüm suçlarımı günahlarımla sizlere ifşa ediyorum.

Buraya Tıklayın!

Dosyada kişilerin bilgileri var.
Bizimkisi kişisel değil, amme hizmeti bir nevi...
Kocasının aldatma yazışmalarını karısına verdik,
suç mu?

Tamam, şakaydı!

Ve en önemlisi!

Yıldız Toydemir'in işlediği üç cinayet videosunun bulunduğu USB paketi hemen bilgisayarın altında.

Hackerlık hayatımın son macerasıyla veda ediyorum.
Başka suç işlemeyeceğime söz veririm Amirim!

Elveda

NE.ŞE.

Bu adam tam bir çılgındı!

Balayımızı ağız tadıyla yaşayamadığımızı iddia ederek etrafımızdaki herkesi buna ikna etmeyi başarmış ve şimdi Nevşehir’de bir üzüm bağına ayak basıyorduk.

Bu kavurucu yaz sıcaklığında, tepedeki güneş beynimizi eritecek olsa da mühim değildi. Aşkımızla yanımiştık, güneş yaksa kaç yazar, değil mi?

“Beynim kebab oldu, Mir. Bu sıcakta tarlaya gelmek nereden çıktı? Ya gidip soğuk bir şeyler içelim. İç organlarım sıcaktan birbirine yapıştı. Bak...” Göğsümü işaret ettim. “İki akciğer parçam bir araya gelmiş, nefes alamıyorum.”

Mir şapkasının altından bana sırıttı. Yine sakallarını makul ölçüde kısalttığı için her dudak-yanak hareketine şahittim.

Kollarını uzatıp sarıldığında bu sıcak yetmezmiş gibi tenlerimizi birbirine kaynak yapmaya kararlıydı. Başımı geri ittim, elimle yelpaze yapıyordum. İtiraz hakkım için tam ağzımı açacağım sırada bir türkü tutturdu.

“Bağa indim üzüme
Diken battı dizime
Keşke inmez olaydım
Yar göründü gözüme”

Başımı geri çekip yüzüne bakarken ağız kaslarım gereken işlevinden istifa etti.

“Ne diyorsun?”

“Bağa inme güzelsin
Gerdana gül dizersin
Açma beyaz gerdanın
Ben hastayım üzersin.”

Türküünün sonunda boynuma bir öpücük kondurdu ve uzun süre orada kaldı. Sanırım beynim gerçekten ermişti. Şaşkınlığım had safadayken ona bakınca kendimi toparlamam biraz zaman aldı.

“Aşkın seni âşık Mir yapmış, saz getireyim mi?”

Mir omuzları sarsılırcasına gülerek geri çekildiğinde hafif bir esinti bedenimi ürperti.

Yüzümü ellerinin arasına aldığı anda gün ışığının gözlerindeki etkisine hayranlık duymaktan süzme yoğurt gibi oldum. Bu adama olan aşkım hiçbir zaman son bulmayacaktı. Onca kötü geçen aydan sonra şu an birlikte oluşumuz bize verilen bir nimetti ve bunun tadını her şekilde çıkaracaktım.

“Ortama uygun bir şeyler söyleyeyim dedim.”

“Ah yoksa bu bağı bize mi aldın?”

Güldü. “Almak istedim ama satılık bulamayınca, sahibinden burada birkaç dakika geçirebilir miyiz diye izin istedim.”

Dümdüz sadece bağların olduğu alana şöyle bir bakıp kocama döndüm. “İzne ne gerek var ki şurada...”

Dudaklarıyla engel oldu konuşmama. Neden izin aldığını şimdi anlıyordum. Sıcağı bile unutturacak yüksek dozlu tutkusuyla beni yerdeki örtüye indirdiğinde nerede olduğumun bir önemi kalmamıştı. Geri çekilip gözlerime bakarken ciddiydi. Bu hoşuma gitmedi ve tekrar öpmesi için onu kendime doğru çektim.

“Baş döndürücü öpücüğün aynısını sana iade etmek için tekrar eğilmen gerekiyor sevgilim.”

“Dur, onun öncesinde söylemem gereken bir şeyler var.”

İtiraz ettim, mızırdanarak kendime çektim ama inatla karşı koyunca pes ettim.

“Uf, tamam. İyi mi, kötü mü söyleyeceklerin?”

“İkisi de.”

“Söyle de bitsin, hadi. Yani şu an konuşmak için bundan muhteşem bir an seçemezdin. Anlat dinliyorum.”

“Hangisinden başlayayım?” Gözlerimi dudaklarından ayıramadığım için “dudaklarından...” dedim. Gülümsedi hızla bir öpücük kondurup geri çekildi.

“Kötüsünden!” derken aslında onun kötü olduğunu söylemek isterdim.

“Yasemin, Amerika’da uyuşturucu satıcılığından tutuklanmış.” Şehvet hislerime dair tüm hormonlarım kepenklerini indirdi.

“Uyuşturucu mu kullanıyordu?”

“Evet. Babaannem de ona yardım ediyordu ama o hapse girince kendini kurtaracak çok önemli desteğini kaybetmiş oldu.”

Yattığım yerden doğruldum. Üzüm yapraklarına bakarken tatsız bir his kalbime yerleşti. Geçmiş paranoyası da denebilirdi. Cevabı öğrenmek en az nefes almam kadar değerliydi.

“Peki, sen ona yardım edecek misin?”

“Hayır!” Kesin bir reddedişle karşı çıkınca ona baktım. “Ben hiçbir zaman işin o tarafıyla ilgilenmedim. Babaannem daha çok holding üzerinden bana baskı kuruyordu. Yönetimi ile tehdit ediyordu. Miraç onun batağındaydı.”

“Sen,” diye başladım. “Bunu ne zamandır biliyordun?”

“5 yıl kadar oluyor. Yasemin yedi sekiz yıla yakındır babaannemin sağ kolu konumunda. Amerika’daki ortaklarla o ilgileniyordu, bu yüzden büyük bir rakipti benim için.”

“Evliliğiniz...” Karşı çıkmama fırsat vermeden boynuma eğilip koklayarak öptü.

“Sus şimdi. Fazla gevezelik yapman anı bozar. Kötü haberi söylediğime göre iyisine geçiyorum.”

“Umarım keyfimi yerine getirir.”

“Bir daha öpmeliyim.” Üzerime doğru eğilirken gülerek geri kaçtım.

“Hayır, başladığın işi bitir. Konuşacağız diye tutturan sensin.”

“Hiçbir şeyin altında kalmıyorsun, değil mi?”

Yanaklarıma vuran sıcaklığın sebebi kesinlikle havaydı. 40 derecelik hava... Bu değişim Mir’in Usui yeşilliklerini irileştirdi.

“Ayrıca çok da ahlaksızsın.”

“Her yerde mucuk mucuk öperken kendi ahlak bekçinizi çay içmeye mi gönderiyorsunuz, Mir Bey?”

Mir kahkaha attı. Pantolonunun arka cebinden katlı kâğıt tomarı çıkardı. Elini havaya kaldırarak “Bunlar ne biliyor musun?” diye sordu.

“Bahisler ne? Ona göre tahminleri açacağım.”

Cevap vermem için beklentiyle kaşlarını kaldırdı.

“Bağın tapusu olamayacağına göre... Yok tahminim.”

Bana uzattı. Merakım kaynama noktasına doğru ibreyi yükseltiyordu. Tomar üç tane ayrı ayrı kâğıda ayrıldı. Uçak

biletleriydi. Gözlerimi kısıtım ve nereye gittiğini anlamak için hızla yazılarda dolaşım.

Boğazlanmış tavuk gibi bir ses geldi içimden.

“Bunlar Japonya’ya gidiyor.”

“Doğal olarak bizi götürüyor desek daha doğru olacak.”

“Mir...” Gözlerim birazdan onun çizgi roman karakterine dönüşeceğine dair sevinçli bir beklentiye girdi. “Bizi Japonya’ya mı götürüyorsun?”

“İkimashou desu ka?” *Gitmek ister misin?*

Ve Mir gözlerimin önünde Usui Takumi oldu. Kafasının arka efektlerinden kalpler fışkırıyordu. Kalbim basınç hızını son sürat çalışan bir sürat teknesi hızıyla vücuduma pompalarken iç çekme ses efektiyle kendimden geçtim.

Mir gözlerimin önünde el salladı.

“Neşe’ye ulaşabiliyor muyuz? He yo!”

“Aishiteiru Mir!” *Seni seviyorum.*

“Suki desu.” *Seni seviyorum.*

Yan gülüşüne ömrümü feda ettiğim adamın kollarında buldum kendimi. Aşkımın kucığına sığındığım, tehlikesiyle elektriğine kapıldığım, nefesiyle yaşadığım, Japonya’ya olan sevgimi somutlaştırdığım o insana âşıktım.

Benimle bir oyun yüzünden evlenmesini umursamıyordum. En başında bana söylediği gibi her şey yalan olsa da gerçek sevgisiyle hayatımıza devam ediyorduk. Seviyordum! Bana ilk aşkım olan çizgi kahramanı gerçeğe dönüştürerek verdiği için şükrediyordum. Yüreğimin şifrelenmiş kodlarını çözen bir anahtardı o.

Her kalbin bir aşk şifresi ve o şifrenin anahtarını bulan bir hacker mutlaka vardı.

GÜNLERDEN BİR GÜN...

Rutubetli duvarların serinliğinde yavaşça yürüyordu. Yanında aldığı kiloları üniformanın altına zar zor sıkıştırmayı başaran iki kadın vardı. Yaptıkları işi hak ettiklerini gösteren tavizsiz sert çehreleriyle insana kötülüğün bir marka olduğunu haykırıyorlardı.

Demir kapıların biri kapanıyor, ötekisi açılıyordu. Girdiği oda ışık konusunda daha merhametliydi.

Gözleri camın ardındaki solgun yüze çevrildi. Ona doğru yaklaşırken ayağa kalktı. Bir şey söylemek için erkendi. Önce bacaklarının ona verdiği talebi dinleyip arzı yerine getirmeliydi. Sandalyeye yerleşti. Kenarda duran telefonu kaldırdığından zaten karşısındaki kişi bunu çoktan yerine getirmişti.

“Nasılsın?” diye sordu, sesi onu umursadığını hissettirmekten çok uzaktı.

“Senden çok daha iyi değilim.”

“Yüzün bembeyaz.”

“Kansızlıktır.”

“Bir hastaneye git.”

Adam burnunu kaşıdı. “Hiçbir zaman yapmayacağımı biliyorsun.” Dudağının kenarı tembelce yukarı kıvrıldı. “Bu yüzden mi çağırdın?”

“Hayır.” Onları ayıran cama doğru yaklaşırken Parkinson’dan hallice titreyen eliyle ahizeyi tutuyordu. “Yapmanı istediğim son bir şey var.”

“Hâlâ isteme hakkına sahip misin?”

“Küstahlık etme.”

“Bende sevdiğin huy sanıyordum.”

“Sende sevdiğim çok özellik var.”

“Biliyorum. Tıpkı sana benziyorum, değil mi?”

“Üçünüz arasında en çok neden seni sevdim?”

Kibirle gülümsedi ama cevap verme hakkını soruyu sora-
na bıraktı.

“Senin bir kalbin yok.”

“Bilemiyorum. Son bir yılda yaptıklarım, sol yanımda ça-
lışan organın daha fazla işe yaradığını anlamamı sağlıyor.”

“Hayır, sen yumuşayamazsın. Damarlarından geçen kötü
kan acımasız bir kalbin ekmeği Miraç!”

Babaanne yavaşça gülümserken yanaklarındaki çizgiler
derin çukurlar oluşturdu.

“Sevgili torunum...”

Miraç gözlerine yansımayan bir gülümsemeyle ona ba-
karken düşüncelerinin önünden geçen görüntülerin neden
olduğunu biliyordu. Gerçekten pompalamak dışında hiçbir
duyguya yer vermeyen bir kalbe sahipti. Yaptığı kötülükle-
ri perde arkasından sessizce izlediği için suçluydu. Pişman
mıydı? Bunu bilmiyordu. Çünkü pişmanlık bir daha yapma-
manın garantisini getirirdi. O ise tekrar tekrar aynı şeylerin
yineleyicisiydi. Sadece biri vardı, bir kadın. Onun kalbini ri-
tim tutan kendi kalbindeki vuruşu hissedebiliyordu. Sevme
kabiliyetini sorgularsa kendince sevebiliyordu: Neşe’yi... Bu
aşk değildi. O kadar yükselecek, ağabeyinin karısına âşık ola-
cak kadar haysiyet yoksunu değildi. Yine de adını koyamadığı
bir sevgisi vardı. Ona en büyük kötülüğü yapan aslında kocası
değil, Miraç’tı!

Yıldız Toydemir; namıdiğer babaanne, onu rahatsız eden,
videoyu gönderen kişilerden bir şekilde kurtulabilirdi.

Sevgili torunu Miraç, onun en büyük sağ koluydu. Daha
önce kendi adamlarıyla rahatsızlık verenlerin kim olduğunu
öğrenecek kadar işini ustaca yapan bir kişiydi ama videoların

arkasındaki gücün kimliği konusundaki şüphe asla rehavete mahal vermiyordu. Araştırmalarına devam ederken, tacizcinin hayaletiyle savaşıyordu. Babaanne torununun yetersiz kaldığını fark ettiğinde yeni bir plan ortaya koydu. Videoyu yok etmek!

Bunun için Miraç'ın bilgisinden yararlandı. Bir oyun tahatası kurulacaktı. Kimsenin tanımadığı kişiler o videoyu bilgisayardan alacak, çalındı süsü verilerek gizliden onların eline geçecekti.

Videonun tam içeriğini bilmiyorlardı ama onlara yollanan fotoğraflardan anladığı kadarıyla zamanında yaptığı en büyük kötülüğün görsel kanıtıydı.

Kurguya göre Yıldız Toydemir, video çalındığı için kendisini tehdit eden adamlardan zaman isteyecekti. Araştırmanın ucu ona dokunmaması için çalma işini, adını daha önce duydukları bir hacker çetesine verecek, böylece mağduru oynayabilecekti.

Siparişi bile kendileri temin etmişti. Miraç kırk kişinin arasından bunu bizzat kendisi yönetmişti. Ama kurguya dahil olmayan önemli bir şey, bir kişi vardı. O da hiçbir şeyden haberi olmayan ve suçluyu yakalaması için adamları peşinden gönderen Mir'di!

O plana çomak sokunca hacker telaş yapmış, ortalıktan kaybolmuştu. Daha önce çekilen fotoğrafa bakarak şapkalı kişiyi aramak için arabayla çevre sokaklarda gezen Miraç, aniden önüne çıkan birine çarptığında hackerın cinsiyeti belli olmuştu. Baygın kadın onların beklediği hackerdı. Bir erkek olacağını zannederken bir kadınla karşılaşmayı beklemiyordu. Hastaneye götürdü. Tetkikleri yapılırken eşyaları videoyu aradı.

Yoktu!

O günden sonra her şey sarpa sardı. Babaanne Mir'e olan öfkesini onu çok istediği holding yönetiminden alıkoyarak çıkarmıştı. Miraç ise günahını günahla örtbas etmişti. Neşe'yi

asla boşlamadı. Yankesicilik yaptı, gittiği her yerde peşine gizli adamlar göndererek haberini aldı. Zamanla kurulan dostluk ilişkisine adım attığında bile Neşe’de onu çeken bir şeyler olduğu için yürüdü. Ama en çok da onu havaalanında ağlarken gördüğünde dehşeti hissetti. Sol yanındaki sadece bir organ değildi. Hissedebilen, yaşadığını belli eden, hayata tutunan bir filizin titrek duruşuna şahit oldu. Ona acı çektiremeyeceğini anladı. Kendi elleriyle kaçırdığı yeğenini, yine kendi elleriyle ona teslim etti.

Ağırdan alarak gözlerini kaldırdı. Karşısındaki kadının yıllarca hizmetinde kaldığı zamanın ziyan edilen bir ömre teka-bül ettiğini görüyordu. Belki de en büyük günahı, annesini ölüme mahkûm eden bu kadının adamı olmaktı.

“O videoyu çekmemiz senin fikrindi. Sana güveneceğimi her zaman biliyordum. En sevdiğim torunumsun.”

“Sonu geldi.” Sıkıldığını gösterme çekingenliği duymadan ayağa kalktı. Ahizenin kablosu onunla beraber uzadı.

“Ne demek bu?”

“Benden buraya kadar diyorum, babaanne. Artık daha fazla bu işlerle uğraşmak istemiyorum. Sen bensiz de bu çukurdan çıkmayı başaracaksın. Zaten hukuktan hiçbir zaman anlamadım. Mir ile Neşe’yi, Mihri ile beni rahat bırak. Bırak ki ailemizden götürdüklerinden arta kalanla yaşamımıza devam edelim.”

Yaşlı kadın dumur oldu. Arkasına yaslanırken ellerindeki titreme gözle görülür derecede arttı.

“Sakin âşık olduğunu söyleme!”

“Hayır. Neşe’ye karşı beslediğim duyguların bununla bir ilgisi yok. Onunla kurduğum bağ Mir’in bile anlamayacağı bir şey.”

Gardiyan zamanın dolduğunu belli etmek için yanımıza gelip uyarıda bulundu.

“Miraç! Sen bana benziyorsun unutma. Ellerindeki kir değil, zift. Kötülükler ruhuna yapışırken de torunumdun.”

“Belki de bu yüzden yorgunum. Şöyle diyelim, takas bitti. Bende kalan alacaklarını da annemin kefareti olarak düşün.”

“O deli kadına hiçbir şey yapmadım ben! Bana ihanet edemezsin, Miraç!”

“Sana ihanet etmiyorum. Bunu istifa olarak kabul et. Bu işte son günüm, patron.”

Gardiyan zorla onu kaldırmaya çalışırken “Bu vazgeçişin bedelini ödeyeceksin Miraç!” dediğini işitti. Miraç ahizeyi yerine bıraktı ve bir daha arkasına bakma gereği hissetmeden, affedilmeyi umarak orayı terk etti.

GÜNLERDEN O GÜN...

“Mis kokulu üzüm tanem benim, yeşil yeşil anneye mi bakıyorsun sen?” Oğlumun göbeğine öpücükler kondururken kıkır kıkır gülüyordu. Güzel meleğimin aylar geçtikçe karizmatik olmaya doğru giden ifadesi tıpkı babasının bir kopyası gibiydi. Kapı çaldığında kıyafet giydirme törenine son vermiştim. Yatağına yatırdığım gibi kimin geldiğine baktım.

Mihri elinde yine kıyafet paketleriyle gelmişti.

“Halası prensine neler aldı...”

“Bu sefer kreasyonda ne var Mihri’cim?”

“Güney Asya esintileri taşıyan prensimin gözlerine yaraşır yeşil bir Kurta!”

Sadece iri gözlerden ibaret olan donuk yüzümle ona bakarken gözlerini devirdi.

“Ya bakma öyle, bir görsen çok güzel!”

“Bu çocuk daha yürüyemiyor.”

Eliyle havadaki tozları yelpazeledi.

“Merak etme özel olarak diktirdim. Onun bedeninde ne yazık ki kıyafet bulmak zordu. Hindistan’a da gidemeyeceğime göre, Hindistan’daki bir abladan rica ettim; kumaşı ve bebek ölçülerini ona göre ayarlamış bana yolladı. Ben de buradaki bir terzide diktirdim. Ay yenge şunu giydir bak, valla çok yakışacak.”

Kendi yorum yaptı, kendi hayran kaldı, kendi gurur duydu. Tiyatro diye gelip sinema izleyen şaşkın izleyici gibiydim.

Yalnız kalkmak en nefret ettiği şey olduğundan Zamir Bey kopardığı ciyıklama ile beni yanına çağırды. Halası da peşimden geldi. Çatlak bir yapısı vardı ama Zamir’i çok sevdiğini biliyordum.

“Giydirecek misin yenge? Buraya getirmeden önce yıkadım, temizdir yani.”

Bu dikkati hoşuma gitti. Gülümsedim. Cevap verecektim ki telefonum ısrarla çalmaya devam edince “Dikkatli giydir, bir yeri iki büküm olursa yaygarasını kimse durduramaz. Kıyafet değiştirmekten hoşlanmıyoruz.” dediğim gibi salona gittim.

“Efendim Miraç?”

Birkaç saniye ses yoktu. “Miraç? Orada mısın?”

Soluk sesleri arasında cılız bir “Özür dilerim Neşe...” fısıltısı geldi. Ensemdeki tüyler kabardı.

“Miraç! Sen iyi misin?”

Telefon kapandı. Birkaç dakika mantığımı işleve koyma zamanı kullanarak boş ekrana baktıktan sonra onu aradım. Meşgule düştü. Tekrar aradım, yine meşgule verdi. Kalbim tempolu bir merak içerisinde ne olduğunu anlamaya çalışırken yüksek sesle çarpıyordu. Ne yapmam gerektiğini düşünürken elimdeki telefon titreyince olduğum yerde zıpladım.

Miraç'ın telefonundan mesaj geldi. Bir yerin konumu gönderilmişti. Çevrimiçiydi ve yazıyor ibaresinden sonra altta yazı belirdi.

*Yardım edin. O ölüyor.
Ne olur yardım edin.*

Beynime sıçrayan kanla zar zor ayakta kalma savaşı veriyor, parmaklarım titrerken yanlış harflere basıyordum.

Noldu miraça

Nedenn ölüyor

uyuşturucu

sen kmsin

miraç nerede

ölüyor ne demek

Çevrimdışı oldu. Dahası yazdıklarım artık iletilmemeye başladı. Mesajı bırakıp telefon ettim. Tahmin ettiğim gibi kapatılmıştı.

“Yenge ne oluyor? Kiminle konuşuyordun?”

Kalbimden bir yaprak koptu. Rüzgârın şekline doğru savruluyordu. Kapı çalınca Mihri gidip baktı.

“Nevin, çok kötü bir şey oldu.” Öz babam telaşla salona girdi.

Başımı kaldırmaya dahi gücüm yoktu ki tekrar önüme düştü.

“Ne oldu?”

“Yıldız Toydemir, bu sabah salıverilmiş. Senin gönderdiğin video sahte çıktı. Görüntüler bir kez daha adli incelemeden geçti. Videodaki tüm kişiler gerçek kişiler değil, bir prodüksiyonmuş.”

“Hayır, bu mümkün değil. Videodaki kadın Yıldız Toydemir’di çok iyi hatırlıyorum.”

“Emniyetteki tanıdığımdan rica ettim. Yasak olmasına rağmen senin bize izletmediğin o görüntünün bir kopyasını paylaştı. Bilgisayarını getir, şuna bakalım.”

Mihri işaret ettiğim yerden laptopu alıp geldi. Video oynarken kafamın bir tarafı hâlâ Miraç’ı düşünüyordu. O sırada Mir telaşla eve girdi.

“Babaannem tutuksuz yargılanmak üzere salıverilmiş.”

“Biliyoruz damat, gel bak.”

Yutkundum. Kötü şeyler oluyordu. Mir solgun halimi görünce çarçabuk yanımıza geldi.

Görüntüleri izlerken nefesim kesildi.

“Bu benim izlediğim video değil, baba.” Mir’e baktım. “Değiştirmişler. Ortam aynı ama insanlar gerçek değil. Asıl video bu değil.” Dehşetle bakarken saklayamayacağım gerçeği haykırdım.

“En kötüsü... Miraç... Miraç... ölüyor, Mir.”

Duruşu değişti. Yanak kasları dalgalanırken sol yüzük parmağına baktı. Evlilik yüzüğünün hemen altındaki hilal ve yarım ay dövmesinin üzerini okşadı.

Miraç’ın boynundaki yarım ay ve hilaldi.

Teşekkür

Hayatım koca bir çiçek bahçesi gibi.
Ayrıldıkları bölüme göre her gün ziyaret ettiğim, ivme kaybeden neşeli ruh halimin yükselişiyle ilgililer...

Nurhayat Turna, Hatice Akpınar,
Şenay Akbaş ve Sümeyra Karakaş

Değişken duygularımın en sağlam kaynağısınız.
Moral potansiyeliniz ve hayatımı kolaylaştırma yeteneğinize hayranım.

Omuzlarım düşecek, kedere boğulacak,
tutmak için bir ele muhtaç kalacak olsam,
biliyorum ki buna asla izin vermezsiniz.

Neşe Yüksel, iki kelimen ile yıllardır tozlu klasöre hapsettiğim kurguya yaşam verdin. Usui aşkına, kız senin!

Ayşenur Aksoy, kitap yazmak serüvense sen ancak önümde giden rehber olursun. Hacker olma iştahımı yükselttiğin her bilgiye, yasal bir iniş yaptırdığını hep hatırlayacağım!

Ve Ebru Aydın, görselliğin kâğıda dökümünde gösterdiğin sabrın için teşekkür ederim. Ah hep o mangalar...

N.S.N ve S.Ş.S unutulmazsınız!

Çiçek bahçeme çeşitlik getiren
her bir okuyucum,
sizleri seviyorum!